Szálasi Ferenc: Hungarizmus

TARTALOM

SZERKESZTÕI-KIADÓI ELÕSZÓ
UNGVÁRI GYULA: SZÁLASI FERENC ÉLETMÛVÉNEK MEGÍTÉLÉSE
A HUNGARIZMUS ESZMERENDJÉNEK ALAPTÉTELEI 1938. JÚLIUS 6 ELÕTTI ALAPVETÉSBEN
CÉL ÉS KÖVETELÉSEK
Hitvallás
Alapterv és követelések
Végszózat
ÚT ÉS CÉL
Elõszó
I. Hungarizmus = Pax Hungaria
II. A Hungarizmus erkölcsi alapja
III. A Hungarizmus szellemi alapja
IV. A Hungarizmus anyagi alapja
1. rész
2. rész
3. rész
4. rész
V. A Hungarizmus és a nép
1. A paraszt
2. A munkás
3. Az értelmiség
4. A nõ, gyermek és ifjúság
5. A népcsaládi és a kisebbségi kérdés
VI. A nemzetközösség elve: Konnacionalizmus
A HUNGARIZMUS ESZMERENDJÉNEK ALAPTÉTELEI 1940. OKTÓBER 1 UTÁNI ALAPVETÉSBEN
A PARASZT
A MUNKÁS
AZ ÉRTELMISÉG
NAGYTÉR. ÉLETTÉR, VEZETÕNÉP
EURÓPA HADÁSZATI ÉLETTERE
Bevezetés
A keleti hadszíntér
A nyugati és a déli hadszíntér
A nyugati hadszíntér
A déli hadszíntér
Az invázió - a megtorlás

A német és a japáni hadvezetés összmüködése
AZ UTOLSÓ SZÓ JOGÁN

SZERKESZTÕI-KIADÓI ELÕSZÓ

A tudatos történelemhamisítás és hisztérikus gyûlölethadjárat következtében Szálasi Ferenc a magyar történelem leggyûlöltebb, legmegvetettebb alakja a hazai köztudatnak. A beteges gyûlölet tárgya egy olyan történelmi személyiség, akiért a 30-as-40-es években százezrek fanatikusan lelkesedtek. A rajongó szeretet, amellyel a nép körülvette minden tettét, minden megnyilvánulását, a Nagyságos Fejedelem szeretetéhez volt hasonló. Az angol történész Macartney szavával élve szinte "megváltóként tisztelték". Nemcsak a magyar párt- és mozgalomtörténet legnagyobb pártját és mozgalmát hozta létre (természetesen figyelmen kívül hagyva a kommunista érdekpárttagságot) olyan korban, amikor a pártjához vagy mozgalmához való tartozás elõny helyett legjobb esetben hátrányos megkülönböztetést, gyakran internálást és üldözést jelentett - a 30-as, 40-es évek politikai bebörtönzötteinek nagy többsége híveibõl állt -, hanem többek közt megvalósította a ma is oly sokat emlegetett jobboldali egységet és nemzeti összefogást, amit minden hazugság, ferdítés ellenére az 1944. október 15-i események is bizonyítanak. Ezt, a ma már kevesek által ismert Szálasi Ferencet kívánjuk bemutatni, minden gyûlölet, megvetés, lenézés, lekicsinylés, szalonképtelenség ellenére saját írásain keresztül, a most induló könyvsorozatban, a talmudi gyûlöletben fogant fantomszülemény "nyilas Szálasi" helyet. Azt a valóságos Szálasi Ferencet, akinek egyetlen "bûne" volt: halálosan szeretett nemzetét és az igazságot tudta csak mindig szolgálni, és ezért tiszta lelkiismerettel, töretlenül lépett a bitó elé.
Maga a Nemzetvezetõ is szükségét látta, hogy írásait, megnyilatkozásait egy könyvsorozatba foglalja össze, vezérfonálként, útmutatásként, igazoló jelentésként világnézetérõl (hungarizmusáról), erkölcsi magatartásáról, tetteirõl hívei, nemzete és az utókor számára. Tervei megvalósításában küzdelmeinek forgataga, a háború tragikus vége, majd mártírhalála megakadályozta.
A Nemzetvezetõt az amerikai katonai hatóságok vették õrizetbe, és így irattára terveivel, vázlataival egyetemben a washingtoni levéltárba került, majd évtizedek múltán bárki részére tanulmányozhatóvá vált.
Ezen iratok alapján kívánjuk a Nemzetvezetõ szándékát megvalósítani, terveit, elképzelését tiszteletben tartva - 55 év késéssel -, a ma célkitûzései, igényei, szükségletei figyelembevételével. Ebbõl következõleg szükséges a rendezés elveirõl röviden szólni.
A Nemzetvezetõ eredetileg négy kötetre tervezte a sorozatot Hungarizmus címmel, aminek elsõ kötete: A cél, a második: Az út, a harmadik pedig az Út a hatalomhoz lett volna. Tervezte mindezt kiegészíteni egy negyedikkel, amely fõbb munkatársai írásait foglalta volna egybe. Az elsõ, a második és a harmadik kötet tartalmának tervei többé-kevésbé elkészültek. A negyedik kötet pedig csupán terv maradt, tartalmát csak találgathatjuk. Ezt a felosztást az elsõ három kötetig követjük. A további kötetek száma még nyitott (eddig öt kötet anyagával rendelkezünk). E jelen kötet (A cél) rendezésében is a fentebb említett két szempont vezetett: a tervek tiszteletben tartása a jelen szükségleteinek, célkitûzéseinek ötvözésével. Ez utóbbi az eredeti terv módosítását tette szükségesé. De ez a kommunista és liberális szokással ellentétben a közlendõ anyag csökkentése, megnyirbálása helyett a közölt anyag növelését jelenti. Szálasi terveihez képest a Cél és követelések és az Út és cél mellett az utolsó szó jogán mondott beszédével bõvült.
Teljes átfogó kép szerkesztésére törekedtem a kötet világnézeti jellegénél fogva. Az Út és cél címû írásának csak egyes fejezetei szerepeltek az eredeti tervben. A Cél és követelések

viszont a második kötetben. Minden írását teljes egészében közöljük. Az Út és célt az eredeti kézirat alapján, ami megegyezik az 1959-es müncheni kiadással, viszont a korábbi Argentínában megjelent változat ettõl csekély mértékben eltér. Ugyancsak némileg eltérõ szövegû és csak néhány fejezetét tartalmazza az azonos címmel közölt cikksorozat, amely az Összetartás címû hungarista lap hasábjain látott napvilágot Szálasi Ferenc és Széchenyi Lajos neve alatt 1938-ban. Különben ez a munka teljes egészében Szálasi szellemi terméke. Mindkét emigrációs kiadás téves évszámot közöl a munka elsõ megjelenéseként, a müncheni 1935-öt, az argentin pedig 1936-ot jelöl. Szálasi által írásairól 1944-ben összeállított bibliográfia tanúsága szerint az imént említett cikksorozat tekinthetõ az elsõ közlésnek.
Az Európa hadászati élettere címû tanulmány ugyan nem kimondottan világnézeti jellegû (bár Szálasi minden írását átitatja sajátos világnézetével, hungarizmusával), mégis eredetileg is az elsõ kötetbe került függelékként, így befejezetlenül, tekintettel a háborúra, hisz 1945 márciusára tervezte a munka megjelenését. A tanulmány jelentõsége fél évszázad után sem csökkent, csak a szempont változott. Az utolsó szó jogán mondott beszédének csatolását szükségtelen indokolni, viszont megjegyzem, hogy a Karsai Elek és László által készített Szálasi per címû válogatással szemben a gyorsírói jegyzõkönyv teljes, szó szerinti szövegét adjuk.
Abban a biztos tudatban indítjuk útjára ezt a sorozatot, hogy a jövõ magyar nemzedéke és a jövendõ nemzetnek elkötelezett magyar történészek a valós történelmi tények és dokumentumok megismerése után Szálasi Ferencet a huszadik századi magyar politikai élet legnagyobb, erkölcsileg legtisztább személyiségének fogják találni, és emlékét a legnagyobb magyarok közt, hozzájuk méltón fogják ápolni. Bízunk benne, hogy a jövõ magyar nemzeti politika számára a Nemzetvezetõ mércét és utat fog jelölni, hisz az igazság végül valahogy mindig gyõz.

SZÁLASI FERENC ÉLETMÛVÉNEK MEGÍTÉLÉSE

I. KI VOLT SZÁLASI FERENC?
A 40-es évek elején
A német haderõ bevonulása Magyarországra, s ami utána következett
Hungarista alkotmányosság és reformok
A hungarizmus és a zsidóság sorsa 1944-ben és 1945 elején
Szálasi a "Népbíróság" elõtt
II. MI A HUNGARIZMUS?
A HUNGARISTA ESZMERENDSZER ALAPVETÉSE
2. Krisztusi erkölcs, nacionalizmus, szocializmus
3. Közösségi szemlélet, politika, jó haszon és a kalokagathia
B. A HUNGARISTA IDEOLÓGIA FELÉPÍTMÉNYE
2. Nemzetgazdálkodás és munkarend
3. A hungarista államelmélet alapjai
4. A nacionalista és szocialista népi közösség összetevõi
C/ A HUNGARIZMUS VÉGCÉLJA
2. Pax Hungarica
3. Szálasi érvei a Kárpát-Duna medence magyar állami egysége mellett
4. Ábrándokat kergetett-e az egységes Hungária gondolatának szerzõje?
D/ AZ IDEOLÓGIA PROGRAMSZERÛ KIFEJTÉSE
E/ KONNACIONALIZMUS, VILÁGPOLITIKA, VILÁGTÖRTÉNELEM
2. Világpolitika
3. Világtörténelmi összefüggések

F/ SZÁLASI STÍLUSA, NYELVEZETE
G/ VÉGSZÓ:

Hiánypótló könyvet tart kezében a Tisztelt Olvasó. Tanulmány és beszédgyûjteményt, amely a mártírhalált halt Szálasi Ferencnek, a XX. sz. nagy gondolkodójának, a realizmus és idealizmus magyar nemzeti szintézisét megjelenítõ hungarizmus alkotójának, a hungarista államalapítást a magyar nemzet és haza élethalálharcot kívánó önvédelmével - az õsi földet és annak népeit fenyegetõ bolsevista haderõ elleni harccal összekapcsoló Nemzetvezetõnek néhány alapvetõ szellemi-politikai megnyilatkozását tartalmazza. A beszédek sorában az utolsó a Népbíróság elnevezésû vérbíróság elõtt az utolsó szó jogán elmondott beszéd. Ezzel Szálasi mintegy megkoronázta páratlan erkölcsi példával szolgáló hõsi életmûvét.
Az elmúlt évtizedekben - és változatlanul napjainkban is - az iskolai oktatásban, a médiában (a tömegkommunikációban), a hivatalos politizálásban (mind a kommunista egypártrendszer, mind manapság a többpártrendszer körülményei között) Szálasit mint egyrészt gonosztevõt, másrészt mint ostoba politikust állították és állítják be. Bizonyos (döntõ befolyással bíró) körökben Szálasi a XX. sz. leggyûlöltebb magyar politikusa, kétségtelenül gyûlöltebb, mint az egyébként valóban a tisztelet legcsekélyebb jelére sem méltó Rákosi Mátyás. A közelmúltban még a MIÉP - egyébként elismerésre méltó kiállásairól, igehirdetéseirõl ismert - országgyûlési képviselõje is kötelességének érezte, hogy a tv nyilvánossága elõtt Szálasi Ferencet - szembeállítva a "perújrafelvételre méltó", ugyancsak mártírhalált halt Bárdossy Lászlóval - "gazemberként" említse. Ez a körülmény és az, hogy a következõ lapokon bemutatásra kerülõ munkák az elmúlt évtizedekben nem láttak, nem láthattak napvilágot, szükségessé teszi, hogy az elöljáróban a bemutatott mûvek elemzõ méltatásán túlmenõen rövid élet- és korrajzot is adjunk a Tisztelt Olvasó kezébe.

I. KI VOLT SZÁLASI FERENC?

Családi háttér és pályakezdés

Szálasi (1935-ös önkéntes névváltoztatása elõtt: Szálasy) Ferenc Kassán, 1897. január 6-án született. Apai nagyapja részt vett a magyar szabadságharcban, Világosnál esett orosz hadifogságba, innen került a szabadságharcot követõ büntetõ intézkedések során Ausztriába, ahol is katonai szolgálatot kellett teljesítenie. E közben ismerkedett meg egy bécsi nõvel, akit azután feleségül vett. E házasságból született Szálasi édesapja, aki a nagyapa viszonylag korai halála után a katonai árvaiskolába került. Egy rendelkezés nyomán, amelynek értelmében mindenki, akinek apja 1849 után került Ausztriába, Magyarországra kényszerül települni, Szálasi édesapja katonai iskolai tanulmányait Pozsonyban folytatta. E tanulmányok befejezését követõen Szálasi apja katonai tisztviselõként dolgozott.
Sulyok Dezsõ, a Horthy-korszak ismert magyar ellenzéki, de németellenes beállítottságú, az akkori baloldalhoz közelálló politikusa (aki 1945-tõl a kisgazdák egyik legtehetségesebb vezéralakja volt s akit a kommunisták a kisgazdapárt legelsõ "leszalámizása" során távolíttattak el a kisgazdapártból) Szálasi lejáratása céljából - Bethlen István ösztönzésére és a tõle kapott hamisított származási iratok alapján - a 30-as évek végén azzal a történettel állt elõ, hogy Szálasi Ferenc valójában nem is magyar, hanem örmény származású ember, akit (vagy akinek felmenõjét) eredetileg Szalosjánnak hívták. A lejárató akció csütörtököt mondott: a budapesti törvényszék Lengyel-tanácsa megállapította, hogy Szálasi Ferenc apai nagyapai ágon "tiszta" magyar származású ember, akit csupán távoli oldalági rokonság fûz az örménységhez, és a Szalosján név a

Szálasi-név örményre fordításából származik. (Egyébként az örmény származás egyáltalán nem szégyellni való. Tudomásunk szerint az aradi vértanúk közül kettõben is csörgedezett örmény vér, úm. Kiss Ernõ h. altábornagyban és Lázár Vilmos honvédezredesben.)
Amíg Szálasi apai nagyanyja német nõ volt, addig édesanyjában szlovák vagy ruszin vér is folyt. Összességében tehát Szálasi korántsem volt "tisztán" magyar származású ember, amint hogy egyébként a magyar emberek tetemes hányada sem az. Valószínû, hogy - erkölcsi emelkedettségén, keresztény hitén túlmenõen - ez a körülmény is befolyásolta Szálasinak azt a türelmes és a Kárpát-medence vérségi sajátosságaival szemben körültekintõ, realisztikus nemzetiségi politikáját, amely az õ hungarizmusára oly jellemzõ s ami Szálasi politikáját a hasznos és keresztény idegenek szentistváni befogadásának politikájához vagy pl. Széchenyi István nemzetiségi politikájához (pl. a legnagyobb magyarnak az ún. akadémiai nagy beszédében kifejtett elveihez, ill. a türelmetlen magyarosítás elleni számos fellépésében mutatkozó eszmeiségéhez) vagy az ugyancsak "nem tisztán" magyar származású Prohászka Ottokár hasonló felfogásához kapcsolja.
Szálasi - ma úgy mondanánk - sokgyermekes családban nõtt fel. Az elsõ gyermek lány volt, a többi fiú. Ferenc volt a legidõsebb közülük. Szálasiék bensõséges családi életet éltek. A gyermekek - az egyébként görög katolikus, de mélyen vallásos - édesanyától erõteljesen vallásos nevelést kaptak, mint Szálasi mondotta: "Az istenhit erejét és meggyõzõdését az anyatejjel szívtam magamba. Anyám keresztül-kasul itatott engem a hittel." Szülei a család rossz anyagi életviszonyaira tekintettel Szálasi Ferencet katonai pályára szánták. Így került a hungarizmus majdani megalapítója a kõszegi katonai reáliskolába, amelynek elvégzése után katonai pályára lépett. Részt vett az I. világháborúban. 1915-ben hadnagyként került ki a frontra, ahol 36 hónapot szolgált. Csapattisztként egy rohamozó alakulatot is vezetett.
A háború után Magyarországra költözött és az ún. õszirózsás forradalom idején külügyi futárszolgálatot teljesített. A következõ évtizedben sokoldalúan képezi magát és ennek során - még mielõtt felvennék a Hadiakadémiára, amelyet egyébként 1923-1925-ben végez el - számításokkal igazolja a munkásság termelõ tevékenysége és a hadisikerek közötti egyenes összefüggést. Innen csak egy lépés nézetrendszerének egyik legfõbb eleméhez: sikeres nemzetpolitika nem lehetséges a munkásság gazdasági és társadalmi súlyának megértése, kívánatos szerepének elismerése nélkül. 1925-ben a vezérkarhoz kerül, 1926-1929-ben a Vezérkari Fõnökségnek Tábornoki és Vezérkari Továbbképzés, ill. Vezérkari Személyi Ügyek osztályán szolgál. A 20-as évek végén, a 30-as évek elején Szálasi hazai és külföldi tanulmányutakon vesz részt. Ebben az idõben különbözõ politikai, katonapolitikai dolgozatokat ír, nézeteivel, írásaival a vezérkar egyik középponti alakjává, a tiszti viták afféle politikai fenegyerekévé növi ki magát. Írásait Gömbös Gyula is ismeri, aki olykor elragadtatással nyilatkozik ezekrõl az írásokról (sõt, amikor már miniszterelnök volt, Szálasiról mint egyik lehetséges utódáról tesz említést), máskor viszont megfeddi katonaforradalmári megnyilvánulásai miatt. Szálasit 1933-ban vezérkari õrnaggyá léptették elõ. õ viszont 1935. március 1-jén nyugállományba vonult és megalapította a Nemzet Akaratának Pártját (a NAP-ot). Ez Szálasi és a hungarizmus elsõ pártalapítása Magyarországon.

A Cél és követelésektõl az Út és célig

A NAP eszméit, a politikai cselekvésre vonatkozó elgondolásait Szálasi 1935 márciusában írt munkája, a Cél és követelések tartalmazza.
Korábbi írásaihoz képest e munkájában jelentõs lépést tesz elõre: kidolgozza az Õsföld (a Kárpát-Duna medence, vagyis a történelmi Magyarország) megújhodásának, újjáépítésének, átszervezésének, szerves és egységes irányításának, a Hungária Egyesült Földek létrehozásának a tervét.
A Cél és követelések c. írást felfoghatjuk úgy is mint egy rövid - de lényegre törõ - bevezetõ tanulmányt Szálasi legjelentõsebb ideológiai munkájához, az Út és cél c.

tanulmányhoz. A két tanulmány megírása között azonban évek telnek el. A NAP megalakulását a pártszervezés, pártépítés nehéz idõszaka, egy sok idõt és energiát igénylõ munka követi, mégpedig a szinte minden oldalú támadások kereszttüzében. (Ezek a támadások azután állandósulnak, Szálasi Ferencnek és mozgalmának mondhatni egy perc nyugta nincs, majd a vesztes háború után, amikor õt és mozgalmát teszik meg a legfõbb bûnbaknak, minden rossz legfõbb okozójának, Szálasi egy rendkívüli erkölcsi, szellemi és fizikai tortúra szenvedõ alanyává válik, halála után pedig egy - mind a mai napig véget nem érõ - olyan gyalázkodás folyik ellene és hungarista mártírtársai ellen, ami logikussá teszi a feltételezést: azt, hogy a Nemzetvezetõ és bajtársai már minden bizonnyal egy megtisztult "túlvilági" állapotban vannak s valóban az Örök Világosság fényeskedik nekik.)
1936. október 6-án Gömbös Gyula váratlanul meghal és reformtörekvéseinek leginkább értõ továbbfejlesztõjét, Szálasit Keresztes-Fischer Lajos, Horthy katonai irodájának fõnöke (a késõbbi belügyminiszternek, a nemzeti szocializmus következetes ellenségének a fivére) egy országos helyzetjelentés megírására kéri. Szálasi - országjárása, elmélyült vizsgálódásai után - ún. Emlékeztetõt ír, amelyben honi állapotaink felett alapos bírálatot gyakorol, hangsúlyozván: a nemzet válságban van. Egyszersmind kihallgatást kér Horthytól. Keresztes-Fischer Szálasi írását elsüllyeszti, az államfõ és Szálasi kapcsolatfelvételét pedig megakadályozza. A kabinetfõnök e tettével egy sorozatot indít el: a következõ években Szálasi számtalanszor keresi a kapcsolatot Horthyhoz, ebbeli igyekezetében azonban egészen 1944 májusáig minduntalan elgáncsolják. 1937 tavaszán megindul a NAP elsõ lapja, az Új Magyar Munkás. A lapban megjelent cikkek bírálják a kormányzatot, a liberális világszemléletet, a nemzetközi nagytõkét és a kommunista internacionálét és taglalják a hungarizmus politikáját és programját. A következmény: a kormányzat gyorsan feloszlatja Szálasi pártját (ez ebben a "mûfajban", tehát a hungarista pártok feloszlatásának sorában az elsõ eset) és 1937. április 15-én, szinte hajszálra 100 évvel azután, hogy Kossuth Lajost bebörtönzik - és ugyancsak egy sorozat nyitányaként - letartóztatják magát Szálasi Ferencet is. A bírói szabadlábra helyezést nem sokkal követõen még ugyanez év augusztusában egy röpirat miatt újból letartóztatják, majd szabadlábra helyezik, de vádat emelnek ellene. 1937 nyarán Szálasit britek keresik fel azzal az ajánlattal, hogy hajlandók támogatni a hungarista mozgalmat, ha az elkötelezi magát egy délkelet-európai konföderáció mellett. Szálasi nemet mond, viszont rajön arra, hogy a Hungária Egyesült Földek elnevezés zavarba ejtõ lehet (õ sem konföderáció, sem föderáció formájában nem tartotta volna helyesnek a Kárpát-Duna medence állami feldaraboltságának tartósítását), ezért ettõl kezdve a Hungarista Magyar Birodalom kifejezést használja. Mindezen közben a hungarista pártépítés nem szûnik meg: 1937 augusztusában Szálasi megegyezik vitéz Endre Lászlóval, hogy a hungaristák új pártot hoznak létre, amelybe belép Endre is pártjával, a Magyar Fajvédõ Szocialista Párttal. Az új párt, a Magyar Nemzeti Szocialista Párt 1937. okt. 24-én a Budai Vigadóban tartja alakuló nagygyûlését, amelyen kimondják: a párt a teljes hatalmat akarja átvenni, mégpedig egyrészt az államfõ, másrészt a nemzet akaratából. Mint Szálasi kifejti: a hatalomhoz vezetõ úton a börtön és a szabadság édestestvérek, az elsõ az utat jelöli, a második a célt. A cél a teljes rendszerváltozás, mert csak ez hozza meg a kívánt új valóságot, az ezt tükrözõ új igazságot és az új - és igazi - szabadságot. Ez a rendszerváltozás csak forradalomban születhet, ez a forradalom azonban tudatos és nemes szándékú népmozgalom. Jól vezetett és építõ szellemû, nem az alacsony rendû ösztönöktõl vezérelt és nem egy romboló szenvedélyû tömeg hajtja végre. Ha mármost csupán a nemzet akaratából - az államfõ és az alkotmányosság ellenében - akarnák a hatalmat átvenni, akkor nem az említett igazi forradalmat hajtanák végre, hanem a tömegek terrorisztikus és anarchista lázadása elõtt köveznék ki az utat, ha viszont a hatalom átvételében pusztán az államfõ akaratára támaszkodnának, akkor ez diktatúrára vezetne, ami elfogadhatatlan és

nem tévesztendõ össze a - hivatalos felhatalmazáson alapuló - tekintélyre építõ rendszerrel.
A hungarista eszme a hónapok, az évek során egyre szélesebb körben hódít, megszületik a párt jelszava: "1938 a mienk, Szálasi jön." Ebben a helyzetben az uralkodó körök úgy döntenek, hogy - a nemzeti szocializmus további elõretörését megakadályozandó az elnyomás eszközéhez nyúlnak. A hungaristáknak is helyet adni kívánó és puhakezûnek mondott Darányit menesztik. (Szálasi véleménye szerint Sztójay elõtt Darányi volt az utolsó magyar kormányfõ, aki tisztességesen viszonyult a hungarista mozgalomhoz.) Ugyanakkor az új miniszterelnök, Imrédy Béla vezetésével nagyarányú támadást indítanak a hungarizmus ellen. Ún. rendtörvényeket hoznak, amelyekkel korlátozzák az egyesülési jogot, megszigorítják a sajtórendészetet, nagy internálótáborokat alakítanak ki, az ítélõtáblák székhelyén öttagú ún. különbíróságokat állítanak fel a politikai perek meggyorsítására és az államfogházbüntetéseket börtön- és fegyházbüntetésekkel váltják fel. (Ebben az idõben a börtönbe zárt politikai foglyok csaknem mindegyike hungarista.) 1938 tavaszán a hungarista vezetõket rendõri felügyelet alá helyezik, majd betiltják a Magyar Nemzeti Szocialista Pártot is. Szálasi értékelése szerint Horthyt egy olyan klikk szigetelte el a nemzettõl, amely 1938-ban hozzákezdett a hungarizmus megsemmisítéséhez. Ennek érdekében a szóban forgó klikk természetesen nemcsak szigorító intézkedéseket foganatosított, de nagyszabású politikai propagandaakcióba is kezdett. Másfelõl a hungarizmus állhatatosságára jellemzõen az egyik idõközi választás során a parlamentbe is bekerülõ Hubay Kálmán bejelenti az újabb - immár harmadik - hungarista párt: a Nemzeti Szocialista Magyar Párt - Hungarista Mozgalom megalakulását. (Az új párt 1938 augusztusában egy újabb nemzeti szocialista párttal egészül ki.) Az államhatalom fokozódó nyomásának körülményei között Szálasi érzi, hogy már nem sokáig maradhat szabadlábon. Hozzákezd tehát eszmerendszerének írásos rögzítéséhez, az Út és cél megírásához. Elõérzetei nem csalják meg, az államhatalom Szálasi egyik árulóvá lett munkatársának közremûködésével "bizonyítékot" gyárt ellene s ezzel a korábban megfogalmazott vádat tárgyalhatóvá teszi. Ezután 1938. július 6-án másodfokon három évi fegyházbüntetésre ítélik s az ítéletet augusztus 16-án a Kúria is helybenhagyja, ami után Szálasi Ferencet azonnal a szegedi Csillagbörtönbe szállítják.
Ezekben az években a külsõ mintákat (Mussolini fasizmusát, a hitleri népi mozgalmat, Franco falangizmusát, stb.) is erõteljesen figyelõ, magukat nemzeti szocialistának nevezõ hazai áramlatokat Szálasi hungarizmusa át- meg áthatja, és kétségtelen, hogy e táboron belül neki lett a legnagyobb tekintélye, mind erkölcsi, mind szellemi vonatkozásban. E tekintélyét azután bebörtönzése csak fokozza. Ez a körülmény is közrejátszik abban, hogy az államhatalomnak a hungarista mozgalom elleni támadásai nem csitulnak: Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter 1939. febr. 24-én betiltja a még egy esztendõt sem megélt hungarista pártot, valamint egy hasonló nevû kisebb pártot. Igaz, mindez Hubay Kálmánt nem zavarja abban, hogy a közelgõ választások hírére - Szálasi nevével fémjelezve, az õ eszméit hirdetve - új és immár tartósan életben maradt pártot alapítson. Ez volt a Nyilaskeresztes Párt, amely az 1939-es országgyûlési választásokon meglepõen jól szerepelt, minden elnyomó intézkedés ellenére - kis szövetségeseivel együtt - a képviselõi helyek közel 20%-át szerezte meg s különösen jelentõs sikert ért el Budapest munkáskerületeiben és a földmûves nép szegényebbjeinek körében, ékesszólóan bizonyítva, hogy Magyarországon égetõvé vált a szociális kérdés, de azt is, hogy a margóra szorított hungarizmus az egyetlen igazi reménysége a "három millió koldus országának". Mindez összefüggött azzal is, hogy a nép jelentõs csoportjai Szálasiban nem bûnöst, hanem mártírt láttak. Beigazolódott az Út és cél híres jelmondata: "Nem az a hatalmas, aki üldöz, hanem az, akit üldöznek!"

A 40-es évek elején

A "nyilasok" megrágalmazása 1940-ben is folytatódott. Jellegzetesen példázza ezt két hungarista képviselõnek, Hubay Kálmánnak és Vágó Pálnak az év nyarán a Magyar Szent Korona területén élõ népcsoportok önkormányzatáról és anyakönyvezésérõl szóló törvényjavaslata, ill. e javaslat parlamenti, közéleti fogadtatása. A javaslat - amelyet az "országgyarapítás" addigi tényei és várható kilátásai különösen idõszerûvé tettek - a magyarországi nem magyar népcsoportok számára az ország egységének megõrzése mellett olyan népcsoporti autonómiát, olyan önálló életet, szabadságot és méltányosságot kívánt biztosítani, mint sem addig, sem azóta a Kárpát-medence egyetlen nem magyar állama sem biztosított a területén élõ magyarságnak, s amely javaslat méltó folytatása volt Széchenyi egykori nemzetiségi politikájának, a Szemere-féle 1849-es nemzetiségi törvénynek, Kossuth alkotmánytervének és kitûnõ példája lett a Szálasi által kidolgozott hungarizmusnak. A javaslat értelmében a magyarországi nem magyar népcsoportok jogi személynek tekintendõk, vezetõjüket maguk közül szabadon választják, létrehozzák önkormányzati szerveiket s e szervek hatáskörébe tartozik az iskolai és iskolán kívüli oktatás és nevelés, a közmûvelõdés, a népjólét, a községi és járási közigazgatás és közrendészet, a járási bíráskodás minden kérdése. Az egyes népcsoportok számarányuknak megfelelõen küldenek képviselõket az Országgyûlésbe, az állami költségvetésbõl az általuk beszolgáltatott egyenes adók arányában részesülnek, s ezenkívül önkormányzataik közadók módjára behajtandó népcsoporti adót is kivethetnek. Tagjaikról saját anyakönyvet vezetnek, stb. A németellenességgel fûszerezett, sovinizmusba hajló "úri" nacionalizmus politikusai azonban a törvényjavaslatot - azzal rágalmazva, hogy Hubayék behódoltak a Volksbundnak és azt hirdetik, hogy hazánk a német élettérbe tartozik - hazaárulásnak minõsítette s elõterjesztõit megfosztotta parlamenti mandátumuktól. Igaz viszont, hogy a második bécsi döntés után - az újonnan Magyarországhoz került nemzetiségiek nagy tömegére tekintettel - a nyilas javaslat bizonyos elemeit némi változtatással maga Teleki terjesztette elõ mint nemzetiségi politikájának törvényi megfogalmazását.
A második bécsi döntést követõen Horthy Miklós amnesztiát hirdetett s így Szálasi is büntetése letöltése elõtt szabadult. Hívei óriási lelkesedéssel fogadták, neki viszont arra kellett rájönnie, hogy mozgalmát túlontúl befolyásolják az érzelmi-hangulati elemek, nincsenek jól kiépített hungarista szervezetek. Noha helyettese, Hubay, valamint Ruszkay Jenõ egyben tartották a mozgalmat és a különbözõ nemzeti szocialista erõk egysége érdekében is jelentõs lépéseket tettek, további szívós belsõ munkára, az országépítés alapjainak s a majdani személyzeti csere tervezetének kidolgozására volt szükség. Szálasi energiáit tehát elsõsorban a pártszervezésnek, a jövõ megalapozásának szenteli, vezetése alatt lényegében létrejön a nemzeti szocialista erõk egysége. Sõt, õ és hívei a dolgozó rétegek és a nemzetiségiek körében messze nagyobb befolyásra tesznek szert, mint pl. Imrédy, aki 1940 tavaszától - nem kis pálfordulással - az egyértelmû német orientációt követi és követeli, ezzel elnyeri a németek kitüntetõ bizalmát és néhány kormánypárti hívével létrehozza a Magyar Megújulás Pártját. Mindamellett Szálasi már 1940 végén tapasztalni kénytelen, hogy a nemzeti szocialista oldalon bizonyos klikkek alakulnak, amelyek õt is felhasználni igyekeznek, s hogy kétoldalú rágalomhadjárat bontakozik ki ellene. A kormánykörök hazaárulással, a "guruló márkákra" utalva a német érdekek kiszolgálásával vádolják (a késõbbiekben pl. egyenesen azzal rágalmazzák, hogy Hitlert Magyarország megszállására igyekszik rávenni). Egyes nemzetiszocialisták viszont a németek elõtt azzal igyekeznek õt befeketíteni, hogy Szálasi németgyûlölõ magyar soviniszta. Pedig nem történt egyéb, minthogy Szálasi ragaszkodott hungarista elveihez és noha természetesen messzemenõen híve volt a nacionalista és szocialista eszme alapján a

német-magyar szövetségnek - nem volt hajlandó átengedni a hazai németség nemzeti szocialista szervezésének kizárólagos jogát a Volksbundnak és szembeszállt azokkal a nemzetiszocialistákkal, akik a Hungarista Magyar Birodalom eszméjét elavultnak mondták, s akik az igaz hungaristáktól eltérõen valóban arról beszéltek, hogy az e térségben élõ népeknek külön kis államokat kell létrehozniuk, amelyek azután beépülnének a német élettérbe. Mindezek a viták és "vajúdások" megnehezítették a hungarista mozgalom helyzetét, és egyfelõl megkönnyítették a kormány erõszakos fellépését a nyilasok ellen, másfelõl elõmozdították a Volksbundnak, az imrédystáknak és a nemzeti szocialisták Baky és Pálffy vezette csoportjainak - Szálasi és hívei kirekesztését és lejáratását is magába foglaló - összefogását. 1941 szeptemberében Baky és Pálffy csoportja ki is lépett a Nyilaskeresztes Pártból és újfent létrehozta a Magyar Nemzeti Szocialista Pártot, majd szövetségre lépett Imrédy pártjával, megalkotva a Magyar Megújulás Nemzetiszocialista Pártszövetséget. (Ennek az utóbbi pártszövetségnek ekkorra már csaknem akkora parlamenti súlya lett, mint Szálasi Nyilaskeresztes Pártjának.)
Ez az idõszak tehát - az 1938-40-es évektõl eltérõen - a hungarista mozgalom számára olyan gondok idõszakát is jelentette, amelyek egyes vezetõ nemzetiszocialistáknak az elsõsorban a németek kegyeit keresõ magatartásából fakadtak. Így Hubay, Ruszkay és a történész Málnási Ödön is - látva, hogy elsõsorban Imrédyék és Bakyék bírják a németek bizalmát - Szálasitól egyfajta fokozottabb német orientációt követelnek, módosításokat a hungarizmus épületén. Szálasi viszont továbbra sem hajlandó az elveibõl engedni, egyenesen halad a nemzethez és az államfõhöz való hûség útján s Hubayékat 1942. február 23-án ki is zárja pártjából. A kötetben közölt 1942-es beszédeibõl is kitûnik, hogy ezekben a hónapokban sok volt vezetõ hungarista más útra lépett, mint a kristálytiszta magyar érdekek Szálasi megrajzolta útja. Az Értelmiségi Nagytanács ülésén 1942. dec. 27-én tartott beszédében pl. Szálasi harcot hirdet az álhungarizmus és az ál-nemzetiszocializmus ellen és - az õt és mozgalmát támadó erõk részérõl elhangzó véleményeket összegezve - így nyilatkozik:
"Öt évvel ezelõtt azt mondották, hogy vándoroljunk ki Dél-Amerikába. Négy évvel ezelõtt azt mondották, hogy fantáziátlan fantaszták vagyunk. Három évvel ezelõtt azt mondották, hogy németbérencek vagyunk, nemzetárulók vagyunk, hogy a németeket hívjuk be ebbe az országba. Két évvel ezelõtt azt mondották, hogy zöld ingbe bújtatott kommunisták vagyunk és 'tébolyodott õrült áll az élükön'. Egy évvel ezelõtt azt mondották, hogy németellenesek vagyunk, akadályozzuk ennek a rendszernek a tengelypolitikáját. Ma pedig mit mondanak? Azt mondják, hiszen mi is ugyanezt akarjuk." (A szóban forgó bírálatok hátterét illetõen megjegyzendõ, hogy a négy-öt évvel korábbi kritika a hungarizmus sajátos eredetiségének, szokatlan hangvételének szólt. A három évvel korábbi kritikára való utalás Imrédyék "nyilasellenes" elnyomó politikájára tett célzásnak és olyan megjegyzésnek tekintendõ, amely Imrédyt közvetve pálfordulása elõtti magatartására emlékeztethette, a két évvel ezelõtti kritikát a hungaristák õszinte szocialista felfogása, az egy évvel korábbit pedig az váltotta ki, hogy Szálasi a Szovjetunió elleni hitleri támadást kezdetben megdöbbenéssel fogadta, minthogy a valós szovjet diplomáciai lépéseket és csapatmozgásokat nem ismerte.)
Mindenesetre kétségtelen, hogy a németek - ha összességüket tekintve nem is "imperializmusuk" miatt, hanem a háborús helyzet megkövetelte logika alapján, de - azokat a köröket támogatták Magyarországon, amelyek egyértelmûen hozzásimultak a német politikai vonalhoz. Ez a vonal - összefüggésben a hadi helyzet megváltozásával, tehát azzal, hogy miután a németek a számukra pusztán az angolszász imperializmus elleni önvédelmi harcban, majd a szovjet elleni immár világnézeti háború elsõ, preventív szakaszában kitûnõ pozíciót értek el, 1942 végétõl minden fronton védelembe kényszerültek, elsõsorban a fokozottabb haditermelés és katonai részvétel szorgalmazását jelentette, de a jobboldalt a magyarországi belsõ viszonyok módosítására és pl. a

zsidókérdés megoldására is ösztönözte. A hazánkban uralkodó csoportok viszont elsõsorban a hungaristákat támadták s e támadások a magukat ellenzékinek és nemzeti szocialistának mondó körökön belülrõl is jelentõs támogatást kaptak. Így pl. az SS himmleri vonalát követõk változatlanul bírálták Szálasi hungarizmusát, jóllehet Szálasi és pártja messzemenõen egyetértett a fokozottabb háborús részvételre irányuló törekvésekkel.

Jellemzõ viszont Szálasi következetességére, egyenességére az is, hogy a hatalmat - attól kezdve, hogy erre vonatkozó felfogását 1937 õszén a Budai Vigadóban kifejtette - mindig is a nemzet és az államfõ közös akaratából szerette volna megkapni valahogy úgy, ahogyan azt Hitler megszerezte: a nép akaratából és az államfõ kezébõl és nem hogy egy alkotmányellenes lépés megtételére, pl. Horthy pozíciójának a megszerzésére sem törekedett soha, de az államfõ iránti hûségében sem tántorodott meg - a sok "kikosarazás" után sem. Ellenfelei a miniszterelnöki székben (Teleki Pál, Kállay Miklós) mindezt tudták róla s ezért is akadályozták meg találkozóját Horthyval, amire csak - mint említettük - a németek bevonulása után kerül elõször sor.

A német haderõ bevonulása Magyarországra, s ami utána következett

Szálasi felfogása szerint Magyarország érdeke már évek óta a fegyverkezés, egy ütõképes haderõ kiképzése és felszerelése lett volna, a becsületes és kemény harc a bolsevizmus ellen, a hõsi életszemlélet és a józan értelem együttes alkalmazása a háború diktálta szükséghelyzetben és nem a Kállay-féle hintapolitika, a hazudozás a németek elõtt és az ország távlati érdekeivel nem számoló kényszeredett részvétel a háborúban. E szerint a belsõ nemzeti erõkre kellett volna támaszkodni, már csak azért is, mert nyilvánvaló, hogy ha a németek megszállják hazánkat, akkor bele is fognak szólni sorsunk alakulásába. Más szóval a magyar problémát önerõnkbõl kellett volna megoldani, mégpedig már évekkel korábban. Mindamellett még Sztálingrád, a keleti arcvonal ún. kiigazításai és az olasz összeomlás után "sem veszett el minden", amint ez a kötetben szereplõ hadászati tanulmányából is kitetszik: a tengelyhatalmak nagy sikerei 1939 õsze és 1942 tavasza között olyan hadászati elõnyökre vezettek (a németek és szövetségeseik számára Európa északi, nyugati, keleti és délkeleti részén, a japánok számára a kelet-ázsiai nagytérben), amelyeket Szálasi, a szakképzett egykori vezérkari tiszt még 1944 elején is elegendõnek tartott a végsõ gyõzelemhez. (Annak ellenére gondolta így, hogy 1942 nyarán a német hadvezetés lemondott az oroszországi fronton döntõ sikerrel kecsegtetõ - középsõ irányú, az Oka - Volga - Don háromszög felé sújtó - támadásról és a támadást Sztálingrád és a Kaukázus irányában erõltette, aminek következtében a német hadsereg a "vesztébe rohant" és a szovjet erõk 1942-1943 telén, majd 1943 nyarán jelentõs területi sikerekhez vezetõ támadást tudtak kierõszakolni. E szovjet támadások viszont a németekre gyakorolt nyomásukkal lehetõvé tették, hogy az angolszászok megszerezzék Észak-Afrikát, elõnyomuljanak Itáliában és légi fölényükre támaszkodva nagyszabású stratégiai bombázásba kezdjenek a tengely erõi ellen). Szálasi a németek és szövetségeseik háborús gyõzelmét illetõen több tényezõben is bizakodott, pl. abban, hogy Európa "lágy alsóteste" felõl a tengely erõit komoly veszély nem fenyegeti (mivel a Földközi-tengerbe nyúló három dél-európai félsziget egymástól elszigetelt, erõforrásokban szegény, utánpótlási vonalai hosszúak, míg Dél-Franciaországban, a Pó síksága felett és a Balkánon a tengely létrehozhat egy olyan acélfalat, ami mögött erõforrásokban gazdag terület, kitûnõ szállítási, utánpótlási lehetõségek állnak a rendelkezésére) vagy pl. bízott a németek kiépítette nyugati falban. Mindenekelõtt azonban abban reménykedett, hogy a németeknek sikerül legyõzhetetlen fegyverfajtákat kifejleszteniük, átfegyverezniük a hadsereget és átállniuk a totális háborúra (s e téren követniük a Szovjetet, amely az elsõ pillanattól totális háborút folytat, sõt, fennállása óta erre készül). Mindehhez persze - mint mondja -

nem kis idõre van szükség, de ezt az idõt a bõven rendelkezésre álló terület lassú és rugalmas feladásával biztosítani lehet. Szálasi tehát - hûséges munkatársaival - a biztosnak tekintett végsõ gyõzelem tudatában kezd hatalmas erõfeszítésbe a belpolitikai kibontakozásért. Ezeket az erõfeszítéseket azonban nem koronázza siker: a Kállay-kormány - miközben látszólag a németek szövetségesének szerepét játssza - a valóságban - különösen Olaszország kiválása után - szintén a háborúból való kiugrásra készül, aminek tanújeleit nemcsak katonapolitikai és titkos diplomáciai lépéseiben fedezhetjük fel, de belpolitikájában, mindenekelõtt az ún. szélsõjobboldalhoz való ellenséges viszonyában is. Mindezt figyelembe véve Kállay politikája végül is aligha vezethetett egyébhez, mint ami bekövetkezett: a német hadsereg Magyarországra való bevonulásához. Ez az aktus egyébként a magyar államvezetés együttmûködésével zajlott le, még a magyar haderõ lefegyverzésére sem került sor. Ellenkezõleg: az új kormány megõrizte - a háború és szövetségesi helyzete okozta keretek között - a szuverenitását és a magyar katonaság is ennek megfelelõen teljesítette feladatát. (Maguk a németek is gondoltak arra, hogy ha a kormányzó és a magyar hadsereg ellenére erõszakkal kísérelnének meg egy megszállást, akkor olyan fronttal találják esetleg magukat szembe, amely a szélsõbaltól a hungaristákig terjed.)
Szálasi a németek akcióját - megszállásnak is nevezve - sajnálatosnak tartotta. Természetesen nem lépett fel a szövetségessel szemben, de nem rejtette véka alá azt a véleményét, hogy Magyarországon teljes társadalmi átalakulásra, a hungarizmus hatalomra jutására és ennek alapján a nemzet erõinek hatékony háborús mozgósítására lett volna, ill. van továbbra is szükség. A német diplomácia viszont - mint oly gyakran századunkban - ezúttal sem remekel: Veesenmayer bizalmatlan Szálasival, a hungarizmussal szemben és - minthogy Imrédy miniszterelnöki kinevezését a kormányzó ellenzi - a hazai viszonyokat nem ismerõ, beteg Sztójay lesz a miniszterelnök. A kormányzat mulasztásai végzetesnek bizonyultak. Jól felszerelt, kiképzett és kellõen jelentõs létszámú magyar haderõ felvonulása alkalmas idõpontban a Kárpátokba mind az északkeleti-keleti, mind a délkeleti irányú szovjet betörést - legalábbis - alaposan megnehezítette volna.
1944 tavaszán és nyarán Szálasi változatlanul a belpolitikai helyzet tisztázását tartja a legfontosabbnak. Végre (május 9-én) Horthy is fogadja öt s hajlandónak mutatkozik hozzájárulni az ország nemzetiszocialista átalakításához, amennyiben ez lenne a nemzet akarata. Szálasi pedig Horthy egyetértésével hozzákezd német kapcsolatainak kiépítéséhez. Veesenmayer a jobboldali pártok összefogását, egységét kívánja s ezzel Szálasi is egyetért, feltéve, hogy a vezetés a Nyilaskeresztes Párt - Hungarista Mozgalom kezébe kerül. A Hitler elleni merénylet és Románia árulása már vészjósló távlatokat nyit, a pártok tevékenységének felfüggesztése a román átállást követõ napon és a Lakatos-kormány aug. 29-i kinevezése, valamint Szálasinak a kormányzónál tett újabb látogatása meggyõzõvé teszi: a kormányzót körülvevõ klikk a román példát kívánja követni. Szálasi tudja, hogy ebben az elõre megszervezett mesterséges zûrzavarban a Hungarista Mozgalom nem vállalhatja felelõsségteljesen a vezetést, de - mint Koós Kálmán írja a Voltunk, vagyunk, leszünk c. munkájában - "És mégis vállalta sokkal nehezebb körülmények között. Akkor, amikor az orosz már betört az országba, akkor, amikor Horthynak távoznia kellett s amikor már a németek sem taktikázhattak tovább. Végeredményben egy vesztes háború ódiumát vette magára Szálasi Ferenc. õ és mozgalma lett a bûnbak, akit a háború után mindenért felelõssé lehetett tenni. De a magyar jövõ elõtt... Szálasi Ferenc és a Hungarista Mozgalom ugyanazt a szellemiséget fogja jelenteni, mint amely a törökkel szemben vívott reménytelen harcot másfél évszázadon át, indított súlyos küzdelmeket a Habsburg-elnyomás ellen és nem utolsó sorban, amely Dózsa tüzes trónján égett bele a magyar fájdalmak emlékezésébe." Tegyük ehhez hozzá: az 1944. október 15-i hungarista hatalomátvétellel egy olyan küzdelem vált erõteljesebbé, amely - a

harcolók szándékaitól függetlenül - ismét a Nyugat, ismét Európa védõbástyájának a szerepében láttatja a magyarságot. Mert ha Magyarország is a román útra lépett volna, akkor kérdés, hogy a bolsevista haderõ meddig jut el Európa elnyelésében. A németek szempontjából sikeres debreceni páncélos csatán kívül bizonyosan a hungarista harckészséget illeti az elismerés azért, hogy Ausztria messze nagyobbik része és Bajorország, Észak-Olaszország, esetleg további európai területek megmenekültek a szovjet hódítástól és a sztálini bolsevizálástól. (Azok az osztrákok, bajorok, északi olaszok, akik az elmúlt évtizedek alatt megtapasztalhatták azt a hatalmas különbséget, ami országuk és a szovjet megszállás alá került szomszéd országok között megmutatkozott s az idõk folyamán csak nõttön nõtt, hû szószólói lehetnének annak, hogy mindezért hálából - Bécsben, Münchenben, Milánóban vagy Salzburgban - szobrot emeljenek Szálasi Ferencnek.)

Hungarista alkotmányosság és reformok

A hungarista hatalomhoz korántsem csupán egy hõsies honvédõ háború kapcsolódik. A hatalomátvételre alkotmányosan, törvényesen került sor: Horthy október tizenötödikei úgynevezett fegyverszüneti proklamációját másnap önként visszavonta és megbízta Szálasi Ferencet a nemzeti összefogás kormányának megalakításával. Szálasi tehát az államfõtõl kapta miniszterelnöki kinevezését. Ezután Horthy lemondott kormányzói tisztérõl, ami szükségessé tette az állam legfelsõ vezetésének megújítását. A javaslat szerint az államfõi tisztséget nem töltik be, viszont alakul egy háromtagú Kormányzótanács, élén Szálasival mint Nemzetvezetõvel, aki továbbra is megtartja miniszterelnöki tisztségét. A javaslatot a parlament elfogadta, majd november 4-én sor került Szálasi ünnepélyes nemzetvezetõi beiktatására. Szálasi esküjét a Szent Koronára tette le. Õ az utolsó magyar államfõ, aki a Szent Koronára esküdött. A következõ idõszakban a meghozott törvények és rendeletek azután egy valóságos társadalmi forradalmat indítottak el.
E forradalom kevés idõt és kis, sõt egyre kisebb területet kapott a kibontakozásához, de a kis területen kevés idõ alatt lázasan folyó munka számos maradandó szellemi-politikai alkotást hagyott az emlékezõ utókorra, s ez akkor is igaz, ha az elmúlt évtizedekben a hivatalos szervek az emlékezés elõtt a zsilipeket minden eszközzel elzárni, a tényeket pedig meghamisítani igyekeztek. Ehelyütt nincs mód arra, hogy a társadalmi viszonyok, a személyes magatartásmódok vagy a gazdasági rend hungarista átalakítását részleteiben taglaljuk, néhány fontos reformról azonban mindenképpen szót kell ejtenünk.
Így pl. 1944. nov. 8-án rendeletet fogadtak el a Dolgozó Nemzet Hivatás Rendje felállításáról. Ez a hivatásrendi szervezõdés a fasiszta korporációs rendszernek egy továbbfejlesztett változatát képviselte. A végrehajtási utasítás 14 hivatásrendet állapított meg, amelyek fontosságuk szerint hierarchiát alkottak. Az elsõ rendet - az adott körülmények között abszolút szükségszerûen - a fegyveres erõ alkotta. Ezután az egyházak rendje következett. Ismerve a hungarizmus felfogását az egyházak és a vallásosság társadalmi-kulturális szerepérõl és jelentõségérõl, a felekezetnélküliség tûrhetetlenségérõl, a vallásos tudat, az erkölcsi magatartás és a lelki nagyság közötti összefüggésekrõl, aligha meglepõ az egyházak és a hitélet kiemelt rangja egy hungarista berendezkedésû államban. A harmadik rend az édesanyáké volt. Ez egyet jelentett az anyaság különleges megbecsülésével, ami egy fajvédõ, a népiség jövõjét szentnek tartó eszmekörben a legtermészetesebb. Az anyák rendjét a nemzetnevelõké követte, ami a népben-nemzetben gondolkodó társadalom feladatainak fontossági rendje szerint ugyancsak természetes: ti. ha a legfontosabb az önvédelem, majd a társadalom erkölcsi-lelki arculatának megrajzolása következik, ill. ezután a jövendõ nemzedékek világra hozatala s az ennek keretét jelentõ családi életforma kapja a sorrendben a következõ rangot, akkor világos,

hogy a sorrendben ezután következõ legfõbb feladat: az új nemzedékek felnevelése, ami hangsúlyossá teszi az óvodától a felsõfokú tanintézetekig terjedõ nevelõ (és persze: oktató) tevékenységet. Az egészségügyi dolgozók rendje alkotja a fontossági sorban következõ csoportot. Ez ugyancsak aligha vitatható, miként az is nyilvánvaló, hogy a betegek szemében az egészség a legfontosabb és az orvosi hivatásnak van a legnagyobb rangja. Ezután a közalkalmazottak, majd az önálló értelmiségiek következnek s a két réteg egymáshoz viszonyított helyezése nyilván azt a felfogást tükrözi, hogy a közérdek elõbbre való, mint a magánérdek. A tulajdonképpeni termelõ ágazatok csak ezután következnek a hierarchiában, annak bizonyságául, hogy a hungarizmus - szemben az anyagelvû kommunista vagy a hasonló liberális gondolkodásmóddal - a lelki-szellemi tevékenységet az anyagi termelõ munka elé helyezi. A termelõ rendek közül az elsõ a parasztságé. Ez nemcsak a táplálkozás, az élelmiszerek kiemelt fontosságából következik, de abból is, hogy a hungarizmus nemzetiszocialista parasztállamot akart felépíteni. A sorrendben az energiatermelõ bányászok, majd az ipar dolgozói, a "munkások" következtek. (Figyelemre méltó, hogy Szálasi magát a munkásrendbe íratta be, miután a börtönben kitanulta a takács mesterséget.) A céhbeliek rendje következett ezután, amelyet a szállítás, a közlekedés dolgozóinak a rendje követett. A két utolsó rend a kereskedõké, ill. a hiteléletben dolgozóké volt. (Vagyis hungarista gondolkodás szerint a pénzzel foglalkozó bankárok tevékenysége a legkevésbé értékteremtõ munka s így - erkölcsiekben, anyagiakban - nekik jár a viszonylag legkevesebb. Jellemzõ viszont, hogy pl. az USA-ban vagy akár a mai Magyarországon is a bankszakma a legjobban fizetett ágazat. Napjaink ún. fejlett országaiban az értékrend a feje tetején áll.) A szóban forgó hivatásrendek nagyon fontos feladat teljesítésére jöttek létre, nekik kellett szociálisan gondoskodniuk a dolgozó nemzetrõl, nekik kellett a termelõeszközöket "igénybe venniük" és a szakosított nemzetnevelést megszervezniük.
Hasonlóképpen nagy jelentõségû volt az üzemi tanácsok létrehozásáról szóló rendelet is. E szerint minden olyan cégnél, ahol több mint 20 dolgozót foglalkoztatnak, üzemi tanácsot kell létrehozni, amelynek a dolgozók munkaviszonyaira vonatkozó törvények és rendeletek betartatásán kívül a hungarista életforma meghonosodásának élharcosává kell válnia. A hungarista kormányzat meghirdette azt az elvet is, hogy a pénz hatalmán kívül meg kell törni a születési kiváltságok hatalmát is és arra kell törekedni, hogy a jövõben kizárólag a tehetség és a munka legyen az emberek értékmérõje. Kétségtelen, hogy a harc, a kiürítés, a városvédelem-szervezés körülményei között egy új és boldogabb magyar jövõ kimunkálására nem sok futhatta az idõbõl és erõfeszítésbõl, de ami kevés e téren született, az azt bizonyítja, hogy a hungarizmus a legnemesebb magyar szándékok talajáról sarjadt eszme s legközelebbi rokona az 1956-os forradalmunk és szabadságharcunk eszméinek s a forradalomban termett intézményeknek.

A hungarizmus és a zsidóság sorsa 1944-ben és 1945 elején

Nem kerülhetjük meg, de nem is akarjuk megkerülni a kényes kérdések legkényesebbikét, a "zsidóüldözést a nyilasok részérõl". A kérdés megválaszolása során sok mindent figyelembe kell venni. Így a hungarizmusnak azt az alaptételét, hogy a Kárpát-Duna medence zsidósága nem gyökeresedett meg e honterületen s így nem "honképes és talajgyökeres népcsoport", jóllehet népcsoportnak tekintendõ (s ilyenként nem tévesztendõ össze a mózeshitûek felekezetéhez tartozók összességével, hiszen pl. a szombatisták is ennek a hitfelekezetnek a hívei voltak). Ennek az alaptételnek a magyarázata Szálasi szerint a zsidóság pályaválasztásában, vándor-, sõt bevándorló természetében és kozmopolitizmusában, vagyis abban a tulajdonságában rejlik, hogy oda vándorol, ahol "jól" élhet s ha már nem él meg egy adott területen a tõle elvárt szinten, akkor egyszerûen odébbáll. Nem kötõdik a befogadó nemzethez, hazához, valósággal "állam az államban" s

mindez megakadályozza abban, hogy - más népek gyermekeivel ellentétben, akik egy-két nemzedék után következmények nélkül fel tudnak olvadni népi környezetükben - asszimilálódjék a környezetébe. Nincs kötõdése a túlvilági üdvösséghez sem. Teljesen evilági lény, a nyugati civilizáció modern irányzatainak legfõbb képviselõje, mert ezek az irányzatok a legnagyobb mértékben összhangban vannak tulajdonságaival. Az újabb idõkben egyre inkább szerephez jut a földrajzi, a gazdasági mozgékonyság, a szellemi és társadalmi élet változékonysága, az emberek közötti - felszínes - érintkezés, a kereskedés, a közvetítés, a gazdasági tevékenységben a pénz hatalma, az információs és kapcsolati tõke. Ha ezeket az irányzatokat mint a "civilizáció" elõrehaladását értelmezzük, akkor azt mondhatjuk, hogy e folyamat népi motorja, a zsidóság, nem más, mint egy "túlcivilizált" népcsoport. Mindezt a 30-as években ékesszólóan bizonyították a statisztikai adatok, amelyekbõl kiderül, hogy a hazai zsidóság részesedése a nemzeti jövedelembõl, az ingatlanvagyonból, súlya bizonyos igen jól jövedelmezõ szakmákban (a hiteléletben, a nagykereskedelemben, az ügyvédi pályán, stb.), ill. kiemelten a véleményformáló tevékenységben (az újságírásban, a reklámiparban, a szórakoztató iparban, bizonyos irodalmi és mûvészeti körökben, a színház és a film területén, stb.) messze felülmúlta a lakosságon belüli arányszámát, ahhoz képest kb. ötszörös-tízszeres volt, miközben a röghöz kötõdõ foglalkozások körében csupán elvétve lehetett találkozni zsidó emberrel. Ráadásul - Szálasi szerint - gazdasági túlerejükön, véleményformáló hatalmukon és - összefogásukon is alapuló - kiváló "érdekérvényesítõ" képességükön kívül gyakorlati materialista beállítottságuk s az ennek megfelelõ eszmei-politikai nézeteik is a magyar nemzetet veszélyeztetõ irányba mutatnak: egyfelõl a szabad kizsákmányolásos liberális demokráciák, a "plutokrata" pénzkapitalizmus irányába, másfelõl az utópisztikus baloldali, marxista irányba, amely pl. a szovjet gyakorlatban egy egyszerre embertelen és rossz hatékonyságú rendszert hozott létre. Mindebbõl Szálasi eleinte a zsidóság korlátozásának, a késõbbiekben az ún. aszemitizmusnak (a zsidómentes Magyarország eszméjének) a helyességére következtetett. A háború elõtt pl. arra inti a jó magyarokat, hogy ne vásároljanak zsidótól, pénzüket ne vigyék zsidó bankárokhoz. A hungarista programról pl. ezt mondja: "a hazánkban élõ zsidóságot gazdaságpolitikai eszközökkel rávesszük arra, hogy orcájuk verejtékével részt vegyenek a közvetlen termelési ágakban, hogy a jelenlegi pozíciójukat a külföldrõl hazatérõ fajmagyarok vehessék át. Azon zsidókat, akiknek ez nem tetszik, cionista törekvéseikben támogatni fogjuk." (Az idézetben szereplõ népcsere gondolat a XIX. sz-ra is utal, arra a korszakra, amikor a Galíciából, stb. bevándorolt zsidók gyors felemelkedést értek el hazánkban, miközben "kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk".) A háború kitörése, majd valódi világháborúvá, ill. világnézeti és totális háborúvá válása (fõként az USA nyílt hadba lépése) nyomán azután Szálasi - minthogy a háború világnézetivé és totálissá eszkalálásának bûnében egyértelmûen a nemzetközi zsidóságot marasztalta el - ugyancsak egyértelmûen az ország zsidómentessé tétele mellett foglalt állást. E szerint a tengely gyõzelme után a zsidó népességnek távoznia kell Európából, ami a végeredményt illetõen egyébként továbbra is jó összhangban volt a cionizmus törekvéseivel, azzal, hogy a cionisták Palesztinában létre kívánták hozni (s a háború után létre is hozták) a zsidóság népi-faji, vallási-egyházi és nemzeti államát, Izraelt. A három magyarországi zsidótörvény, amelyet a hungaristák ugyanúgy helyeseltek, megszavaztak, mint a jobboldali kormánytöbbség, a magyarság önvédelmében tulajdonképpen erre, a zsidóság eltávozásának ösztönzésére irányult. Téves az a napjainkban oly gyakori érvelés, hogy e törvényeket az akkori politikai elit német nyomásra hozta meg. Szlovákiában pl. a sárga csillag kötelezõ viselésének elrendelése két évvel megelõzte a hasonló németországi rendelkezést. Valójában abban az idõben a fasiszta Olaszországtól északra és keletre, valamint a Szovjetuniótól nyugatra a zsidóság gazdasági stb. megszorításának, majd e megszorítások folyamatos fokozódásának irányzata teljesen általános volt (magyarországi viszonylatban a megszorítások

fokozódásának irányzatát szemléltetõen mutatják az egymást követõ "zsidótörvények", majd a front közeledtével a nemzetvédelmi intézkedések szigorodása). Tény, hogy a hungarizmus - noha a faji gondolatot a magáénak vallotta - aszemitizmusát, a zsidómentes Magyarország eszméjét elsõsorban nem népi-faji, hanem - összhangban általános világnézetével - nemzeti szempontokra és erkölcsi-szellemi okokra támaszkodva, a zsidóság anyagelvûségére, gazdasági-hatalmi helyzetére hivatkozva hirdette s e tekintetben különbözött a hitleri népi mozgalomtól, amely - éppen a népi-faji tényezõnek az elméletben játszott döntõ szerepe folytán - az ún. biológiai hivatkozásoktól sem idegenkedett (bár maga Hitler a zsidó fajiságot a zsidó lelkiségben látta elsõsorban). Az is tény, hogy a hadsereg kötelékében alkalmazott munkaszolgálat korántsem csak a zsidóságra terjedt ki, hanem minden olyan népcsoport vagy társadalmi réteg tagjaira (így pl. adott esetben a hungaristákra) is, akiket a kormányzat nem tekintett politikailag teljesen megbízhatóknak. (Németországban a zsidósággal szembeni bizalmatlanság a háború alatt már oly mértékû volt, hogy e népcsoportot kizárták a haza fegyveres védelmére kötelezettek körébõl, ami azt is jelentette, hogy a zsidóságot - az árjának tekintett németektõl eltérõen - nem fenyegette az a "veszély", hogy a hazáért az életüket kell áldozniuk, pl. a bolsevizmus elleni küzdelemben. Ennek esélye a magyarországi zsidóság számára viszont adva volt, ami azt is jelentette, hogy magyarországi zsidók is válhattak hõsi halottá. Egyébként a háború elõtt ezt Németországban sem gondolták elképzelhetetlennek, hiszen még 1939-ben is szolgáltak a Wehrmachtban zsidó származású tábornokok.) Az is tény, hogy a magyarországi németbarát fordulatot követõen a hazai vidéki zsidóság külföldre deportálását a Gestapo irányításával ugyan, de a Magyar Királyi Csendõrség végezte s abban a hungaristáknak nem volt szerepük. Szálasi ebben a deportálásban a magyar honvédelem rendelkezésére álló munkaerõnek (naponta kb. négy millió munkaórának) az országból való kivonását is meglátta, nehezményezve egyúttal a deportálások feltételnélküliségét is. Ezért olyan tervet dolgozott ki, amelynek értelmében a deportálás csak a munkaképes korú zsidó népesség egy részére - mégpedig mint ún. kölcsönzsidókra - vonatkozhatott. A vidéki zsidóság deportálása során a magyar hungaristák Hubay Kálmán vezette csoportja - Lits Ernõ eskü alatt tett vallomása értelmében - a budapesti zsidóságnak a Birodalomba való deportálása ellen szót emelt a németeknél. Téves tehát az a vélemény is, mintha kizárólag Horthy Miklós vagy Koszorús Ferenc páncélos parancsnok "érdeme" lett volna a budapesti zsidóság külföldi munkatáborokba deportálásának megakadályozása. Tény az is, hogy a hungarista hatalomátvétel egyet jelentett a szovjetellenes harc további következetes folytatásával, a nem harcoló erõk fokozott munkaszolgálatával, kivált azután, hogy a szovjetek megindították offenzívájukat Budapest ellen. A németek igényt tartottak arra, hogy a budapesti zsidóság a maga munkaerejével a Német Birodalomban létrehozott munkatáborokban járuljon hozzá a további harcokhoz. Ennek következtében megkezdõdött a budapesti zsidóságnak a Birodalomba irányuló deportálása. Ezt azonban Szálasi néhány héten belül leállíttatta, részint emberiességi, részint magyar nemzeti megfontolásokból.

Kétségtelen, hogy a hungarista hatalomátvétel után pl. Budapesten atrocitások is történtek a zsidó lakossággal szemben. Ezt azonban egyrészt nem meggyõzõdéses hungaristák követték el, hanem olyan csõcselékelemek, akik újonnan csatlakoztak a nyilasokhoz, mert úgy gondolták: a fegyveres hatalomhoz való csatlakozásuk örve alatt fosztogathatnak, erõszakoskodhatnak. (A csõcselék - mint Koós Kálmán kifejti - sohasem csatlakozik hátrányos helyzetû ellenzéki párthoz, márpedig a hungaristák a hatalomátvétel elõtt ellenzékben voltak.) Másrészt olyan nyilas érzelmû fiatalok (akkori szóhasználattal: fegyveres suhancok) is részt vettek egyes atrocitásokban, akiket a közeledõ harcok fanatizmussal töltöttek el s úgy gondolták: bosszút állhatnak az ellenséggel rokonszenvezõ, sõt, "cimboráló" zsidóságon. Az atrocitásokat a hungarista kormányzat

természetesen nem tûrhette és nem is tûrte: adott esetben drákói ellenlépésekkel igyekezett az ilyesmiknek útját állni.

Szálasi a "Népbíróság" elõtt

A második világháború véget ért. Szálasi és munkatársai amerikai hadifogságba estek, az amerikaiak pedig hazaszállították õket úgymond háborús bûneik miatt felelõsségre vonásukra, végeredményben a kommunisták és csatlósaik emelte akasztófákra. Az eljárás során az ún. Népbíróság lefolytatta a Szálasi-pert, a kötet ennek anyagából Szálasinak az utolsó szó jogán elmondott beszédét tartalmazza. A beszéd a dolog természetébõl adódóan védõbeszéd, Szálasi azonban nem magát védi, hanem a hungarizmus elméletét és gyakorlatát, elsõsorban a hungarista hatalomátvétel után történteket. Mindezt teszi úgy, hogy a hungarizmust a kor tágabb összefüggéseibe ágyazza s - a tanácselnöki leintések ellenére - egyszersmind elõrejelzi a jövõ bizonyos fejleményeit is.
Miután megállapította, hogy a peres eljárás során igazságtalanul és jogtalanul bánnak vele, és az lenne tisztességes, ha pártatlan nemzetközi bíróság tárgyalná ügyét, a hungarista eszmerendszer filozófiai alapjainak kifejtésére tér rá. Így rátér az emberi én három alapvetõ megnyilvánulási formájára (tehát egoizmusára, közösségkeresésére és az abszolútumhoz való viszonyának megfogalmazására), valamint e három bensõ alaptényezõnek a közösségben való integrálódására (a nacionalizmusra, a szocializmusra és a krisztusi erkölcsre), ill. ennek az integrálódásnak arra a három torz formájára, amelyek akkor lépnek fel, ha gondolkodásunkban ezek az alaptényezõk kizárólagosan, a többi alaptényezõre tekintet nélkül jutnak kifejezésre (tehát szól a sovinizmusról, a materializmusról és az államerkölcsi dogmatizmusról). Ezután kritikát jóllehet érdemén felül méltányoló kritikát mond Marx történelmi materializmusa felett, leszögezvén, hogy a történelmi materializmusnak (s így a materializmusra egyként támaszkodó liberalizmusnak és marxizmusnak) nincs jövõje, noha s ebben rejlik az érdemen felüli elismerés mind a mai napig az emberiség az élet anyagi tényeit helyezte a középpontba, ami vitatható megállapítás. Szálasi leszögezi: az emberiség a közösségi integrálódás útját járja, ami döntõen a gyors technikai fejlõdésnek, a Föld ebben az értelemben vett "összezsugorodásának" a következménye. Ilyen fejlõdési körülmények közepette az osztályharc mind felülrõl, a születési elõjogok védelmének oldaláról, mind alulról, a tömegek materialista felfogásának nézõpontjáról elhibázott módszer s a nagy társadalmi rétegeknek a békességet kell megteremteniük: a parasztságnak a földbékét, a munkásságnak a munkabékét, az értelmiségnek a társadalmi, a nõnek a családi, az ifjúságnak a kultúrbékét, végül a fegyveres erõnek a népek közötti békét. S csak, ha mindezek a békék létrejönnek, lehet szó politikai békérõl s az egyes emberek, a népek és nemzetek erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek érvényesülésérõl.
Rátérve a közelebbi múlt és a várható jövõ közötti összefüggésekre Szálasi azt a meggyõzõdését hangoztatja, hogy Európában az északnyugati régió germán, az északkeleti térség szláv, a délnyugati térség latin és a délkeleti régió hungarista nemzeteinek közremûködésével elõbb-utóbb kialakul egy olyan közösség, amelyben minden nép elvállalja a közös feladatból az adottságainak, hivatásának megfelelõen rá esõ részfeladatot. Ehhez hasonlóan a távolabbi jövõben ki kell bontakoznia a világ népei között egy olyan együttmûködésnek is, amely rendet teremt az egyes kontinensek közötti vonatkozásban is. (Napjainkban, amikor az emberiség környezeti gondjai már valóban az ún. planetáris gondolkodást követelik meg, Szálasi emez elõrejelzése különösen idõszerû.) Mindez Magyarországot (a Duna szívterületét) olyan kiemelt súlyponti helyzetbe hozza, amelynek alapvetõ érdeke a nagyhatalmak közötti megegyezés és béke, különben borzalmas háborúk várnak hazánkra. A közelmúlt eseményeinek sorából Szálasi kiemeli a háború kitörésének negyedik évfordulóján elhangzott pápai szózatot, mely összhangban a

hungarizmus felfogásával arra mutat rá, hogy a régi világ romokban hever és egy olyan új világ van kialakulóban, amelynek felépítésében a keresztény kultúrára, a magántulajdon szentségére, a család szentségére és teszi hozzá Szálasi a szocializmusra kell támaszkodni. Az új világrend mindig vérben születik, s a háború ezúttal sem volt elhárítható. Ebben a háborúban a magyarságnak szükségképpen a német néppel kellett együtt haladnia, mert Anglia e térség iránt érdektelenséget mutatott, a bolsevizmus pedig a magyarság számára idegen és elfogadhatatlan volt, viszont Németországot a hungarizmussal rokon eszmék vezérelték. Ráadásul kezdetben a német fegyverek dicsõséget hoztak Németországnak, a harctéri helyzet csak 1943 elejére változott meg. A szövetségesek ekkor minden fronton fölénybe kerültek s a németeknek, miként azt Szálasi az utolsó szó jogán a jelen kötetben szereplõ hadászati tanulmányában leírtakhoz hasonlóan is kifejti, idõre volt szükségük, hogy új fegyvereket fejlesszenek ki, gyártsanak le és szervezzék és fegyverezzék át hadseregüket. Ettõl kezdve a németek a területfeladás taktikáját választották, mert terület volt bõven. A szövetségesek azon voltak, hogy Németország összeroppanjon, mielõtt az új fegyverkezést végre tudná hajtani, a németek pedig azon voltak, hogy megõrizzék hadászati elõnyeiket és végrehajtsák az átfegyverzést és a kiürítést. Szálasi hangsúlyozza, hogy egészen a legutolsó hónapokig hitt a németek végsõ gyõzelmében. E hitét többek között német felsõ körökbõl származó információkra alapozta. E szerint pl. a németek kifejlesztettek egy olyan robbanószert, amelybõl egyetlen darab is több négyzetkilométernyi területet tenne porrá és hamuvá. (E helyütt nincs tér arra, hogy a második világháborúról részleteiben írjunk, annyit azonban Szálasinak a német gyõzelemhez fûzõdõ állítólagos ábrándkergetésével kapcsolatban megállapíthatunk, hogy 1944 õszén s egy ideig még ezután is valószínûleg volt esély a német gyõzelemre, de legalább is a háború döntetlennel való befejezésére. Ezt az esélyt az ún. csodafegyver kínálhatta, amelyrõl mind a mai napig mint egyszerû propagandafogásról emlékeznek meg, jóllehet tény, hogy az atommagkutatásban a 30-as években Németország világelsõ volt és az elsõ atommáglyát is Németországban állították fel. Tény, hogy a tudományt és a technikát a harcos szellemû Németország is igyekezett a hadiipar szolgálatába állítani, sõt, az is feltételezhetõ, hogy az a Németország, amely világelsõként fejlesztette ki a katonai rendeltetésû rakétatechnikát és a háború során számos repülõgép, harckocsi stb. fejlesztésével megelõzte a szövetségeseket, nem maradhatott le lényegesen hacsak árulással nem az angolszászok mögött az atomfegyver kifejlesztésében. Mindenképpen figyelemre méltó, hogy Amerikában az atomtechnika katonai alkalmazásával kapcsolatos kutatás és fejlesztés már a háború elején mûködött, de ebbõl atombomba a sikeres Los Alamosi robbantásos próba folytán csak Németország leverése után két hónappal lett. Más szóval kb. 50-60 hónapos erõfeszítés nem vezetett semmilyen még fenyegetésre sem jó eredményre, hogy azután a német összeomlás után igen rövid idõ alatt robbanjon a bomba. E sorok írója a legvalószínûbbnek azt a változatot tartja, hogy a németek gyakorlatilag az atomfegyver feltehetõleg a rakéta atomfegyver s nem a repülõrõl ledobható atombomba elõállításának a küszöbére érkeztek, amikor itt nem tárgyalható okokból hirtelen bekövetkezett a Németország-erõd összeomlása. Az atomfegyverrel foglalkozó amerikai kutatócsoportnak csupán annyi dolga lehetett, hogy az atomfegyver elõállításától már nem túl távol álló amerikai technológiai eredményeket felhasználva a német atomfegyver dokumentációját, stb. a robbantáshoz kívánt technikai szintre felfejlessze. Az viszont kétségtelen, hogy ha Németországnak és az 1944 õszén születõ új hungarista Magyarországnak valamilyen csoda folytán sikerült volna az oroszokat kiszorítania a Kárpátmedencébõl, Szálasi egyesült Hungáriára vonatkozó terve minden bizonnyal valósággá vált volna.)
Az utolsó szó jogán Szálasi szól egyes német körök imperializmusáról is, amelyekkel szemben óvni igyekezett a magyar függetlenséget és természetesen a hungarista mozgalmat is, nehogy õ és mozgalma úgy járjon, mint a Vasgárda Romániában. Beszéde

befejezéseképpen a hungarizmus és a zsidókérdés összefüggésérõl szól. Megemlíti, hogy a hungarizmus szerint a magyarországi zsidóságnak olyan vezetõt kellene választania, aki a magyar vezetésben részt vesz és felelõs azért, hogy a meghozott törvényeket és rendelkezéseket a zsidó népi igazgatáson keresztül végre is hajtsák. Hangsúlyozza, hogy a hungaristák a vidéki zsidóság deportálásában nem vettek, nem vehettek részt, õ maga pedig ellenezte, hogy a zsidó munkaerõt ingyen Németország rendelkezésére bocsássák, miközben követelte a zsidó vagyon nemzeti vagyonná nyilvánítását és azt, hogy a zsidó lakosság ellátása e vagyonból történjék. Felhívja a figyelmet arra is, hogy a zsidó szenvedések számszerû adatai eltúlzottak, sõt, bizonyos "tényeknek" már a puszta megtörténte is kétségbe vonható, ugyanakkor leszögezi, hogy a tényleges atrocitásokat õ maga is elítéli, sõt, a hungaristák a hatalomra kerülésük után tettek is lépéseket az ilyesmi megakadályozására. Végül is a zsidóság történelme szenvedéstörténet, de e szenvedésekhez a zsidó ügyet rosszul szolgálók is hozzájárultak. Remélhetõ folytatja Szálasi hogy a zsidóság is hozzájut vágyva vágyott hazájához s akkor az ilyen konfliktusoknak is végük szakad. A zsidó nép 3000 évvel ezelõtt életének középpontjába helyezte a faji kérdést, vagyis fajtájának a nemesítését, és a hungarizmus e tekintetben csak olyan utat követ, amelyet a zsidó nép is jónak tart a maga számára. Az új világnézetnek erre, az ember erkölcsi, szellemi és anyagi megépítésében elvégzendõ nemesítésre kell törekednie s e ponton szemléletesen tárul elénk az a tény, hogy a legnagyobb magyar és Szálasi Ferenc a magyar nemzetrõl azonos hullámhosszon gondolkodó (hiszen Széchenyi többször is leírta, hogy: "célunk fajunk más szövegkörnyezetben: nemzetiségünk biztosítása és nemesebb kifejtése"). Beszéde végeztével Szálasi köszönetet mond mindenkinek, aki a hungarizmus áldozatos útján õt követte, egyszersmind tiszteleg a gyõztes hadsereg hõsei és hõsi hátországa elõtt, s csak egyre kéri a gyõzõket: legyenek igazságosak a legyõzöttekhez . Az Úristent pedig arra kéri, hogy a gyõztesek vezetõinek adjon bölcsességet "a földgömb békéjének megépítésében a szabad, önálló és független dolgozó népek és nemzetek kultúrközösségének jegyében." Beszédének utolsó szavaiból egy elszánt és eltéríthetetlen, mert küldetéstudattal és alkotóképességgel megáldott politikusra, egy gyémántkemény jellemû államférfire ismerhetünk: "nemzetünk szolgálatában meg lehet halni, de elfáradni soha. Isten legyen nemzetemmel." S az utolsó golgotai lépések az akasztófához az õt gúnyoló, szidalmazó tömeg elõtt valóban példát mutattak egy hõsi életszemléletbõl, tanúságot tettek arról, amit Szálasi Ferenc a Cél és követelések Végszózatában írt: "A történelmi harc jelszava: Inkább hõs egy pillanatig, mint rabszolga egy életen át!"

II. MI A HUNGARIZMUS?
A. A HUNGARISTA ESZMERENDSZER ALAPVETÉSE

1. A hungarizmusnak bölcseleti alapjai vannak

Szálasi ideológiájának, vagyis a hungarista eszmerendszernek kétségtelenül bölcseleti alapjai vannak. Szálasi ha nem is alkotott egy metafizikai (pl. ontológiai) rendszert vagy nem írt ismeretkritikai, netán értékelméleti (pl. logikai, esztétikai, etikai) monográfiát, vagyis nem a lét, a megismerés végsõ kérdéseivel foglalkozott, de egyrészt " filozófus" volt e szó hegeli értelmében, vagyis a dolgokat gondolkodva szemlélte, másrészt ideológiájában a szorosabban filozófiainak mondott fogalmak, gondolatok elõkelõ helyen szerepelnek, eszmerendszerét, gondolatvilágát mintegy megalapozzák és felfogásának kifejtése során újból és újból szemünk elé tárulnak. Szálasi gyakran alkalmazza a fogalmak hármas elõfordulásának retorikai eszközét, de ezen túlmenõen a való világ tartalmi feltárásában is e fogalmi hármasok (triádok) ismétlõdõ megjelenésével

találkozhatunk. Tegyük hozzá: Szálasi nem dogmatikusan és nem is egy játékos megszállottságával alkalmazza e fogalmi hármasokat. Más szóval õ ugyanúgy nem volt egy megszállott hegeliánus, mint ahogyan a szentháromságtan keresztény híve sem az. A három különbözõ dolog egysége, együttes elõfordulása ti. bizonyosan hozzátartozik a való világ lényegi mélyrétegéhez, és ez derül ki Szálasi eszmerendszerébõl is.
Eszmerendszerének alapvetését érett formában, Út és cél címen 1938 tavaszán kezdi papírra vetni. Ez a munka a hungarista világnézetet és annak átfogó, széles kitekintésû és hosszú távú politikai következményeit taglalja. E tanulmány ideológiai szempontból továbbfejlesztette Cél és követelések c. munkáját és eszmei alapként szolgált további munkásságához s így a jelen gyûjteményben is szereplõ késõbbi beszédeihez, ill. hivatkozási alapként szolgált és szolgálhat ma is az õ eszméinek megértéséhez.
A tanulmány bevezetõ mondataiban Szálasi joggal emeli ki ezt az eszmerendszert a kortárs magyarországi politikai pártok szellemi irányzatainak, programjainak körébõl. Ez utóbbiak ti. "legfeljebb a revízió áhítozásáig" jutottak el és nem adtak útmutatást arra vonatkozólag, hogy mit kívánnak tenni a visszaszerzendõ területekkel és azok népességével. "Legyen úgy, mint régen volt" szólt a dal, de éppen ez az, amit a hungarizmus nem fogadhatott el. A 30-as években mint írja "a gyakorlati politika a pillanatnyi érvényesüléssel vált egyenlõvé és nem az örök magyar hivatás tennivalóinak eltökélése, férfias fogadalma". Szálasi hungarizmusa viszont kétségtelenül nagy körültekintéssel megalapozott és távlatos gondolkodásra, a magyar jövõre irányuló politikai világnézet. õ maga nem a részletkérdések embere volt, noha sok részletet is kimunkált. Akkor volt elemében, amikor az átfogó kérdésekkel, a nemzet, a haza, a hungarizmus távlatos problémakörével foglalkozhatott és nem a munkásbiztosításnak, a fõ földreformnak vagy a nagyüzemek nemzeti tulajdonba helyezésének részleteivel kellett bibelõdnie. Filozófus lélek volt õ a politika területén.
Sajnos az ideológia nélküli a rövid távú, sokszor csak a pillanatnyi érdekekre figyelõ politizálás ma is meglehetõsen általános jelenség és korántsem csupán a volt állampárt magát "szocialistának" nevezõ utódpártjában és annak környékén vagy a liberalizmust a szabadossággal helyettesítõ, az emberi jogokat erkölcsi kötelességek nélkül elképzelõ erõk körében, de a magukat keresztény és nemzeti gondolkodású politikusnak tartó emberek esetében is. Az ilyen emberek a "konkrét gyakorlati" kérdések fontosságára hivatkoznak, pragmatizmusuk mélyén azonban nem nehéz felismerni az anyagias önzés, a gazdaság, a pénzügyek szempontjainak kizárólagos figyelembevételét. Az eszmények, eszmék, eszmerendszerek iránti eme közömbösség vagy ellenszenv csak kis részben írható a kommunista (a marxista, leninista, netán szocialista) eszmékbõl való kiábrándulás számlájára: napjaink ideológiaellenessége valójában a kádári kor anyag és haszonelvûségének, atomizálódó társadalmiságának, opportunizmusának és korrupciójának olyan továbbélését fejezi ki, amelyet a 90-es évek magyar valóságába berobbanó gyarmatosító és idegenérdekû kapitalizmus körülményei között éppen a korábban vezetõ szerepet játszó csoportok "újszerû példamutatása" növelt meg. Mindez kétségtelenül hozzásimul az értékszemléletnek az ún. fejlett országokban általánosan tapasztalható torzulásához és azt a fajta vallási, lelki-erkölcsi, egyszersmind kulturális-szellemi, (helyenként fenyegetõ) demográfiai-társadalmi hanyatlást, sõt, (egyetemesen fenyegetõ) környezeti-katonai veszélyeket jelzi, amelyekrõl az olyan költõóriásoktól, mint a mi Madáchunk II. János Pál pápáig vagy Oswald Spenglertõl az egész Földre figyelõ gondolkodásmód szükségességét hirdetõ László Ervinig oly sokan írtak és írnak. Ebben a helyzetben a hungarizmusnak az erkölcsi, szellemi és anyagi értékeket a kellõ szintézisbe helyezõ látásmódja és programja nem egyszerûen idõszerû, de világító torony a sötét éjszakában.

2. Krisztusi erkölcs, nacionalizmus, szocializmus

Szálasi abból indul ki, hogy a személyében egységes emberi, az "én" alapvetõen három módon nyilatkozik meg. Ezek: az abszolútumhoz való viszonya, egoizmusa (ami egészséges formájában mások megsegítésével ötvözõdik) és közösségkeresése. A hungarizmus e három megnyilvánulási formát integrálni törekszik. Az elsõ integrálását a krisztusi erkölcs jelenti, a második a nacionalizmusban, a harmadik a szocializmusban integrálódik (a hungaristák által vallott szocializmus természetesen alapvetõen ellentétes a kommunisták hirdette szocializmussal). A szóban forgó hármas integrálás célja az abszolútumhoz való viszony, az egoizmus és a közösségkeresés olyan ún. életösszhangjának a megteremtése, amely elõmozdítja az egységes emberi személy három oldalának (a testnek, a léleknek és a szellemnek), az emberi létezés e három dimenziójának "jó hasznát", vagyis az ember lelki, szellemi és testi egészségét, értékeinek gyarapodását. (A test az anyagi tényezõt jelenti). A szellem és a lélek megkülönböztetése vitatható. Ha azonban szellemen nem csupán az intuitív vagy tapasztalati megismerés s nem csupán a fogalmi gondolkodás folyamatait értjük, de ide tartozónak tekintjük az érzelmek, vágyak, tehát az érzéki vagy a fogalmi megismeréstõl különbözõ ún. nem kognitív lelki mûködés világát is, akkor nyilvánvaló, hogy a fennmaradó lélek magának az énnek a lényegi részét jelenti, vagyis az én puszta tudatán, az ún. öntudaton is túlmutató, szabadon választó és felelõsségét átélõ személyiséget és ezzel összefüggésben a halhatatlan lelkünk erkölcsiségét. Az egyes emberek lelki, szellemi és testi adottságai és tevékenységei mármost a közösség, jelesül a legtágabban vérségi közösség: a nép életében mint erkölcsiség, szellemi-kulturális jelenségek és anyagi tényezõk összegezõdnek.)
Mindez azt is jelenti, hogy a hungarizmus alapja erkölcsileg azért a krisztusi tanítás, mert e mozgalom azt akarja, hogy a népek és nemzetek jelesül pl. a magyar nép és nemzet a valós keresztény erkölcsiség alapján álljanak, szellemileg azért a nacionalizmus, mert a hungarizmus a szubjektív ént és a közösséget úgy igyekszik összehangolni, hogy ezzel elõmozdítsa a magyar nép (mint vezetõ nép) és a hungarista magyar nemzet kultúrájának, társadalmának nemesebbé válását (miközben arra is gondot fordít, hogy se a közösségi szemlélet ne kerüljön olyan túlsúlyba, amely már személyiségsorvasztó hatást fejtene ki, se az önérdek ne kapjon olyan hangsúlyt, amely a társközösségeket fenyegetné elsorvadással), végül anyagi alapja azért szocialista, mert a közösség rendelkezésére álló tõkét, jószágkészletet nem egyes születési vagy vagyoni kiváltságos egyének vagy osztályok, hanem az egész népjóléte érdekében, a nemzet javára akarja hasznosítani.
Az abszolútumhoz való viszony integrálása mármost a társadalom erkölcsiségének magasabb szintre emelkedését vonja maga után, az egoizmus integrálódása a nemzetelvû (nacionalista) szellemiség kibontakozását eredményezi, aminek típusos példáját adja a parasztság, amely értelmesen és egészségesen önzõ és egyszersmind a nemzeti kultúra letéteményese is, a közösségkeresés integrálódása pedig az anyagi világ, a gazdaság "emberléptékû" fejlõdéséhez vezet (amire jó példa a valóban szocialista felfogású munkásság nemzetépítõ gazdasági tevékenysége). Továbbmenve:
hungarista felfogás szerint az erkölcsi, a szellemi és az anyagi tényezõ között bizonyos hierarchia van: a legfontosabb az erkölcsi tényezõ, azután a szellemi következik és csak a harmadik az anyagi tényezõ. Szálasinak bármelyik írását (vagy írásban rögzített beszédét) vesszük is kezünkbe, újból és újból e hármas fogalommal, az "erkölcsi, szellemi és anyagi" tényezõkkel, ezek fejlõdésével, kibontakozásuk kérdéseivel találkozhatunk.
Minthogy a hungarizmus erkölcsi alapja a kereszténységhez vezet, szellemi alapja a nacionalizmusban lelhetõ fel, anyagi alapja pedig a szocializmusban jelenik meg, ez az eszmerendszer úgy is felfogható, mint a keresztényszociális felfogás egyik ti. nemzetelvû változata, továbbá mint a keresztény-nemzeti gondolatkör egyik ti. szociális vagy szocialista válfaja, végül úgy is, mint a nemzeti szocializmus egyik nevezetesen keresztény formája. (Nyilvánvalóan nagyfokú tájékozatlanságra vall, ha azt gondoljuk, hogy a nemzeti szocializmus azonos annak hitleri változatával, minthogy a XX. században

Európában és világviszonylatban is az egyidejûleg nacionalista és szociális (vagy szocialista) irányzatoknak egész sokasága létezett. Szigorúan véve e fogalomkörbe sorolható a Mussolini alapította fasizmus is, sõt, Prohászka Ottokár püspök keresztényszociális felfogása is, akinek tanítása messzemenõen befolyásolta Szálasi Ferenc felfogását is, hiszen a hungarizmus kifejezését is tõle vette át Szálasi. Említsük meg, hogy a hungarizmus kifejezését egyébként a legnagyobb magyar, Széchenyi is használta már. Ma már ismert, hogy az ún. nyugati publicisztikában rendre megkülönböztetik egymástól a fasizmust és az ún. nácizmust. Sõt, az is egyre elterjedtebb, hogy e kettõt úgy állítják szembe egymással, hogy a szembeállítás Mussolini, ill. a fasizmus javára szóljon, vagyis Hitler és a német nemzeti szocializmus hátrányára. Egyre gyakoribb, hogy Mussolini az "eltévedt bárány" szerepét kapja, miközben Hitler változatlanul az ördög, maga az "Antikrisztus". Az ilyen gondolatkísérletek szerzõi többnyire nyíltan meg is mondják, hogy mi indokolja ezt a sokszor éles szembeállítást és a Duce "mentegetését". A Duce eredetileg nem volt ún. antiszemita: neje, Edda lányának anyja, oroszországi zsidó nõ volt, az olasz zsidók gazdasági, sõt, politikai szerepvállalását a fasizmus eredetileg nem korlátozta, stb., és csak Hitler befolyásának növekedésével "lépett az olasz fasizmus a német nácizmus nyomdokaiba". Szálasi ilyen kíméletet mind a mai napig nem kapott a hivatalos és félhivatalos állásfoglalások szerzõitõl, ami nyilvánvalóan összefügg azzal a körülménnyel, hogy Szálasi már eredetileg is másként viszonyult a hazai zsidósághoz, mint Mussolini az olaszországihoz, jóllehet Szálasi sem volt "ellensége" a zsidóságnak, feltéve természetesen, hogy önmagában véve azt a politikát, amely bírálja a zsidóságot, politikai harcot folytat ellene és a magyarországi zsidóság külföldre, közelebbrõl egy zsidó hazába való kivándorlását ösztönzi, nem tekintjük a magyarországi zsidósággal szemben ellenséges politikának. Mindamellett figyelemre méltó, hogy inkább történészkörökben és összefüggésben a marxista osztálymetafizikával élesen megkülönböztetik az ún. úri fasiszta, úri nyilas irányzatokat a népi, sõt proletár fasiszta, proletár nyilas irányzatoktól és Szálasit az utóbbiba sorolva bizonyos fokig enyhébb megítélésben részesítik, miközben a zsidósághoz való viszonyára utalva továbbra is a legsúlyosabb vádakkal illetik.)

3. Közösségi szemlélet, politika, jó haszon és a kalokagathia

A fentiek értelmében tehát a hungarizmus szemléleti alapállásához tartozik annak tudatossága, hogy az ember bár van egyénisége is, de közösségi lény, mégpedig egyidejûleg sok közösség tagja. A legközvetlenebbül a családé, amely minden társadalmiság, emberi együttélés alapsejtje. A családon kívül még két alapsejtje van az emberi létezésnek, ti. a telephely (vagy lakóhely) és az üzem (munkahely). A három alapsejt közül a leginkább mozgékony a család, a legkevésbé mozgékony az üzem.
A családok a vérségi kötelékeknél fogva néppé állnak össze (Széchenyi pl. a magyar néprõl mint "drága rokonok"-ról ír), a népek nemzetekké, a nemzetek nemzetközösségekké szervezõdnek vagy kellene szervezõdniük. A történelmi múltban a vérrokonságnak sokkal nagyobb szerepe volt, mint napjainkban (s ennek megfelelõen a család és a nép között több rokonsági fokozat is szerepet játszott, így pl. a családok nagycsaládokká, ez utóbbiak nemzetségekké, a nemzetségek pedig törzsekké szervezõdtek s a törzsek alkották a népeket). A vérségi kapcsolatok háttérbe szorulásában a következõ korántsem feltétlenül üdvözlendõ jelenségek játszanak szerepet: az emberi létezés anyagi tényezõjének robbanásszerû gyarapodása, az erkölcsi és szellemi súly legalább is viszonylagos csökkenése, az õstermelõ parasztság és a vidéki életforma háttérbe szorulása, a közlekedés és közléstechnika drámai fejlõdésére is visszavezethetõ városiasodás, iparosodás, a lakóhely (telephely) és az üzemi hely közötti kapcsolatok egyéni differenciálódása (tehát az, hogy más és más egyénnek más és más a foglalkozása, a

munkahelyétõl való fizikai vagy pszichikai távolsága) stb. Mindenesetre minden egyéni vagy családi mozgékonyságtól függetlenül maguk a népek csekély kivétellel igen hosszú történelmi idõszakon át nagyjából azonos honterületen élnek s így életük és szállásterületük között szoros kapcsolat tapasztalható, amit Szálasi a magyarságot illetõen a magyar élet és tér hõsi életviszonyának nevez, de ami mint vér és föld, mint Blut und Boden a hitleri ideológiának is kulcsfontosságú eleme. A legtöbb népnek ez a röghöz, talajhoz kötõdése, kulturális gyökereivel az adott földbe kapaszkodása teszi e népeket Szálasi kifejezésével honképes (a honszerzés képességével jellemezhetõ) és talajgyökeres (mert a hon megtartásának képességérõl tanúskodó) népekké. (Nevezetes kivétel e körben Szálasi szerint a zsidó nép, amely nem a röghöz, a földhöz kötõdik, hanem más népek "testébe" kapaszkodik.)
A népet jellemzik erkölcsi, szellemi és anyagi életének sajátosságai. E jellemzõk a fajtából (a "vérbõl") és a földbõl (a rögbõl) származnak és mint e kettõ különbözõ kombinációi különbözõ népcsoportokat vagy Szálasi kifejezésével népszemélyiségeket jelenítenek meg a világtörténelem színpadán. Erkölcsi, szellemi és anyagi szempontból a népek az emberiség Szálasi kifejezésével építõkockái. Ha különbözõ népek a körülmények alakulása folytán egymással ún. élettársi és sorsközösséget alkotnak, akkor e népek nemzetté válnak. (Természetesen olyan nemzetek is vannak, amelyek népiségüket tekintve egynemûek.) A nemzetek gyökerei azok a politikai, társadalmi és gazdasági jellemzõk, amelyeknek összehangolt mûködése a népek hasznát és biztonságát szolgálja. Ezt a politikai, társadalmi és gazdasági összhangot a (politikai) nemzet vezetõnépe (a Kárpát-Duna medence esetében és kívánatosan: a magyar nép) szervezi meg. E szervezõmunkában (és magyar vonatkozásban) célszerûen a hungaristák pártja és mozgalma játszik oroszlánszerepet. A hungarizmus lelke az eszmerendszer és a mozgalom. A mozgalmat a párt vezeti, ugyanakkor a párt a mozgalomnak, az eszmének az eszköze is. A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom egy történelmi jelentõségû harcra, szabadságharcra szervezõdött, Szálasi megfogalmazásában: Trianon zsarnoksága ellen, a zsidó hatalmi törekvések, az ún. judeokrácia ellen (amely az önzõ liberalizmussal az értelmiséget, az anyagias bolsevizmussal a munkást és a parasztot csábítja, a kozmopolita szabadkõmûvességgel pedig az istenhitet és a hazaszeretetet igyekszik a nemzetekbõl kiölni), valamint a Horthy korszakra jellemzõ úri kiváltságok, égbekiáltó társadalmi egyenlõtlenségek és idegen eredetû államberendezkedés által megjelenített zsarnokság ellen.
A nemzeteknél tágabb közösség a nemzetközösség (konnacionalizmus), amelyet azok a nemzetek hoznak létre, amelyeknek kulturális, civilizatorikus és technikagazdálkodási élete és igényei e nemzeteket társakká és sorsukban azonossá teszik. Miként a nép az emberiség erkölcsi, szellemi és anyagi életének, a nemzet pedig az emberiség politikai, társadalmi és gazdasági palettájának építõköve, ugyanúgy a nemzetközösség az emberiség kulturális, civilizációs és mûszaki-gazdasági életének építõkockája. A családok lakóhelyükön településnek, az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag összefogott népek lakóterülete a hon, a politikailag, társadalmilag és gazdaságilag egységgé kovácsolt nemzetek lakóterülete az élettér, a kultúra, a civilizáció és a technikagazdálkodás igényei alapján felépített nemzetközösségeké pedig a nagytér (az emberiségé a Földgömb).
Ha mármost igaz az a tétel, hogy a politika a közügyekkel való foglalkozást, ennek pl. tudományos vagy ideológiai megalapozását, ill. "mûvészi" kivitelezését jelenti, akkor nyilvánvalóvá lesz a hungarizmusnak mint politikai világnézetnek a célja is: ti. az összhang megteremtése a magyar egyének és közösségeik, elsõsorban tágabb, népi közösségük erkölcsi, szellemi és anyagi érdekei között s ezen túlmenõen mint végsõ cél a magyarság sajátos helyzetéhez s a XVI. sz. óta teljesületlen örök magyar hivatáshoz igazodó hungarista nemzetállam megalapítása, a Kárpát-Duna Nagyhaza nemzeti-állami egységének helyreállítása. A szóban forgó egységnek e hungarista helyreállítása nyomán

egyfelõl a magyar nép és másfelõl a Kárpát-Duna medence nem magyar népei között a magyarság mint vezetõnép koordináló tevékenységével, a többi népcsoport szabadságát nem sértõ irányító munkájával és alapozva arra a társ és sorsközösségre, ami a történelmi múltjukból és jelen és jövendõ érdekeikbõl adódik kibontakozik az "Õsföld" népbékéje, "életösszhangja", a közerkölcsiség, közszellem és a népjólét felvirágzása a "medenceországban", a gyarapodás az erkölcsi, szellemi és anyagi javakban. A történelmi Hungáriának a kor követelményeihez igazodó e megújítása, a hungarizmus sajátos nemzetpolitikai végcéljának teljesülése elvezet a magyar nemzet nagyságához, dicsõségéhez és boldogságához. Ez a boldogság messze több, mint pl. az anyagi jólét és kényelem és bár üdvösségünket az Örökkévalóságban még nem jelenti, de kellõ hit, remény és erõ esetén evilági valósággá válhat.
A Jó" politika célja a közösséget alkotó egyének és a közösség érdekeinek olyan összhangba hozatala, amely a szereplõk számára nem egyszerûen hasznos, hanem Szálasi gyakori kifejezése szerint ún. jó haszonnal jár, vagyis pl. erkölcsileg, szellemileg és anyagilag egyaránt hasznos. A haszonnak e totális felfogását bizonyítja, hogy figyelmesen olvasva Szálasi munkáit minduntalan rábukkanunk a görög kalokagathia eszményére, mint az embernek (az emberiségnek) arra a törekvésére, hogy tevékenységével értékeket teremtsen, közelebbrõl egyre több szép, jó és igaz dolgot hozzon létre, egyre több lelki jóságot, nemességet mutasson fel, szellemét egyre több és fontosabb igazság termékenyítse meg és egyre több természeti és ember teremtette szépségben gyönyörködjék. S csak arról a világról mondható el, hogy benne a valóság, az igazság és a szabadság uralkodik, amelyben a közösség (s a közösséghez tartozó egyének) életére az olyan erkölcsi, szellemi és anyagi teljesítmények meghatározó volta a jellemzõ, amelyek a szép, jó és igaz értékeit gyarapítják.

B. A HUNGARISTA IDEOLÓGIA FELÉPÍTMÉNYE

1. Vallás és kultúra

Eltekintve az élet jogi-politikai-állami szférájától, a civilizációtól és a technikával való gazdálkodástól, mint egyfajta felépítménytõl, a különbözõ társadalmakat, ill. e társadalmak alapjait úgy írhatjuk le és összegezhetjük, mint a következõ területeket: 1. erkölcsök és vallás, 2. kultúra (ideértve az ún. magas kultúrát és a népi kultúrát, a munka és a szabadidõkultúrát, a társadalmi érintkezés kultúráját, a tudományt és a technikát, sõt, a gazdasági élet egész szellemi infrastruktúráját), valamint 3. gazdálkodási rend és munkarend.
A hungarizmus számára az erkölcsök és a vallás kérdései egyértelmûek és döntõ fontosságúak voltak. Egyrészt hangsúlyt kapott azon elv, hogy társadalmi szinten a felekezetnélküliség, a vallástalanság nem tûrhetõ, mivel vallásos tudat nélkül nincs biztos erkölcsiség. Másrészt azonban a hit az isteni kegyelem ténye, s így senkit nem lehet kényszerrel rávenni arra, hogy higgyen Istenben, Krisztusban, ha egyébként nem hisz. A hungarista elv ily módon az ateista propaganda tilalmát és a valamilyen törvényesen bejegyzett felekezethez való tartozás személyi rögzítését kívánta meg. (A hungarista totalitás e tekintetben határozottabban keresztényi, mint a hitleri és csupán azért nem minõsíthetõ a szovjet kommunista totalitarizmus egyenes ellentétének, vagyis olyan irányzatnak, amely viszont a felekezetnélkülieket, az ateistákat üldözte vagy akarta üldözni, mert a hungarizmus esetében semmiféle személyi üldözésrõl nem volt szó, a kommunista diktatúra viszont csak puha korszakaiban elégedett meg az egyházak és a vallásos tudat puszta háttérbe szorításával, kemény idõszakaiban ti. csaknem olyan keresztényüldözést folytatott, mint amilyen üldözésben az õskeresztényeknek volt osztályrészük az ókori Rómában. Ráadásul aligha tehetõ meg, hogy azon az alapon,

miszerint a szovjet ideológia is totalitárius volt és a hungarista ideológia is kirekesztette az istentagadást közös nevezõre hozzuk az erkölcsi hanyatláshoz vezetõ materialista ateizmust és az erkölcsiség alapjául szolgáló istenhitet, krisztusi tanítást, az üdvösségrõl és az Örökkévalóról szóló tudatot.)
Ugyanakkor a hungarizmus nem óhajtott egyházállamot teremteni, mint ahogy államegyházat sem választott magának. Felfogása szerint az egyház ne foglalkozzék konkrét politikai kérdésekkel (politikai pártalapítással stb.), hanem rendeltetésének megfelelõen a kalauz szerepét töltse be az embernek az abszolútumhoz való közeledése során, ill. támasztékul szolgáljon magatartásunk erkölcsiségéhez. Ily módon a vallás totalitása "nemzeterkölcsi ténnyé" és a nemzeti totalitás részévé válik, csak úgy, mint a fegyveres erõ. Egyház és politika elválasztása egymástól Szálasi szerint természetesen nem jelenthet "újpogányságot" és nem jelentheti a "turáni" õsvallás feltámasztását sem. (Mint ismeretes, a 30-as években egyes vidékeken történtek kísérletek a hagyományos keresztény hitfelekezetekkel szemben az õsmagyar egyistenhit megújítására, a katolikus Szálasi azonban ezt elutasítja, mindamellett e hit történelmi érdemeit elismeri. Mint írja: "Krisztus Urunk azért jutott el közénk olyan könnyen, mert éppen a Fehér Ló taposta elõtte a magyarság erkölcsi életében az utat." Azonban e vallás a "kötelességét teljesítette, az új korszakban új hivatása már nincs".) A magyar pap viszont Szálasi ezt a követelményt támasztja vele szemben Istenen keresztül szeresse nemzetét, hazáját, fajtáját s ha mint pap túl is léphet az országhatárokon, mint magyar papnak itt élnie, halnia kell. Hatalmas pillér õ, mert hazánk harmonikus egysége csakis "az igaz magyar nõvel magasztosult család és az igaz magyar pappal magasztosult vallás két hatalmas pillérén" nyugodhat.
A hungarista kultúrpolitika fõ célja a hungarizmus "beültetése" az államiságba és a népi közösségbe, valamint a hungarisztikus szellemiség elmélyítése. E szellemiség a magyar népi kultúrára mint vezetõ erõre támaszkodik, de elõmozdítja az itt élõ testvérnépek kultúrájának a továbbfejlõdését is. Ennek során a hungarisztikus szellemiség rendszerbe szervezi a Kárpát-Duna Nagyhaza összkultúráját, a testvérnépek kultúrái pedig "hozott hímporukat megõrizve" sokszínûbbé, gazdagabbá teszik az Õsföld kulturális életét.
A magyar kultúrának tiszta forrásból, a nép kultúrkincsébõl kell táplálkoznia. E kultúrkincs a semmilyen emberfajtánál sem alábbvaló magyar faj teremtõerejének gyümölcse, az õsi magyar géniusz kifejezõje, gondolati és érzelmi világunk, vágyaink, reményeink, céljaink, akaratunk hû tükrözõje, bensõ értékeink bizonyságtétele, jövendõ létünk alapja. Mindebbõl következik, hogy a hungarista kultúrpolitika egyrészt az alulról építkezõ szerves kulturális fejlõdést pártolja, másrészt csakis a minõségre irányított politikát jelenítheti meg. E politika célkitûzése szerint olyan új magyar lelkitípust, új magyar nemzedéket kell felnevelni, amely fajtájához, népéhez hû, nemzeti hivatástudatának magaslatára emelkedik, testben és lélekben erõs és kitartó, vallásos, nemes lelkû és becsületes, fegyelmezett, tud tanulni, keményen dolgozni, engedelmeskedni, tûrni, de tud kezdeményezni, elõretörni is, önérzetes és bátor nemes eszményekért lelkesül és a nemzetért, a hazáért élni s ha kell halni is kész. Az új nemzedék vágyott típusának hungarista megrajzolásából is kitetszik tehát, hogy Szálasi ideológiája a legszebb mert a legtöbbet célul kitûzõ, ígérõ szellemiséget, lelkiséget helyezte a kultúrpolitika középpontjába. (Említsük meg, hogy ez az eszmerendszer nemcsak a német Führer vagy a legnagyobb magyar szellemiségével van azonos hullámhosszon, de pl. Németh Lászlónak a minõség forradalmára vonatkozó elgondolásával is, aminek megszületése egyébként hajszálra egybeesik a hungarizmus fenti gondolatának a kialakulásával. Mindez azt is bizonyítja, hogy Szálasi szelleme korának legnagyobb szellemeivel is társalog, merít belõlük, válaszol rajuk.) A hungarista kultúrpolitika gyújtópontjában a magyar ifjúság, kivált annak nemzeti szellemû nevelése áll, azonban a lelkek átalakulásával, megnemesedésével, magyarabbá válásával párhuzamosan az ifjúságon túlmenõen a magyar nép széles felnõtt rétegeinek is olyan helyzetbe kell

kerülniük, hogy ne csak a fizikai robotot, a mindennapok keserû kenyérgondjait érezzék, de erkölcsileg és szellemileg is felszabadulva az élet szépségeit, értékeit, nemes örömeit is megismerjék és befogadják és érezzék, hogy a politika a népközösség lelki gondozását is magára vállalja. Mindehhez elengedhetetlen, s mennyire nincs új a Nap alatt! a lelketlen, gépies bürokrácia és a tolakodó Szálasi korában "urambátyám világ"-nak nevezett protekcionizmus felszámolása és annak az elvnek az érvényre juttatása, hogy "a megfelelõ embert a megfelelõ helyre".
A hungarista mozgalomnak lényeges tulajdonsága volt a küzdelem minden olyan káros befolyás ellen, amely kirekeszteni igyekezett a magyar nyelv, zene, mûvészet faji szellemét, formáját a kulturális életbõl és a kultúra elnemzetietlenítésére irányult. A hungarizmus nem ismeri el, hogy bármely népnek is kultúrfölénye lenne a magyarsággal szemben és Szálasi nem hagyott kétséget az iránt, hogy ha az általa képviselt irányzat hatalomra kerül, a kultúra elnemzetietlenítésének, ill. nemzeti jellege kibontakozásának kérdésében döntõ fordulat következik be.

2. Nemzetgazdálkodás és munkarend

Korunk, amely messze nagyobb mértékben anyagi-gazdasági (sõt: pénzéhes) korszak, mint a hungarizmus születésének kora volt, szinte mindent a pénzben mérhetõ bruttó hazai termék, a gazdasági növekedés, a nyereség, a gazdasági hatásfok és eredményesség mutatóinak tükrében szemlél és az olyan egyéb fogalmak, mutatók iránt, mint pl. a népszaporulat, az élet minõsége, a tiszta környezet vagy az erkölcsi állapotok, a bûnözés mértéke stb., messze nem mutat olyan érdeklõdést, mint mutatott a hungarizmus születésének korában, ill. mint amilyen érdeklõdést mutatnia kellene, ha a fejlõdés hosszabb távú irányzatait, fenyegetéseit kellõen figyelembe venné. Szálasi felfogása viszont akárcsak bármelyik nemzetiszocialista vagy keresztényszociális felfogás abból indul ki, hogy az anyag mindig eszköz és nem cél, és az anyagi életet alá kell rendelni a nemzet erkölcsi és szellemi életének. A nézeteknek ezt a csoportját W. Röpke nyomán célszerû ún. harmadik utas felfogásoknak nevezni, amennyiben az elsõ útnak a teljesen (vagy csaknem teljesen) szabályozatlan szabad piaci gazdaság berendezkedését, második útnak pedig e berendezkedés teljes ellentétét, a központilag igazgatott állami gazdálkodás útját tekintjük. Az elsõt az ún. manchesteri modell, a másodikat a kommunista államkapitalizmus példázhatja. Az idõk során mind az elsõ modellen, mind a második modellen történtek a másik modell irányában tett lépésekként bizonyos szerény módosítások, amelyeket figyelembe véve egyes közgazdászok meghirdették a két modell egymáshoz közeledésének, az ún. konvergenciának az elméletét. Igazi szintézissel azonban csak elvétve lehet találkozni: a nyugati mintákban mindig felülkerekedett a magántulajdon, a szabályozások megszüntetése és az anyagias nyereségvágy, a szovjet típusú rendszerben pedig egészen annak összeomlásáig megmaradt az állami tulajdon, a "tervgazdaság" és a proletártársadalom hármassága, végül a szovjet uralom alól felszabadult országokban bekövetkezett a teljes áttérés a második útról az elsõre.
Szálasi felfogásában a gazdaság középponti kategóriája a nemzet. Ez jogfelfogásában is tükrözõdik. Elgondolása szerint eszményi esetben az anyagi javak tulajdonosa a nemzet és a nemzet természetes vagy jogi személyiségû tagjai e tulajdonnak a részbirtokosai. Ez az elgondolás a magántulajdon elvével a nyelvi kifejezés látszata ellenére igen jó összhangban van (sõt, akár a paraszti birtokot, akár az ipari vagy kereskedelmi stb. kisüzem hungarista elõnyben részesítését tekintjük, ténylegesen inkább kapcsolódik a magángazdálkodás, magántulajdon "szentségének" elvéhez, mint az ipari vagy mezõgazdasági stb. óriáscégeket elõnyben részesítõ modem kapitalista ideológia).
Ugyanakkor ellentmond a magántulajdon olyan "polgári" felfogásának, amely szerint annak mûködtetése során a tulajdonos önkényesen, minden közszolgálati kötelezettség

nélkül is eljárhat. Birtokosságnak és kötelezettségnek mind anyagi, mind erkölcsi-szellemi vonatkozásban egyensúlyban kell lennie. Az egyéni vagy társasági szabadságnak és a tulajdont birtoklók társadalmi felelõsségének és kötelezettségének emez alkotmányosan, törvényesen is szabályozandó rendszerét Szálasi szocialista szabadgazdálkodásnak, ill. szociálnacionálénak nevezi.
A szociálnacionálé rendjében a dolgozó nemzet erkölcsi testületet, szellemi egységet és anyagi közösséget alkot, a magyar nép összes dolgozója az istenhit és a krisztusi tanítás, a hazaszeretet és az erkölcsi és szellemi alapokon nyugvó népjólét elvein egyesül. Ebben a rendszerben nem az állam termeltet, gazdálkodik a szörnyeteggé fejlesztett bürokrácia segítségével, hanem az egyén a maga pályaválasztása alapján, képességei és készségei felhasználásával. Ugyanakkor tevékenységével a közjót kell szolgálnia, már csak azért is, mert tökéje, vagyona felhalmozódásához "a dolgozó nemzet a termeléssel, a népi közösség milliói a fogyasztással, az államhatalom pedig a termelés, a fogyasztás és a haszon élvezetének a nemzet akaratából történõ biztosításával járulnak hozzá."
A szociálnacionálé tehát az anyagelvûséget minden formájában elveti, vagyis egyaránt elutasítja az ún. liberalizmus kíméletlenül anyagias az erõszakosabbaknak, az ügyeskedõknek kedvezõ rendszerét és a marxi materializmuson felépülõ kommunista rendszert. Ebben a rendszerben a szabadosságig fajuló természet és társadalomellenes érdekérvényesítésének, az antiszociális munkarendnek ugyanúgy nincs helye, mint a dolgozók elproletárosításának, az emberi személyiség puszta eszközzé változtatásának. Ez a rendszer elveti az embernek ember elleni harcához vezetõ beteges önzést és a zsákmányoló rendszert, amelyben a magántulajdon valóban a rablásnak, a lopásnak a rokona, viszont szentesíti és védi azt a magánvagyont, amely a jó hasznú munka eredménye vagy értékelése. Elveti azt a nézetet, amely az értéket a piacképességgel azonosítja és hangsúlyozza, hogy az igazi érték a honképes és talajgyökeres népközösség erkölcsében, szellemében és jellemében kiegyensúlyozott megbecsült dolgozó tagja. Másfelõl a kommunizmussal szemben a tulajdon, a család, a vallás és a magánvagyon egymáshoz kötött viszonyait törvényesíti és védelmezi és ezzel védi a civilizált népi és állami rendet is.
Támogatja a tehetséget, a szorgalmat, a szakértelmet és a vállalkozó szellemet, de gátat vet az erkölcstelen meggazdagodásnak, a túlzott, az igazságtalan vagyoni, ill. jövedelmi egyenlõtlenségnek. A szociálnacionálé a nemzet minden dolgozó tagjának munkát és megélhetést biztosít, a nemzetgazdálkodásban a munkajogot, a munkarendben a munkakötelességet törvényesíti és azért harcol, hogy egykoron majd a Kárpátmedence minden dolgozója jogon, munkán és megbecsülésen alapuló nemzeti és szocialista népi közösséghez tartozzék.
A nyelvhasználat zavarától (egyfajta Bábeltõl) is támogatott fogalmi zûrzavar korában üdítõ élmény megismerkedni Szálasinak a tõkérõl alkotott felfogásával. E szerint minden tõke lehet, ami formálható, értékképzõvé tehetõ, erõforrásként felhasználható. Így mindenekelõtt maga az ember, a nemzeti szocialista népi közösség dolgozó tagja a maga jóra használható képességeivel, készségeivel, ismereteivel. A legnagyobb világvagyon pl. a honképes és talajgyökeres emberiség kihasználatlan munka és alkotókészsége, intellektuális ereje és erkölcsisége.
A liberális rendben, amely a totális egyéni szabadságra épül, az információs és kommunikációs elõnyben levõk pénze (és a pénzt, ill. annak szimbólumait gyarapító intézményrendszer) képviseli a tõkét. Az állami gazdálkodás rendszerében az állam rendelkezésére álló jószágkészlet jelenti a tõkét. A liberalizmus tõkerendszere (kapitalizmusa) tehát magánkapitalizmus, finánckapitalizmus, tõkései pedig az uralkodó gazdagok, a plutokraták. A marxista-kommunista rendszerben a kapitalizmus államkapitalizmus, a tõkét mûködtetõk pedig az állami (párt) bürokrácia tagjai. A szociálnacionáléban a tõkerendszer nemzetkapitalizmus, mûködtetõje pedig a dolgozó

nemzet. A liberális rendszerben a proletár termel a lehetõ legnagyobb nyereségre vágyó tõkés csoportok érdekében. A marxi alapokon nyugvó rendszerben az uralkodó osztály és cselédsége kivételével az egész társadalom proletár és a bürokrácia által megfogalmazott államcélok érdekében egy modern rabszolga-munkarend keretei között termel. A szociálnacionáléban nincsenek többé proletárok és a munka célja a nemzet, ill. a nemzetet alkotó egyének erkölcsi, szellemi és anyagi erõssége, biztonsága, honképessége. Mi garantálja mármost, hogy a szociálnacionálé nemes céljai megvalósulhatnak, tekintettel pl. arra, hogy a munkával kapcsolatban a kommunista rendszerek is hasonló célokról szóltak, anélkül azonban, hogy e célok megvalósultak volna? A garanciát a megfelelõ törvények és maga a szabad emberek eleven közössége szolgáltatja, pl. az, hogy minden nagyobb méretû üzem a benne dolgozók ellenõrzése alatt áll. Igy pl. garanciát kínál az a szabály, hogy a termelés három alaptényezõje (a tervezés, a munka és a tõke, amelyek szerves egészet alkotnak) a termelés után meghatározott értékesítési, haszonrészesedési, jövedelmi és vagyonszerzési jogokkal rendelkezik vagy pl. az, hogy a gazdasági tevékenység elsõ feladata a népközösség megélhetésének biztosítása a rendelkezésre álló erõforrások alapján s csak ezután következhet a népközösség hiányzó szükségleteinek a kielégítése, a munka folytonosságának biztosítása és a termelésben közremûködõk magánvagyonának a fejlesztése. De fontos elv pl. a szociális nyomorra vezetõ vagyonfelhalmozódásnak, az öncélú tõkediktatúrának a megakadályozása is.
Nevezetes fejezete a hungarizmus gazdaságtanának az a körültekintõ nemzeti munkarend, amelynek már fejezetek szerinti tagolása is ékesszólóan bizonyítja, hogy a szociálnacionálé komolyan veszi a munkacentrikus életforma és a munkásmegbecsülés elsõdlegességét. E fejezetek:
munkakötelesség, munkajog, munkaviszony, a munka elvégzése, a munka megbecsülése, munkaügyi bíráskodás, munkaegészségügy, a munka szépsége és munkaetika. E fejezetek kidolgozása napjainkban is idõszerû, mert a munkarend gondjai megoldatlanok, még az emberi erõforrásokkal való gazdálkodás leginkább "korszerû" módszereinek alkalmazása ellenére is.
Nem kevésbé fontos a hungarista gazdaságtan kritikája a valuta arany, ill. devizaalapra építése felett, valamint a nemzeti munkára és jószágkészletre támaszkodó hungarista valutapolitika s így pl. a nemzeti banknak az állam alá rendelése. A liberális rendszerben a pénz maga a hatalom s így a gazdasági tevékenység célja. A rendszer tulajdonképpen nem termel, hanem pénzt hajszol. A pénzbõl vallás lett, és minden adható-vehetõ: a család, nép, nemzet, haza, a szellem, az Isten, a becsület, a hatalom és a bûnbocsánat. A hungarista rendben viszont a pénz utalvánnyá válik, amely az áruszolgáltatásra, az árú helyettesítésére, valamint a munka értékesítésére és értékelésére szolgál, a valuta fedezete pedig a dolgozó nemzet munkája és a munkából származó forgalomban levõ jószágkészlet lesz. A XX. sz. utolsó évtizedeiben kibontakozó adósságválságok tükrében különösen figyelemre méltó a kamatpolitikával, az uzsorakamattal, a zsidó bankokráciával kapcsolatos hungarista felfogás. Az adóst a hitelezõ könnyen tönkre teheti, kivált, ha azt az elvet alkalmazzák, hogy a pénz kamata is pénz. Ez ti. a kamatos kamat félelmetes diktatúrájára vezethet. Aki ebben a rendszerben bankhitelre szorul hacsak nincs kivételes helyzetben a bankok kamatrabszolgájává válik.

3. A hungarista államelmélet alapjai

Hungarista államelméleti felfogás szerint (amelyet tömören rögzít Szálasi Cél és követelések c. munkája) az állam szuverenitása a népfelség elvébõl ered. E szerint a nép a maga szuverén akaratát az általa kiválasztottaknak az államhatalom alakjában adja át. A kiválasztottak felhatalmazást kapnak bizonyos jogok gyakorlására, egyszersmind kötelességeik is vannak a nép külsõ és belsõ érdekeinek az oltalmazása tekintetében. Az

államrendszert a politika irányítja. A politikus tervez, a kiválasztott politikus tervét az államszervezet végrehajtja. Az államban csak egyetlen politikus van, õ a legfõbb vezetõ, a többiek (akik segítenek neki) szakemberek. A legfõbb vezetõ az, aki történelmi, földrajzi, az erõforrásokkal, a népekkel, a jogviszonyokkal kapcsolatos ismeretei alapján kitûzi a nép érdekeinek megfelelõ államcélt, valamint meghatározza a célhoz vezetõ utat, az eszközöket, a módszereket és az ütemezést, idõzítést, vagyis az ún. államéletet. A vezetõ az állam (a nép) elsõ szolgája. Az általa kitûzött célnak a közösség akaratán kell alapulnia, ezt mindenkinek ismernie kell, az államcélnak közkinccsé kell válnia. A vezetõ az államcélt mint politikai végrendeletet hagyja utódára. Ennek a célnak egyidejûleg kell erkölcsinek és gyakorlatiasnak lennie.

Az államcél erkölcsiségének az állam szociális felépítésében is tükrözõdnie kell. Létküzdelmeinél fogva ti. a nép a szociális eszmét megvalósítani nem tudja. Erre, vagyis annak mérlegelésére, hogy az emberek közös önérdekük szerint hogyan cselekedjenek, csakis a tárgyilagos államhatalom képes. Az államnak az alkotmány által megszabott kötöttségeken belül oly módon kell irányítania a népet, hogy a nép az adott állami irányítás keretei között önkéntesen, szabadon cselekedjen. A hungarista állam alkotmányos kötelezettségének megfelelõen minden alkotmányos alanyának megadja a lehetõséget arra, hogy a közérdekkel összhangban erkölcsi, szellemi és anyagi tekintetben gyarapodjék. Tisztában van azzal, hogy az egyéneknek a megélhetésre, vagyongyûjtésre és önbecsülésre vonatkozó törekvéseit nem lehet és nem szabad kiirtani, azonban õrködik afelett, hogy az egyén élete ne fulladjon a haszonszerzés vagy az öncélúság elvakultságába, mert ez szociális nyomorra vezet és az állam sírásójává válik. Hivatása teljesítéséhez az államhatalomnak a néptõl meg kell kapnia azokat a jogokat, amelyek alapján becsülettel elvállalhatja a nép érdekeinek védelmét. A hungarizmus mindenkitõl azonos kötelességteljesítést követel, mindenkinek azonos jogokat ad. De elve: elõször a kötelességteljesítés és csak azután a megérdemelt jogélvezet. Gyökeresen szakít tehát azzal a liberális (napjainkban az ún. Emberi jogok kultuszában kiteljesedõ) felfogással, amely a jogélvezetnek elsõbbséget ad a kötelességteljesítéssel szemben. (Szálasi államelméleti felfogása igen közel áll a fasiszta államról szóló felfogáshoz. Szigorúan véve azonban különbözik is attól, mint ahogyan a hitleri népi mozgalom államfelfogásától is elüt.)

A különbözõ hungarista pártok és mozgalmak elsõként pl. a Nemzet Akaratának Pártja (NAP) a népfelség elvének, de a kor szellemének is megfelelõen általános mindkét nemre kiterjedõ és egyenlõ választójogot, titkos és szabad választásokat kívánnak. Ennek során népszavazással dönteni kell az új alkotmányról is. (A hungarista hatalomátvétel 1944-ben rendkívüli helyzetben történt s ily módon nem egy új, hanem a fennálló alkotmány elõírásaihoz igazodott. Ez volt tapasztalható Szálasi Nemzetvezetõvé választása során is.)

Szálasi felfogása szerint a hatalom különbözik az uralomtól. A politikai párt (vagy mozgalom) hatalmának elõfeltétele a nemzetnek a pártba (mozgalomba) vetett hite, bizalma. Uralommá a hatalom akkor válik, ha a nemzet bizalmához a párt megszerzi a hatalom alapvetõ eszközeit is, így: a törvényhozás, a törvények végrehajtása, a közigazgatás, a közrendészet és az államvédelem eszközeit. A hungarista mozgalom a hatalom alapjait 1938-ban kezdte megszerezni, uralomra értetté pedig Szálasi szerint 1942-ben vált.

Hungarista felfogás szerint az államfõ és az államforma kérdései össznemzeti ügyek, nem fulladhatnak a pártpolitika öncélúságába. A hungarikus történelemszemlélet ugyanakkor azt mondatja a Cél és követelések szerzõjével, hogy az állam vezetését a 10 évre megválasztott nádor kezébe kell letenni, õt kivételes hatalommal kell felruházni. Az õ kötelessége az új alkotmány elõkészítése. Az államhatalomba be kell kapcsolni a gazdasági önkormányzattal rendelkezõ érdekképviseleteket is és az öncélú és meddõ pártpolitizálást fel kell számolni. Mindez a hungarizmus szerint nem jelentette az

egypártrendszer bevezetésének, más pártok felszámolásának a szükségességét, aminthogy a hungarista vezetés a hatalomátvétel után is csak oly mértékben szorítkozott a pártpolitizálás korlátozására, amilyen mértékben ezt a haza védelme megkövetelte. Szálasi ellene volt az egypártrendszernek, mert az diktatúrát eredményez. (Természetesen egypártrendszernek, diktatúrának tekintette azt is, ha egy adott országban ugyan több párt mûködik, de közülük mindig az egyiknek az akarata érvényesül, amint ez tapasztalható volt némely kommunista országban is). A diktatúra és az egypárturalom csak rendkívüli helyzetben és csak átmenetileg fogadható el. Ilyen átmeneti helyzetnek tekintendõ a régi politikai rendszer felszámolása és az átmenet az új, tekintélyelvû politikai rendszerbe. Az átmenet során ki kell dolgozni az új alkotmányt, meghatározva az államfõ, az alkotmánybíróság, a kormányfõ (nádor) s az õt segítõ nemzetvezérkar, valamint a szaktestületekkel támogatott érdekképviseletek szerepét és meg kell választani az államformát, az államfõt és a kormányfõt. Az új rendet népszavazással kell szentesíteni. Szálasi tehát elveti az öncélú diktatúrát, minthogy az menthetetlenül zsarnoksággá fajul. Az ilyen zsarnokságok közül a legborzalmasabb hangsúlyozza Szálasi a Szovjeté.)
A hungarizmus születése után sok-sok évtizeddel is korszerûnek mondható államszervezési elvei szerint kiáll az államhatalomtól alkotmányosan független, sõt az államhatalmat végsõ szinten ellenõrzõ Alkotmánybíróság felállítása mellett, de igényli az igazságügyi hatalom, a bíráskodás korszerû megszervezését, az államigazgatásnak és az önkormányzatoknak a központi irányítás, megosztott végrehajtás elvén nyugvó szervezését és szakszerûségét, valamint a közalkalmazottak helyzetének rendezését és a politika alól való mentesítését is.

4. A nacionalista és szocialista népi közösség összetevõi

A Cél és követelések szerint a népfelség a nép mint szuverén, mint uralkodó a következõ fogalmakkal jellemezhetõ: Isten, paraszt, polgár és katona. "Isten mindnyájunké, a paraszt a kenyeret adja, a polgár az államba tömörült népek érdekalanya és az állam közalanya, a katona pedig Isten, a paraszt, a polgár és az állam védelmezõje." A felsorolásból látható, hogy ez esetben nem a nép szociológiai tagolásáról van szó, hanem egy szellemi és jelképes nép-fogalom megalkotásáról. Olyan fogalomról, amely nem egyszerûen leírja a népet, hanem rámutat a népnek a világrendben betöltött szerepére. E fogalomcsoport társadalmi középpontja a polgár, hiszen itt polgár mindenki, aki érdekkel bír és aki az államot fenntartja, mûködteti (tehát adott vonatkozásban a paraszt és a katona is).
Említettük, hogy a hungarizmus az ember közösségkeresését a szocializmusban integrálja, vagyis szocializmust hirdet, ami azt jelenti, hogy a hungarizmus a közösségi létformák szükségességét és a közösségi szellem meghatározó voltát, a közérdek elsõbbségét vallja (ami egyébként a szociálisan felelõs magángazdálkodás talaján sokkal inkább érvényesíthetõ, mint a korlátlan köztulajdon, ill. az állami tulajdon és bürokratikus gazdálkodás körülményei között). E szerint a szocializmus a népek életének olyan rendszere, amelyben e népek a maguk erkölcsi, szellemi és anyagi gyarapodását egy tudatos hitbõl fakadó és egyszersmind a szuverén állam által megkövetelt kötelességteljesítésre alapozzák. Csak így nyerhetik el az emberek a jogot arra, hogy tudatos köz és egyéni életüket méltó módon folytassák. A szocializmus tehát a kötelességek és a jogok legteljesebb összhangját jelenti.
Az Út és célban Szálasi megrajzolja annak a népnek az összetételét, amelyre a hungarizmus elsõsorban kíván támaszkodni, tehát a hungarista szempontból jelentõs erõt, értéket képviselõ néprétegek összességét. Ebben a népben nyilvánvalóan nincsenek benne a hatalmas tõkék és földbirtokok urai, azok, akik a nép fölötti szférában élnek, mint ahogyan nincsenek benne a lumpen és bûnözõ elemek, tehát azok sem, akik az ún. nép alatti szférában, a társadalom margóján élnek. Ugyanúgy csak a közhasznú tevékenységet

folytatók szerepelnek e fogalomban, mint ahogy a népcsoportokról szólva is csak a honképes és talajgyökeres népek említtetnek meg. Ugyanakkor e tanulmányában Szálasi nem foglalkozik az egyébként igen nagy jelentõségûnek mondott nemzetvédõ fegyveres erõvel és éppen csak említést tesz a dolgozó nemzet körébe tartozó bizonyos további hivatásrendekrõl. Az Út és cél a hungarizmusnak a Kárpátmedencével és az európai élettérrel kapcsolatos egyes témáin kívül a parasztságról, a munkásságról, az értelmiségrõl, valamint a nõ, a gyermek és az ifjúság szerepérõl szól. A társadalomnak ezeket a szereplõit kiegészítve a nemzetvédõ katonával és együttes tényezõként említve a nõt, a gyermeket és az ifjúságot, a nemzet halhatatlanságának e hármas zálogát Szálasi a totális nemzet öt erõtényezõjének tekinti. A következõkben elõször a parasztsággal kapcsolatos hungarista felfogást mutatjuk be, figyelembe véve Szálasinak a Paraszt Széktartó Nagytanács ülésén 1942. nov. 27-én mondott beszédét is.

A parasztságról szólva Szálasi kiemeli a paraszt nemzetfenntartó erejét, szerepét. "Országhatár ott van mondja ahol a paraszt ekéje szánt, kaszája villan, kévéje földet borít, vére rögöt szentté tesz. Erõszakkal, folytatja az erkölcsi idealizmus magaslatáról nem lehet növelni egy ország területét, mert a szurony megtörik az ekén, s a szerzõdés papírja elhamvad a rögre ömlött vér tüzében." Természetes országhatárokra, természetes telepítéses területnövelésre van szükség és véget kell vetni a gyarmatosításnak. (E tekintetben Szálasi Japánra hivatkozik, mint pozitív példára: Japán ui. mint mondja nem gyarmatosít, nem más munkájának az eredményét fölözi le, hanem a japán paraszt és a japán katona tevékenységének összhangjára építve gyarapítja területét.) A történelem során a parasztság volt a népi forrása az egyes országok termelõerejének, de a középosztályoknak, a hadvezéreknek, a tudósoknak és papoknak is. A paraszti gyökerek minden rétegben megtalálhatók, a parasztság nélkül már magyarság sem lenne. A nemzet tönkretétele a parasztság tönkretételével veszi kezdetét (e folyamatban döntõ szerepet játszott és játszik a paraszt megfosztása földjétõl, proletárrá nyomorítása, a paraszti erkölcsök és a parasztkultúra lerombolása, amint ezt egyként tapasztalni lehetett az egykori angliai eredeti tõkefelhalmozás vagy az olyan kolhozosítás és mániákus iparosítás kapcsán, aminõt a kommunista diktatúra végzett). A nemzet felemelkedésének záloga is csak a parasztság megerõsödésében, egészséges mert nem zsákmányszerzõ, hanem másokon is segítõ önzésében, a paraszti telepítések elõtérbe helyezésében lelhetõ fel. A nemzeti felemelkedés elõfeltétele: a földnek a parasztság kezébe kell kerülnie. A föld felelõs megmûvelõjének, a parasztnak a nemzeti földtulajdonból részt kell kapnia örök bérlet formájában. A paraszt tehát ne legyen árendás, zsellér, polgári értelemben vett bérlõ. A földtulajdonnak szorosan kell kapcsolódnia a munkához, az úri földtulajdonlásnak véget kell vetni, a proletárrá lett paraszt földéhségét a nagybirtok rovására kell kielégíteni, az agrárproletárt kisbirtokos paraszttá kell tenni. Tudomásul kell venni hangoztatja Szálasi, hogy földbéke csak akkor lesz, ha a föld a paraszt felelõs tulajdonába és felelõs megmûvelésébe kerül, és a munka eredménye a család és a nemzet jó hasznára válik. Ugyanakkor a parasztot, a kisbirtokot széttelepített mezõgazdasági iparral, kisiparral, beszerzési, értékesítési, hitel stb. szövetkezetekkel, szakoktatással és állami információs és irányítási rendszerrel, adósságainak állami átvállalásával, a parasztot nyomorba döntõ kamatrabszolgaság megszüntetésével is támogatni kell. Kétségtelen, hogy a nagybirtok tõkeerõsebb, hitelképesebb, szakszerûbb, gazdaságosabb, az állam szempontjából hasznosabb, mint a kisbirtok, de a paraszti kisbirtok az erkölcsi és szellemi felemelkedés gyökere, a magyar nemzet végvára!

Mert a paraszt munkája, létbiztonságos foglalkozása, földtulajdona, röghöz kötõdése, a rendelkezésére álló élettér, életének rendezettsége, ritmusossága, természetbarátsága és emberi léptékû közösségisége azok a tényezõk, amelyekre egy nép egészséges szaporulata, tiszta erkölcse és értékekben gazdag kultúrája felépülhet. Ezért nagy veszély kultúránkra és civilizációnkra, ha a gazdaságosság és a termelékenység fokozásának ürügyén és az

Aranyborjú imádatának okán a paraszti mezõgazdaságot felváltják a munkától elidegenedett életvitelre és a tõke ún. szerves összetételének növekedésére építõ mezõgazdasági nagyüzemmel, a "hatékony" agrárgazdasággal. Persze az idõk során a parasztság életfeltételei is változáson mennek keresztül, így pl. megváltozik a parasztság civilizációs megépítettsége és követelménnyé válik, hogy a paraszt is hozzájuthasson a legkorszerûbb technikához. Ami viszont állandó és megtartandó a parasztban, az a paraszt kultúrateremtõ és kultúravédelmezõ szerepe. Mindez, tehát a parasztságot a liberálkapitalizmus és a marxista rendszer részérõl érõ fenyegetés, ill. a parasztság történelmi szerepe, jelentõsége tûzette ki a hungarizmus nevezetes célját, a nemzetiszocialista parasztállam megvalósítását. Mint a Cél és követelésekben Szálasi leszögezi: "Iparral rendelkezõ, magas fokon álló parasztállamot akarunk, nem paraszttal (vagy mint másutt mondja paraszt-proletárral) rendelkezõ, alacsony fokú iparállamot." Vagy mint az Út és célban írja: "Beleágyazzuk nemzetünket a magyar földbe, hogy legyenek biztos, örök, szilárd alapjai, melyekrõl le nem taszíthatja többé soha senki!"
Nem kevésbé fontos szerepet szán a hungarista világnézet a munkásságnak, amelyet Szálasi nemzetépítõnek tekint. Örömmel nyugtázza, hogy a magyar munkás kiábrándult a marxista ideológiából (szerintünk sosem volt igazán "szerelmes" belé), viszont még nincs saját ideológiája a marxizmus helyett. Márpedig a munkást az ideológián keresztül lehet megnyerni egy nagy ügynek. Az új és megnyerõ ideológia csakis a nemzetiszocializmusnak, a hungarizmusnak a munkásságra szabott rendszere, a szociálnacionálé lehet.
E rendszer mint fent említettük egyaránt elutasítja az anyagelvû liberalizmust és annak édes gyermekét, az ugyancsak anyagelvû marxizmust. Munkásállamot teremt s ezzel együtt az ipari állam anyagelvû felfogásával szemben a munka államát alakítja ki. Szálasi világosan látta, hogy a marxista alapokon nyugvó szovjet rendszer csak szavakban proletárdiktatúra, a valóságban egy vékony uralkodó klikknek és fegyveres cselédségének uralma a proletárrá tett egész társadalom felett, ráadásul egy olyan uralom, amely semmi eredeti erkölcsi, szellemi értéket nem tud felmutatni, egyébként megkérdõjelezhetõ anyagi eredményei pedig a nép széles rétegeinek nyomorba döntésével születtek. Szálasi világos különbséget tett munkás és proletár között is, és a proletár típusát ugyanolyan éles bírálattal illette, mint az osztályharcot, pl. a sztrájkokat. Felfogása szerint a proletár istentelen, hazátlan, sõt, valójában családtalan réteg, társközösségi érzéke nincs, felelõtlen bérrabszolga, a plutokráciának és a szakszervezeti bürokráciának egyaránt a szolgája, ráadásul nyomorúságos életkörülmények között él. (Ez utóbbit illetõen Szálasi a maga tapasztalatait az éhes proletárról szerezte, nem tudhatta, hogy nem is oly sokára a proletárnak új és az antik civilizáció kenyeret és cirkuszt követelõ oly nevezetes proletártípusához hasonló típusa terjed el, az ún. fogyasztóproletár.) Másfelõl bízott a munkásságban, abban, hogy a munkás az új nacionalista és szocialista rend élharcosa lesz. Ezzel összefüggésben leszögezi: a munkásság esetében a nacionalizmus vállalására éppoly szükség van, mint a parasztság vagy az értelmiség esetében a szocializmus vállalására, a csupán szocialista, de nem nacionalista munkás éppoly torz képlete az egészségtelen politikai, társadalmi és gazdasági viszonyoknak, mint az olyan paraszt vagy értelmiségi, aki nacionalista ugyan, de nem szocialista.
Az értelmiséget Szálasi a nemzet vezetõ erejének tartotta és hangsúlyozta, hogy a politikai vezetõerõt betöltõ ún. nemzetvezérkarnak az értelmiségbõl kell kikerülnie. Ebben a megítélésben is egyértelmûen tükrözõdik a hungarista ideológia nagy fölénye a marxizmussal, de a liberalizmussal szemben is. Az osztály-metafizikus kommunista ideológia az értelmiséget nem volt hajlandó osztálynak tekinteni (folyamatosan csupán mint rétegre hivatkoztak vele kapcsolatban), ráadásul a kommunisták vezetõ szerepet sem óhajtottak rábízni, még akkor sem, amikor már felnõtt a kommunizmus nevelte új értelmiség. A liberális rendszerekben viszont a pénz az úr és közismert, hogy a plutokrata

uralom alatt az értelmiség proletár helyzetben van (egyes csoportjainak kivételével javadalmazása is jóval szerényebb, mint a pénzhatalom képviselõié).
Az értelmiségrõl szólván Szálasi különbséget tesz értelmiség, polgárság és középosztály között. Hangsúlyozza, hogy az értelmiség más terjedelmû társadalmi csoport, mint a középosztály vagy a polgárság, hiszen a munkásság vagy a parasztság soraiban is vannak s egyre nagyobb számban kell, hogy legyenek értelmiségiek, másfelõl a középosztály vagy a polgárság sok képviselõje csak nagy jóindulattal nevezhetõ "értelmiséginek". Ami a középosztály kifejezését illeti, Szálasi helyesli e fogalmat, mondván: ez az osztály "zsidó zsoldban áll", elidegenedett a nemzettõl, a hazától és a plutokrácia és a proletariátus két malomköve között õrlõdik. Az a szerencsétlensége, hogy nem tud megszervezõdni, így szorongva él. Ha szervezett erõként tudna fellépni, "térden csúszna" elõtte plutokrata és proletár egyaránt. Viszont van jövõje, a hungarizmus gyõzelme után az új rendben hasznosítani fogja képességeit, tudását. Ez természetesen nincs ellentmondásban azzal, hogy a hungarizmus az Õsföld rögében, a népben és nemzetben gyökerezõ, hivatott középosztály megteremtését a személyi érdemekért szerzett elõjogok utódlásának korlátozásával kívánja ötvözni. Tagolva a középosztállyal részlegesen egybeesõ polgárság osztályát, Szálasi a következõ hierarchiát állítja fel: legfelül helyezkedik el a plutokrata burzsoázia (hungarista felfogás szerint ez nem kívánatos réteg), ez alatt az ún. ipari középosztály (kis és középtõkések, vállalkozók tartoznak ide), majd aköztisztviselõk, közalkalmazottak, ill. õket követõen a magánalkalmazottak rétege következik (ez utóbbiak egyértelmûen proletárok). A következõ réteg a szabad foglalkozásúaké (orvos, mérnök, ügyvéd, író, stb. tartozik ide, e rétegben sok az anarchista vagy nihilista), végül a piramis alján találhatók az ún. nyárspolgárok, akik elsõsorban a "büdös prolit" nézik le és a plutokratát bámulják. A középosztály, ill. a polgárság ezen ábrázolásából is kitûnik, hogy Szálasi ezeket az osztályokat, rétegeket nem tekinti a hungarista átalakulás társadalmi erõsségeinek, de egy-két kivételtõl eltekintve nem is tekinti felszámolandó csoportoknak, miként a kisiparosok vagy az ún. keresztény nemzeti kereskedõk osztályát is hasznos, de a hungarizmus szempontjából nem különösebb erõsséget képviselõ osztálynak ítéli meg.
Kétségtelen, hogy a legszebben Szálasi a nõkrõl szól. A nõkrõl, akiknek szent hivatásuk van: az anyaság. Mint többször is említi: a nõ (az anya), a gyermek és az ifjú a nemzet halhatatlanságának záloga. Ehhez képest a nõk helyzete igen nehéz (tegyük hozzá: a következõ évtizedekben még nehezebb lett), fõként azért, mert az uralkodó felfogás férfiszerepeket szánt a nõknek. Nem méltányolták, hogy az otthonteremtés, a tiszta családi élet, a gyerekszoba mennyire fontos a társadalom egészsége és a nép biztos jövõje szempontjából. Családonként legalább három gyerekre van szükség mondja Szálasi, aki szerint a polgári házasságkötést meg kellene szüntetni, az egyházi esküvõt viszont kötelezõvé kellene tenni. A hungarizmus a válást erõteljesen korlátozná s nem házasodhatna többé az, akinek a hibájából mondanák ki a válást. A pusztán megromlott kapcsolatra hivatkozó bontókérelmet el kell utasítani, s az ilyen kérelmezõt meg kellene büntetni. (Aki e felfogást elfogadhatatlanul "reakciósnak" tartja, gondolja meg, hogy ezek a követelések normák a valláserkölcsi alapokra helyezkedõ államokban, pl. Izraelben, vagy az iszlám-országokban, s az ilyen államok népességében az eszmékbe vetett hit és a hûség erõteljesebben és állhatatosabban érvényesül, mint az ún. laikus államokban. Jellemzõ a hungarizmusra az is, hogy a vallástanítás tekintetében, amelyet minden iskolai ágazatban kötelezõvé kívánt tenni, a Horthy-korszak egészében tapasztalható irányzatnál is szigorúbb felfogást vall.) Híven tükrözi Szálasi családközéppontos felfogását a következõ megállapítása is:
"Nemzetünk akkor lesz boldog, nagy, ellenállóképes, ha a gyermeklármától nem halljuk meg a bölcs politikusok dörgõ, honmentõ szónoklatait." De nagy jelentõségû az a hungarista cél is, hogy ne legyenek többé állástalan diplomások, munkanélküli fiatalok, aminthogy az ifjúságra vonatkozó hungarista felfogás (mint általában minden nemzeti

szocialista gondolatrendszer, kiemelten pl. a hitleri népi mozgalom) a legszorosabb kapcsolatot látja az ifjúság felkészítése és a nemzet jövõje között. Mint a másodjára alapított hungarista párt alapító nyilatkozata leszögezi: "Ki mint neveli ifjúságát, úgy látja nemzeti jövõjét". Olyan nevelésre van szükség, amelynek nyomán az ifjúság érezni fogja, hogy nagy nemzeti hivatás vár rá: szerszámmal, ekével, szellemével vagy kardjával szolgálni a hazát.

C/ A HUNGARIZMUS VÉGCÉLJA

1. Hungária Egyesült Földek

A hungarizmus nemzetpolitikájának 1. sz. alapelve a trianoni szerzõdés megsemmisítésének szükségessége, és az, hogy a Kárpát-Duna medencében (az Õsföldön) élõ népek önrendelkezési joguk érvényre juttatásával oldják meg a maguk létkérdéseit. Ebbõl következik, hogy ki kell alakítani az Õsföld alkotmányos államtestét, a Magyarföld részérõl történõ központi irányítását és a többi népcsoport olyan politikai és gazdasági önkormányzatát, amely az Õsföld múltjából merített történelmi, földrajzi, birtok, gazdasági, társadalomjogi és alkotmányügyi sorsközösségre épül. A hungarizmus célja, hogy a csonka Magyarföld államhatalma minden lépésénél kizárólag az Õsföld népeinek erkölcsi és anyagi gyarapodását, létérdekeit, boldogságát és dicsõségét tekintse irányadónak.
E cél jelenik meg Szálasinak a hungarista értelemben vett nemzetre, hazára és békére vonatkozó elsõ tervében, Hungária Egyesült Földek elgondolásában, amelybõl kiderül, hogy a magyar történelem elsõ hungarista pártja, a NAP végcélja szerint a Kárpát-Duna medence állami egységét kívánja újjáteremteni. A világháború szenvedései és tanulságai olvashatjuk a Cél és követelésekben új történelmi korszakot követelnek, viszont a csonka Magyarföld felépítése és káderállománya a szóban forgó 30-as években tagadva a teljesen új emberi és társadalmi rendnek a szükségességét nem képes az eseményekkel megküzdeni, mert ragaszkodik egy letûnt fejlõdési fokozathoz. Új alapokon teljesen új rendszerre van tehát égetõen szükség. A Kárpát-Duna medence népei is figyelik, hogy az a vezérnép, amely ezt az Õsföldet ezer évvel ezelõtt az államiságba kapcsolta, hogyan akarja megalapozni az Õsföld hivatását, népeinek következõ évezredét.
Mindenekelõtt abból kell kiindulni, hogy az Õsföld nem lehet egyetlen nagyhatalom szolgája sem. Saját életérõl, hivatásáról van és legyen mindörökre szó. A NAP e hivatás szolgálatában áll és vallja, hogy az Õsföld csak mint Hungária Egyesült Földek teljesítheti be hivatását, csak így forrhat egybe s állhat ellen azoknak az erõknek, amelyek Isten és a természet adta államegységét és népeinek sors és társközösségét el akarják seperni. Vallja, hogy csakis az általa kidolgozott új alkotmány és munkaterv gyors megvalósításával biztosítható az Õsföld népeinek eredményes fennmaradása. A terv elfogadásával mindenki szent kötelezettséget vállal az újjáépítõ munka végrehajtására s e kötelességteljesítése alapján jut ahhoz a joghoz, amely az újjáépítés munkájában az õt megilletõ helyet törvényesíti és megvédi. Az Õsföldnek ti. európai, sõt, eurázsiai szemmel nézve nem kis hivatása van: a négy égtáj felé egyensúlyt képezõ hatalmat kell létrehoznia az itt élõ népek magasabb rendû Isten és a természet által megkövetelt nemzetalkotásával Európa békéjének és földbirtokló hatalmának biztosítása érdekében. Ebbõl a hivatásból kiindulva a NAP a következõ államcélt tûzi ki: a Kárpátokkal övezett területen átnyúlva az Adriai-tenger partvidékéig magyar fennhatóság alatt, az új alkotmányban lefektetett önkormányzatokkal ellátott Részföldek egyesülésébõl Hungária Egyesült Földek néven, szervesen egymásba kapcsolt politikai, gazdasági és társadalmi állami felségterületet kell felépíteni, megszervezni, központilag irányítani és vezetni, ill. megosztott végrehajtó hatalommal ellátni, abból a célból, hogy az adott államegységben élõ népek

1. az államközösséget szükségesnek tartsák és elfogadják mint az egységes nemzet és haza létrehozását, természetesen a népi kultúrszabadság alkotmányos biztosításával egyidejûleg,

2. az államközösséget közös akarattal megvédjék,

3. csak így lássák biztosítottnak erkölcsi, szellemi és anyagi gyarapodásukat.

Az új államalakulatot a jelentõsebb európai hatalmaknak nemzetközi szerzõdések révén mint megszállástól és átvonulástól mentes, szabad, önálló és feloszthatatlan területû államot kell elismerniük. Az érintett népeknek pedig az új alkotmányt népszavazással kell szentesíteniük.
A Cél és követelésekben a Hungária Egyesült Földek néven létrehozandó államrendszer a következõ önkormányzatokkal ellátott ún. Részföldekbõl állna: Magyarföld, Tótföld, Ruténföld, Erdélyföld, Horvát-Szlavonföld és Nyugat-Gyepû. Szálasi ebben az írásában a részföldek felsorolásában, Hungária horizontális szerkezeti taglalásában az Õsföld délnyugati irányban kiterjesztett változatát (az elsõ világháború elõtti változatot) tekinti mintának, amit az bizonyít, hogy ugyanebben az írásában így ír: "A NAP az egész Õsföld, Bosznia, Dalmácia, valamint a Szlavónföld számára alakul." Más szóval adott esetben elképzelhetõnek tartja Bosznia Hungáriához való csatlakozását is. De ezt bizonyítja az is, hogy az egyes részföldekrõl olyan térképvázlatot készített, amelynek tanúsága szerint Bosznia (vagy annak a bosnyákok és horvátok lakta nagyobbik része) a Horvát-Szlavonföld része lenne, miközben a Bácskát és a Bánátot magába foglaló Délvidék a Magyarföld szerves részeként jelenne meg, bizonyságot téve arról, hogy Szálasi nem fogadta el a (görögkeleti) szerbek viszonylag új keletû imperialista koncepcióját, az ún. Vajdaságról.
A hungarista birodalom fokozott déli irányú kiterjedése a Cél és követelésekben egyébként határozott földrajzi és történelmi okra vezethetõ vissza. Az Õsföld ui. nemcsak nyugati, de déli, délnyugati irányban, a Balkán felé is nyitott s ez a földrajzi adottság egy olyan rugalmas területpolitikát tesz ebben a déli-délnyugati irányban lehetõvé, amelyet észak és kelet, ill. délkelet felé a Kárpátok területet záró tényezõje csak nehezen enged meg. A Kárpátok alkotta geopolitikai tényezõ mesterséges áthágása persze már a középkorban is lehetséges volt, mindamellett éppen a XX. szi román, ill. szovjet (ma ukrán) államnak Kárpátaljával, ill. Erdéllyel kapcsolatos gondjai bizonyítják a Kárpátokon átívelõ állami egységre építõ politizálás történelem és természetellenességét. Más a helyzet a Balkán területi politizálással. Egyrészt a középkori Magyar Birodalom egészen addig, amíg a Balkánon meg nem jelent a hódító török hatalom jelentõs balkáni területekre terjesztette ki a maga fennhatóságát, másrészt a kiegyezést követõ osztrák-magyar külpolitika láthatóan felvette a déli irányú terjeszkedésnek a középkorban elejtett fonalát (1878-ban a Monarchia megszállta, 1908-ban a Birodalomhoz csatolta Boszniát). Napjaink független horvát állama mint az illírizmusnak, az ún. háromegy királyságnak az örököse a régi Horvátországot, Szlavóniát és Dalmáciát egyaránt magába foglalja, és a háromfelé osztott Boszniának is van egy hercegovinai horvát része, az ún. Horvát-Boszna.

2. Pax Hungarica

Hungarista nemzetpolitikai (birodalmi) koncepcióját Szálasi Pax Hungarica elnevezéssel Út és cél c. munkájában fejleszti tovább. Mint írja: "Célunk Hungária, utunk a magyar nemzeti szocializmus." A "magyar béke" hungarista felfogása szorosan kapcsolódik a "politikai" magyar nemzet fogalmához, amelynek talán legjelentõsebb képviselõje Deák Ferenc volt, de amely fogalom a két háború között is tovább élt, sõt, testet öltött pl. Ottlik

László Pax Hungarica elgondolásában is. Szálasi "magyar békéje" azonban olyan eredeti elgondolás, amelyben a Hungarista Magyar Birodalom eszméje a középkori gyökereket a modem nemzetiszocializmussal ötvözi. Hivatástudat, egységes akarat, becsületes harc az új rendért, amely békét és szabadságot hoz a nemzet minden tagjának, a munkán és az erõn alapuló birodalom ez a magyar béke létrejöttének képlete. Hit, hazaszeretet, fegyelem, majd hit, engedelmesség és harc emeli ki Szálasi azokat a tényezõket, amelyek a "magyar béke" megvalósulásának, vagyis a sajátos hungarista nemzetpolitikai felfogás gyõzelmének, a hungarista államcél beteljesülésének fõ elõfeltételeit jelentik. Figyelemre méltó új elem az Út és célban, hogy Szálasi túllép Hungária Egyesült Földek koncepcióján és már nem szól Részföldekrõl. Arról van szó, hogy amint erre már utaltunk Szálasi nem gondolkodott sem abban, hogy a magyar államnak konföderatív, sem abban, hogy föderatív állammá kellene válnia. Ugyanakkor továbbra is ragaszkodott a legteljesebb nemzetiségi autonómiának (ún. népcsoport-önkormányzatnak) ahhoz az elgondolásához, ami pl. a Hubay -Vágó-féle törvényjavaslatban is megfogalmazást nyert.
Szálasi hangsúlyozza: a történelmi tapasztalatok (kivált az 1526 utáni idõszak tapasztalatai) egyrészt az itt élõ népek közös áldozatvállalásáról, bajaikról és örömeikrõl, másrészt békétlenségrõl, gyûlölködésrõl, széthúzásról tanúskodnak. Megbékélésre, békességre van szükség minden vonalon hirdeti. A Hungarista Magyar Birodalom csak a térség általános békéjén alapulhat. Ez egyrészt jelenti a békét a földkérdés körül, aminek elõfeltétele a nemzetfenntartó és kultúrateremtõ parasztság erkölcsi, szellemi és anyagi megbecsülése, másrészt jelenti a békét az ipari munka, a termelés, a gazdaság világában, amit a munkásság akaratával, a munka eredményeibõl fakadó haszon arányos megosztásával, a szociális nyomor és a finánckapitalizmus kiiktatásával lehet megteremteni. Továbbmenve olyan társadalom békéjét jelenti, amelyben nincsenek sem születési elõjogokon, sem a pénz hatalmán alapuló kiváltságok s amelyben a nemzetfenntartó parasztság, a nemzetépítõ munkásság, a fegyveres nemzet és a családi béke õre: a nõ, ill. az édesanya, valamint a kultúrbéke záloga: az ifjúság forr egységbe a vezetõ szerepet betöltõ értelmiség körül. Végül de nem utolsó sorban jelenti a békét a Kárpátmedence honképes és talajgyökeres népei között, vagyis azon népcsoportok között, amelyeket a múltjuk, áldozataik, kultúrájuk erõs gyökerekkel kötik e talajhoz, s amelyek itt érzik otthon magukat. Így mindenekelõtt jelenti a békét a vezetõnép, a magyarság és a Kárpátmedence többi népcsoportja között. Ez utóbbi megbékélésnek elõfeltétele: az itt élõ népeknek az új Hungáriában otthonos honterületet kell biztosítani s amit a magyarság feudális történelme folyamán elmulasztott hazát kell teremteni a számukra, hazát tehát, amely nemcsak kötelességeket ró polgáraira, de jogokban, szabadságban és megbecsülésben is részesíti õket. Mindezek következménye a Nagyhaza politikai békéje lesz, amelyben a közösséget nem önzõ pártérdekek irányítják, hanem egyetlen politikai vezérgondolat hatja át: a hungarista nemzet nagyságának, dicsõségének és boldogságának elõmozdítása a középeurópai élettérben és a tágabb európai nemzetközösségen belül (az európai nagytérben). A Kárpátmedence népei természetesen csak szabad akaratnyilvánításuk alapján alkothatnak, de Szálasi hite szerint így alkotni is fognak majd egy új nemzetet, a hungarista magyar nemzetet. E szabad akaratnyilvánítás, tehát népszavazás szentesíti és védelmezi e népek erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét, politikai, társadalmi és gazdasági életét a Magyar Szentkorona Országainak valóságában, a magyar nemzeti egységet jelképezõ Szentkorona fennhatósága alatt, olyképpen, hogy az itt élõ népcsoportok ún. kulturális autonómiát kapnak, amely a következõkre terjed ki: anyanyelv, iskola, népmûvelõdés, önkormányzati közigazgatás, bíráskodás, az önkormányzatok kebelében érdekképviseleti gazdasági önkormányzat és etnikai súly szerinti részvétel a parlamentben. (Noha az Út és célban ez utóbbi követelmény expressis verbis nem jelenik meg, nemcsak a Hubay-Vágó-féle törvényjavaslat szerint, hanem Szálasi elgondolása szerint is természetes eleme a népcsoporti autonómiának.)

3. Szálasi érvei a Kárpát-Duna medence magyar állami egysége mellett

Szálasi pl. az Út és cél népcsaládokról és kisebbségekrõl szóló fejezetében felsorolja azokat a valós alapokat, amelyekre a magyar béke, ill. Hungárián belül a magyarság vezetõ szerepe felépülhet. Ezek a következõk:

1. Az itt élõ9 népek közül egyedül a magyar volt képes arra, hogy a Kárpát-Duna medencében ezer éven át szerves állami rendszert építsen ki. (Nem cáfolja ezt a megállapítást az a tény, hogy az Árpádház fiágának kihalása után többnyire nem magyar származású uralkodója volt az országnak, sem az, hogy a hat és fél századon át területében integer középkori magyar állam a török hódoltság korszakában csonkult állapotban mûködött, sem az, hogy idegen származású emberek, népcsoportok kerültek a magyar állam keretei közé, sem pedig az, hogy a török iga alól felszabadult ország közjogilag csak 1848-ban, ill. 1867-ben tehát több, mint 300 évvel Mohács után vált egységes állammá, ti. a Szent Korona országaiból álló Hungária mint szerves államalkotás magyar maradt az Anjouk vagy akár a Habsburgok uralma alatt is, magyar maradt még a török hódoltság idején is, legfeljebb csonkult állapotban, és magyar maradt nemcsak az asszimilálódó, de a népiségüket megõrzõ idegen telepesek ellenére is és akkor is, amikor nemcsak Horvátországnak, de a déli határõrvidéknek, sõt, Erdélynek is külön állami jogállása volt a Habsburg birodalmon belül.) Ugyanakkor Szálasi látja a történelemben rejlõ valós alap fonákját is. Az volt a baj, hogy a magyarság a nyugati mintákat követve és a külsõ befolyásoknak engedve az Õsföldön élõ nem magyar népcsoportoknak, az ún. testvérnépeknek csak állami kereteket adott, de nem tudta a nemzetbe beemelni e népeket, nem tudott nekik hazát adni az államon túlmenõen. Mint írja: "Államot ... és Hazát szolgálni egyszerre csak úgy lehet, ha a Haza jelenti ... az erkölcsi, szellemi és anyagi valóságot, tartalmat, az Állam viszont ennek a belsõ valóságos tartalomnak törvényes szolgálatát." A haza és a hon hiánya volt az, ami természetesen a "skót utazó" és a hasonszõrûek magyarellenes agitációján és a francia, stb. érdekek által diktált nézeteken túlmenõen szembefordította a testvérnemzeteket a magyarsággal, majd a gyõztes hatalmak akarata volt az, amely igaz, megkérdezésük nélkül õket olyan népekhez kapcsolta, amelyekhez eredetileg csupán nyelvi hasonlóság vagy azonosság kötötte.

2. Az Õsföld "medenceország, melyet északon és keleten erõteljesen feltüremlett lánchegység ölel körül, széles és tárt kaput mutat nyugat és dél felé: a Duna Nyugat és Kelet természetes gyûjtõ és elosztóhelyévé teszi. Ez a földrajzi képe szabja meg geopolitikai helyzetét Európában." Ebben a térségben az egyes népcsoportok a német népcsoport kivételével lényegében zárt néptömbben élnek, ugyanakkor a népi határok mentén bizonyos keveredés is tapasztalható és e népek közvetlenül hatottak egymásra. Erkölcsi, szellemi és anyagi súlypontjaik a medenceországon belül találhatók, természetes súlyvonaluk a Duna, amit a medence vízrajza is bizonyít. A Kárpátmedence népei geopolitikailag egymásra utaltak és minden olyan kísérlet, amely õket a medencén kívüli valamelyik súlyponti területhez igyekszik elsõsorban kötni, természetellenes. A tapasztalat által megerõsítést nyert, hogy a Kárpátmedence életkörülményei a szlovák, a ruszin, az erdélyi román, az erdélyi szász, a horvátszlavón és az õrvidéki (burgenlandi) német emberbõl más embert faragnak, mint amilyenek a más országokban élõ fajtestvéreik. Az élet azt igazolja, hogy mindezek a Kárpát-Duna medencében élõ népek történelmi, gazdasági, szociális, sõt, politikai tekintetben is egymáshoz tartoznak. Közéjük tehát nem állami határokat kell húzni, hanem ún. kulturális határokat mint a kulturális autonómiák kereteit. Ha ez megtörténnék, az itt élõ népek nemhogy elveszítenék kultúrájukat, arculatukat, hanem sajátságosan gazdagítanák e táj kultúrkincsét, kibontakoztatva

egyszersmind az új hungarisztikus, össznemzeti kultúrát is.

3. A medencén belül a magyarság központi helyet foglal el, s az információ és a kapcsolatok tekintetében súlypontot képez. Ez viszont amellett szól, hogy Hungária vezetõnépe a magyar legyen. Emellett szól az is, hogy a Kárpátmedence népei közül messze a magyar a legszámosabb. Ráadásul noha a magyarság Széchenyi szavaival heterogén sarjadék Európán belül, alapvetõ, õsi részei turáni eredetûek, újabb nemzedékeiben viszont bõven vannak indoeurópai faji elemek is egyedül a magyarnak nincsenek tömegei vagy akár jelentõs rokonai az Õsföldön kívül.

4. A Kárpát-Duna medence gazdaságföldrajzi szempontból is egységet képez. erõforrásai alapján mint Szálasi írja "határozottan õstermelõi terület, túlnyomóan mezõgazdasági jelleggel." "Ipar szempontjából felvevõ, õstermelés szempontjából leadó gazdasági terület és piac." (Az elmúlt évtizedek tényei és irányzatai alapján könnyû lenne bírálni Szálasinak azt a gazdaságstratégiai felfogását, amely a Kárpát-Duna medencét õstermelõi területnek, nyersanyagexportõrnek és iparcikkimportõrnek tekinti. Ti. a gazdasági növekedés során az õstermelõi szektor egyre kisebb súllyal szerepel az ún. népgazdaságon belül, a külkereskedelmen belül szinte mindenütt szorgalmazzák az iparcikkek kivitelét, ill. elõtérbe állítják a kivitel vezérelte növekedést. Csakhogy egyrészt korántsem biztos, hogy a mai irányzatok a jövõben is folytatódnak, másrészt az sem vitatható, hogy tekintettel a parasztsággal kapcsolatban már említettekre az érvényesülõ irányzatok sokszor igen rosszak, amire fel kell figyelni és ezután az erõk okos összpontosításával a rossz irányzatokon változtatni kell. Az embernek szabad akarata van és erõs hittel, a jövõbe vetett reménységgel s a szeretetteljes emberi kapcsolatokkal a valóság megváltoztatható. Egyébként a jelek szerint az ipari termelés viszonylagos súlya is csökken és egyre nagyobb szerephez jut az ún. harmadik szektor, amelyet D. Bell még szolgáltató ágazatnak nevezett, újabban viszont információs és kommunikációs ágazatnak, egyszerûen infrastruktúrának, legújabban tudás alapú, hagyományosan pedig általában értelmiségi társadalomnak neveznek. Mindenesetre az a fajta a nehéziparra összpontosító iparosítás, ami pl. Magyarországon az 50-es és 60-as években, a kemény kommunista diktatúra idõszakában az ideológia "szent tehenének" számított, bizonyosan végképp a múlté. Napjainkra kiderült, hogy az iparosítás "füstös korszaka" a természeti-környezeti, beruházási és foglalkoztatottsági, ill. az élet minõségére vonatkozó szempontok tükrében valóságos csõdtömeget hagyott maga mögött. Persze az ipari termelés zöme, ideértve most az ún. agráripari szektor nagy részét is úgy is mint az erõforrások kimerítõje és úgy is mint környezetszennyezõ még ma is súlyosan terheli a környezetet. Az ún. fejlett országok vagy az õ gazdasági növekedésüket utánzó fejlõdõ országok népessége tehát ha hosszú távon szép, tiszta, élhetõ környezetben akar élni bizonyosan változtatni kényszerül gazdaságpolitikáján és felhagyva a gazdaságosság és termelékenység mániájával a természettel összhangban mûködõ gazdaságot, ill. anyagi világot fejleszt ki. Ilyen stratégia alkalmazása esetén viszont az egyre erõteljesebben jelentkezõ információs, posztindusztriális társadalom körülményei között a mainál sokkal nagyobb és minõségileg teljesen más szerephez juthat a vidék, és a környezetbarát õstermelõ szektornak, pl. egy tájjellegû kertkultúrának is határozottan nagy fejlõdési kilátásai lehetnek. Ismét nagy szerephez juthat a rögbe kapaszkodó, kultúrateremtõ, nemzetfenntartó, kisbirtokos társadalmi réteg. A parasztság átalakulásával, pl. a paraszt fokozottabb mûvelõdésével és korszerû gépellátásával egyébként mint arról fentebb szóltunk Szálasi mint kívánatos ténnyel számolt. Továbbmenve az is nyilvánvaló, hogy a Kárpát-Duna medencének a jelenleginél lényegesen nagyobb fokú integráltságára van szükség. Ezt indokolja pl. a medence vízrajza. A közelmúltban a hegyvidéki területeken folytatott erdõirtás a medence belsejének árvízterhelését a magyar népességre veszélyes módon megnövelte. De legalább

ilyen gondot okozhat a hegyvidéki iparvállalatok szennyvizének gondatlan kezelése is, mint ez a közelmúltban a legmagyarabb folyó cián, majd nehézfémszennyezésébõl is kiderült. A medence ésszerû gazdasági integráltsága esetén az ilyen veszély bizonyosan kisebb lenne.)

5. Végsõ fokon rögzíti Szálasi a magyar népnek történelmi feladata, hogy megépítse az új, hungarista Nagyhazát. Parancsolóan szükséges, hogy a Kárpát-Duna medencének ezt az egységét az érdekelt népek közös akarattal történelmi áldozataikkal kivívott joguk okán is népszavazással szentesítve idegen befolyástól mentesen, nem más európai államok mintáját másolva, hanem önnön érdekeiknek megfelelõen, közerkölcsiségük, közszellemük és anyagi jólétük felvirágzása céljából, a magyar nép vezetésével megteremtsék, vagyis megalkossák az új hungarista nemzetet és autonómiájukat a hazához való hûséggel ötvözzék. Ha mindennek elérésére a magyar nép nem lesz képes, akkor a Dunamedence állami-népi viszonyait esetleg pusztító háborúk után a nagyhatalmak s a velük szövetkezõ külsõ erõk fogják alakítani, ami a medence népcsoportjait a belsõ viszályok útjára löki, annak függvényében, hogy a külsõ befolyásoló erõk melyik belsõ népcsoportra támaszkodnak. (Szálasi e gondolatai az 1938-1941-es országgyarapítás küszöbén, a második világháború elõtt születtek, vagyis már azután, hogy az 1918-as ún. õszirózsás forradalmat követõen a Kárpát-Duna medence állami egységét szétrombolták, mégpedig a gyõztes nagyhatalmak és a velük szövetkezõ külsõ erõk, ti. a csehek, románok, szerbek agresszív fellépése, a belsõ árulás, végül az elsõ világháborút lezáró trianoni "békemû" révén. Viszont a második világháború végkimenetele s a háborút lezáró párizsi béke kétségtelenül igazolta Szálasi elõrelátását: Csehszlovákiában újfent a cseh lett a "vezetõnép", Erdély bukaresti uralom alá került és Jugoszláviában is a szerbség jutott uralomra, még inkább, mint a regáti románok vagy a csehek a maguk területén, minthogy a jugoszláv területek kivételével az egész Kárpátmedence, sõt, az egész Kelet-közép-Európa szovjeturalom alá került. S ez még nem is az utolsó külsõ nagyhatalmi beavatkozás volt e térség életébe a XX. szban, mert Trianont és Jaltát követte Málta is.)

4. Ábrándokat kergetett-e az egységes Hungária gondolatának szerzõje?

Mindenesetre mielõtt bárki képtelenségnek, de legalább is ábrándok kergetésének minõsítené Szálasi Hungária-tervét, figyelembe kell vennie a következõket.

1. Az Õsföld állami-nemzeti egységgé való átalakulása amint azt Szálasi Ferenc kifejti összeurópai érdek. Európán belül sok évszázada folyik egy harc a muszka vezetésû pánszláv, a német vezetésû pángermán és a francia vezetésû pánlatin erõk között, amely harcba az angolszász erõtényezõ is bekapcsolódott, azzal a céllal, hogy megakadályozza a szóban forgó erõtényezõk közül az egyiknek túlzott hatalomhoz jutását, vagyis megõrizze az adott erõk közötti egyensúly állapotát. Abban az esetben, ha a Kárpát-Duna medence népei közül nem a magyar, hanem a többi népcsoport valamelyike szerzi meg a vezetõ szerepet, akkor az európai hatalmi egyensúlyra nézve az a veszély keletkezik, hogy ily módon az adott nép által képviselt csoportos (faji) tényezõ a Kárpátmedence fölötti hegemóniájával összeurópai viszonylatban jut túlzott hatalomra. Így pl. a medence trianoni feldarabolása egyfelõl a nyugati szláv, másfelõl a délszláv faji csoportot juttatta túlzott befolyáshoz. De hasonló elõnyhöz jutott a pánlatin erõtényezõ is Romániának, e keleti "francia" országnak túlzottan naggyá tételével. Elméletileg lehetséges volt az is, hogy a hitleri Harmadik Birodalom gyõzelme a Kárpátmedencében túlzott szerephez juttatja az Õsföld németajkú lakosságát s ennek nyomán az európai egyensúlyt innen is Németország javára tolja el. Hitler eredeti s pl. 1939 õszén is deklarált törekvései azonban nem a

Kárpátmedencébe való behatolást, hanem ellenkezõleg: az itt élõ német népi "forgácsoknak" a Birodalomba való "hazatelepítését" célozták, ráadásul a németajkú népesség nem egy tömbben élt, ami egyébként is megnehezítette volna egy német vezetõ szerep kialakulását (Szálasi Részföldei között sem szerepelt német föld).

2. A mozgásban levõ mert egyik õsi jussáért, az Õsföldért harcoló, azt meghódító, valamint egyes újabb keletû feltevések szerint a másik õs jussáért, a szkítamagyar kereszténység Szent Koronájáért "kalandozó" árpádi-koppányi vonal, majd a magas fokon realisztikus szemléletû mert az õsi magyar vallást és kultúrát ért minden pusztítása ellenére is kedvezõ hatású, hiszen a korabeli latin keresztény Európához való igazodásával és a magyar lakosság letelepülésének elõmozdításával a magyarság fennmaradását lehetõvé tevõ, egyszersmind a nyugati hódítási törekvésekkel szemben az ország függetlenségét is megvédõ szentistváni politika, végül a Dráván is túllépõ s ezzel az Õsföld meghódítását, lényegében visszaszerzését teljessé tevõ és Szent Istvánt és a Szent Korona eszméjét egyesítõ szentlászlói birodalmi politika a XVI. sz. derekáig teljes mértékben sikeresnek bizonyult, amennyiben az Õsföldön kb. hat és fél évszázadon át egyfolytában hungarikus állam állt fenn (mely állam területileg idõnként az Õsföldön is túl terjeszkedett). Ráadásul a történelmi magyar állam a török fokozatos kiûzése után, már a XVIII. szban ha a Habsburgok jogara alatt is, de lényegében visszanyerte területi szuverenitását. (Mária Terézia pl. már nemcsak jogilag, de ténylegesen is egyidejûleg volt Magyarország és Horvátország királynõje, Erdély nagyfejedelme, stb.) Az 1848-as nemzeti forradalom gyõzelme (az ún. áprilisi törvények királyi szentesítése) nyomán azután a történelmi Magyarország egyesült Erdéllyel, a déli Határõrvidékkel és Horvátországgal, miközben az egyesített országnak az Ausztriával fennálló kapcsolata az áprilisi törvényekben ugyan szó szerint kétségtelenül nem kimondva, de ténylegesen a perszonálunióra szûkült. (A magyar nemzet az 1848-49-es szabadságharcával egyébként éppen a hungarikus nemzeti elv elõretörését, a magyar állam megnövekedett mûködési és területi szuverenitását igyekezett védelmezni. A szabadságharc tehát nem egyéb volt, mint az õsi magyar hivatást is vállaló hungarizmusnak az önvédelmi harca elsõsorban az ausztro-szlávizmus magyarellenes fellépésével szemben.) Az 1867-es kiegyezés, valamint a Boszniával kapcsolatos említett események azután az Õsföld területi szuverenitását immáron teljességében mutatják, azzal a megszorítással, hogy a dualizmus szerkezetében ún. reálunió állt fenn Magyarország és Ausztria között.

3. Az elsõ világháború (a gonosz XX. századnak e nyitánya) a maga végzetes befejezésével és a Párizskörnyéki "békemûvel" ugyan darabokra szaggatta az õsi földet, de már a 30-as években a német vezetésû nagytérrendezés potenciálisan több lépést is kínált a magyar külpolitika számára. Így az ún. Horthyféle országgyarapítás közismert fejleményein túlmenõen tény, hogy ha a magyar kormányzat még a müncheni egyezmény megkötése elõtt, pl. 1938 augusztusában Hitlernél tett látogatásakor bejelenti igényét az egykori teljes Felsõ-Magyarországra s ennek megfelelõ katonai lépéseket tesz, akkor akár cserébe mintegy azért, hogy Burgenlandnak a német birodalomba való beolvasztása során a német intézkedésekkel szemben jóindulatot tanúsított ebbéli revizionista törekvésében a hitleri Németországban partnerre talált volna. Teljesen hasonlóan 1941 tavaszán a belgrádi Simovic-puccs után a magyar vezetés Németországtól ajánlatot kapott arra vonatkozólag, hogy egy aktív horvátországi magyar fellépés nyomán Németország támogatná az integer történelmi magyar birodalmat e tekintetben is helyreállítani törekvõ magyar politikát. Ily módon egy kellõen cselekvõképes és egyértelmûen németbarát magyar vezetés 1938-1941-ben megszerezhette volna mind Szlovákiát, mind Horvátországot, kivált, ha a magyar államhoz visszakerült szlovákok, ruszinok és horvátok annak a nemzetiségi politikának az áldásaiból részesültek volna, amit Szálasi és a hungarizmus az Õsföldön élõ

népeknek kínált.

4. A XX. sz. 90-es éveinek két olyan jelentõs eseménye is volt, amely az elsõ világháborút lezáró párizsi békerendszert (és ennek a második világháborút követõ restaurációját) alapvetõen kérdõjelezte meg, ti. két természetellenes, életidegen, a Kárpát-Duna medence isteni adományaira fittyet hányó államkreatúrának a szétesése. Csehszlovákia és a Szerb Horvát Szlovén Királyság, vagyis a késõbbi Jugoszlávia a történelem hogy finoman fogalmazzunk lomtárába került. S a részleges történelmi elégtétel után elég a természeti földrajzi és az új politikai térképre vetni egy pillantást, hogy kiderüljön: Szlovákia, Magyarország és a mai Horvátország potenciálisan sokkal inkább együvé tartoznak, mint Horvátország és Szerbia vagy Szlovákia és Csehország. (S ezt fejezi ki az egykori magyar nagycímer is a Szentkoronával és a címer pajzsos részével.) Ez idõ szerint az Õsföldbõl részesülõ valamennyi ország a NATO és az Európai Unió felé mozog. Közülük egyedül Magyarország tagja a NATO-nak és egyedül Magyarország áll az Európai Unió kapujában. Ez pedig azt jelenti, hogy egy bölcs és nemzeti szellemû magyar politika az említett tényekkel mint helyzeti elõnnyel élve elõmozdíthatná elsõsorban az ún. határon túli magyarság nemzeti helyzetének a javítását, másodsorban pedig kiaknázva a Szent Koronatanban, ill. a Szent Korona országainak történelmi eszméjében rejlõ lehetõségeket a Kárpát-Duna Nagyhaza gazdasági-társadalmi, kulturális és politikai-katonai integrációját.

5. Az arra való hivatkozás, hogy mindezen nemzeti problémáinkat a majdani európai integrációnk így is, úgy is megoldja és a Kárpátmedence integrációjára gondolni felesleges, nem elfogadható, minthogy a Kárpátmedence reintegrációja a mainál integráltabb területnek az európai integrációhoz való csatlakozását jelentené. Ez viszont mind anyagi-gazdasági, mind szellemi-társadalmi, mind pedig politikai vonatkozásban egy magasabb színvonalú s ezzel az itt élõ népek számára elõnyösebb népi-nemzeti-állami formációnak egy alkalmas európai nemzetközösséghez való csatlakozását eredményezhetné, tekintettel a javaknak és a szolgáltatásoknak a Kárpátmedencén belüli fokozottabb cseréjére, az innovációk, a környezetbarát technológiák gyorsabb fejlõdésére és a hagyományoknak s az egymásra utaltság felismerésének nagyobb szerepére, ill. a keresztény erkölcs és a népnemzeti szellemiség várható uralkodóvá válása esetén az erkölcsi-szellemi értékek általános elõtérbe helyezésére, ill. a népi kultúra fokozottabb kibontakozására, végül a közösségi szemlélet ugyancsak várható elõtérbe nyomulását feltételezve a maga helyén mind az egységes irányításnak, mind a szubszidiaritásnak (önkormányzatiságnak, autonómiáknak) a magasabb szintre emelkedésére.

6. Végül figyelembe kell venni, hogy (akár a Cél és követeléseket, akár az Út és célt hívjuk is tanúnkul) a hungarizmus ragaszkodva a népfelség elvéhez csakis olyan egyesülést tud elképzelni a Kárpát-Duna medence kulturálisan önálló, a hasonló vagy azonos nyelven beszélõ medencén kívüli népekhez az erdélyi románok esetleges kivételével nem vagy alig kötõdõ népei között, amely kényszer és ármány nélkül megy végbe, amelyet népszavazás szentesít és amely a térségünkben és történelmünkben példa nélkül álló kulturális autonómia megvalósulásával jár együtt. Ez feltétele annak, hogy a Kárpátmedence honképes és talajgyökeres népei a magyarság mint vezetõnép körül állami egységbe tömörüljenek, nemzetté szervezõdjenek.

D/ AZ IDEOLÓGIA PROGRAMSZERÛ KIFEJTÉSE

A hungarizmus ideológiáját Szálasi pártpolitikai program formájában is kifejtette. Érdekessége ennek, hogy e program hamarabb jelent meg a nyilvánosság elõtt, mint az ideológiai építmény A Nemzeti Akarat Pártjának 1935-ös eredetû programját a Cél és

követelések c. írásmû tartalmazta. Az alábbiak a vallásügyi, a kulturális, a gazdasági és a nemzetpolitikai vonatkozású programból adnak ízelítõt. E követelések a meghirdetésük idõpontjában valamennyien idõszerûek, helyenként égetõen sürgõsek voltak. Hamvasságukat mind a mai napig nem veszítették el, sok közülük ma is aktuális.

A NAP követeli a hitfelekezetek teljes politikamentességét, a vallás összpontosítását az erkölcsös nemzeti életre való nevelésre, a felekezetnélküliség megszüntetését. Követeli a korszerû gyermek és családjog törvénybe iktatását, a családi élet erkölcsösségét és tisztaságát, anyagi megalapozását, a korai családalapítás lehetõségét, "az anya szent ölének dúsabb, egészségesebb gyermekáldását", az öröklés korszerûsítését és a törvénytelen gyermek fogalmának eltörlését, vagyis azt követeli, hogy az egy apától származó gyermekek ugyanazokat a jogokat élvezzék a név, öröklés, nevelés terén. Minden gyermeknek legyen meg a természetes szülõi otthona, az ifjúságot szebb, jobb jövõ illeti meg.

Követeli a köz és népegészségügy szociális felépítését, az orvosi oklevelek újraérvényesítésének kötelezettségét, a betegsegélyezés, a gyógykezelés és a gyógyszeripar átszervezését, azt, hogy egészséges lakásokat építsenek. A köz és népoktatás újjáépítését a gyakorlati életre és kötelességteljesítésre beállított nevelési rendszer alapján. Az állástalan diplomások átképzését, elhelyezését a gazdaságirányítás eszközeivel.

Követeli az államvezetésben a magyar nyelv, a törvények végrehajtásában és az egyes igazgatási szakterületeken az anyanyelv törvényes használatát. Ez utóbbi adhat csak az Õsföldön élõ népek társ és sorsközösségéhez egyetértést, lelki támogatást. Követeli az államközösséget alkotó népek sajátos kultúrájának szabad kibontakoztatását és sajtójának felépítését, a szemérmetlen, az erkölcsöket csúfoló, az álemberiesség pózában tetszelgõ, nemzetietlen álkultúra és sajtó megszüntetését. Sajtóegyetemet, sajtódoktorátushoz kötött laptulajdonosságot, szerkesztõi és munkatársi felelõsséget, sajtótörvényt.

Követeli az államérdek elsõbbségének alkotmányos biztosítását és alkotóelemeinek olyan felépítését, amely egyként lehetõvé teszi a tisztes magánérdek gyarapodását és a népösszesség jólétét. A közérdek és a magánérdek ütközésekor az államnak kell bíráskodnia. "Az államban szól a program csak törvényen nyugvó érdekszabadságot ismerünk. Az érdekszabadosságot, amely a törvény hézagaiból él, kiirtjuk!" Követeli az újabban kiadott települési engedélyek, iparengedélyek, földbirtok és ingatlanvásárlások felülvizsgálatát, a zsidókérdésnek az állam érdekeivel egyezõ alkotmányos megoldását, a zsidóságnak az államéletbe való számarányos bevonását, a zsidó bevándorlás megszüntetését, az újonnan érkezetteknek, a világháborúban való részvételüket kijátszóknak, a törvényszegõknek a kiutasítását, a destruktív zsidó szellemiség felszámolását. A munka világának nemzeti és szociális rendezését a munkások és munkaadók érdekeinek kölcsönös figyelembevételével. A munkást illesse meg egy rész az üzem hasznából és legyen jogosult a nyugellátásra. Munkaügyi bíráskodást az érdekképviseleten belül, a sztrájkok és a szakszervezeti izgatás szûnjenek meg!

Az állam természeti és érdekviszonyaihoz igazodva biztosítani kell a megélhetést, majd olyan haszonrésre kell törekedni, amely igazságos kulcs alapján lehetõvé teszi a magán és közvagyon fejlesztését, a termelés fenntartását, fokozását, a közvetítõ kereskedelem jogos hasznát és az állami élet biztonságát. Ennek érdekében szükség van gazdasági és munkaalkotmányra, a nemzeti hitel és forgótõke megfelelõ rendszerére, a békeszerzõdéssel az országra kényszerített anyagi vagy pénzügyi szolgáltatások és a külföldi kölcsönök utáni kamatszolgáltatások beszüntetésére, az arany és a deviza beszolgáltatására, önerõs állami közmunkaprogramokra, a mezõgazdaság, a kisipar és a háziipar korszerûsítésére, belterjes családi gazdálkodásra, ill. ennek elõmozdítása céljából közvetlen állami hitelnyújtásra és a konfekcionális és nagyipari árutermelés korlátozására, a magángazdálkodás tervszerûsítésére, az államilag ellenõrzött és a gazdasági

önkormányzatoknak alárendelt termelõ és értékesítõ szövetkezetek országos megszervezésére, a mezõgazdasági ipar felfejlesztésére, a nem magyarok bevándorlásának korlátozásával párhuzamosan a külföldre távozott fajmagyarok hazatelepülésének elõmozdítására, a középnemesség visszatelepítésére, paraszt és munkástelepítésre, földbirtokrendezésre, az érdekképviseletekbe tömörítéssel párhuzamosan a trösztök, kartellek feloszlatására, az egészségtelen, erkölcstelen, túlhajszolt cégérezés kiirtására, az árúnak a termelõtõl a fogyasztóig húzódó útvonala lerövidítésére, a közlekedés és szállítás egységesítésére és egyszerûsítésére, a tõzsdének a készáruvásárra való átállítására és a haszonelvû kufárkodás minden idõkre szóló megszüntetésére, a létszükségleti cikkek szociális árszabályozására, a fizetésen kívüli ún. tiszteletdíjak rendszerének felszámolására, a külkereskedelem nemzeti irányítás alá helyezésére s ezzel az állam gazdasági biztonságának erõsítésére, a szerzõdéses külkereskedelem fellendítésére azokkal az államokkal, amelyek az Õsfölddel párhuzamosan haladnak. Vagyonelkobzással és szabadságvesztéssel kell büntetni azokat, akik az állam nemzeti gazdálkodását pl. vagyonuk külföldre juttatásával gáncsolják. Követeli a pénz és hitelpolitika kizárólag nemzeti alapokra építését és azt, hogy egyedül az államnak legyen joga pénzkibocsátásra, hitelnyújtásra. A pénzjegymennyiség kibocsátását az államháztartási szükségletekhez kell igazítani. A pénz és hitelintézeteket állami felügyelet alá kell helyezni, a mesterségesen lefojtott hiteléletet fel kell szabadítani. Az adórendszert három alapelvre kell építeni, úgymint arra, hogy az államháztartási szükségleteket az állami adók fedezzék, a biztosítások államosításával hozzanak létre ún. szociális adókat s az adókat az állam az érdekképviseletekre összegszerûen rója ki, ez utóbbiak pedig az adókat az egyes adóalanyokra állami ellenõrzés mellett vessék ki.
A Kárpát-Duna medence honvédelmének egyetemességébõl következõen az állam védelmét a medencére vonatkozóan szervesen kell felépíteni s a hadsereget ennek megfelelõen kell szervezni, irányítani, vezetni, kiképezni és alkalmazni. A csonka Magyarföld számára a fegyverkezésben egyenjogúságra, ennek fondorlatos elodázása esetén a biztonsági foknak és követelményeknek megfelelõ fegyverkezésre van szükség. Csonka-Magyarföldön színmagyar katonai vezetésre, a magyar néplélekkel összehangolt katonai szabályozásra van szükség. A NAP követeli a közbiztonság és közrend újjáépítését és szervezetszerû bekapcsolását az állam belvédelmi rendszerébe. Végül követeli, hogy rendkívüli hatalommal és felelõsséggel felruházva e program végrehajtására kizárólagos megbízást kapjon és e programot így az Õsföldön élõ népek nagysága, dicsõsége és boldogsága érdekében meg is valósíthassa.

E/ KONNACIONALIZMUS, VILÁGPOLITIKA, VILÁGTÖRTÉNELEM

1. Konnacionalizmus

A konnacionalizmus mint latin eredetû mûszó az egymás mellé rendelt és öncélú nemzetek együttmûködésére, összehangolt és közös tevékenységére és pl. az európai nemzeteknek arra a szocialista és nacionalista közösségére utal, aminek napja ebben az idõszakban kezdett felvirradni s ami Szálasi szeme elõtt is lebegett. (A hungarizmus megnyilatkozásaiban fõként a háborús években és összefüggésben a tengelyhatalmak egyre erõteljesebb összefogásának szükségességével, de a látókör egyre inkább földgömbivé bõvülésével is egyre gyakoribb érv és hivatkozási alap a "nacionalista és szocialista Európaközösség" kibontakozásának igénye). Ennek az európai közösségnek a kialakítását már a háborút megelõzõen is egyaránt ösztönözte egyfelõl az e térségben élõ nemzetek kölcsönös egymásrautaltsága, tehát az, hogy a politikailag, társadalmilag és gazdaságilag egységes vagy egységessé teendõ nemzeteknek kulturális, civilizációs és technikagazdálkodási igényeik és céljaik alapján össze kell forrniuk (mert ezek a nemzetek

e szempontok tükrében kiegészítik egymást), és másfelõl az, hogy a totális nemzeteknek ha rendbe tették belsõ életüket és elérték a fejlettségnek ezt a nacionalista és szocialista lépcsõfokát és tovább akarnak lépni a haladás, a boldogulás s a közboldogsággal karöltve járó igazságosság útján, akkor a nemzetközösség szervezésének feladatát, a "kifelé ható" nemzetpolitikát kell elõtérbe helyezniük. Ennek során a hungarizmusnak amint azt Szálasi kifejtette meg kell határoznia a magyar nemzeti szocialista társ és sorsközösség viszonyát a többi nemzeti szocialista társ és sorsközösségben élõ néphez, nemzethez és a háború idõszakában mindezt szem elõtt tartva kell együtt harcolnia a szóban forgó népekkel, amelyek egyébként nemcsak azért partnerek, mert nemzeti szocialista rendszerben élnek (vagy mert katonailag szövetségesek), de azért is, mert kiegészítik (s a háború után is ki fogják egészíteni) a Kárpát-Duna Nagyhaza népeinek erkölcsi, szellemi és anyagi, ill. Politikai-társadalmi-gazdasági életét. E népek hazája és a hungarista népközösség haza és honterülete egyetlen szerves érdekterületet alkot és minderrõl a nemzeti szocialista államoknak ún. életszerzõdést kell kötniük. E szerzõdésekben is tükrözõdnie kell annak, hogy a nemzetközösségben résztvevõ egyes nemzetek szuverenitása, önállósága nem csorbulhat. (Szálasi e felfogása inkább hasonlít De Gaullenak a "hazák Európájára" vonatkozó koncepciójára, mint napjaink Európai Uniójára). Végül is a konnacionalizmus nem egyéb, mint a hungarizmus kiterjesztése az egyes nemzetek közötti kapcsolatok területére. Szálasi azt állítja, hogy a modem világ gondjai amelyek egyrészt a mûszaki-gazdasági fejlõdés, másrészt a hagyományos vallás és kultúra háttérbe szorulása, sõt, sok helyütt tudatos elsorvasztása nyomán születtek az egymás mellett élõ és kulturális, civilizációs és technikagazdálkodási igényeik és céljaik tekintetében azonos sorsú népek és nemzetek társközösségét, érdekszövetségét különösen erõteljesen kívánják meg. S miként az egyes népek felépítik a maguk honterületét s a népekbõl integrált nemzetek létrehozzák a maguk életterét (ott, ahol nép és nemzet egybeesik egymással, a honterület is megegyezik az élettérrel), ugyanúgy a nemzetközösségek is megteremtik azokat az ún. nagytereket, amelyekben együttmûködésük végbemegy.

A konnacionalista integráció nem jöhet létre és nem maradhat fenn, ha erõszakra, hódításra vagy ármányra épül, ha benne egyes népek vagy népen belüli csoportok a többi népet, népcsoportot kizsákmányolni, kirabolni törekednek, ha egyesek sovinizmusba hajló "érdeknacionalista" vagy materializmussá fajuló "érdekszocialista" kísérletekbe fognak. A nemzetközösségek alkotta nagyterekben tehát nincs hely pl. a gyarmatosításra. Azok a nagyterek, nemzetközösségek, amelyeket mondja Szálasi erkölcstelen módszerekkel vagy a természetes szükségletekbõl fakadó társ és sorsközösség tényeit figyelmen kívül hagyva hoznak létre, hosszabb távon nem életképesek, szétesnek. (Ennek az állításnak az érvényét ékesszólóan bizonyítja az e téren Szálasi halála óta végbement fejlõdés:
szétestek az európai nemzetek teremtette gyarmatbirodalmak és semmivé lett maga a Szovjetunió is hódításaival együtt).

Miután a tengely a második világháborút elveszítette és az ún. nacionalista és szocialista történelmi kísérlet totális vereséget szenvedett, vagyis 1945 óta az európai nagyteret a történelmi és kulturális értelemben vett Európán kívüli hatalmak irányítják. Szálasi jóslata annyiban is kétségtelenül bevált, hogy ha a tengely ebben a világnézeti háborújában vereséget szenved, akkor Európa sorsát Európán kívüli hatalmak fogják meghatározni (és ezen a Szovjetunió összeomlása sem változtatott döntõen). Az amerikaijudeokrata világhatalom Szálasi még jellemzõen úgy említette, hogy angolszász-zsidó világhatalom súlya (nem kis részben éppen a szovjet birodalom bukásának eredményeként) ma nagyobb, mint volt a Szovjetunió szétesése elõtt és egyre inkább felismerhetõ ennek az erõtényezõnek az a törekvése, hogy a maga pénzügyi-gazdasági hatalmával (és nem mellékesen katonai szuperhatalmával) létrehozza az eddig sohase volt világbirodalmat, a nemzetközi tõke és médiahatalomra épülõ globális világrendszert. Egyre több jel mutat arra, hogy e hatalom ugyan finom, de félreérthetetlen és szinte csapdába ejtõ módszerrel

igyekszik masszává gyúrni és maga alá gyûrni az egyes népeket, nemzeteket. Mindamellett a játszma még nem dõlt el: a népek nemzetépítõ államisággal és a független nemzetek összefogásával, konnacionalizmusával elejét vehetik az új világbirodalom kialakulásának. E téren elõnyük is van: a liberális kozmopolita erõk csupán észérvekre támaszkodhatnak, a nemzeti erõket az érzelmi tényezõ is támogatja. A legfontosabb érzelmi elõfeltétel a hazaszeretet és mint Szálasi megállapítja ez az érzés volt az, ami a nemzeti szocializmus bölcsõjét is ringatta.

2. Világpolitika
Szálasi felfogása szerint a nemzeti szocializmus végsõ gyõzelmével, amelyben õ töretlenül hitt, létrejön a Földön egy olyan hatalmas és integrált ahogyan õ nevezi földség, amely magába öleli Európát és Ázsiát mint vezetõ földrészeket és Afrikát, Ausztráliát és Óceániát mint kiegészítõ részeket (az amerikai kontinenst mint az elõbbitõl teljesen különállót és csak mint a nemzetközi zsidóság esetleges majdani hazáját említi). Ennek a több kontinenst is átfogó integrációnak a célja a Föld rendelkezésre álló jószágkészletének a tervszerû irányítása és elosztása s ezzel a gondoskodás az itt élõ népek, nemzetek és nemzetközösségek igényeinek kielégítésérõl, erkölcsi, szellemi és anyagi tekintetben egyaránt végbemenõ kiteljesedésükrõl.
A nemzeti szocializmus szempontjából Szálasi hite szerint gyõzelmesen befejezõdõ háború után három erõközpont, úgy mint Berlin, Róma és Tokió körül szervezõdik meg a két vezetõ nagytér: az európai és a távolkeleti, mégpedig a maga földbékéjének, munkabékéjének és népbékéjének a jegyében. Ezt követõen közöttük négy fõ irányban óriási világforgalom bontakozik ki. A négy fõ irány három szárazföldi és egy vízi útvonalat jelent: északit, amely Európa északi részeit Szibérián át köti össze a Távol-Kelettel, középsõt, mely Európa középsõ részeit Belsõ-Ázsián át köti össze Kínával, egy délit, mely KisÁzsián át kapcsolja Európa középsõ és déli részeit az indiai szubkontinenshez és azon túl Délkelet-Ázsiához, végül egy déli vízi utat, amely a Perzsa-öblön vagy a Vörös-tengeren át a Tokió Sydney Colombo háromszöghöz kapcsolja Európát. Hazánk ennek a világforgalomnak a tengelyében fekszik s így kulcsfontosságú területet jelent. Annál is inkább, mert van egy nyugat-keleti irányban áramló folyó, ti. a Duna, amely összeköti az Alpok és a Kárpátok által ketté (északi és déli részre) választott Európát egymással s amely ily módon egy sajátos kulcsterületet hoz létre, ti. Délkelet-Európát. A Dunának, amelynek felsõ szakasza német területen, a Völkische Bewegung szervezési körén halad át, alsó szakasza pedig a megszervezendõ román-bolgár népi térségben folyik, a középsõ része, "szívterülete" Magyarország. Mindez hangsúlyossá teszi hazánk geostratégiai szerepét.

Ehhez is kapcsolódik Szálasi kérdésfeltevése: a három európai nemzeti szocialista irányzat (a hitleri népi mozgalom, az olasz fasizmus és a hungarizmus) közül melyik fogja elsõsorban meghatározni az európai nagytér arculatát? Szálasi válasza: a hungarizmus. Válaszát a következõképpen indokolja: 1. Az olasz fasizmus, amely a déleurópai népek nagyfokú fajtakeveredésére és az ennek nyomán óhatatlanul bekövetkezõ feszültségekre, konfliktusokra, anarchiába hajló társadalmi szétesésre tekintettel elsõsorban az állami tekintély és a polgár kategóriájában gondolkodik s a történelmi hagyományokhoz is méltóan ennek jegyében megszervezve az olasz, spanyol, francia, stb. népekbõl integrált latin nemzetet s gondoskodva az európai nagytér déli, délnyugati latin életterének biztonságos létfeltételeirõl bekapcsolja Afrikát s ezzel a néger kultúrát Európa civilizációs és technikagazdálkodási köreibe. Mindez sajátos déli irányú politizálást kíván, amelynek figyelemre méltó érvényessége más irányokban nincs, ráadásul az olaszok gyarmatosító múltja nem kelt a fasizmus iránt különösebb rokonszenvet az európai nagytérhez kapcsolódó térségekben. 2. A német népi mozgalomban (amely a földkerekség

legtermészetesebb élet, társ és sorsközösségének öntudatra ébredése) a faj, a nép és a kettõnek az abszolútumhoz való viszonya alkotja a gondolkodás alapkategóriáit, ami északi és sajátosan német, ill. szláv jelenség (mint arra Szálasi is rámutat: minden internacionalista ideológia ellenére még a szovjet birodalom kormányzását, közigazgatását is népi alapon szervezték meg). A gyarmatosító múlttal kapcsolatos kedvezõtlen emlékképek ugyan a németek esetében kevésbé jönnek számításba, mint az olaszokkal kapcsolatban, azonban elõttük egy különleges és nagy jelentõségû feladat áll:
meg kell szervezniük a germanoszláv életteret s ehhez kapcsolódóan két nemzet kibontakozását kell elõmozdítaniuk, ti. a germán és a szláv nemzetét. 3. A történelmi vezetõ szereppel jellemezhetõ magyar nép hungarizmusa az állam és a nép kategóriáján túlmenõen és elsõsorban a nemzet fogalmát állította világszemléletének középpontjába (a Hungarista Mozgalom kedvelt jelszava volt: "a nemzettel a nemzetért"), vagyis az egy élettérbe szorított népek élet, társ és sorsközösségének a kategóriájára, a különbözõ népszemélyiségek egységes államba szervezõdésének politikai fogalmára építette ideológiáját. E tekintetben a legértékesebb tapasztalatokkal is a magyar nemzet rendelkezik, hiszen sehol annyi népcsoport nem él együtt, mint éppen a Kárpátmedencében, amely valósággal egy népi törmelékhalmaz élettere. Ráadásul a magyar nemzetet hajdani gyarmatosítással nem lehet vádolni, ami amiatt különösen fontos szempont, hogy az iszlám országok, amelyeknek fényes kultúrájuk van, de civilizációs és technikagazdálkodási szempontból elmaradottak, szükségképpen ugyanúgy kötõdnek (mégpedig fõként Délkelet-Európán s így a magyar nemzet életterén át) Európához, mint pl. a "hasonló cipõben járó" India, Ausztrália és Óceánia a keletázsiai nagytérhez. Az iszlám élettérrel együtt tehát az európai nagytérnek öt élettere lesz: a germán, a szláv, a latin, a hungarista és az iszlám élettér. Ezek közül egyiknek sem lesz különösebb kapcsolata az amerikai kontinenssel, de az északamerikai földrésszel a legnagyobb ellentéte valószínûleg az iszlám világnak lesz, mert az USA-ra leginkább anyagelvû civilizációja és technikagazdálkodása a jellemzõ, az iszlámra pedig materializmusellenes kultúrája.

3. Világtörténelmi összefüggések

Szálasi felfogása a konnacionalizmusról egy olyan világtörténelmi tudat emlõibõl is táplálkozik, amely áttekintést ad az emberiség bölcsõjétõl a XX. sz. 30-as évekig terjedõ idõszakról. E történelmi tudat egyes elemeit természetesen meg lehet kérdõjelezni. A fentiekben már utaltunk rá, hogy Szálasi érdemén felül méltányolja Marx történelmi materializmusát, amikor az ókortól az õ koráig terjedõ egész korszakot (az ókori imperializmusnak, a középkori univerzalizmusnak és feudalizmusnak, az újkori abszolutizmusnak és liberalizmusnak, valamint a liberalizmus plutokrata kiteljesedésének korát) az anyagelvûség korának minõsítette és csak a nemzeti szocialista jövendõre vonatkozóan tekintette elavultnak a történelmi materializmust. A jelek ti. bizonyos szempontból éppen az ellenkezõjére utalnak: az anyagelvûség soha nem tombolt annyira legalább is az ún. fejlett országokban , mint napjainkban. Ezzel szemben a múlt felé fordulva találkozhatunk olyan korokkal, amelyekben az embert az erkölcs és a szellem óriási ereje vezérelte. Ilyen volt pl. a gótikus-fényes középkor. Másfelõl Szálasi történelmi tudata sok olyan elemet is tartalmaz, amelyek történelemszemléletének frissességérõl, a különbözõ jelenségek közötti összefüggések keresésérõl és ami egy ideológia felépítése során nélkülözhetetlen a rend hangsúlyosságáról szólnak több tudományterület fogalmai között.
E helyütt nincs tér e történelmi felfogás részleteinek elemzésére, néhány sajátos momentum kiemelése azonban célszerûnek látszik. Így pl. annak megfelelõen, ahogyan eszmerendszerében a társadalmi osztályok közül a parasztság játssza a legfontosabb

szerepet, a különbözõ honfoglalási hullámoknak is nagy jelentõséget tulajdonít. Errõl írja: az elsõ nagy honfoglalás egybe esett azzal az idõszakkal, amikor a népek megjelentek a történelem színpadán. A második honfoglalás a Római Birodalmat megbuktató népvándorláskori népek honfoglalásaival vette kezdetét s tartott az elsõ ezredfordulóig. Mindkét honfoglalás során a paraszt volt a honfoglaló, aki kardjával s ekéjével harcolt s a vezetõréteget is adta. A második honfoglalást követõ feudalizmus idõszakának végére alakult ki az angolszász-zsidó világhatalom, amely mind a kultúrában, mind a civilizációban, mind a technikában e kor csúcsteljesítményét mutatja fel. A XX. sz. 30-as éveiben európaszerte megindult népi mozgalmakkal azonban kezdetét veszi a harmadik honfoglalás, amelynek alanya Szálasi szerint a paraszt, aki továbbra is fegyverrel és munkával harcol s aki a harc vezetõ rétegét is adja. Ez a honfoglalás s ebben tévedett Szálasi Ferenc a XX. sz. második harmadában véget ér és új csúcsteljesítményre vezet: a Berlin és Róma vezetése alatt álló nacionalista és szocialista európai nagytér hatalmára. Ehelyett a nemzeti szocializmus diadala az, ami egyelõre várat magára és nemcsak azért, mert a liberális amerikai zsidó hatalmat a nemzeti szocializmus háborús veresége döntõ módon megerõsítette, de azért is, mert az olyan a korábbiakban vezetõ szerepet játszó nemzeti szocialista népek, mint a német vagy az olasz, a liberális anyagelvûség s ezzel az opportunizmus, a behódolás útjára tértek. (Ebbõl a távlatból tekintve a 60-80 évvel ezelõtt kibontakozó nemzeti szocialista törekvések jó esetben egy majdani nemzeti szocialista világátrendezõdés elõfutárainak tekinthetõk.) Az viszont kétségtelennek látszik, hogy a paraszt az alap a nemzet életében s egy nemzetnek nyomora vagy jóléte, szenvedése vagy boldogsága végsõ fokon a parasztságra, a paraszt helyzetére vezethetõ vissza. "Ha az értelmiségibõl, a munkásból proletár lett, akkor mondja Szálasi ez csak azért történhetett meg, mert már elõzetesen a paraszt a föld proletárjává változott."
Igen érdekes Szálasi felfogása a kapitalizmus történelmérõl. Ellentétben a marxistákkal, akik a kapitalizmusban újkori, ill. legújabb kori jelenséget látnak, szerinte s ez összefügg az õ kapitalizmusfogalmával a kapitalizmus olyan történeti kategória, amely az ókortól napjainkig mindig tapasztalható volt, csak más és más korban más és más jellemzõi voltak. Így pl. az ókorban, amikor is anyagi, szellemi és erkölcsi értelemben zsarnokság és imperializmus uralkodott, a kapitalizmus zsákmánykapitalizmusként jelentkezett, amely ellen és az ember megbecsüléséért rabszolgalázadásokra került sor. A középkorban, amikor is az anyagi, szellemi és erkölcsi elõjogokkal, kiváltságokkal jellemezhetõ feudalizmus uralkodott, ún. jószágkapitalizmus volt tapasztalható, amely ellen és a föld megbecsüléséért a jobbágyság lázadozott. Az újkorban az anyagi, szellemi, erkölcsi plutokráciát megteremtõ liberalizmus uralkodik. Ennek kapitalizmusa pénzkapitalizmus s ez ellen a proletárlétben tengõdõ dolgozók lépnek fel. Küzdelmük Szálasi szerint a munka megbecsüléséért folyik s ez a küzdelem azután akkor, amikor a proletárságból kialakul a nemzeti szocialista dolgozó nép elvezet az új nemzeti szocialista rendhez, amelyben a kapitalizmus nemzetkapitalizmussá válik, a dolgozó nemzet pedig erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban egyaránt kiteljesedik. Ez az a nagy történelmi szabadságharc, amelyben az emberért, a földért, a munkáért folyó harc a népért folytatott küzdelemmé összegezõdik.

Eszerint Szálasi korának népi mozgalmában összefogott egymással az ember, a föld, a munka és a nép. Kétségtelen tehát, hogy a hungarista és a marxista jövõképben van bizonyos halvány rokonság, azonban az alapok teljesen mások.
Figyelemre méltó Szálasi rajza a liberalizmus történetérõl is. Eszerint a XIX. sz. a liberalizmus világhódító útjának százada. Mire azonban gyõzött, alaposan meg is változott. Eszközzé lett az anyagelvûség, a gazdasági-pénzügyi zsarnokság kezében. Sikere nyomán kibontakozott a magángazdasági totalitás, amely elnyomta a hazaszeretet, a nemzethez való hûség érzését, a faji összetartásba, a vérségi kapcsolatokba vetett hitet és

hasonlót mûvelt a vallással és minden egyéb nem anyagi természetû értékkel is. Amikor azután szükség lett arra, hogy a nép áldozatot hozzon a plutokratákért, a "liberális urak" a nép "megdolgozására" legott bevetették a hazafiasság, a nemzethûség retorikai nagyágyúit (említsük meg: a materialista és internacionalista Sztálin is ehhez a szónoki fogáshoz folyamodott a német támadás után). Gyõzelmük után azonban rögtön elfelejtkeztek e fogalmakról. Tegyük ehhez hozzá: amíg a Szovjetunió fennállt, addig a "liberális demokrácia" mellett érvelõ propaganda a barbár és kétségtelenül csúcsszinten zsarnoki kommunizmus elnyomó és kizsákmányoló mûködésére, fizikai és lélektani szörnyûségeire hivatkozva terelte az embereket, a népeket a finánckapitalizmus utcájába. A szovjet összeomlás után azonban a bunkóként használt szavak megváltoztak: ma a rasszizmus, neonácizmus és antiszemitizmus vádjának állandó hangoztatásával, a nemzeti érzés ledorongolásával terelik el a népek figyelmét a liberális (értve ezen azt, hogy szabadosságpárti) és kozmopolita világrend fenyegetõ következményeirõl. Kétségtelen mármost, hogy e liberalizmus távlatait Szálasi tévesen ítélte meg, amennyiben a liberalizmus közeli bukásával számolt. Ez magyarázza, hogy fogalmazása szerint a liberalizmus magával rántja majd a mélybe a marxizmust is. Holott a marxizmus és gyakorlati megvalósulása egyetlen csõdtömeget hagyva maga után lényegében már eltûnt a történelem süllyesztõjében, az eltorzult liberalizmus viszont mintha éppen a XX. sz. vége felé ért volna virágkorába.

F/ SZÁLASI STÍLUSA, NYELVEZETE

Az itt közzé tett tanulmányaival és beszédeivel kapcsolatban is fel kell hívnunk a figyelmet Szálasi gondolatközlésének sajátos stílusára.

1. Õ is nyilván azon az állásponton volt, amin az egyszerû magyar emberek többsége is, ti. hogy "sok beszédnek sok az alja". Ezért a stílusa rendkívül tömör, az õ szövegét tovább tömöríteni szinte lehetetlenség. Különösen így van ez az általa használt politikai kategóriákkal, alapfogalmakkal. Gondolatainak megértéséhez ezért elmélyülésre van szükség. Használja pl. az Õsföld röviden hangzó, de annál többet kifejezõ fogalmát. Ez az Õsföld földrajzilag az ún. Kárpát-Duna medencét, érzelmileg a Kárpátok ölelte Nagyhazát, a történelmi Hungáriát jelenti, Trianon óta azt a szétdarabolt valóságot, azt a veszélybe került õsi földet, amelynek újjáépítését, újabb integrálását Szálasi a legfõbb politikai feladatnak tartotta.

2. Kétségtelen az is, hogy Szálasi a politikai fogalomkincs területén nyelvújítónak tekinthetõ. Már az Õsföld kifejezése is erre utal, de erre utal az is, hogy a demagóg módon is használt politikai fogalmak alkalmazásakor a demagógiától való elhatárolódása céljából a szóban forgó fogalmakhoz a 'valóság' szót teszi hozzá. Így születtek meg Szálasi politikai szótárában az olyan kifejezések, mint pl. "nemzetvalóság", "vérvalóság" stb.

3. Az új fogalmak megalkotásakor Szálasi tudatosan törekedett arra, hogy a fogalom nyelvi alakja tükrözze a magyar nyelv ama szellemiségét, amely pl. az érzékletes képalkotásban is kifejezésre jut. Ilyen kifejezésekre gondolok: "munkabiztos haza" (ami olyan országra utal, ahol mindenkinek osztályrésze a biztonságos foglalkoztatás) vagy "honképes és talajgyökeres nép" (amint arról a fentiekben szóltunk) vagy ami pl. napjainkban oly váratlanul robbant be a köztudatba az ún. munkabéke kifejezése, amely fogalom a munkaadók és a munkavállalók közötti tárgyalásos megegyezés alapján született állapotra, a munkaadók és munkavállalók gazdasági együttmûködésére, mindenekelõtt a sztrájkoknak és az ún. osztályharc egyéb formáinak a mellõzésére utal. Nem lenne érdektelen Szálasi írásain, feljegyzett beszédein azzal a céllal végigmenni,

hogy összeírjuk azokat a szavakat, kifejezéseket, amelyeket õ alkotott.

4. Figyelemre méltó, hogy Szálasi nyelvi újításai a legszorosabb kapcsolatban vannak ideológiájának leginkább jellegzetes elemeivel. Erre most csak egy példát: ismeretes, hogy kb. 200 évvel ezelõtt elsõsorban Angliából érkezve milyen gyorsan terjedt el európaszerte az ún. haszonelvûség, az utilitarizmus szemlélete. (Széchenyi gondolatvilágát is döntõen befolyásolta, erre a legtöbb utalással éppen a Hitel, Széchenyi leginkább korfordító munkája szolgál.) A kontinentális Európában azonban az utilitarizmusnak fõként az elsõ idõkben, pl. Széchenyi korában erkölcsi töltése is volt, összefüggésben azzal a nézettel, hogy az a valóban hasznos, ami sokaknak, a közösségnek hasznos, ill. ami nem más kárán képzõdik. A hasznosságnak ez a felfogása teljesen más, mint az anyagias, a pénzre, erre az elvont és számszerû "értékmérõre" felépített, "kalmárszellemû" hasznosságfelfogás, annak a Shylocknak a szemlélete, akinek képe ihlethette meg a kapitalizmus piszkos zsidó lényegérõl szóló Marxot is. Nem véletlenül használta tehát Szálasi a 'haszon' szó helyett a 'jóhaszon' kifejezést. A szokatlan szóképû fogalom ezúttal csak látszólag jelent szószaporítást, ti. valójában tömören juttatja kifejezésre Szálasi Ferenc erkölcsi alapokon nyugvó, a napjainkban divatos felfogásoktól, világnézetektõl oly nagy mértékben elütõ eszmerendszerét.

5. A hungarizmusnak is "vesszõparipája", hogy ha egy mód van rá szóhasználatunk legyen magyar a használt szókészletet tekintve is, vagyis az esetben, ha valamely jelenség vagy fogalom megjelölésére több azonos vagy rokon értelmû szó is kínálkozik, akkor válasszuk a magyar eredetû, de legalább is magyaros hangzású szavakat, még az esetben is, ha a görög vagy latin eredetû szó ugyan jól ismert, de van azonos értelmû magyar szó is az adott fogalom jelölésére.

6. Messzemenõen törõdött Szálasi a politikai életben használt kifejezések tartalmi helyességével is. A pártoktatás keretében pl. Közzé tétette néhány fogalom helytelenül, ill. helyesen használt változatának a jegyzékét. Így pl. a "keresztény nemzeti" szóhasználat helyett a "magyar nemzeti"-t javasolja, mondván: a 'keresztény' szónak csak vallási-egyházi vonatkozásban van értelme, politikai vonatkozásban nincs. (A gyakorlatban a 'keresztény' szó egyébként a 'nem zsidó' kifejezés finom helyettesítésére szolgált.) De helytelen a 'jobboldali', 'szélsõjobboldali' kifejezés is a "nemzeti szocialista" helyett, a "nyilas mozgalom" a "Hungarista Mozgalom" helyett (a nyilaskereszt ui. mint Szent László egykori hadijelvénye csupán szimbólum, míg a 'hungarizmus' elnevezés tartalmi, sõt a lényegre utaló fogalom), az 'orosz' szó használata a "szovjet" helyett (minthogy a hungarizmus nem az orosz nép, hanem a szovjet rendszer, ill. imperializmus ellen harcol), a "parancsuralom" a "tekintélyuralmi rendszer" helyett (minthogy a hungarizmus a parancsuralmat, a diktatúrát csupán az új rend gyors bevezetésére alkalmas módszernek tekinti, míg a hivatalos felhatalmazáson alapuló tekintélyt helyesen a tartós rend elõfeltételének gondolja), a 'kollektív' szó a "közösségi" helyett (mivel a kollektívum a személytelenség kifejezõdése is) stb.

7. Stílusának tömörségével függ össze az is, hogy adott fogalmakat rendszeresen együtt használ, anélkül, hogy a közöttük levõ összefüggéseket, az együttes használat tárgyi okát megvilágítaná. A felületes szemlélõben ez esetleg azt a látszatot kelti, hogy Szálasi szószaporító. Holott a valóság az, hogy igyekszik teljeskörûen fogalmazni és csak azokat a fogalmakat használja csokorba kötve, amelyek között az adott szövegkörnyezetben állandó kapcsolat van. Az ilyen fogalomcsokrok tehát nem töltelékkifejezések, hanem a szintetikus tömörítés eszközei. A leggyakrabban használt fogalomegyüttesek, triádok, vagyis fogalmi hármasok. Ezek általában e kötetben is megtalálhatók, minthogy elsõsorban nem szónoki

eszközök, hanem a hungarista eszmerendszernek a fentiekben is bemutatott építõkövei. Csoportosításuk egy lehetséges példáját az alábbiak mutatják:
A lét abszolútumának és a hungarizmus végcéljának összekapcsolására vonatkozóan: Isten, Haza, Nemzet vagy istenfélelem és haza, nemzetszeretet. Az erkölcsi személyiség alapértékeire vonatkozólag: hit és bizalom (pl. Istenbe, a jövõbe, embertársainkba, bajtársainkba, önmagunkba vetve). Hûség (a bajtársakhoz, az eszméhez, adott szavunkhoz, stb.), kitartás (a megpróbáltatások elviselése), áldozatkészség. Az "én" és a "mi" közötti kapcsolat erkölcsi síkján: bajtársiasság (szolidaritás, segítségadás), becsület. Az értelem és az erkölcs összekapcsolásával: hit, hûség, bajtársiasság és bölcsesség, vagy: hõsi életszemlélet és józan értelem. (Ez utóbbi fonákja: piszkos kényelemszeretet és megalkuvó gyávaság.) A lét értelmére vonatkozóan: életösszhang. Részletesebben: család, igazság, népjólét. (Ugyanennek a fonákja: csók, maszlag, arany vagy pénz.) Az ember értékelõállító tevékenységére, teljesítményére vonatkozólag (ami az emberlét értelmével s az általános fejlõdéssel s így a hungarizmus elveivel a legszorosabb összefüggésben van): erkölcsi, szellemi, anyagi. (Ez kapcsolható az egyes ember létezésének dimenzióihoz: az erkölcsi személyiséghez mint halhatatlan lélekhez, a lelki-szellemi folyamatokhoz és a testhez, de kapcsolható a közösséghez is, mint: közerkölcs, közszellem és népjólét.) A népi élet formáihoz, berendezkedéséhez, intézményeihez kapcsolódva: politikai, társadalmi, gazdasági vagy nemzet, élet, igazság (ez utóbbiak mint örök értékek szembeállítva az eszközjellegû változó értékpárjukkal: alkotmány, törvény, jog). A kulturális alapértékekre vonatkozólag: szép, jó, igaz. Az emberi létfenntartáshoz kapcsolódóan: életbiztonság, megélhetés, jólét. A kötelességteljesítéssel és a jogélvezettel kapcsolatban (elsõsorban a munkásságra vonatkoztatva): munka, jog, megbecsülés. A munka világának tagolására: tervezés, vezetés, munkavégzés. Kiemelten a szabadságra mint politikai alapértékre vonatkozólag:
szabadság, függetlenség, önállóság vagy (a politikai forradalmi átalakulással összefüggésben); új igazság, valóság, szabadság. A társadalom felépülésére vonatkozóan: család, telephely (lakóhely), üzem vagy népnemzeti oldalról: nép (népcsoport, népszemélyiség), nemzet, nemzetközösség. Ez utóbbiak kapcsolatára vonatkozóan: élet, társ és sorsközösség (sorsazonosság). Az élet és annak tere közötti viszonyt illetõen: hon (terület), haza, élettér, nagytér, földség, földgömb. A nagytéren belüli, nemzetközösségi kapcsolatokra vonatkozóan: kulturális, civilizációs és technikagazdálkodási. A politikai cselekvés lelki folyamatának oldaláról:
tudás, akarat, tett, vagy: hit, akarat, cselekvés. A politikai cselekvés végcéljára vonatkozóan: haladás, boldogulás és igazságosság mint a közboldogság elõfeltétele; vagy (általában a nemzet) nagysága, dicsõsége, boldogsága. Magának az ideológiának az összetételére (integráltságára) vonatkozólag: krisztusi erkölcs, nacionalizmus, szocializmus, vagy ennek torz formái: államerkölcsi dogmatizmus, sovinizmus, materializmus. Az általános politikai, társadalmi, szellemi (kulturális) és gazdasági (majd fizikai katonai harccal kiegészülõ) harc (szabadságharc, háború) célpontjára, az ellenfélre (ellenségre) vonatkozóan: szabadkõmûves, zsidó (judaista, judeokrata), marxista, liberális (plutokrata), esetenként: álnemzetiszocialista stb. stb.

G/ VÉGSZÓ:
A HUNGARIZMUS TÖRTÉNELMI JELENTÕSÉGE

Hosszú idõ telt el a hungarizmus születése, kibontakozása, a hungarista hatalomátvétel és a szörnyû megtorlás, a hungaristák kivégzése, bebörtönzése, megnyomorítása óta. Azóta a magyarságnak egy egész történelmi korszakot kellett átélnie, átvészelnie, a szovjet megszállás, a kommunista zsarnokság évtizedeit, azóta lezajlott egy rendszerváltásnak nevezett fordulat is, amelynek során a magyarság a moszkvai járszalagról átkerült a

felszínen Washington és Brüsszel, a mélyben a nemzetközi tõkés médiahatalom járszalagjára. E rendszerváltás korlátaira jellemzõ, hogy a közelmúltban elfogadott ún. átvilágítási törvény még mindig (több, mint fél évszázad után is!) kiemelten kívánja megbélyegezni a Nyilaskeresztes Párt egykori tagjait. S azoknak soraiban, akik e törvényt megszavazták, elõkelõ számban foglalnak helyet magukat "keresztény nemzeti" elkötelezettségûnek mondó politikusok. Mintha a kereszténységnek semmi köze sem lenne erkölcsileg a megbocsátáshoz, jogilag az elévüléshez. Mindezen persze nem kell különösebben meglepõdnünk, hiszen ugyancsak "keresztény nemzeti" politikusok terjesztették elõ 1992-ben azt a magzatvédelminek mondott törvényt, amelynek fedezete alatt édes hazánkban tovább folyt a Kádár korszakban gátlástalanul és iparszerûen ûzött magzatmészárlás, mégpedig olyanok "áldásával", akik az emberi jogokra hivatkozva gátolják meg, hogy rablógyilkosok és más gonosztevõk akasztófára kerüljenek.
Csak azok érthetik meg azt az eufóriát, ami jellemezte a magyar társadalom jelentõsebb részét az 1988-1991-es években, akik átélték a kommunista diktatúra megtorló intézményeiben mindvégig félelmetes, politikai gyakorlatában a vége felé már teljesen felpuhult (erõszakszerveivel is már egyfajta "rendszerváltásra" készülõ) korszakát: a terrort, amivel a rendszer indult, a történelemben példátlanul megszervezett és az élet minden területére kiható akasztó, bebörtönzõ, becsülettipró vagy gerincet hajlító zsarnokságot, végül az ún. frizsiderszocializmusnak, gulyáskommunizmusnak a társadalmat erkölcseiben és szellemiségében sajátosan megnyomorító hatását, a gyakorlati materializmus, az önzõ és megalkuvó karrierizmus lélek és jellemtelenségét, az emberi szabadság és méltóság hosszú távra intézményesített hiányát. Ez az eufória a késõkádári kor említett lélekmérgezõ hatásából következõen természetesen messze nem terjedt ki a népnek oly széles rétegeire, mint az 1956-os forradalom és nemzeti szabadságharc, de azokban, akik maguk is átélték azt a totális önkényuralmat, amelyrõl lllyés Gyula egy orvosi látlelet pontosságával írta, hogy: "hol zsarnokság van, ott ...mindenki szem a láncban, ...ott ... õ mondja meg, ki voltál, porod is neki szolgál", csak õszinte lelkesedést válthatott ki a politikai véleménynyilvánítás és szervezkedés újonnan született szabadsága, a hazánkat megszálló, bolsevizáló, szabadságharcunkat vérbefojtó szovjet erõ dicstelen kitakarodása országunkból, az ún. demokrácia és piacgazdaság meghirdetése, a Kárpátmedence magyarságának ébredése.
Azután lassan lekerült a hályog a szemünkrõl. Nem mintha igazuk lenne azoknak a szirénhangoknak, amelyek a "Kádár alatt mégiscsak jobb volt" gondolattorzót duruzsolják fülünkbe, mert a nemzet szempontjából elfogadhatatlanul rossz volt egy ördögi birodalom esélytelen provinciájának lenni. Hanem bebizonyosodott, hogy ez az út, a 90-es években járt út sem jó. A volt kommunista (már nagyrészt karrierista techno-bürokrata) uralkodó osztály zöme átváltozott burzsoáziává, mégpedig úgy, hogy továbbra is megtartva hazánkban a gazdasági, kulturális, sõt a politikai vezetõ pozíciók nagy részét fõként az idegen érdekek szolgálatába állott. Párhuzamosan ezzel s a Tellér Gyula által leírt három uzsorakör mûködtetésével s a nemzetközi judeokrácia befolyásoló tevékenységével is lezajlott Magyarország legújabb gyarmatosítása: a globális uralomra törekvõ tõke és véleményszabályozó hatalom hazánkat alárendeltségi körébe vonta. Még azt sem igazán mondhatjuk, hogy az ún. határon túli magyarság végre kedvezõbb helyzetbe került volna gondoljunk csak az 1990-es marosvásárhelyi márciusra vagy azokra a megkötött alapszerzõdésekre, amelyek írott malaszt maradtak. Legfeljebb annyit állapíthatunk meg, hogy nem került viszonylag rosszabb helyzetbe. Persze vannak kedvezõ jelek, ilyen pl. a külsõ körülményeket tekintve Csehszlovákia és Jugoszlávia szétesése vagy a belsõ körülményeket tekintve az Orbán kormány fiatalos, a korábbi kormányokénál összességében elõnyösebb tevékenysége és pl. kiemelten családpolitikája.
Végül is a kérdésünk az, hogy mindaz, ami 1945 óta történt, lényegében véve, vagyis történelmi távlatban igazolja-e a hungarizmust vagy sem? Az elmúlt 55 esztendõ alatt a

magyar nép és természetesen szûkebb és tágabb környezete, az ún. nagyvilág is oly sokrétû változáson ment keresztül, hogy ha a hungarizmus kérdéseiben az átlagmagyar tájékozatlanságával jellemezhetõ ember kezébe veszi Szálasi Ferenc munkáit, akkor a legjobb, amit gondolni fog e tanulmányokról, beszédekrõl, mielõtt olvasni kezd, az lesz, hogy valami igencsak avítt, afféle "özönvíz elõtti" gondolatokkal találkozik majd, hiszen mennyire megváltoztak azóta a tudomány, a technika, a társadalom, s. nép élete, az erkölcsi szokások, a kultúra, az emberek eszméi, viszonyuk a valláshoz, egymáshoz, a természeti környezethez, stb. S az átlagosan tájékozott (vagy tájékozatlan) olvasó meg fog lepõdni.
Mert mindaz, amit a mártír Nemzetvezetõ a személyében egységes ember, az "én" alapvetõ megnyilatkozásairól, e megnyilatkozások integrálásáról s így a vallás, a krisztusi erkölcs, a nemzetelvû gondolkodásmód, a kultúra értékeirõl, a közösségi, a szociális szemlélet és intézményi berendezkedés szükségességérõl vagy a munkáról, a család szerepérõl mondott, ma is igaz, ma is idõszerû. Mi, akik megtapasztaltuk a kommunista államkapitalizmus sokféle módosulatát, de már tapasztalatot szereztünk az eredeti tõkefelhalmozás, a vadkeleti kapitalizmus gyakorlatából is és nem felejtettük el az 1956-os munkástanácsokat sem igazat adunk a szociálnacionáléról, a szabadság és a szolidaritás egyidejû alkalmazását megvalósító gazdálkodási és munkaformákról, a közérdek és a magánérdek viszonyáról szóló hungarista tanításnak. Szálasi ugyan nem nevezte magát demokratának (mert a többségnek a kisebbség feletti uralmát nem tartotta elfogadhatónak), de az a körülmény, hogy az államépítés alapjait a népfelségjogban, a nemzeti érdekbõl kifejlesztett alkotmányosságban, az igazsághoz és az élethez igazodó törvényekben és jogban jelölte meg és elvetette az öncélú és tartós diktatúrát, olyan gondolkodónak mutatja õt, akiben az ún. demokratikus érzülettel jellemezhetõ emberek "igaz demokratát" tisztelhetnek. Napjaink közgondolkodásában kétségtelenül szokatlan az, amit a hungarizmus a faji tényezõrõl, a nép és nemzet fogalmi különbségérõl mond, de még ma is kidolgozatlan pl. a nemzet és az állam viszonyának elmélete. Mindez azonban aligha kívánhat egyebet, mint további tisztázó kutatásokat. A hungarizmus végcélja, a Kárpát-Duna medence állami egységének helyreállása és ebben az egységben a magyarság vezetõ szerepe pedig olyan elképzelés, amelyet egyként támogat minden észérv, de a magyar szív is.
Teljesen hasonlóan megszívlelendõnek tartjuk mindazt, amit Szálasi a nemzetközösségrõl, az ún. konnacionalizmusról s ezzel összefüggésben a gyarmatosítás elfogadhatatlanságáról, a Föld erõforrásairól, jószágkészletérõl s a nemzetek kötelességtudó összefogásáról mondott. Napjainkban két olyan veszélyes irányzat is tapasztalható, amely elsõsorban az ún. fejlett országokban élõ népeket, hosszú távon viszont magát az emberiséget fenyegeti, mégpedig létében: az egyik a természeti környezet kimerítése és szennyezése, rombolása, a másik a születésszám drámai csökkenése általában a fehér népek és különösen a magyarság körében (ami az elmaradottnak mondott térségek színesbõrû lakosságának rendkívüli szaporodása révén az emberfajok egyensúlyának felborulásával, egy minden eddigit felülmúló, új népvándorlással s a fehér fajnak és kultúrájának pusztulásával fenyeget és s ez számunkra különösen fájó végveszélybe sodorni látszik fajtánkat). A hungarizmus születésének korában e veszélyek még nem voltak észlelhetõk, Szálasi azonban meglátta azokat a tényezõket, amelyek e veszélyes irányzatok mélyén húzódnak meg. E tényezõk:
a materializmus, az erkölcsi, szellemi és anyagi értékek helyes sorrendjének felcserélõdése. S különös hangsúllyal említendõ baljós tényezõ: a káros hatásokat ellensúlyozni képes, a népek fennmaradásában döntõ szerepet játszó erõnek, a parasztságnak a háttérbe szorulása, eltûnése. Mert az igazi nemzetfenntartó erõ mint Szálasi hirdette a parasztság a maga életformájával, erkölcsével, kultúrájával, a vérhez és a röghöz kötõdõ valóságával.

Összességében véve a keresztény nemzetiszocializmus hungarista változata a magyar politikai filozófia történelmi csúcspontja. Integrálja az árpádi honszerzésnek, szentistváni (latin) keresztény államalapításnak, a magasabb értékrend szentlászlói védelmének és terjesztésének, a magyar alkotmány létrejöttükkor élenjáró elemeinek (Aranybulla, Werbõczy Tripartituma, a negyvennyolcas alkotmány, stb.) örökségét, szerves folytatását jelenti a magyar nép és a magyar nemzet létküzdelmeinek, szabadságharcainak, a Zrínyiek, Rákóczi, Kossuth életmûvének, teljes körû eszmerendszert, világnézetet kínál a krisztusi erkölcs, a nemzetelvû szemlélet és cselekvés és a szociálnacionáléval jelzett gazdasági-társadalmi rendszer elvei alapján, és a Pax Hungarica és a konnacionalizmus eszméjében kitûzi azt a célt, amit a magyar nemzetnek, ill. a világ népeinek, nemzeteinek szem elõtt kell tartaniuk, ha békére, életük összhangjának elérésére, boldogságra vágynak. Minderrõl napjaink Szálasit és a hungarizmust illetõen tájékozatlan olvasója aligha tud valamit is. Amirõl általában szó van Szálasival kapcsolatban, az a vesztett világháború és a zsidóság szenvedése e háború során. Anyagi értelemben a háborút Szálasi és a hungarizmus valóban elveszítette, és kétségtelen, hogy az európai zsidóság is megszenvedte a történelem e legnagyobb méretû háborúját. De az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy Szálasi csak a világháború kiprovokálásában is döntõ szerepet játszó nemzetközi judeokráciát tekintette ellenségének, a zsidó hazát Palesztinában megépíteni kívánó cionizmust a hungarizmus törekvései szempontjából hasznosnak gondolta. Ami pedig a világháborút illeti, ezt erkölcsi értelemben a hungarizmus nem veszítette el! Nemcsak azért, mert annak kirobbantásában nem volt szerepe. Azért sem, mert következetesen folytatta a harcot a támadó szovjet haderõ, a bolsevizmus ellen, a magyar nép, a magyar nõk, a magyar nemzet védelmében.
2000. április hó, Ungvári Gyula

SZÁLASI FERENC

A HUNGARIZMUS ESZMERENDJÉNEK ALAPTÉTELEI 1938. JÚLIUS 6 ELÕTTI ALAPVETÉSBEN
CÉL ÉS KÖVETELÉSEK ÚT ÉS CÉL

HITVALLÁS

"Isten megadta, az Élet megerõsítette, a Nép szentesíti, e Háromság végrehajtja! " NAP
Minden hatalom a néptõl ered.
A népfelség eredeti, az államfelség eredõ hatalomjog. A népfelség államhatalom alakjában átadja élõ akaratát kiválasztottjának, hogy a népfelség érdekeit belsõ és külsõ vonatkozásaiban biztosítsa és megvédje; felhatalmazást ad neki jogok gyakorlására, másfelõl az államvezetést rábízva, kötelességeket szab meg számára.
Az állam egész rendszerét a politika irányítja. A politikától szült terveket az állam teljes szervezete végrehajtja. A végrehajtásból adódó erkölcsi, szellemi és anyagi gyümölcsöket az államhatalom és az egyén megosztja az alkotmányban cikkelyezett vagy abban gyökerezõ igazságos törvények alapján.
A politika mûvészet. Alkotóelemei: az állam történelmi, földrajzi, erõforrás, nép és társadalomjogi helyzete, valamint egyetlen koponya, mely a tények helyes felismerése alapján idejében meglátja;
Az hogy az államnak mi a hivatása, ennek folyományaképpen milyen célt tûzhet ki, vagy államalkotó elemei érdekében kényszerbõl milyen célt kell kitûznie: ez az államcél;
hogy a célt hogyan, milyen eszközökkel, mi módon, milyen sorrendben és mikor érheti el, a cél érdekében az eszközöket hogyan kell megszerveznie, kiépítenie, fejlesztenie és gyümölcsöztetnie: ez az államélet.

Államcél és államélet egymást szervesen ki kell egészítsék, egymással párhuzamosan kell haladniuk. Ennek a szervezett párhuzamnak élõszóban meghatározott, ésszerûen és célirányosan alkotott törvénye, az állam munkaruhája: az alkotmány. Ezen az alapon épül az államösszesség dicsõségének, nagyságának és boldogságának háza.
Az államban csak egy politikus van: a vezetõ politikus, aki egyetemlegesen intézi az államéletet az állam célkövetelései szerint. A többi szakember.
A vezetõ politikus az állam elsõ szolgája, az államcélra való törekvés elsõ munkása. Õ tervezi, szerkeszti és állítja munkába az államgépezetet.
Az államcél legyen közcél és közakarat, éppen ezért közkinccsé kell válnia. Közismert legyen, mint a mindennapi kenyér elnyeréséért szálló fohász: Mi Atyánk, Ki vagy!
HUNGARIZMUS
Az államfelség adja az államcélt. A helyesen felismert államcél politikai végrendelet, melyet a vezetõ politikus utódjára hagy.
Az államcél mindenkor erkölcsös és gyakorlati legyen: alanyi szempontból a belsõ állami életben reális, tárgyi szempontból pedig nemzetközileg elfogadható és szükséges. Legyen szellemi-erkölcsi és anyagi-erkölcsi oldala.
Az államerkölcs az állam szociális felépítésében jut kifejezésre, amely átható az egyénre. Aminõ és amit megenged az államerkölcs, olyan az egyén egész mivoltában.
A nép egyoldalú életküzdelmeinél fogva a szociális eszméket megvalósítani nem tudhatja. A szociális eszme forrását az államhatalom a népfelség tárgyilagos kifejezõje képezi. Egyedül a tárgyilagos államhatalom képes mérlegelni, hogy az alanyi népnek hogyan kell köz és önérdekbõl cselekednie. Az államhatalomnak megkötötten és megkötõen kell irányítania megkötöttségét az alkotmány szabja meg , az irányításon belül a nép önkéntesen, szabadon cselekedjen.
A Nemzet Akaratának Pártja (NAP) a szociális eszmék elméleti és gyakorlati értelmét államrendszerében a következõ alapelvben rögzíti:
A szocializmus a népek társ és sorsközösségének rendszere, melyben erkölcsi, szellemi és anyagi életüket a tudatos hitbõl fakadó, tiszta cselekedeten felépülõ és az államfelségtõl megkövetelt kötelességteljesítésre alapozzák, hogy elnyerhessék a jogot tudatos köz- és egyéni életük méltó lefolytatására.
A szocializmusban a tényleges, teljes kötelesség tényleges, teljes jogot szüljön és fordítva: tényleges, teljes jog tényleges, teljes kötelességhez vezessen.
A NAP az Õsföldet akarja újjáteremteni. Az Õsföld hivatása:
Egyensúlyhatalom Kelet és Nyugat, Észak és Dél között, melynek felségében különbözõ népek magasabb rendû, Isten és természettõl megkövetelt nemzetet alkotnak Európa békéjének és földbirtokoló hatalmának biztosítása érdekében.
Az Õsföld hivatásából megalkotta a NAP az államcélt:
A Kárpátokkal övezett területen átnyúlva az Adriai tenger partvidékéig magyar fennhatóság alatt álló, az új alkotmányban lefektetett önkormányzatokkal ellátott Részföldek egyesülésébõl megalkotott HUNGÁRIA EGYESÜLT FÖLDEK, politikai, gazdasági és társadalmi, szervesen egymásba kapcsolt állami felségterület felépítése, megszervezése, központi irányítása és vezetése, megosztott végrehajtó hatalommal való ellátása, hogy népei az államegységben
1. az államközösséget szükségesnek tartsák és elfogadják, az egységes Nemzet és Haza megalkotását a népi kultúrszabadságnak alkotmányos biztosításával akarják;
2. az államközösséget közös akarattal megvédjék;
3. csak így lássák egyedül biztosítottnak erkölcsi, szellemi és anyagi gyarapodásukat;
az ily módon létesült Egyesült Földek elismerése Anglia, Németország, Olaszország, Lengyelország és Oroszország részérõl nemzetközi szerzõdések révén, melyek az Egyesült Földeket mint megszállástól és átvonulástól ment és szabad, önálló, feloszthatatlan területet biztosítják egymás között és az Egyesült Földek államfelsége javára.

A Hungária Egyesült Földek magasabb rendû államrendszert képeznek, melyet a közvetlenül érdekelt Részföldek: Magyarföld, Tótföld, Ruténföld, Erdélyföld, Horvát-Szlavonföld és Nyugatgyepû együttes érdeke hoz létre. Alkotmányos összeállásához elegendõ, ha a Földek közös akarata az államalakulás létrehozása érdekében megnyilvánul. A Részföldek népeinek akarata szükséges elõfeltétel, az érdekelt külföld akarata kívánatos, de nem elõfeltétel.
A NAP a lefektetett államcélt akarja és fogja megvalósítani, az erre való törekvés becsületes, igaz, megalkuvást nem ismerõ harcosa. Az államcél elérésére szükséges munkálatokat késedelem nélkül azonnal és bátran meg fogja kezdeni. Az a meggyõzõdése, hogy az élet folyása az Õsföld népei legfeljebb még egy nemzedékének kegyelmez, de azután elpusztulunk, ha azonnal nem kezdünk az államcél megvalósításához.
A Hungária Egyesült Földek népfelségének alapja ez: "Isten megadta, az Élet megerõsítette, a Nép szentesíti, e Háromság végrehajtja! "
"Isten megadta": megadta a földrajzi, erõforrás és népi viszonyokat, melyeken emberi erõ nem változtathat, melyeket nem téphet szét, melyekkel nem élhet vissza. Örökérvényûek. Örökkovászok. Örökmezsgyék és örökutak, melyeken az Õsföld népeinek haladniuk, államiságuknak épülnie kell, melyek Isten parancsoló, örök, kézbeadott törvényeinek betartására kényszerítenek.
"Az Élet megerõsítette": Isten adományait az évezredek, kiváltképpen az utolsó évezred történései: az élet történelmi és társadalmi tanulságai megerõsítették. Emberi gyarlóság megrontotta, szétzüllesztette ezeket az erõket, de nem semmisíthette meg. Változatlanul megmaradtak azoknak, amelyek az Õsföld népeit arra kényszerítik, hogy amit gyarlóságukban, rövidlátásukban elrontottak, az élet tapasztalataiból leszûrt tanulságok alapján az örökadottságokból sugárzó törvények rendszerbeszedésével, szerves kapcsolásával újra felépítsék. Az élet megerõsítette, hogy a Kárpátok övezte medence életviszonyai a tótból, ruténbõl, az erdélyi románból és szászból, a horvátból és szlavónból, a nyugati végek németjébõl más embert faragnak, mint testvérszármazékaik. Ez tény és törvény
Az élet megerõsítette az Õsföld népeinek összetartozását történelmi, politikai, gazdasági, szociális és társadalmi tekintetben egyaránt. A jelen meddõsége igazolja leginkább az élet csalhatatlan megállapításait.
"A Nép szentesíti": minden államiságot a nép szentesít. Az Õsföldön élõ népek évszázadokon át szentesítették szellemi, anyagi és véráldozatkészségükkel, szellemi, anyagi jólétükkel Isten adottságait és azt, amit az élet megerõsített. A Hungária Egyesült Földek államhatalma ezt a történelmi szentesítést új alkotmányában népszavazással erõsítse meg, azért, hogy emberi gyarlóság és rövidlátás az Õsföld népei részérõl ne szüljön még egyszer olyan végzetes, természetellenes és halált hozó elhatározásokat, amelyek az Õsföld összes népeit kivétel nélkül végromlásba döntötték.
"E Háromság végrehajtja ": amit Isten megadott, az Élet megerõsített, a Nép szentesít, hajtsa végre az e Háromságot alkotó, összefoglaló, közös és életképes államhatalom. Az államhatalom az állam irányítására szóló intéseket Istentõl, a törvényeket az Élettõl, a vezetésre szóló akaratjogot a Néptõl kapja, ennélfogva a Háromságon kell épülnie, ha áldásos munkát akar végezni.
A NAP kifejtett népfelségi alapját jelvényében összefoglalta, melynek szavai "Isten, paraszt, polgár és katona!" Isten mindnyájunké, a paraszt mindannyiunk kenyerét adja, a polgár az államba tömörült népek érdekalanya és az állam közalanya, a katona mindent megvéd: Istent, parasztot, polgárt, államot.
A Hungária Egyesült Földek államfelségének alapja ez: "Adok, hogy adj!"
"Adok": az államhatalom vállalja a kötelezettséget, hogy minden alkotmányos alanyának megadja az erkölcsi, szellemi és anyagi gyarapodásának lehetõségét, de a közérdeknek megfelelõen. Az államhatalom tisztában van azzal, hogy az egyén õsösztöneit megélhetés,

vagyonszerzés és vagyongyûjtés, hit és öntudatosság szempontjából nem lehet és nem szabad kiirtania; de õrködik afelett, hogy az egyéni élet ne csak a haszonszerzés, hit és öncélúság elvakultságába fulladjon s ezzel a szociális nyomor okozójává és az államiság sírásójává váljék.
"Hogy adj": a népfelségnek meg kell adnia az államhatalom számára azokat a jogokat, amelyek alapján az állam a népfelségbõl fakadó érdekeknek védelmét becsülettel elvállalhatja. Aki nem ad, nem kap; aki életet nem ad, életet nem kap, akár az egyén, akár az állam életérõl, létérõl legyen is szó. Más kölcsönvonatkozást államhatalom és egyén között a gyakorlati élet nagy állami és egyéni küzdelmei nem ismernek, de nem is ismerhetnek. Ez alaptörvény.
A NAP államfelségi alapját jelvényében a népfelség szavainak kezdõbetûibõl alkotta meg, mely a rovásírás "HIT" betûit alakítja az Õsföld keresztjévé.
A NAP az Õsföld megmentésére, újjáépítésére kidolgozott nagy munkatervét és követeléseit összefoglaló alaptervében véglegesen 1931-ben cikkelyezte. Aki közömbösen áll e szent céllal szemben, ne akadályozza meg a terv keresztülvitelét, mert nem a párttal, hanem az élettel ütközik össze, amely más megoldást, más kibontakozást nem ismer; ezt követeli, erre kényszerít s ezért az ellenállót könyörtelenül elsöpri.
A terv mindenkitõl azonos kötelességteljesítést követel, mindenkinek azonos jogokat ad. Elve: elõször a kötelességteljesítés, azután a megérdemelt jogélvezet. Az államot szerves életet élõ valóságnak és nem elvont fogalomnak tekinti. Az egyéni érdekre ép oly kevéssé épít, mint a tömegre. Államérdek és népérdek, népérdek és államérdek kölcsönhatását akarja! Szakít gyökeresen a régi, elavult elvvel, mely a jogélvezetnek biztosít egyoldalú elsõbbséget a kötelességteljesítéssel szemben.
A NAP a terv végrehajtására létesülõ irányító, vezetõ és védõ szerv Miután az egész tervet õ dolgozta ki, õ öntötte megtámadhatatlan, súrlódásmentes rendszerbe, a terv végrehajtásáért, helyességéért és hathatós voltáért õ egyedül vállalja a felelõsséget, követeli, hogy egyedül a pártnak adják meg a terv végrehajtására szükséges legteljesebb hatalmat, mert a többi pártok az Õsföld Istentõl szabott feladatát megoldani nem tudják. A lepergett tizenöt esztendõ ezt bizonyítja.
A NAP az egész Õsföld, Bosznia, Dalmácia, valamint a Szlavónföld számára alakul. Tagja lehet az Õsföldet lakó minden egyes nép fia, aki a Hungária Egyesült földek felépítését akarja.
A NAP zászlót bont terve végrehajtása, az állam és az egyén dicsõsége, boldogsága és nagysága érdekében. Bizalmat követel becsület ellenében, hazaszeretetet hûség ellenében. Fanatikus, szent hittel és meggyõzõdéssel indulunk neki az Õsföld megmentésére, új, történelmi korszakának megnyitására
"Isten, paraszt, polgár és katona nevében!"
s nem állunk meg addig, míg nagy célunkat elérjük!

--- 2. rész ----

Szálasi Ferenc: Hungarizmus 2 / 4

ALAPTERV ÉS KÖVETELÉSEK

"Adok, hogy adj! Aki nem ad, nem kap!" NAP

1. Akarjuk és követeljük az Õsföld állami, nemzeti, népi, erkölcsi, szellemi, társadalmi, politikai, gazdasági és államvédelmi megújhodását, újjáépítését, átszervezését, szervesen kapcsolódó egységes irányítását.

I. Cikkely.
2. Akarjuk és követeljük a Trianoni parancsszerzõdés megsemmisítését, az Õsföld ügyének újrarendezését a népek önrendelkezési joga és ama tétel alapján, hogy adják és hagyják meg az Õsföldnek, ami az övé, hogy õ is megadhassa és meghagyhassa a többi földeknek, ami õket illeti meg.
3. Akarjuk és követeljük az Õsföld kérdésének önerõnkbõl, egyedül a közvetlen érdekelt népekkel karöltve történõ alkotmányos megoldását.
4. Akarjuk és követeljük a Hungária Egyesült Földek alkotmányos államtestének, társ és sorsközösségének felépítését, megszervezését, a Magyarföld részérõl történõ központi állami irányítását; a Magyarföld, Tótföld, Ruténföld, Erdélyföld, Horvát-Szlavónföld és Nyugatgyepû politikai és gazdasági önkormányzatát a Hungária Egyesült Földek államrendszerében az Õsföld múltjából merített történelmi, földrajzi, birtok, gazdasági, alkotmány és társadalomjogi sorsközösség felismerésének alapján; hogy a Földek és a Gyepû az egységes állami irányításban az új alkotmányban lefektetett kiméretben részt vegyenek.
5. Akarjuk és követeljük, hogy a csonka Magyarföld államhatalma egyedül és kizárólag csak az Õsföld népeinek boldogságát, dicsõségét, létérdekét, erkölcsi és anyagi jólétét, gyarapodását, a kitûzött államcél megvalósítását tekintse irányadónak minden lépésénél; hogy elutasítsuk a külföld beavatkozását mindazokban az esetekben, amikor a terv megvalósítását akarja megakadályozni.

II. Cikkely.
6. Akarjuk és követeljük az alkotmány új felépítését, az új alkotmánytörvénynek a nemzet szabad akaratmegnyilvánulása alapján történõ elfogadását és szentesítését.
7. Akarjuk és követeljük az állam és alkotmányrendszer politikai, gazdasági és társadalmi berendezésének az Õsföld mezõgazdálkodás õstermelésének örök jellegéhez, õsforrásához, õsadottságához idomított felépítését, rögzítését. Iparral rendelkezõ, magas fokon álló parasztállamot akarunk, nem paraszttal rendelkezõ, alacsonyfokú iparállamot.
8. Akarjuk és követeljük az általános, titkos, egyenlõ és kötelezõ, mindkét nemre egyaránt kiterjedõ szavazati jogot, a szavazásnak az államhatalomtól való függetlenítését, a szavazás szabadságát az egyén akaratmegnyilvánulásában, a szavazásra jogosultak népszavazás útján való akaratmegnyilvánulását az új alkotmányra, az államformára, az államfõre és a nádorra vonatkozóan.
9. Akarjuk és követeljük az államformának, az államfõ kérdésének a csonka Magyarföldre vonatkoztatott, határozott idõn belül való ideiglenes, a Hungária Egyesült Földek összeállásakor végleges, félreérthetetlen, alkotmányos megoldását. Az államforma és az államfõ kérdéseit államkérdéssé tesszük, nem hagyjuk pártkérdések öncélúságába fulladni.
10. Akarjuk és követeljük az állam sorsának, irányításának, vezetésének, megszervezésének a tíz évre választott nádor kezeibe való tételét, számára a legteljesebb felhatalmazás, rendkívüli és kivételes hatalom jogának megadását, az elsõ tíz esztendõre

alkotmányos megkötések nélkül; az államvezérkarnak az állam legfelsõ és legelsõ irányító és vezetõ szerveként való alkotmányos felállítását és beállítását.
11. Akarjuk és követeljük a gazdasági önkormányzattal rendelkezõ érdekképviselet alkotmányos, határozott idõn belül való felépítését, megszervezését, az államhatalomba való szerves bekapcsolását; a csonka Magyarföld jelenlegi öncélú és meddõ pártpolitikájának felszámolását.
12. Akarjuk és követeljük az alkotmánybíróság felállítását a szavazások végrehajtásának kizárólagos jogával, alkotmányosan függetlenítve az államhatalomtól, az állami fõhatalom tényezõinek legelsõ, legfelsõ és végsõ állami ellenõrzõ szerveként való megszervezését és beállítását; az igazságszolgáltatás, a bírói hatalom, a bíráskodás korszerû, egyetemes megszervezését és újjáépítését.
13. Akarjuk és követeljük az új alkotmányon épülõ állami és önigazgatásoknak a központosított irányítás, megosztott végrehajtás elvén nyugvó egyetemes megszervezését, politikától való megtisztítását, az egyes igazgatásokban a szakvezetés beállítását, ezeknek a kérdéseknek alkotmányos rögzítését; a közalkalmazottak szociális kérdéseinek, szolgálati életlépcsõzésének, fizetés és nyugdíjkérdésének végleges alkotmányos rendezését a közalkalmazottak politikamentességének szigorú elvén.
14. Akarjuk és követeljük az Õsföld rögében gyökerezõ, új, az állam vezetésére hivatott, tisztult, nemes, nemzet és néptudatos középosztály megteremtését a személyi érdemekért szerzett elõjogok utódlásának törvényes korlátozásával. A bevándorlás és kivándorlás megkötését, kivándorolt véreink visszatelepítését követeljük.

III. Cikkely.
15. Akarjuk és követeljük az egyes vallások teljes politikamentességét, kimondottan az erkölcsi nemzeti életre való nevelõ hatályát, a kötelességteljesítésen nyugvó jogélvezet hitének hirdetését; minden vallás politikai ágának beszüntetését, az állam minden érdekével számoló új konkordátum és hitszerzõdések megkötését; nem ismerünk felekezetnélküliséget, minden polgár valamelyik bevett vagy elismert vallás tagja legyen.
16. Akarjuk és követeljük a gyermek és családjog lefektetését, törvénybeiktatását, a családi élet erkölcsösségét és tisztaságát, anyagi megalapozásának és a korai családalapításnak lehetõségét, az anya szent ölének dúsabb, egészségesebb gyermekáldását. Követeljük az örökösödés törvényének új felépítését az állam népszaporulatának erõteljes elõmozdítása érdekében. Törvénytelen gyermekeket jog és törvény elõtt nem ismerünk, az egy apától származó gyermekek egyazon jogokat élvezzék név, örökösödés, nevelés terén. Minden gyermeknek legyen meg a természetes szülõi otthona. A fiatalság nagy jövõjének becsületes, gyakorlati harcosai akarunk lenni!
17. Akarjuk és követeljük a köz és népegészségügy szociális, korszerû, az állam egyetemes érdekeinek megfelelõ felépítését, az orvosi kar átszervezését, az orvosi oklevelek újraérvényesítésének kötelezettségét, a betegsegélyezés és gyógykezelés szociális újjáépítését, a gyógyszeripar teljes átszervezését, egészséges lakásépítést. Népegészség: államegészség!
18. Akarjuk és követeljük a köz és népoktatás újjáépítését a gyakorlatra építõ életre és kötelességteljesítésre beállított nevelési rendszer alapján; az állástalan oklevelesek elhelyezését a gyakorlati pályákon, ennek megfelelõ ingyenes átképzésüket, elhelyezésüket az irányított gazdálkodás keretein belül. Akarjuk és követeljük az államirányításban és vezetésben a magyar nyelv, a törvényvégrehajtásban és az egyes igazgatásokban az anyanyelv használatának alkotmányos törvényesítését. Az anyanyelv szabad használata ad az adottság-kényszerített társ és sorsközösségnek tudatos lelket.
19. Akarjuk és követeljük az államközösség nemzeti és népi irodalmának, mûvészetének és sajtójának felépítését, a szemérmetlen, erkölcscsúfoló, álemberiességbe burkolt, nemzetietlen irodalom, mûvészet és sajtó kiirtását; Sajtóegyetem felállítását követeljük, a

sajtódoktorátushoz kötött laptulajdonosságot, szerkesztõi és munkatársi felelõsséget; Nemzetközi sajtótörvény elfogadását követeljük, mely lehetetlenné teszi a nemzetek kölcsönös sajtógyalázkodásait és a nemzetközi sajtó kútmérgezéseit.

IV. Cikkely.

20. Akarjuk és követeljük az államérdek elsõbbségének alkotmányos biztosítását, az államérdek irányító, vezetõ, biztosító és védõ alkotóelemeinek felépítését olyképpen, hogy ebbõl kölcsönhatásképpen a magánérdek fejlesztése, gyarapodása, a népösszesség jóléte váljék lehetõvé; az államhatalom közvetlen bíráskodási jogát arra az esetre, ha a magánérdek az állam egyetemes érdekével szembehelyezkedik vagy más szükséges érdekeket veszélyeztet. Az államban csak törvényen nyugvó érdekszabadságot ismerünk. Az érdekszabadosságot, amely a törvény hézagaiból él, kiirtjuk!

21. Akarjuk és követeljük, hogy a magánérdek egyetemessége az Õsföld õsnépeinek alkotmányosan védett köztulajdona legyen; Ezért követeljük az 1900 óta kiadott települési engedélyek, iparengedélyek bevonását, a földbirtok és ingatlanvásárlások felülbírálását, a nemzet egyetemes érdekeivel számoló új szétosztását vagy megerõsítõ megújítását.

22. Akarjuk és követeljük a zsidókérdésnek az állam érdekeivel egyezõ, végleges alkotmányos rendezését, a zsidónak mint fajnak alkotmányos meghatározását, az állam életébe és munkájába való számarányos bevonását; a zsidó bevándorlásnak mindenkorra való beszüntetését; azoknak a zsidóknak az állam területérõl történõ kiutasítását, akik 1914. augusztus 1-e után kaptak települési engedélyt, állampolgársági vagy honossági bizonyítványt, akik a világháborúban harcvonalban nem voltak, akik az állam hozta törvényeket megszegik, kijátsszák, gátolják vagy elgáncsolják, tekintet nélkül arra, hogy mikor települtek meg az Õsföldön; A minden téren megnyilvánuló zsidószellem könyörtelen kiirtását, a megalkuvás nélküli keresztény szellem gyakorlati felépítését követeljük.

23. Akarjuk és követeljük a munkakérdés nemzeti, szociális alapokon nyugvó, a munkaadó és munkás érdekeinek kölcsönös védelmében történõ megoldását, a munkásnak az üzem hasznából részhasznot élvezõ, nyugdíjjogosultsággal rendelkezõ természetes személyként való kezelését; a szakszervezetek és a sztrájk eltörlését, munkabíróság felállítását az érdekképviseleten belül. Nemzetmunka törvényesen és alkotmányosan védett nemzeti munkával! Akarjuk és követeljük a magántisztviselõ-kérdések szociális, egyetemes, a közalkalmazottakkal és a munkakérdéssel kapcsolatos megoldását.

V. Cikkely.

24. Akarjuk és követeljük a megélhetésnek az állam természeti és érdekviszonyai alapján történõ biztosítását; a megélhetés biztosítása után olyan haszonmagasság törvényes megállapítását, amely igazságos kulcs alapján a magán és népvagyon fejlesztését, a termelés fokozását, fenntartását, a közvetítõ kereskedelem jogos hasznát és az állam gazdasági életének független biztonságát egyaránt lehetõvé teszi.

Ezért akarjuk és követeljük:

a nemzetgazdálkodás és a munka alkotmányának megteremtését és törvényét;

a nemzeti hitel és forgótõkerendszernek mint gazdasági és munkás életünk alappilléreinek a megépítését;

a vagyonszabadságnak az állam területéhez való kötöttségét, ennek a törvénynek 1920-ra történõ visszamenõ hatálymódosítását;

a békeszerzõdésekbõl folyó anyagi vagy pénzügyi szolgáltatások megtagadását, a külföldi kölcsönök utáni kamatszolgáltatások beszüntetését, az állam anyagi és gazdasági helyzetével, valamint egyetemes érdekeivel számoló új, megfelelõ rendezését;

az arany és deviza-beszolgáltatást;

az önerõbõl, egyedül és kizáróan az állam munkásaival, az állam iparával, az állam

kereskedelmével végrehajtott közmunkák megindítását;
a mezõgazdálkodás korszerû újjáépítését az államhatalom közvetlen segítségével és irányításával:
a kisipar feltámasztását, háziasítását, a háziipar és belterjes családgazdálkodás szerves egymásba fektetését közvetlenül nyújtott állami hitellel és kölcsönökkel, a konfekcionális árutermelésnek és a nagyipar kisipari részre tartozó termelésének egyidejû megszüntetésével;
az irányított, tervszerû egységbe foglalt magángazdálkodás megszervezését, rendszerbe, érdekszervezetekbe való tömörítését, a gazdasági önkormányzatoknak alárendelt, államilag ellenõrzött Termelõ és Értékesítõ Szövetkezetek meghatározott idõn belül való megszervezését, országos kiépítését, az állam nemzeti kereskedelmi rendszerébe a kereskedelem újjáépítésével kapcsolatos beillesztését;
a mezõgazdasági ipar felépítését az 1920 óta felburjánzott, mesterségesen táplált és fejlesztett iparágak rovására, ezeknek teljes megszüntetésével;
a telepítés hármas párhuzamát:
a.) a középnemesség visszatelepítését;
b.) a paraszttelepítést;
c.) az ipari munkás röghöz kötését telepítéssel;
a földbirtokrendezést, a hitbirtokosítás törvényesítését, a lakáskorszerûsítés és építés végleges, határozott idõközökben történõ megoldását;
az állam gazdasági életének érdekképviseletekbe való tömörítését, a kartellek, trösztök, érdekközületek feloszlatását, az egészségtelen, túlhajszolt és erkölcstelen, igaztalan cégérezés könyörtelen kiirtását;
az áru útjának megrövidítését a termelõtõl a fogyasztóig ama elv alapján, hogy azért termelünk, hogy élhessünk, és nemcsak azért élünk, hogy termeljünk és anyagi javákat halmozzunk;
a közlekedésügy és forgalom leegyszerûsítését, egységesítését és államosítását minden vonatkozásaiban;
a tõzsdének készáruvásárra történõ átrendezését, a határidõs üzletkötések eltörlését, az elemi életszükségletekkel csak haszonra történõ kufárkodás és üzérkedés minden idõkre való beszüntetését;
az elemi életszükségletek árainak gyökeres, szociális szabályozását;
hogy az állami és közpénztárakból csak egy fizetés legyen kiutalható; tiszteletdíjakat nem ismerünk!
külkereskedelmünknek kimondottan és kizáróan nemzeti irányítás alá hozását, az állam gazdasági biztonságának függetlenítését a külkereskedelem viszonyaitól, a külkereskedelembõl lecsapódó haszonnak igazságos kulcs alapján való megosztását állam és termelõ között;
kereskedelmi szerzõdések kötését azokkal a külállamokkal, akik politikailag és gazdaságilag az Õsföld állami célkitûzéseivel párhuzamosan haladnak;
vagyonelkobzás és súlyos szabadságvesztés kimondását azokra, akik külföldre vitt vagyonukat záros határidõn belül nem bocsátják az állam rendelkezésére, vagy az állam nemzeti gazdálkodásának nagy tervét elgáncsolják, hátráltatják.
A nemzeti és egyéni munka erkölcsös kapcsolását akarjuk az állam és az egyén összehangolt élete érdekében!
25. Akarjuk és követeljük a pénznek és hitelnek egyedül és kizáróan nemzeti alapokra való építését, az öncélra és az egyéni haszonra való elvonatkozásból kiragadásukat és szerves, folyamatos beillesztésüket a nemzet gazdasági vérkeringésébe.
A közvetlen pénzkibocsátás, hitel és kölcsönnyújtás államjogát követeljük.
26. Akarjuk és követeljük a kibocsátandó pénzjegymennyiségnek a nemzetháztartási szükséglet magasságához mért megállapítását. Követeljük, hogy az állam egyetemes

gazdasági életét biztosítani hivatott nemzetháztartási költségvetés szükséglete összetevõdjék: a tehermentes kislét, az államháztartás és az irányított gazdálkodás beruházási szükségleteibõl. A beruházási szükséglethez számítódjék a közvetett beruházási szükséglet is: hadikölcsön, óvadéktõkék fokozatos tõketörlesztéses visszafizetése egy Korona egy Pengõ kulcsszám alapján.
27. Akarjuk és követeljük hiteléletünk korszerû újjászervezését, a pénz és hitelintézetek összevonását állami felügyelet alá való helyezés és szigorúan hitelnyújtásra korlátozott gazdasági hatáskör mellett;
Akarjuk és követeljük a mesterségesen lefojtott hitelélet felszabadítását, a kamatszolgáltatás szociális rendezését.
28. Akarjuk és követeljük az adórendszer három alapon nyugvó felépítését:
az állami adókkal az államháztartás szükségleteinek fedezését;
szociális adók teremtését az összes biztosítások kötelezõvé tételével és államosításával az állam polgárainak szociális és gazdasági érdekei megvédése érdekében;
az adóknak igazságos, az állam részérõl az érdekképviseletekre összegszerûen, az érdekképviseletek részérõl az egyes adóalanyokra az állam ellenõrzése mellett történõ kivetését.

VI. Cikkely.
29. Akarjuk és követeljük a Részföldek honvédelmének egyetemességébõl alkotott, egységes irányítás és vezetés alatt álló államvédelemnek a Hungária Egyesült Földek állam-egészével kapcsolatos szerves felépítését, a hadseregnek ennek megfelelõ megszervezését, irányítását, vezetését, kiképzését és alkalmazását. A csonka Magyarföld fegyverkezési egyenjogúságát követeljük. Az egyenjogúság megtagadása vagy fondorlatos elodázása esetén követeljük a felfegyverzésnek a biztonsági foknak és követelményeknek megfelelõ megkezdését. A csonka Magyarföldön színmagyar katonai vezetést, a magyar néplélekkel összehangolt katonai szabályzatokat és színmagyar vezetõket követelünk.
30. Akarjuk és követeljük a közbiztonság és közrend korszerû, politikától ment újjáépítését, szerves és szervezetszerû bekapcsolásukat az államvédelem belvédelmi rendszerébe.
31. Akarjuk és követeljük a háborús rokkantság esetére szóló állami biztosítást a fegyverfogható lakosság számára; hogy a hadviselt állását kapja vissza, ha munka és keresetképes marad; a világháború élõ áldozatainak szociális és anyagi megsegítését. Aki átérzett kötelességbõl áldoz a haza oltárán, minden jogra érdemes!
32. Akarjuk és követeljük a NAP -nak a terv végrehajtásával való egyedüli megbízatását, a teljes és rendkívüli hatalommal való felruházását, a tervnek a párt részérõl vállalt egyedüli felelõsséggel való végrehajtását a

HUNGÁRIA EGYESÜLT FÖLDEK
Részföldei és népei nagyságának, dicsõségének és boldogságának nevében.

VÉGSZÓZAT

"Isten, paraszt, polgár és a katona négyes alappillérén épül a Hungária Egyesült Földek dicsõsége, nagysága és boldogsága!" NAP
A világháború a legnemesebb férfigerendákat aprította forgácsra. A forgácsokból új emberek sarjadtak, akiket az új történelmi korszak követel. Emberek jönnek, akik egész hivatásukat az emberiséget új alapokra helyezõ nagy világeseményekbõl merítik; akiknek megvan a bátorságuk, kitartásuk és tudásuk, hogy a nagy lépést csüggedés nélkül, bátran, az egyedüli helyes út felismerésébõl merített meggyõzõdéssel megtegyék.
A csonka Magyarföld jelenlegi felépítése és rendszere tagadva a teljesen új emberi és

társadalmi rend kialakulásának szükségét nem képes az eseményekkel megküzdeni, mert olyan alapokra épít, amelyek kötelességüket már megtették és egy letûnt fejlõdési fokozat megteremtésének eszközei voltak.
Új alapokon történõ legteljesebb, leggyökeresebb újjáépítésre van égetõen szükség.
A csonka Magyarföld és az Õsföld négy kapuján: északon és délen, keleten és nyugaton döngetnek a világot alakító események. Északon és délen, keleten és nyugaton figyelik az Õsföld népei, hogyan akarja az Õsföldet ezer év elõtt államiságba kapcsoló vezérnép az Õsföld következõ ezer évre szóló hivatását megkovácsolni, megalapozni.
Az Õsföld hivatását önerejébõl, minden tudásának latba vetésével kell betöltse. Nem lehet szolgája egyik nagyhatalom érdekének se. Saját életérõl, létérõl, történelmi hivatásáról van és legyen mindörökre szó.
A NAP az Õsföld hivatásának szolgálatában áll. Vallja és erõs hittel hiszi, hogy az Õsföld csak az általa adott célkitûzéssel kap életértelmet, földi hivatást, egyedül ebben talál örök alapot Európa történéseiben;
vallja és erõs hittel hiszi, hogy az Õsföld csak mint Hungária Egyesült Földek tehet eleget történelmi hivatásának, hogy csak így forrhat ismét egybe, hogy csak így állhat ellen azoknak az eseményeknek, amelyek Isten és természet-adta államegységét és népei sorsközösségét el akarják seperni;
vallja és erõs hittel hiszi, hogy egyedül az általa kidolgozott új alkotmány és munkaterv megvalósítása, valamint gyors, rendszeres átültetése a gyakorlati államéletbe biztosíthatja az Õsföld népeinek eredményes, összehangolt életét, fennmaradását.
A NAP terve egyedülálló, sziklaszilárd oszlop, melyre mindenki, az Õsföld minden népe félelem, féltés, gyanakvás és irigység nélkül támaszkodhat és építhet.
A terv elfogadásával mindenki szent kötelezettséget vállal az újjáépítõ munka végrehajtására. Ebbõl a szent kötelezettségvállalásból adódik mindenki számára a tiszta kötelességteljesítéshez kötött tiszta joga, mely az újjáteremtés szent munkájában illõ helyét törvényesíti, biztosítja és megvédi.
A NAP terve a rendszerbeszedett cselekvés terve! A NAP átfogó és összefogó alaptervét
"Isten, paraszt, polgár és katona!"
nevében új, történelmi mezsgyéket vágó útjára bocsátja. A tervet betartjuk, erre esküszünk:
"Isten, paraszt, polgár és katona minket úgy segéljen!" Õsföld népei! bátran válasszatok, döntsetek és küzdjetek a
HUNGÁRIA EGYESÜLT FÖLDEK nagyságáért, dicsõségéért és boldogságáért!
ÍGY LEGYEN, MERT ÍGY KELL LENNIE!
A történelmi harc jelszava: "Inkább hõs egy pillanatig, mint rabszolga egy életen át!"
A NEMZET AKARATÁNAK PÁRTJA
Budapest, 1935. március havában.

ÚT ÉS CÉL

ELÕSZÓ

A mai magyar politikai pártok valamennyien magukon hordják a magyarság háború utáni megaláztatásának, a Csonkaországnak önkéntes bélyegét. Programjuk legfeljebb a revízió áhítozásáig jut el. Nem foglalja azonban szervesen magában azt, hogy mit kíván tenni a tõlünk elszakított területekkel és azok népességével. Röviden: valamennyi program olyan siváran mai, amilyen sivár helyzetünk; mindegyik párt csupán aktuális lelkesedés és nem a jövendõ útja. A gyakorlati politika a pillanatnyi érvényesüléssel vált egyenlõvé és nem az örök magyar hivatás tennivalóinak eltökélése, férfias fogadalma.
Politikai mozgalom még nem kapott annyi támadást, mint a magyar nemzetiszocializmus Hungarizmusa. Ez nem elkeserítõ, hisz arra mutat, hogy a Hungarizmus nemzetiszocializmusa más, mint valamennyi többi párt nacionalizmusa. Nem lehetünk

tekintettel a lejárt pártok politikai irigységére és nem változtathatja meg õszinte vallomásunkat az a tény, hogy ez a nacionalista szocializmusunk és szocialista nacionalizmusunk újabb támadásokat fog maga után vonni. Nem törõdünk ezzel! Tudjuk, hogy Hungarizmusunk az egyedül helyes, mert nem a megcsonkított magyarsághoz szabtuk, hanem a magyarság történelmi és sérthetetlen hivatását, a méltó jövendõ határvonalait építjük. És mert ilyen, kötelességünk a rendületlen helytállás. A mai rémült érdekek és irigy politikai szólamok valamint a barátságos ide-oda térítgetõ jótanácsok el fognak tûnni a Nemzet újjászületésekor a Kárpát-Duna népcsaládok népi közösségében. Hungáriáért a Nemzet, a nemzetért a szocializmus, a szocializmusért mindannyian! A Nemzet egysége a szocializmus munkaszerkezete! A liberalizmus az erõsek szabadsága, a Hungarizmus mindenki szabadsága!
Munka, erõ, béke, birodalom: Hungária! Célunk Hungária, utunk a magyar nemzetiszocializmus! Tettünk a becsület, eszközünk a rend! Akarat egy: a Nemzet, hatalom egy: a mozgalom, uralkodó egy: a Nemzet!
Hivatásunk a rend, harcunk a mozgalom, gyõzelmünk a Hungarizmus! Nem az a hatalmas, aki üldöz, hanem az, akit üldöznek!
Ezek a szavak világosságot jelentenek. A mi nacionalizmusunk nem az a politikai nacionalizmus, amelyet eddig már annyiszor elkoptattak, a mi nacionalizmusunk a Nemzet mai és holnapi hivatását jelenti. Szocializmusunk nem a marxizmus osztályharca, hanem a Nemzet kebelében lévõ társadalmi rétegek munkabékéje. És mert ma mindenki hisz mozgalmunk történelmi hivatásában, és mert mindenki sóvárogva kívánja, hogy a különféle társadalmi rétegek között jöjjön létre a nemzeti megbékélés, azért új és leküzdhetetlen mozgalmunk. Ez a mindenki hite lángol és világít harcosainkban: az új magyar parasztban, az új magyar munkásban, az új magyar nõben, az új magyar ifjúságban és az új magyar értelmiségben, az új magyar katonában és összes testvérnemzeteinkben.
Vörösmarty Mihály adja harcosaink riadóját és felelõsségét:

"Szép vagy, ó Hon; bérc, völgy változnak gazdag öledben
Téridet országos négy folyam árja szegi,
Ám természettõl mindez lelketlen ajándék:
Naggyá csak fiaid szent akarata tehet!"

Mert "Nem a falvak és városok teszik a nemzetet, hanem a férfiak!" Testvérek, Mozgalmunk gyõzelméhez három kell:
HIT! HAZASZERETET! FEGYELEM!

HUNGARIZMUS = PAX HUNGARICA

A magyar nemzetiszocializmus lelke, tartalma, szerkezete és valósága: a Hungarizmus. A Hungarizmus a nemzetiszocialista világnézet és korszellem magyar gyakorlata. A Hungarizmus ideológiai rendszer.
Nem Hitlerizmus, nem Fasizmus, nem antiszemitizmus, hanem Hungarizmus.
A Hungarizmus: szabadság szabadosság nélkül; igazság farizeuskodás nélkül; segítség és megsegítés; kölcsönös megbecsülésen alapuló tekintély és totalitás; törvény és rend.
A Hungarizmus istenhívõ és krisztushívõ; nem türi az istentagadást, krisztusgúnyolást, vallástagadást. Egy az erkölcse és gyakorlata.
Egyesek szabadsága: a liberalizmus, erõszakrendszer Mindenki szabadsága: a Hungarizmus, a Rend rendszere!
A liberalizmus rendszerének alapja: pénz, csók, maszlag. A Hungarizmus rendszerének alapja: népjólét, erkölcs, igazság.
A Hungarizmus a Kárpát-Duna honképes és talajgyökeres népcsaládjainak Hont és Hazát

ad, szentesít, biztosít, véd; valamint ezeknek erkölcsi, szellemi, anyagi, politikai, társadalmi és gazdasági egységét jelenti, a Magyar Szent Korona Országainak valóságában.
A Hungarizmus védõje a világ minden táján elszórt, kenyérgondok miatt kivándorlásra kényszerített népcsalád tagjainak. Joga és kötelessége visszatelepítésük a Nagy Hazába.
Trianon nincs!
Népszavazás a Magyar Birodalom népi közösségének egyesítésére és egységére! A döntést csak a testvérnemzetek szabad akarat-megnyilvánulása szentesítheti.
A népszavazás szentesíti, biztosítja és védi a Kárpát-Duna területén élõ népcsaládok erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét a Magyar nemzet fennhatósága alatt: Pax Hungarica!
A Pax Hungarica: erkölcsi, szellemi, anyagi rend a nacionalista szocializmusban és a szocialista nacionalizmusban.
Testvérnemzeteinknek hûségrendszerünkben kulturális autonómia: nyelv, iskola, népmûvelés; önkormányzati közigazgatás és bíráskodás; az önkormányzatokon belül érdekképviseleti gazdasági önkormányzat.
A Hungarizmus erkölcsi, szellemi, anyagi, politikai, társadalmi, gazdasági tekintélyrendszer az egyén felelõsségével.
A Hungarizmus szocialista nemzetet, nacionalista szocializmust jelent. Szocializmusa a szociálnacionálé, nacionalizmusa a vérségi sors és társközösség valósága a Nagy Haza határain belül. A Haza tudatos nacionalista és szocialista szolgálatából fakad az egyén jóléte, a munka kenyere.
Az államhatalom a Haza valóságának és tartalmának, a népközösségnek erkölcsi, szellemi és anyagi szolgálata. Az állam eszköz a Haza és a Nemzet szolgálatában.
A zsidó: felekezetekhez nem kötött és nem kényszerített fajta. Az izraelita: fajtához nem kötött és nem kényszerített felekezet. Az izraelita zsidó: faji vallású fajta.
Konstruktív és destruktív elemet ismerünk. Konstruktív a honképes, talajgyökeres ember.
A zsidó csak fajta, nem lehet Nemzet, nem honképes, nem talajgyökeres, destruktív.
A Hungarizmus államépítésének célja: az iparral rendelkezõ, magas fokon álló magyar nemzetiszocialista parasztállam megépítése.
A parasztállam alapja a faluközösség erkölcsi, szellemi, anyagi rendje.
Sarcot többé nem fizetünk!
A Hungarizmus anyagi rendje a nemzetgazdálkodásból és a munkarendbõl áll. Ideológiai alapja: a szociálnacionálé. A szociálnacionálé anyagi életünk erkölcsi és szellemi felépítésében megvédi a népközösséget belsõ és külsõ imperialisztikus törekvésektõl.
A nemzetgazdálkodás a magángazdálkodáson nyugszik. A magángazdálkodás alapja a szocialista szabadgazdálkodás. Szocialista, mert kötelezettséget jelent a népközösséggel szemben; szabadgazdálkodás, mert minden teljes jogú magyar állampolgár a nemzetgazdálkodásban tehetségének megfelelõen részt vehet.
A munkarend: munkakötelesség, a munkás és munkaadó közötti viszony, a munkavégrehajtás, munkabíráskodás, munkaegészségügy és munkaetika törvényes rendezése a munkaalkotmány alapján.
A Hungarizmusban értelmiségünk a vezetõ és irányító, a munkás nemzetépítõ, a paraszt nemzettartó, a katona nemzetvédõ, a nõ, gyermek, ifjú a nemzetélet halhatatlanságának záloga. A hadsereg a fegyveres Nemzet végrehajtó eszköze és védi a népközösséget fegyveres imperialisztikus támadások ellen.
A Hungarizmus a háborút kerüli, de nem riad vissza attól, hogy erkölcsi, szellemi és anyagi értékeit és érdekeit minden eszközzel, minden erejével, minden elszántságával fegyveresen megvédje.
Külpolitikája a nemzetközösség, a konnacionalizmus elvén és gyakorlatán épül. Együtt harcol azokkal a nemzetiszocialista rendszerekben élõ államokkal, amelyek erkölcsi, szellemi, anyagi és politikai, társadalmi, gazdasági életét kiegészítik és a magyar

népközösség haza és honterületével együtt egyetlen szerves érdekterületet képeznek. A Hungarizmus véd és támad! Védi a népközösséget és a nemzetiszocializmust támadja a népközösség és nemzetiszocializmus ellenségeit. Védelmében erõteljes, támadásában kíméletlen. Kegyelmet nem kér és nem ad.
A Hungarizmus: hit, engedelmesség, harc!
A Hungarizmus: Pax Hungarica! Magyar Béke a Kárpátok ölelte Duna-medence hinni, engedelmeskedni és harcolni képes népcsaládjainak!
Kitartás!

I. A HUNGARIZMUS = PAX HUNGARICA

A Hungarizmus ideológiai rendszer. A nemzetiszocialista világnézet és korszellem magyar gyakorlata.
Nem Hitlerizmus, nem Fasizmus, nem antiszemitizmus, hanem Hungarizmus.
A Hungarizmus tehát szocializmust jelent, az Én és Mi erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek összehangolását és így nem egyes kiváltságos egyének vagy osztályok, hanem az egyének és osztályok összességét magában foglaló nagy közösség boldogításának biztosítását tûzte ki céljául. De a Hungarizmus egyben nacionalizmust is jelent, mert legtermészetesebb népi közösségnek, a nemzetnek jólétéért és azon keresztül minden dolgozó egyén boldogulásáért küzd.
A Hungarizmus nem a Csonkaország, nem is csupán a magyar nép testére van szabva, hanem a Kárpátok ölelte Duna-medence területén fekvõ ezeréves Nagy-Hazára és az abban élõ összes honképes és talajgyökeres népcsaládokra, melyek a magyar nép vezetése és irányítása alatt, azzal együtt jelentik a magyar Nemzet erkölcsi, szellemi, anyagi és politikai, társadalmi, gazdasági egységét.
De ezenkívül a Hungarizmus védõje a világ minden táján elszórt és kenyérgondok miatt kikényszerített népcsalád tagjainak. Joga és kötelessége visszatelepítésük a Nagy-Hazába.
A Hungarizmus nemcsak azáltal biztosítja a magyarság és az itt élõ népcsoportok békéjét, a Pax Hungaricát a Kárpát-Duna medencében, hogy Hont és Hazát ad a népcsoportoknak, továbbá, hogy kultúrautonómiát (nyelv, iskola, népmûvelõdés, önkormányzati közigazgatás és bíráskodás, önkormányzatok kebelén belül érdekképviseleti gazdasági önkormányzat) biztosít számukra hûségrendszerében, hanem szabad akaratmegnyilvánuláson alapuló népszavazással fogja szentesíteni a Kárpát-Duna medencében a területén élõ népcsoportok erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét a Magyar nemzet fennhatósága alatt.
A Pax Hungarica azonban nemcsak a vezetõ magyar nép és a vele együtt élõ népcsoportok között helyreállítandó békét jelenti, hanem a Hungarizmus a Nemzet kebelén belül gazdasági, társadalmi és politikai tekintetben egyaránt általános békét teremt.
Ennek a belsõ békének a Nemzet kebelében élõ összes dolgozó rétegek munkabékéje lesz az alapja. Ez a munkabéke foglalja megbonthatatlan népi egységbe a nemzettartó parasztot, a nemzetépítõ munkást, a nemzetvezetõ értelmiséget, a nemzetvédõ katonát és a Nemzet halhatatlanságának zálogát; a nõt és az ifjúságot. Megteremti ezenkívül:
1. a gazdasági békét, mely a munka és termelés eredményeinek hasznát arányosan osztja meg a termelés tényezõi között, hogy megszüntesse a pénzkapitalizmus keletkezésének és létezésének lehetõségét és a munkásság reménytelen nyomorát;
2. a társadalmi békét, mely nem ismer kiváltságos osztályokat: feudális, klerikális és liberális tõkés uralmi osztályt; felsõ, közép és alsó osztályt, hanem a dolgozók egységes szocialista közösségét;
3. a politikai békét, melyben nem önzõ pártérdekek vezetik félre a politikai nemzetet, hanem amelyben egyetlen politikai vezérgondolat irányítja a közösséget a Nemzet boldogulásának biztosítása érdekében a többi európai népek közösségében.

A Hungarizmus szellemi, erkölcsi és anyagi, valamint politikai társadalmi és gazdasági tekintélyrendszer az egyén felelõsségével.
Ez a felelõsség azonban nem a liberális rendszer megosztható, kikerülhetõ és áthárítható felelõtlen felelõssége, hanem fokozatosan a legmagasabban álló tekintéllyel szemben vállalt felelõsség. De a Hungarizmus tekintélyrendszerét nem a Nemzetre kényszerített hatalmasságok, önmagukat kinevezett "tekintélyek" alkotják, hanem azok, akiket a dolgozó nemzet önmaga emel maga fölé tekintélynek és vezetõnek.
Ezen az alapon építi ki a Hungarizmus a maga államrendszerét: iparral rendelkezõ magas fokon álló nemzetiszocialista parasztállamot.
A Hungarizmus istenhívõ és krisztushívõ és nem tûri az istentagadást, Krisztusgúnyolást, vallástagadást. Egy az erkölcse és gyakorlata.
A Hungarizmus ugyanakkor, amikor biztosítja a Kárpát-Dunamedencében élõ összes népcsoportok népi önállóságát mert ezek erre jogot szereztek azzal, hogy a magyar Haza létéért és valóságáért ontották évszázadokon keresztül vérüket és hozták erkölcsi, szellemi és anyagi áldozataikat határozottan leszögezi, hogy a zsidóság nem vallás, hanem faj, éspedig az az idegen fajú népcsoport, mely soha közösséget a magyar sorssal nem vállalt, soha semmiféle áldozatot ezért a közösségért nem hozott és így nem szerezhetett jogot magának ahhoz, hogy ebben az erkölcsi népi közösségben élhessen. Ezért a Hungarizmus nem az antiszemitizmust (zsidóellenességet) hirdeti, hanem az aszemitizmust (zsidómentességet). A Hungarizmus nem fog zsidótörvényeket hozni, mert a törvények jogokat is biztosítanak, a zsidóságnak pedig még ahhoz sem lehet joga, hogy jogtalanul éljen ebben a közösségben, melyet eddig kizsarolt.
A Hungarizmus külpolitikája az európai nemzetközösség nemzetiszocialista rendjének elismerése. Gyakorlata a konnacionalizmus. Az a gyakorlat, melyben az Európában egymás mellett élõ nemzetiszocialista államok egymás erkölcsi, szellemi és anyagi, valamint politikai, társadalmi és gazdasági életét kiegészítik és a Magyar nemzet haza és honterületével együtt e közös európai érdekközösséget képezik.
Népi közösségünk védeni fogja a velünk egy világnézetet valló és gyakorló nemzetiszocialista államokat minden gazdasági vagy fegyveres erõszakú hódító törekvéssel szemben. A Hungarizmus minden törvényes eszközzel küzdeni fog azért, hogy a liberalizmus új álarcban vagy átfestéssel vissza ne állíthassa hatalmát a Kárpátok ölelte Duna-medencében.
A hungarizmus véd és támad.
Védi a népi közösségeket és nemzetiszocializmust, támadja a népi közösség és nemzetiszocializmus ellenségeit. Védelmében erõteljes, támadásában kíméletlen.
Kegyelmet nem kér és nem ad.
A Hungarizmus: Hit, Engedelmesség, Harc!
A Hungarizmus: Pax Hungarica! Magyar béke a Kárpátok ölelte Duna-medence hinni, engedelmeskedni és harcolni tudó népi közösségének

II. A HUNGARIZMUS ERKÖLCSI ALAPJA

Igaz istenhit és igaz krisztusszeretet kizárólag csak igaz nemzetszeretethez és hazaszeretethez vezethet és fordítva: igaz nemzetszeretet és hazaszeretet vezessen el bennünket az igaz Isten és Krisztus megértéséhez.
A magyar nemzetiszocializmus gyakorlata szétválaszthatatlan Krisztus tanától.
A zsidó erkölcsi világrend gyakorlati átültetésének és megvalósításának harcos eszköze a kommunizmus; a krisztusi erkölcsi világrend gyakorlati megvalósításának harcos eszköze pedig a Hungarizmusban kiteljesedõ magyar nemzetiszocializmus.
Ezek jelentik a mi mozgalmunk érvényes állásfoglalását és alapját a vallással kapcsolatban. Más alapot visszautasítunk. Ezekbõl folyik aztán minden cselekedetünk is.

Nem tûrhetõ, hogy az egyén belsõ élete kettészakadjon, hogy vallási meggyõzõdése nemzeti meggyõzõdésével összeütközésbe kerüljön. Az egyén csak akkor egész ember és csak akkor számíthat népi közösségünk kiegyensúlyozott, igazi hasznos tagjának, ha vallási meggyõzõdése és nemzeti meggyõzõdése erõs kapcsolatban és forró összhangban él lelkében és biztos egyensúlyban vetítõdik ki tudatában is. Mi megadjuk Istennek, ami Istené és megadjuk nemzetünknek, ami a nemzeté.
A vallásoktatás feladata, hogy igaz keresztény embert formáljon; a nemzetnevelés feladata pedig, hogy az igaz keresztény emberbõl hazáját, nemzetét és fajtáját szeretõ egyént neveljen. Istenhez, a mi Atyánkhoz nemzetünkön, hazánkon és fajtánkon keresztül kell, hogy kapcsolatot találjunk.
Isten azért teremtett népeket, nemzeteket és azért hagyta jóvá létezésüket, hogy ezt az emberek tudomásul is vegyék és e közösségeken keresztül jussanak még közelebb szent akaratának és bölcsességének megismeréséhez.
Nem ismerünk felekezetnélküliséget. Az istentelenség minden formáját elvetjük, a vallástalanságot megszüntetjük.
Nemzetünk minden tagjának valamely bevett vagy elismert törvényes vallás keretébe kell tartoznia.
Kutatva, hogy miért helyezkedik szembe a vallás a nemzetiszocialista mozgalmakkal, két lényeges okot találunk. Ezeket az okokat mozgalmunkban felvilágosító munkával ki kell küszöbölnünk.
Az egyik okot az Egyháznak a vallási és világi totalitásra való törekvése adja. A vallási totalitásra való törekvés krisztusi parancsra történik, tehát ez tõlünk függetlenül is abszolút helyes. Az Egyháznak világi totalitásra való törekvése azonban csak a krisztusi parancsok gyarló emberi félremagyarázásán és bûnös "mellémagyarázásán" alapszik.
Az Egyház a két törekvésének ellentétes széthúzó ereje miatt határozottan kettéválasztható két külön lényegre bomlott. Az egyik a vallási Egyház, a másik a politizáló Egyház. A mi mozgalmunknak a vallási Egyházzal soha semmi baja nem lesz, sõt bennünk fogja minden körülmények között legigazibb, leghívebb, legerõsebb támaszát megtalálni. A politizáló Egyházat azonban mozgalmunk semmilyen formában nem fogja tûrni.
Isten szolgái ne politizáljanak, hogy szent hivatásukat tisztán és maradéktalanul betölthessék.
Mozgalmunk ehhez a legnagyobb határozottsággal meg fogja adni a segítséget és éles határvonallal külön fogja választani a "vallásnevelést" a "nemzetneveléstõl".
E kérdés megértéséhez még a következõket kell megvilágítanunk:
A történelemben három totalitás fejlõdött ki egymás után, késõbb egymást erõsítve párhuzamosan. Mindháromnak közös vonása az, hogy feltétlen engedelmességet követel, így tehát mindhárom zárt testben létezõ legõsibb parancsuralmat jelent. Legrégibb a katonai totalitás. Utána jelentkezett az Egyház totalitása és azután a gazdasági életet vezetõk kiváltképpen zsidók gazdasági totalitása. Erkölcs, szellem és anyag így külön-külön megkapták legjellegzetesebb képviselõjüket, külön-külön haladtak, de nagy elhatározásokban mindig együtt látjuk õket.
A nemzetiszocializmusban azonban megszületett a negyedik totalitás: a nemzet totalitása. Ez a legtökéletesebb totalitás, mert egyesíteni képes a többit. Az újszülött Herkulesre nem jó szemmel néztek a törpe irigyek, veszélyességét abban látták, hogy az eddig függetlenül fejlõdõ és külön utakon haladó erkölcsi, szellemi és anyagi lényüket ez a hatalmas újszülött képes összevonni, saját erejébõl képes kiteljesíteni:
a vallás totalitását mint nemzeterkölcsi tényt; a katonai totalitást mint a fegyveres nemzetet; a magángazdasági totalitást mint nemzetiszocialista közjólétet.
A harc tehát közöttük elkerülhetetlen. És valóban tény, hogy a nemzetiszocializmus pionír nemzeteinek: Olaszországnak, Németországnak mozgalmi harcaiban különösen a harc kezdeti korában a "nemzeti totalitásnak" a másik három totalitás ellene volt.

A nemzetiszocializmus gyõzelmes harcának végsõ kifejlõdésében érdekesek a külön-külön vívott ütközetek részleteredményei:
az Egyház kivonja a harcból politizáló részeit és jobb idõkre tartalékolja, a vallás kiegyezik; a hadsereg felszívódik a fegyveres nemzetben és legszélesebben kiteljesül; a magángazdálkodás totalitása pedig megsemmisül.
A mi mozgalmi harcunkban is így kell elõrelátnunk gyõzelmünk eredményeit. Ezek az eredmények természetesek és teljesen fedik a nemzetiszocializmus lényegét és gyakorlatát.
Egyet jegyezzünk meg; a három totalitás közül egyedül a katonaitól várhatunk jogosan megértést, mert csak õ az, amelyik a nemzetiszocializmus gyõzelmével tényleg nyer és a legteljesebb kifejlõdéshez jut. A másik kettõ veszít. Az egyik azt veszíti el, amit nem tudott ugyan elérni, de mégis mindig vesztesnek fogja magát érezni; a másik azt veszíti el, amit eddig nemzetétõl minden felelõsségvállalás és ellenszolgáltatási kötelezettség nélkül a gazdasági szabadság ürügyeivel elvett, élvezett és bitorolt.
Mi igaz hittel és meggyõzõdéssel fogjuk vallásunkat vallani, de nem értünk egyet azzal, hogy a politizáló egyházak szabják meg, milyen egyházpolitikai feltételek teljesítése mellett üdvözülhetünk csak. Ezt az üdvözülést kizárólag csak vallási egyházak biztosíthatják számunkra, ennek feltételei pedig Krisztus Urunk tiszta törvényeitõl függnek és nem az egyházak politikai elgondolásaitól.
A politizáló egyházak a mi erkölcsi életfelfogásunk elõtt olyan rosszak és tisztátlanok, mint azok a politikusok, akik a politikát öncélból csinálják, vagy ami még rosszabb: csináltatják.
A másik ok, amiért a vallás általában szembehelyezkedik a nemzetiszocialista mozgalmakkal, az, hogy az egyes egyházak a nemzetiszocializmus államerkölcsi felépítésében "pogányságot" látnak és egyházszakadástól félnek.
Az újpogányság torzával kapcsolatban csak annyit jegyzünk meg, hogy újpogányság ha van csak azért lehet, mert van új farizeizmus.
A liberalizmus volt az, amelyik kitenyésztette az erkölcsi, szellemi és anyagi pogányságot. Kiirtotta Istent a lelkekbõl, kiégette a Haza ideálját és valóságát a szívekbõl és az aranyborjú-imádat egész szertartását építette fel. A pogányság vádja elõször az õ fejükre száll, ezt tudniuk kell az egyházaknak is. Ezzel a farizeuskodó keresztény-pogánysággal szemben csak mint ellenhatás születhetett meg az újpogányság, s mint szükségszerû reakció, erkölcsében, szellemében és anyagi elképzelésében valószínûleg tisztultabb, erkölcsösebb is kell legyen annál, mert hiszen akkor nem ellene született volna meg.
De mindettõl eltekintve: nincs "újpogányság" nálunk!
Úgy látszik azonban, hogy gyanúsan buzgó hangoztatásával a liberális oldal újabb jogcímet szeretne teremteni, amivel a dolgok lényegérõl ismét elterelheti a figyelmet. Az ismert harcmódot: árnyékokra, mellékeseményekre és mellékcélpontokra összpontosítani a nemzet ítéletét, hogy a fõbûnösök menekülhessenek s a lényegi gazságok tovább folyhassanak!
Semmi közünk ahhoz, hogy más nemzetek mit akarnak kezdeni valláserkölcsi életükkel, csak ahhoz van közünk, amit mi akarunk. Mi nem az újpogánysággal fogjuk kiverni a liberális rendszer pogányait, hanem a mélységes istenhitben gyökerezõ magyar nemzetiszocializmussal.
Isten és nemzetünk akaratából el fogjuk nyerni azt a jogot, hogy korbácsot ragadhassunk és kiûzhessük Hazánk szent templomából azokat a kufárokat és üzéreket, akik összezúzott, csonka testünket árulják Európa területéhes népeinek és zsákmányszomjas érdekszövetkezeteinek.
A "turáni egyistenhittel" kapcsolatos állásfoglalásunk elutasító. Meg vagyunk gyõzõdve arról, hogy a turáni egyistenhit valamikor megtette kötelességét, mikor õseink erkölcsi életének gyönyörû törvényeit megadta. Kötelességét teljesítette, az új korszakban új hivatása már nincs.

Meg vagyunk gyõzõdve, hogy Krisztus Urunk azért jutott el közénk olyan könnyen, mert éppen a Fehér Ló taposta elõtte a magyarság erkölcsi életében az utat. Mi nem voltunk pogányok õseink erkölcseiben, nem leszünk pogányok ivadékaikban még akkor sem, ha olyan nagyon szeretnék ezt a tényleg pogány túloldalon.
Az egyházszakadás veszélye már sokkal nagyobb. Amennyiben az egyes egyházak a világmozgató nemzetiszocialista rendszerek iránt belátásra nem jutnak, az egyházszakadások valóban bekövetkezhetnek.
Ez azonban szintén nem pogányság, hanem vagy eretnekség, vagy szakadárság. Ezt az egyházaknak tudomásul kell venniük.
A mi mozgalmunk leszögezi, hogy az egyes egyházakkal szemben olyan mértéket fog álláspontjai megválasztásánál tartani, amilyen mértékben az egyes egyházak megóvják semlegességüket a magyar népi közösség most folyó alkotó harcaiban. õszinte sajnálkozással vennénk tudomásul az egyházak ellenséges magatartását népünk elementáris szabadságharcával szemben és az összes következményekért e miatt a felelõsség õket terhelje.
A magyar pap szeresse Istent; Istenen keresztül pedig Nemzetét, hazáját, fajtáját. Legyen magyar pap. Mint pap túlmehet országunk határain, mint magyarnak itt élnie, halnia kell. Legyen papja és testvére minden magyarnak és hite parancsolatai szerint magyar testvéreit hozza közelebb Istenhez, ne pedig mint katolikust, reformátust, evangélikust, görög katolikust, görögkeletit vagy unitáriust. Magyar nemzetiszocialista rendszerünk keresztény magyarokat teremt, viszonzásul megköveteli, hogy a haza papjai magyar keresztényeket neveljenek nemzetiszocialista erkölcsi életünk biztos megalapozása érdekében.
A Hungarizmus erkölcsi, szellemi és anyagi felépítésében megbonthatatlan egységet képez, ezért népi közösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi egysége is megbonthatatlan. Külön részekre szét nem választható.
Hazánk harmonikus egysége az igaz magyar nõvel magasztosult család és az igaz magyar pappal magasztosult vallás két hatalmas pillérén nyugszik. Egyik pillér meglazulása megbontja nemzettestünk biztos egyensúlyát is. A Hungarizmuson épülõ magyar nemzetiszocialista állam rendje az az erõ, mely nem fogja megengedni a pillérek meglazítását és mindenkit, aki ezzel kísérletezik, büntetõ hatalmának vasszigorával kímélet nélkül sújtani fog.

III. A HUNGARIZMUS SZELLEMI ALAPJA

Hungarisztikus kultúrpolitikánk alapja a magyar népi kultúra, mely irányt szab a testvérnépek kultúrájának is, amelyen azok a megszabott irányban, sajátosságaiknak megfelelõen, hozott hímporukat megõrizve tovább fejlõdhetnek.
A magyar kultúra nem nyom el, hanem vezet. A hungarisztikus kultúra pedig az egészet rendszerbe foglalja és gyakorlatba összehozza a hungarisztikus államépítés és népi állami élet egységes szellemének kialakítása érdekében.
Kultúrpolitikánk fõ célja: a Hungarizmusnak kulturális tényezõként való beállítása államiságunkba, népi közösségünkbe és szellemének elmélyítése.
A magyar lelkiség alkotó tényezõinek hatóerejét, a kultúra folyton változó tartalmát állandóan vizsgáljuk és céljaink szolgálatában megfelelõen felhasználjuk.
A tiszta magyar kultúra a magyarság teremtõ erejének, képességének, lelkiségének, a magyar géniusznak hordozója, kifejezõje és így fajunk öntudatát, gondolati, erkölcsi és érzelemvilágát, akaratát, céljait, reményeit, vágyait hûen tükrözi és sajátos életérdekeit tisztán szolgálja. A kultúra mutatja: mit gondolunk, érzünk és akarunk. A kultúra bizonyítja, mennyi a bensõ értékünk, mennyit érünk a világ kultúrnépeinek sorában. A kultúra fajunk legerõsebb létalapja, fennmaradásunk biztosítéka.
A magyar faj teremtõ ereje, szellemi képessége, a magyar kultúra bensõ értéke nem áll

hátrább egyetlen kultúrnépénél sem. Ebbõl a ténybõl fakad kultúrönérzetünk és az a kötelességünk, hogy senki idegentõl szellemi téren nem fogadhatunk el semmit anélkül, hogy mi is ne adnánk, másrészt, hogy széles körre kiterjesszük és intézményeink kiépítésével a lehetõ legmagasabb színvonalra emeljük. A magyarságnak magyar kultúrát adunk. Idegen szellemû kultúrát nem tûrünk, de megbecsüljük, megbecsültetjük és az egész világgal megismertetjük az igazi magasrendû kultúránkat, melyet fajunk több százados küzdelmes munkával turáni lelkébõl kitermelt és értékké emelt. A kultúra hordozóját, a fajt a kultúra dinamikus tényezõinek sorában elsõ helyre emeljük.
A magyar kultúra népi elmélyítését és tudatosítását hirdetjük és akarjuk, azért mint közkincset terjesztjük és ingyen szórjuk szét. A magyar kultúra nem lehet csak a nagyvárosok, osztályok, kasztok, társadalmi csoportok fényûzése, kiváltsága, avagy idegen üzleti vállalkozások cégére, hanem az egész magyar népközösség lelki tulajdona, szellemi közkincse kell, hogy legyen. A magyar kultúra eredetében, céljában, rendeltetésében és tartalmában: népkultúra. A néptömegekben rejlõ sok alkotó tehetséget felszínre hozzuk, a nemzeti kultúra szolgálatába állítjuk, a nagy magyar népközösséget a magyar kultúra birtokosává avatjuk, mert az alulról felfelé irányuló szerves kultúrfejlõdést hirdetjük és akarjuk a felülrõl erõszakolt terjesztés és magas kultúra népszerûsítése helyett. A népet hozzuk közelebb a kultúrához s azután a kultúrát a néphez.
A kultúrának szellemi tartalmát a kultúra intézményei õrzik, fejezik ki és adják tovább, de értékük nem az intézmények külsõ szervezetétõl, mennyiségétõl függ, hanem attól a szellemtõl, melyet munkásságuk révén magukból kisugároznak. Éppen ezért nemcsak külsõ alakításra, külterjes fejlesztésre, hanem mentõl több "kultúrtárgy" létesítésére, nem mennyiségi kultúrpolitikára törekszünk, hanem az intézmények bensõ szellemi átalakítására, a kultúra belterjes fejlesztésére, a nevelõi intézmények tanulmányi anyagának gondos megválogatására, átalakítására és megjavítására.
Minõségi kultúrpolitikát követelünk, különös súlyt helyezve azon szellemi tényezõk lelki teljességére és kiválóságára, akik az intézmények vezetõ munkásai, akiknek feladata az új hungarisztikus, ezen belül az új magyar kultúrtársadalom kialakulása, nevelése körül hivatásszerûen közremûködni. Megfelelõ ember a megfelelõ helyen kultúrpolitikai programot is képez és ezért a lelketlen bürokrácia és tolakodó protekcionizmus fellegvárait leromboljuk s az elnyomott kiváló tehetségek érvényesülési útját megnyitjuk, alkotóképességeiket a kultúra érdekében kihasználjuk, hogy a kultúra összes szervei és intézményei bensõ életükben és munkásságukban a magyarság összes értékeit összegezve a legmagasabb színvonalon mutassák be, õrizzék, fejlesszék és adják át a következõ nemzedéknek, hogy híven képviselhessék az összmagyarságot és testvérnépeink kulturális közszellemét.
Célunk olyan új magyar lelkitípus kitermelése, mely faji, népi talajban gyökerezik, a nemzettudatból a nemzetönérzet, öncélúság és a nemzeti hivatástudat magaslatára emelkedett, olyan nemzedék felnevelése, mely testben, lélekben erõs, szép, nemes lelkû, becsületes, önzetlen, önfeláldozó, vallásos, maga erejében bízó, fegyelmezett, engedelmeskedni, tûrni, szenvedni, dolgozni, tanulni, hinni, önállóan kezdeményezni tud, elõretörõ, önérzetes, bátor, kitartó, eszményekért lelkesül, a Hazáért, a fajért élni s ha kell, halni is kész. A szép, jó, igaz erényei lelki összhangban építik nemes jellemét, olcsó megalkuvás helyett szívesen választja a kemény harcot, mert tudja, hogy sem õ, sem faja nem alábbvaló egyetlen nemzetnél sem és joga van az elsõk sorában helyet foglalni a saját tehetségébõl, kiharcolt erejébõl és nem mások érdekébõl és érdemébõl. Nevelõi intézményeink megújhodó közszelleme, az új nemzeti társadalom erkölcsi emelkedettsége, a nevelõi intézmények átalakított és a nemzeti értékek ismeretére támaszkodó tanulmányi anyaga lehetõvé fogja tenni, hogy a magyar ifjúság új lelki típusa mielõbb kialakuljon, méltón betöltse helyét és nagy feladatát a nemzet jelenének és jövõjének megalapozása körül elvégezhesse.

A lelkek átalakítását, újjászületését, megnemesedését, magyarabbá, önérzetesebbé való alakulását várjuk és készítjük elõ; az egész vonalon a sorsközösség, a faji összetartozandóság és testvéri összetartás tudatát ápoljuk és fejlesztjük; olyan széleskörû népkultúrát akarunk, hogy a magyarság széles rétegei ne csak a fízikai élet robotját, a mindennapi kenyérgondok keserû verejtékét érezzék, hanem erkölcsileg és szellemileg felszabadulva a napos oldalra kerülhessenek és elegendõ lelki rugalmassággal bírjanak az élet szépségeinek, értékeinek megismeréséhez, az élet nemes örömeinek befogadásához. Mert csak egy életerõs, életvidám, rugalmas lelkületû népközösség fiatal tagjait lehet nagy nemzeti eszmék, célok lelkes szolgálatába beállítani s e célokért önfeláldozó munkásságra és kitartó harcra rávenni. Akik szürke és örömtelen hétköznapokon az idegen érdekû kartellek és nagytõke munkásai, lelkiekkel alig törõdhetnek, csak üres, tengõdõ életet folytathatnak, nem ismerhetik nagy nemzeti és fajvédelmi kötelességeinknek széles körét, aminek betöltése reájuk vár

A magyarság kultúrája a Távol-Keletet a Nyugattal összekapcsoló szellemi törekvések gyújtópontjában állva a földkerekségen bárhol lakó magyarokat összekapcsoló és összetartó központi szellemi erõforrás. Mindenkor meg kell õrizze egységét, faji önállóságát, minden más kultúrával szemben egyenrangúságát. Lényegéhez tartozik, hogy egységes világszemlélettel a Nemzet lelki egységét magyaros zamattal, világosan, tiszta magyar formában fejezze ki. Ezért is a magyar kultúra éltetõ lelkét mételyezõ minden káros befolyást, mely a magyar nyelv és zene, a magyar mûvészet faji szelleme és faji formája ellen irányul, irtani fogunk s az elidegenítésre és elnemzetietlenítésre irányuló szándékos törekvéseket a törvény szigorával fogjuk büntetni. Kultúrönérzetünkbõl következik, hogy kultúrfölényt senki részérõl el nem fogadunk, tiltakozunk ellene és nem tûrjük, hogy idegenforgalmi érdekek örve alatt egzotikus népként kezeljenek, népi kultúránk lényegérõl a figyelem máshová tereltessék.

A magyar nemzetiszocialista államrendszerünk a keresztény vallás erkölcsi alapján áll és ezért a keresztény felekezetek összhangzatos munkásságára számít. A felekezetek sem egymással, sem az államhatalommal kultúrharcba nem bocsátkozhatnak, különálló kultúrszellemet nem képviselhetnek, mert ez a nemzeti lélek kettéhasadását, a Nemzet lelki egységének megbontását idézné elõ. A közremûködést békés megegyezés kell, hogy megelõzze kulturális vonatkozásban is. Az egyházak nem lehetnek állam az államban, az államhatalom azonban kiválóan gondoskodik a valláserkölcsi és keresztény egyházi érdekek szociális és kulturális kielégítésérõl.

A kultúra összes intézményei, intézõi, a magyarság szellemi közélete, sajtója, színháza minden megnyilatkozásában kihangsúlyozottan jelképezni fogják az új hungarisztikus államiság közszellemét, világnézetét, büszke magyar önérzetét, önállóságát, a magyar faj kulturális világállását és világértékét. Ezért is a szervezõ és kultúrtevékenységet, az alkotó munkát szociális, gazdasági és nemzetvédelmi haszna miatt a legmagasabbrendû emberi tevékenységnek tartjuk s gazdasági értékelésénél elsõ sorba helyezzük.

A fõhangsúlyt nem az oktatásra, hanem a Nemzet nevelésére, a népközösség lelki gondozására és lelki vezetésére kell helyezni.

A népnevelésnek szoros kapcsolatot kell tartania a Nemzet életével s azzal ellentétbe jönnie soha nem szabad, mert mindenkor a nemzeti társ- és sorsközösség építõjének kell lennie.

A tanító rend erkölcsi, szellemi és anyagi sértetlensége olyan követelmény, amelybõl nincs engedmény.

IV. A HUNGARIZMUS ANYAGI ALAPJA

1.

A lefolyt világháború az arcvonalakon emberéletben, a frontok mögött pedig anyagiakban kívánt mérhetetlen nagy áldozatot a szembenálló felektõl. A belõle fakadó békék nem hoztak megnyugvást, csak katonai fegyverszünetet. A pusztítást aztán betetõzte a háborút követõ gazdasági felfordulás, amelyben százezrek véreztek el és milliók váltak kenyértelenné.
A nagytõke pedig, amely csak nyert a háborúban, ott kívánta folytatni munkásságát, ahol 1914-ben abbahagyta. A nagytõke urai merték hinni, hogy mindaz a gazdagodás, amelyet a háború milliók vére és szenvedése árán egyesek részére eredményezett, nemcsak fenntartható, hanem nagy mértékben fokozható is.
Országcsonkunkban a kormányzatok megtûrték, hogy a háború vámszedõi a háború után az ország adószedõivé váljanak. Hiszen alig alakulhatott a háború óta egyetlen ipar is, amely ne a vámvédelemre épült volna; legrosszabb esetben ha a kereset veszélyben forgott a kartellek adtak "biztonságot".
A háborút egyes hadvezérek megértették. A békének nem akadt egyetlen szakértõje sem. S míg Németországtól Franciaország olyan aranyszolgáltatást követelt, amennyi arany a világon egyáltalán nem is létezik, addig Amerika felejtve, hogy szövetségesérõl van szó Franciaországot szorította szigorú fizetés teljesítésére. Franciaország kötelezettségének eleget tenni nem tudott, de áthárítani sem bírta, ezért az egész világ adós és hitelezõ, elintézetlen "lógós" állapotba került.
A béke, a mindenki békéjének szakértõje a nemzetiszocializmus. Végrehajtója: a Nemzet.
A nemzetiszocializmus egyik legfontosabb feladata a vagyonegyenlõtlenségek igazságos kiegyensúlyozása, a gazdasági életünkben tapasztalható gátlások, mesterségesen beállított bénulási folyamatok megszüntetése és a visszaéléseken nyugvó úgynevezett "nagyon ügyes", tehát erkölcstelen gazdagodásnak a megtörése.
Sem a vállalkozási kedvet, sem a tehetséget, sem a szorgalmat, sem a szakértelmet nem kell félteni a magyar nemzetiszocialista gazdálkodástól, mert csak határt fog szabni annak a határtalanul igazságtalan vagyonosodásnak, mely mai formájában tobzódva milliók elsorvadására és elsorvasztására vezetett. A magyar nemzetiszocialista gazdálkodás elválaszthatatlan a magyar nemzetiszocialista erkölcsi és szellemi élettõl; céljában a népi közösség anyagi jóléte áll. Nemzetgazdálkodásunk és minden része tehát eszköz és nem cél.
A legnagyobb világvagyon a honképes és talajgyökeres emberiség, amelynek munkaképessége, hasznos és erkölcsös tehetsége, alkotó szelleme nincs kihasználva. Nem a forgalmi tõke hiánya miatt, hiszen a vagyon nem lett kevesebb, csak elbújt az emberiség nép milliói elõl, egyesek kezébe gyûlt össze, és így hiányzik a termelés és fogyasztás körforgása.
Márpedig a kátyúba jutott gazdasági élet szekerét a néptömegekben rejtõ erõk nélkül, a nép milliók bekapcsolása és értékelése nélkül nem lehet kimozdítani mai helyzetébõl.
Az elavult magánkapitalista rendszer ellen indított harcunkat nem lehet a zsidókérdés megoldása nélkül gyõzelemre vinni. A magyar nemzetiszocialista gazdálkodási rendszer megvalósítása és a zsidókérdés megoldása elválaszthatatlanok, egyik a másikból folyik, a két feladat egyazon éremnek két oldala.
Sikeres felvilágosító munkánk eredményeként a liberális magánkapitalizmusnak lassanként csak zsidó hívei maradnak, ennek ellenére még mindig megnyilvánulnak igaz, hogy mindig ritkábban olyan aggályok értelmiségünk, de különösen a nemzetre kényszerített vezetõ szellemek részérõl, hogy a zsidókérdésnek "német szisztéma" alapján való megoldása ebben az országban a gazdasági és pénzügyi rendet egyik napról a másikra felborítaná, és hogy az ország ennek következtében gazdasági és pénzügyi téren egy napig sem állhatna fenn. Az ilyen állítás vagy vakmerõ hazugság, vagy bûnös ostobaság, mely nemzetszédítéshez, nemzetrontáshoz, nemzethalálhoz vezethet. Legyen már egyszer vége

annak a hivatalos babonának, hogy a magyar élet zsidó nélkül nem képzelhetõ el. A magyar népi közösség igenis meg tud lenni zsidó nélkül. Mi a zsidókérdést egyébként sem "idegen szisztéma" szerint fogjuk megoldani, mint ahogy az egész nemzetiszocialista gyakorlatunk sem idegen szisztéma szerint alakul, hanem a mi sajátos honi viszonyainknak és magyar faji adottságainknak megfelelõen.
Igaz, hogy a zsidókérdés megoldásának az 1919/20-as években való erõszakolása izoláltságunk miatt anyagi csõdbe juttatta volna az országot, ma azonban zökkenõmentesen vehetõ nemzetgazdálkodásunk magyar kezekbe, hiszen majdnem minden szomszédunkban nemzetiszocialista rendszer uralkodik.
Az aggályoskodók attól is tartanak, hogy a zsidókérdés megoldása alkalmával a zsidók meg fogják találni a módját annak, hogy a nemzetgazdálkodásunk felépítéséhez szükséges tõkeeszközt kivonják hazánkból és ezzel megadják a kegyelemdöfést gazdasági életünknek, sõt ezen keresztül egész államiságunknak és létünknek. Azoknak a tökéknek hiánya azonban, amelyeket a zsidóság a tiltó rendelkezések dacára is ki tudna csempészni az országból, gazdasági életünknek vajmi kevés kárt okozhat. A gyárakat, üzemeket, bányákat még sem lehet a határon átlopni. Drága honi földünk dús áldásai, vizeinek ereje, a magyar nap éltetõ sugarai, a magyar lángelme alkotó nagysága, a magyar nép termõképessége és akarata, cselekvéseinek átgondolt bátorsága és emelkedett erkölcsisége mind, mind gyönyörû, kipusztíthatatlan, elidegeníthetetlen és elvihetetlen tõke, ami itthon marad. Elképzelhetetlen, hogy tíz millió magyar lerongyolódjék, éhen haljon vagy lepusztuljon vagy "Németország cselédje" legyen csak azért, mert a zsidókérdést meg merte oldani. Ha magyar népünk csak azért pusztulna el, mert a zsidó tõke pár millió pengõt kicsempészett az országból, akkor sorsunkat meg is érdemelnénk, mert azzal bebizonyítanánk, hogy haszontalanok, élhetetlenek és életképtelenek vagyunk. Kilophatják a zsidók tõkéinket millió számra, megkontreminálhatják pengõnket, telekürtölhetik a számukra egyre szûkülõ világot a magyar gazdasági borzalmak minden rémségével, mégsem tehetnek tönkre bennünket, mert ma már nem csupán tíz millió magyar ellen kell küzdeniük, hanem több száz millió felvilágosodott ember ellen. Ezt rajtunk kívül õk tudják a legjobban és azt is tudják, hogy ebben a harcban okvetlenül és véglegesen õk maradnak alul.
A magyar nemzetiszocialista hatalom gondoskodik majd, hogy a zsidókérdés intézményes megoldása alkalmával gazdasági és pénzügyi rendszerünk egyik napról a másikra ne bomoljon föl. Legyünk annyira elfogulatlanok, hogy hinni tudunk a magyar nép õserejében, gazdasági rátermettségében és érettségében. Világosan áll elõttünk az is, hogy gazdasági életünk megtisztításánál nemcsak a zsidókérdés megoldása döntõ, hanem a zsidóság gazdasági szellemétõl átitatott és megfertõzõt keresztény magyarok kizárása, leépítése és felváltása is. Mi meg merjük ezt cselekedni, mert gazdasági tudásunk és gazdasági képességeink tekintetében nekünk nem a zsidó erkölcsiségû szellem fog utat mutatni, hanem magyar népünk életereje, életrevalósága és életakarata.
A magyar nemzetiszocializmus magasztos elgondolásait továbbra is felvilágosító munkával fogjuk a gyakorlati átvalósulás számára éretté tenni. Azokkal szemben pedig, akiknek a felvilágosító munka nem használ, vagy akiknél a szocializmus hangoztatása arra jó, hogy ocsmány játékukat az "öncélú zseb" gazdasági elvének további duzzasztására használják fel, korbácsot fogunk alkalmazni.

Gazdasági életünket alapjaitól kezdve át kell szervezni, félmegoldások és megalkuvások csak oda vezethetnek, hogy Csonkaországunk valamely hatalmas szomszéd állam gyarmatává süllyedne. A Dunamedencében csakis a korral haladó átszervezések és kezdeményezõ, cselekvõ, brutálisan reális állami célkitûzések segítségével szerezhetünk befolyást jelentõ, el nem mellõzhetõ vezetõ szerepet.
A magyar nemzetiszocializmus gazdasági vonatkozásai a Hungarizmus valóságalapján

válnak tényekké és jelentik egyedül a Kárpát-Duna népi közösség jólétét.

2.

Az anyagi élet alá van rendelve a Nemzet erkölcsi és szellemi életének. Egyedüli célja a népi közösség erkölcsi és szellemi életszintjének emelése, nemes formálása, hogy a népi közösség minden egyes tagja tudatos részese, serkentõje, õrzõje és alkotója lehessen a népi közösség kultúrájának és civilizációjának.
Az anyag mindig eszköz és nem cél.
A nemzetgazdálkodás és munkarend fogja képezni államiságunk, a Hungarizmus anyagi, gazdasági életének alapjait. A Nemzet teljességét természetes személynek valljuk, mely azáltal,
hogy mint tudatos totalitás felségjogokat is gyakorol, jogi személlyé válik.
A nemzetgazdálkodás és munkarend okszerû, célszerû és korszerû felépítésének alapja a nemzetfelségjogban gyökerezik. A Nemzet gazdasági felségjogát és egyedjogát átadja felelõs hatalmi tényezõjének, a magyar nemzetiszocialista államhatalomnak, hogy ez az átadott gazdasági hatalommal éljen is a népi közösség javára és hasznára. Ebbõl folyik: mindennek tulajdonosa a Nemzet egésze, mint tulajdonától elválaszthatatlan jógi és természetes személy, birtokosa a honképes és talajgyökeres egyén, aki az állampolgárságot elnyerte.
A Nemzet mint felség gazdasági felségjogát és egyedjogát az államhatalom útján korlátozza. A Nemzet természetes vagy jogi tagjai ilyenképpen válnak a nemzettulajdon részbirtokosaivá. Az egyén részbirtokossága nem választható el a népi közösséggel szemben szolgáltatandó kötelezettségektõl. Birtokosság és kötelezettség egyensúlyban kell hogy legyen, úgy anyagi, mint erkölcsi és szellemi oldalon is.
A tulajdon és birtok egymáshoz való viszonya a termelésben, a termelés és anyagi jólét kölcsönvonatkozása, a népi közösség dolgozóinak erkölcsi, szellemi és anyagi felemelése képezik az alapját a magyar nemzetiszocialista állam nemzetgazdasági rendszerének és dolgozói munkarendjének.
A Nemzet az a valóságtest, mely mindent a leghasznosabban, a leggazdaságosabban és legbiztosabban tud kiteljesíteni. A nacionalista szocializmus és a szocialista nacionalizmus a legmagasabb, legállandóbb érték egy nemzeten belül. Ezért kell az egyénnek nemzetiszocialistának lennie. Hogy mint egyén nemzetiszocialistává lehessen, tehát nemzetet elfogadó, nemzetet szeretõ, a Haza valóságát követelõ szocialista, olyan dolgozó nemzetet, Hazát, népi, társ és sorsközösséget kell építeni, mely minden részében szociálisan tud gondolkodni és minden részében igazi szocialista tartalommal telített.
Ebben a rendszerben a szocializmus a nemzettõl és a Nemzet a szocializmustól elválaszthatatlan kialakításában, megnyilvánulásában, lényegében, szerkezetében és tartalmában, jogaiban és kötelességeiben, erkölcsi, szellemi és anyagi megnyilvánulásaiban.
A Hungarizmus nemzetgazdálkodásának és munkarendjének ideológiai alapja a szociálnacionálé és ennek tudatos gyakorlata. Az egyén tudatos nemzetiszocialistává egyedül a szociálnacionálé ideológiáján és gyakorlatán keresztül válik.
A szociálnacionálé két feltételhez szabja azt, hogy állampolgárai a nemzetgazdálkodás és a munkarend teljes jogú tagjai lehessenek: a nemzetgazdálkodás szempontjából legyen meg a szociális érzésük, a munkarend szempontjából pedig legyenek nemzettudatosan cselekvõ szocialisták.
A munkajog tudata és a munkakötelezettség vállalása munkaetikánk alaptörvénye.
A szociálnacionálé rendszerében a dolgozó Nemzet erkölcsi testületet, szellemi egységet és anyagi közösséget alkot. A szociálnacionálénak ennélfogva nemcsak anyagi vonatkozásai vannak, hanem erkölcsi és szellemi tényezõi is. E három együttesen alkotja

szerkezetét, lényegét, tartalmát, gyakorlatát.
A szociálnacionálé az anyagelvûség alapjait minden vonatkozásában elveti. Történelmi materializmus, ahogyan azt a liberalizmus és kommunizmus hirdeti, nincs. Hazugság! A marxizmus nem a "történelem", hanem az aljas ösztönök materializmusa, az alacsonyrendûség örök harca és lázadása a természetes rend és fejlõdés ellen, mely lázadásában a gyomorból, belekbõl és végbélbõl alkotja meg az anyagelvûségének "szentháromságát". Ösztönöket kelt, elaljasít.
Történelmi materializmus nincs. A természet nem az anyagelvûséget, az anyagiasságot ültette az emberekbe, hanem a természetes önzést, melynek nemcsak anyagi, hanem erkölcsi és szellemi vonatkozásai is vannak. A szociálnacionálé a maga felfogásában ezt a természetes, egészséges önzést fogja be a népi közösség kiegyensúlyozott gazdasági életének biztosítására.
A természetes, egészséges önzés a kölcsönös megsegítés alapján áll. A beteges, természetellenes önzés az egymás elleni harc elvét vallja, megteremtette a materializmus tévtanát, melybõl a liberalizmus egészségtelen gazdasági rendszere született.
A természetes, egészséges önzésbõl születõ kölcsönös megsegítés képes csak oly társ és sorsközösség felépítésére, melyben a Nemzet, a Haza valóságok lesznek, melyben a tulajdon, a család, a vallás és a magánvagyon egymáshoz kötött viszonyai tényleg a civilizált állami és népi rend felépítését és megmaradását törvényesítik, biztosítják és védik.
A természetellenes, beteges önzés mindenben csak zsákmányt lát s minden igyekezete oda irányul, hogy minél többet zsákmányolhasson. Számára a Haza zsákmányterület, a Nemzet és tagjai rabszolgák, a társ és sorsközösség vezetõje, az államhatalom pedig semmi más, mint zsákmányéhségének és zsákmányolásának õrzõje, védõje, törvényesítõje. A liberalizmus anyagiassága és erkölcstelen gyakorlata szentesítette tulajdonképpen azt a torzmondást, hogy a magántulajdon rablás, lopás. A szociálnacionálé a maga nemzettudatos és a szocialista szabadgazdálkodáson alapuló rendszerében a munka eredményeként és értékeléseként a magánvagyont elismeri, szentesíti, biztosítja és megvédi.
A liberális elveken felépített közgazdaságunk egyik téves felfogása az, hogy csak annak van értéke, ami eladható. Ez a felfogás a liberalizmuson belül természetes is, mert annak egész lényege az anyagelvûségen, az anyagiasságon nyugszik. A szociálnacionálé rendszerében viszont csak annak van értéke, ami a népközösség erkölcsi, szellemi és anyagi fejlõdését biztosítja, szolgálja és védi. Értékeket nem adunk el, hanem felhasználjuk vagy elcseréljük belsõ értékünk növelésére. A szociálnacionálé felfogásában egyedüli érték a honképes és talajgyökeres népi közösségben hazát valló ember, kiegyensúlyozott erkölcsében, szellemében és jellemében. Bármilyen anyagnak vagy megnyilvánulási formájának csak az ilyen ember adhat értéket. Csak az ilyen embertõl függ, hogy a sárból is aranyat
teremtsen. Ennek az embernek az ellenembere, a felvilágosult "világpolgár" teremtette meg az aranyból a sarat.
A Hungarizmus kiteljesülésében a szociálnacionálé az az ideológiai rendszer, amely:
a magyar nemzetiszocialista társ és sorsközösségben a nemzet minden dolgozójának munkát és megélhetést biztosít, s így a Nemzet dolgozói számára biztos és a munkást szeretõ nemzetet teremt;
az összes nemzetiszocialista rendszereken épülõ államok és népi közösségeik dolgozóinak ideológiai alapot nyújt nacionalizmusuk és szocializmusuk megfelelõ kiteljesítésére és gyakorlati beültetésére;
a nemzetgazdálkodásban a munkajogot, a munkarendben a munkakötelességet törvényesíti és védi;
a Nemzet testében erkölcsi, szellemi, anyagi egészében teljesíti ki a szocializmust és a

hazát valló és nemzettõl megbecsült szocialistát;
a Kárpátok övezte Duna-medence összes dolgozóinak jogon, munkán és megbecsülésen épülõ nemzettudatos szocialista népi közösségéért harcol.
A Hungarizmus szociálnacionáléja szerkezetében, tartalmában, lényegében és alapjaiban ezeket az elveket rögzíti ideológiájának vezérfonalaként és fogja megvalósítani magyar nemzetiszocialista anyagi gyakorlatában az élet követelményeinek megfelelõen.

3.

Minden adottság, amely formálható, értékesíthetõ, erkölcsi és szellemi vonatkozásaiban is elfogadható: tõke. A legértékesebb tõke: a honképes és talajgyökeres ember. Tõke minden, ami alattunk, felettünk, bennünk és körülöttünk van; ami az erkölcsi, szellemi és anyagi világban fellelhetõ. Aki a töke ellen beszél, az a világmindenség ellen szól. Tõke és élet egy. A körülöttünk érzékelhetõ tõkébõl kell merítenünk, hogy élhessünk, hogy életünk céljait elérhessük. A tõke tehát eszköz, mely számunkra adatott Istentõl. A kérdés csak az, hogy a tõke milyen viszonyba kerül az egyénnel. A marxizmus hirdeti: "A tõke nem lesz úr mirajtunk!" S emellett hirdeti a történelmi materializmust! Az anyagelvûség egyenjogát! Így a tõke uralmát! S uralmát az egyénnek, mert az egyén anyagelvû, anyagimádó! A legbutább, legostobább ellentmondás, mely eddig ideológiában megszületett. Az orosz nép rabszolgasorsa így kapja magyarázatát: az államhatalom mint tõke, hatalom az egyén felett.
A tõke viszonya az egyénhez szabja meg az egyes rendszerek gazdasági életének természetességét vagy természetellenességét, erkölcsiségét vagy erkölcstelenségét.
Kié a tõke? A liberalizmusban azé, aki az "ügyesebb", "kiválasztottabb", aki az erõszakosabb nem erõsebb jogán a többit törvényes alapon eltiporja; a marxizmusban az államé, mint rabszolgatartó tõke-egyedhatalomé; a szociálnacionáléban a nemzeté, mint felségé, aki a tõkét mint eszközt nemzettagjai rendelkezésére bocsátja.
A nyers tõke átformálását használható életszükségletre, termelésnek nevezzük. Ki termel? A liberalizmusban a proletár a tõkésspekulációk kielégítésére, cél: a tõkés haszna; a marxizmusban a proletár az állami spekulációk kielégítésére, cél: az állam haszna; a szociálnacionáléban a Nemzet megbecsült dolgozója életszükségleteinek kielégítésére, cél: a Nemzet és az egyén erkölcsi, szellemi és anyagi erõssége, biztonsága, honképessége.
A termelés eredménye a termelvény. A termelvény eljuttatását a fogyasztóhoz, értékesítésnek nevezzük. Az értékesítésbõl adódik a haszon. Kié az értékesítés és a haszon? A liberalizmusban az erõszakos tõkéé;
a marxizmusban a tõkeuras államhatalomé; a szociálnacionáléban a nemzeté és a nemzetet alkotó tagoké.
A haszon nyersmérõje a jövedelem. Kié a jövedelem? A liberalizmusban a tõkerabló és tõkepusztító, haszonlesõ és felvilágosult világpolgáré; a marxizmusban a mindent elnyelõ, megszentségtelenítõ állammoloché: a szociálnacionáléban a nemzettudatos szocialistáé, aki a tõkébõl termel, azt értékesíti, használja, jövedelmezteti. Megállapíthatjuk:
a liberalizmus tõkekapitalizmus; a marxizmus államkapitalizmus, míg a szociálnacionálé nemzetkapitalizmus;
a liberalizmus szocializmusa tõkeszocializmus, a marxizmus szocializmusa államszocializmus, míg a szociálnacionálé szocializmusa nemzetiszocializmus;
a liberalizmusban az állam az egyént szolgálja, az egyén a tõkét; a marxizmusban az egyén az államot szolgálja, az állam az államcélt; míg a szociálnacionáléban a tõke az államot, az állam a nemzetet szolgálja és a népi közösség erkölcsi, szellemi és anyagi értékeit és érdekeit kivétel nélkül minden tagjának javára és hasznára.
A szociálnacionálé az élet egyedüli anyagtana és élettana. Az igaz egyén az anyagot lelkével formálja, keze csak eszköz. S mert ez így van, a formált anyag érték és nem árú.

A szociálnacionálé tehát a nemzet élettani anyagtana és nem történelmi anyagelvûsége. Élettan: a nemzet, anyagtana a nemzetben kiteljesülõ szocializmus. Életközösség és anyagközösség egy társ és sorsközösségben, melynek alapja az erkölcsében és szellemében tiszta, igaz Nemzet és Haza.
A szociálnacionálé nem osztályszocializmus, hanem a nemzet egyetemének szocializmusa. Mindenkitõl megköveteli, hogy egy személyben nacionalista és szocialista legyen.
Nemzetgazdasági rendszerünk alapfeltétele:
Az egy ember által összehalmozott tõkének van egy határa, melyen túl a tõke már nem egyetlen egy ember munkájának a gyümölcse, hanem a tõke felhalmozódásához a dolgozó Nemzet a termeléssel, a népi közösség milliói a fogyasztással, az államhatalom pedig a termelés, fogyasztás és haszon élvezetének a Nemzet akaratából történõ biztosításával járulnak hozzá. A magyar nemzetiszocialista államhatalomnak tehát joga van ahhoz, hogy az így közös erõvel felhalmozott tõke termelésébe, értékesítésébe, hasznosításába, jövedelmeztetésébe és vagyoni élvezetébe szabályozóan befolyást gyakoroljon és a tõke áldásos hasznából a résztvevõknek megfelelõ részt juttasson olymódon, hogy ez a részjuttatás a népi közösségnek anyagi érdekein keresztül erkölcsi és szellemi érdekeit is szolgálja.
A magyar nemzetgazdálkodásban a teljes jogú állampolgárok egyenrangú és egyenjogú gazdasági alanyok. Minden gazdálkodási alany képességének megfelelõ termelõi munkakörben dolgozik.
Nemzetgazdálkodásunk és munkarendünk alapja a nemzeti tõkésrendszer, a nemzetkapitalizmus. Egyedül ez az egészséges, józan, természetes, biztos és megingathatatlan tõkerendszer, az erkölcsös viszony ember és tõke, nemzet és szocializmus között.
A termelés az a folyamat, mely arra irányul, hogy Hazánk nyers természeti adottságait, nyers tõkéit átalakítsa olyan formákba, hogy életszükségleteinket kielégítsék és népi közösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi fejlõdését, gazdagodását szolgálják.
A termelésnek három tényezõje van: a tervezés, a munka és a tõke. Egymáshoz való hasznos viszonyukból adódik a munka erkölcse, a munka erkölcsös haszna és a munka hasznos értékelése. E három tényezõ szerves egészet képez. A termelés lehetetlen anélkül, hogy a három egyszerre, egy idõben és egy helyen jelen ne legyen. A három termelési tényezõ nemzetgazdálkodásunkban és munkarendünkben a termelés után értékesítési, haszonrészesedési, jövedelmi és vagyonszerzési jogokkal rendelkezik. A termelés értékesítésébõl vezetõdik le a haszon, keletkezik a nemzeti jövedelem és ebbõl gyarapszik a nemzet tagjainak magánvagyona. A termelés, értékesítés, haszon, jövedelem és magánvagyon egymástól elválaszthatatlan és a nemzet összességétõl is. Népi közösségünk mint egész termel, értékesít hasznosít, gyarapszik jövedelmében és vagyonában. A nemzet jövedelmének gyarapodása akkor egészséges, ha ezzel párhuzamosan tagjainak vagyona is erõsödik, fejlõdik. Az állam nem lehet gazdag, csak a Nemzet.
Az értékesítésbõl származó tiszta haszonból a termelés három alaptényezõje: a tervezés, a munka és a töke egyenlõ arányban részesül. Ez nemzetgazdálkodásunk egyik alaptétele. Ezen nyugszik nemzetgazdálkodásunk szociális lényege. Népi közösségünk termelésünk értékesítése szempontjából az elsõ átvevõ és fogyasztó piac. Ezért a szociálnacionálé a maga rendszerében leszögezi mint törvényt:
Gazdasági életünk alapját az az elv képezze, hogy népi közösségünk megélhetése legyen elsõsorban biztosítva a meglévõ földrajzi és erõforrás-adottságok alapján. A megélhetés feltétlen biztosítása után engedjen csak meg az államhatalom olyan értékesítési politikát és olyan nyereségeket, melyek egyrészt a népi közösség hiányzó szükségleteit és a munka folytonosságát, másrészt a termelésben közremûködõk magánvagyonának fejlesztését teszik lehetõvé.

Nemzetgazdálkodásunk a magángazdálkodáson alapszik. A nemzetgazdálkodásba szervesen beépített magángazdálkodás alapja a szocialista szabadgazdálkodás. Szocialista, mert az egyénre kötelességeket ró és minden ténykedésében köti õt a népi közösséghez s így kizárja a mohó, korlátlan egyéni tõkefelhalmozást és az ebbõl fakadó káros tõkekivonást. Szabadgazdálkodás, mert minden állampolgárnak egyenlõ lehetõségeket és jogokat nyújt a nemzetgazdálkodásban való becsületes részvételre. A szocialista szabadgazdálkodásból adódik egyedül az igazságos szociális jövedelemosztás, mely kizárja az egészségtelen vagyoneltolódást, az egyes kezekbe felgyülemlõ, a szociális nyomort okozó vagyonfelhalmozódást, az öncélú tõkeparancsuralmat. A szocialista gazdálkodás megteremti a szocialista magánvagyon egészséges alapját, mely nagy veszedelmek idején mindenkor kész áldozatot hozni a Haza és a Nemzet oltárán. Az érdekszabadságot, mely a törvény hézagaiból és ezek segítségével a nemzet kárára visszaél és az antiszociális munkarendszer fokozója kiirtjuk.

Nemzetgazdálkodásunk alkotmánya meg fogja határozni azokat az eseteket, amikor az államhatalom erre külön felhatalmazott tényezõje a nemzet egyetemes érdekében az egyes természetes vagy jogi nemzettagok birtokjogát átmenetileg vagy véglegesen, teljesen vagy részlegesen megszünteti és nemzettulajdonba veheti. Ilyen esetek: átmenetileg a háború, háborús veszély, nagy veszélyek ideje és általában a fegyveres Nemzet teljes beállításának szükségessége; véglegesen a vagyon természetes vagy jogi személyeinek lázadása a nemzetgazdálkodás ellen. A szociálnacionáléban a szocialista szabadgazdálkodás jogai ott végzõdnek, ahol a nemzetgazdálkodás egyetemes népközösségi és a Nemzet teljességének érdekei kezdõdnek. Az államhatalom feladata, hogy ezt a jogi viszonyt félreérthetetlenül, világosan, egyértelmûen szabályozza.

A nemzetgazdálkodás szociális felépítésének szocialista tartalmát, biztonságát és folytonosságát a Nemzet folytonossága adja.

A nemzeti munkarend a nemzetgazdálkodásban gyökerezõ munkajogot és munkakötelességet jelenti. Felöleli: a munkakötelességet, a munkamegbecsülést, a munkaviszonyt, a munkavégrehajtást, a munkabíráskodást, a munkaegészségügyet és a munkaetikát. Ahogyan a "Fegyveres Nemzet" a Nemzet védekezése az imperialisztikus fegyveres kültörekvésekkel szemben ugyanúgy a nemzeti munkarend, a "Munkás Nemzet" a Nemzet védekezése az imperialisztikus, belsõ és külsõ törekvésekkel szemben gazdasági szempontból. A "Fegyveres és Munkás Nemzet" egy test, egy lélek, egy akarat, egy cselekvés, a közös célra mutatnak, mûködésükben közös célt szolgálnak. Egyedül mûködésük területe más: a "Fegyveres Nemzet" kard, a "Munkás Nemzet" pajzs a magyar Nemzet életében. Célkitûzésük közös: a magyar nemzetiszocialista népi közösség erkölcsi, szellemi és anyagi boldogságának biztosítása, törvényesítése és megvédése.

A nemzeti munkarend képezi az egyes érdekképviseletek alapját.

A nemzeti munkarend a szociálnacionálé gyakorlatát viszi a Nemzet munkás testébe és neveli azon keresztül a tudatosan cselekvõ magyar nemzetiszocialistát.

A Hungarizmus szociálnacionáléja az az alap, melyet minden egyes Nemzet elfogadhat gazdasági, termelési és munkarendjében. Az összes nemzetiszocialista államok megteremtették már a tudatosan cselekvõ nacionalizmust, de nem jutottak el még a tudatos szocialista nacionalizmushoz, melybõl egészséges ellenhatásképpen születik meg a nacionalista szocializmus. A szocialista tudatot a nacionalizmusban egyedül a szociálnacionálé teremti meg. Addig egy Nemzet sem számíthat igazán nemzetiszocialistának, míg dolgozóinak nem adja meg a nacionalista rendben a szocialista rendet. Ez a hivatása a szociálnacionálénak. Ideológia és gyakorlat. Jog és kötelesség, munka és megbecsülés.

Angliából indult útjára a marxizmus munkás internacionáléja. A Duna-medencébõl, a mi Magyar Munkás Nemzetünkbõl fog kiindulni és megindulni az igazi nemzetiszocializmus szociálnacionáléja, s tudjuk, hogy meg fogja hódítani minden nemzet munkás társadalmát.

A nemzetiszocializmusnak még nincs ideológiai rendszere, csak politikai és társadalmi tényezõi mutathatók ki. S mert ideológia nélküli, a marxizmussal szemben még csak tagadó, elutasító álláspontot foglal el. Tágadásában és elutasításában igaza van. Egyedül tagadással azonban még nem jutunk semmire. Állítással kell legyõzni és véglegesen leszámolni vele. Új ideológiát kell szembehelyezni vele. Ez az új ideológia az életnek állítása, a munkásélet nagy pozitívuma, az anyagi élet nagy erkölcse és erkölcsös szelleme: szociálnacionálé, mely egy nemzettesten belül fejleszti ki az egyén, a nemzettag minden képességét, minden erejét, minden tudását, biztosítja kenyerét, hogy így kiteljesülve erejének nagy tudatában a nemzetközösséget munkálja és ezen keresztül a Munka Békéjét. A Munka Békéje az alapja a Fegyver Békéjének.

4.

Minden új rendszer elsõsorban gazdasági beültetésével áll vagy bukik. Ez természetes is. A régi rendszert az emberek elsõsorban gazdasági oldalán való elfekélyesedése miatt akarják eltüntetni gyakorlati életükbõl. Ezért az új rendszertõl azt követelik, hogy elsõsorban a gazdasági bajokon segítsen. Elbukhat az új rendszer a kezdet kezdetén másodsorban azért, ha képtelen lenne megbirkózni azokkal a rejtett erõkkel, amelyek ugyan gyõzelemre segítették, de a kivívott gyõzelem után erõteljesen felszínre szöknek és revolúcióba akarják sodorni a hatalom átvételét. Az erkölcs bátorsága kell ahhoz, hogy ezt a kísérletet kíméletlenül ne csak elfojtsák, hanem örökre lehetetlenné tegyék. A Hungarizmus mindkettõre felkészült.
Tisztában kell lenni azzal is, hogy az új rendszer beültetésénél melyek azok a feladatok, amelyek azonnal megoldhatók, és melyek azok, amelyekhez csak bizonyos átmeneti idõ után lehet nyúlni. Azonnal megoldhatók: a hatalom megtartása, a személycsere, a nemzetnevelés, a propaganda, a régi gazdasági rendszer megszabályozása, a régi rendszertõl visszahagyott erkölcsi, szellemi és anyagi lom eltakarítása, vagyis a rendcsinálás. A Hungarizmus ideológiai rendszerének teljes átültetése azonban csak lépésrõl lépésre, átmenetek beiktatásával történhet és egy nemzedék szívós, kitartó munkájához kötött.
Az evolúció és revolúció határértéke akkor tartható be, ha az új rendszer a Nemzet gazdasági életében megfontolt, józan, de nagyon erõteljes segítséget hoz. A magyar nemzetiszocializmus hungarista rendszerében a nemzetgazdálkodás és a Nemzet munkarendje szempontjából akarja és fogja elsõsorban akaratát érvényesíteni. A termelés, tervezés, munka, töke, értékesítés, haszon, jövedelem, vagyon és segédeszközei átrendezése
az a feladat, amely a magyar nemzetiszocializmusra vár a hatalomátvétel elsõ évében.
Az elsõ és legfontosabb feladat a termelés megrendszabályozása személyi és tárgyi részleteiben.
A Hungarizmus termelési rendje a nemzetkapitalizmuson, a nemzeti tõkerendszeren épül: gyakorlatában a nemzeti és szocialista hitelrendszer a legkiválóbb helyet foglalja el, éltetõ levegõje és termékenyítõ napsugara lesz.
E feladatnak a Hungarizmus anyagi részében csak úgy felelhet meg, ha pénzrendszerünket és hitelrendszerünket nemzetgazdálkodásunk követelményeinek megfelelõen megváltoztatjuk. A tõkés gazdálkodás pénzrendszerébõl és hitelszervezetébõl való átállítás simán hajtható végre.
A pénzrendszer átszervezésének szükségességét az a lehetetlen állapot jellemzi, hogy a jelenleg érvényben lévõ ún. gazdasági törvények értelmében olyan jegybank, amely érc és devizakészleteit elvesztette, egyetlen bankjegyet sem hozhat forgalomba. A gyakorlat azonban mást mutatott már a világháború elõtt. Az arany és devizarendszer elve tökéletlennek, merevnek és egyoldalúnak bizonyult. A világbéke folytán ennek az elvnek

és gyakorlatnak tarthatatlansága még szembeszökõbb. A jegybankok súlyosabb válságok idején szögre akasztják az elvek alapvetõ részét, megszüntetik az ércek és devizák korlátlan eladását, amikor a liberális termelési és tõkés politika ezt megköveteli. Ha pedig az aranynak és devizának szabad forgalma megszûnik, a pénz értéke már eleve elveszti kapcsolatát az arannyal. Már nem aranyfedezetû pénz, hanem értéke csupán függvénye lesz a belsõ valutapolitikai mûveleteknek, a hitel és kamat politikai befolyásainak. Ha már a liberális gazdálkodási rendszer is ennyire "rugalmasan" kezeli ezt a kérdést, a hungarista gazdálkodásnak törvényesen szakítania kell az arany és devizafedezet elveivel pénzrendszerének átállításánál. Ez joga és kötelessége annál is inkább, mert kizáróan a nemzete szempontjából állít be mindent.
A liberális gazdasági rendszer pénzrendszerét nemzetközileg építette fel. A magyar pénz fedezete az arany és a legkülönbözõbb államok devizái. A liberális pénz így nemzetközi pénz lett. Értéke kötött lett, mégpedig külállamok pénzértékéhez kötött. Ezzel szemben a pénzbõl magából is ám lett, melyet adtak, vettek. Megszületett a pénzüzérkedés magasiskolája, amelynek koronázatlan tudósai, szakértõi, lángelméi a valutasíberek lettek. A liberális világszemléletben anyagelvûségének egyenes következményeként a pénz az elsõ hatalom lett. Már nem eszköz a nemzet életében erkölcsi, szellemi és anyagi hatalmának alátámasztására, hanem maga a hatalom. Erkölcse, hogy pénz nélkül semmi nem lehetséges, pénzzel minden elérhetõ, megvásárolható: Isten, erkölcs, szellem, hatalom, Nemzet, nép, család és nem utolsó sorban minden bûnök bocsánata. A pénzbõl vallás lett. Vallási tétele: imádd istenedet, mint tenmagadat! A liberális gazdasági élet nem termel, hanem pénzt hajszol. Mindegy, honnan és hogyan jön, csak jöjjön! Nincs szaga. A Hungarizmus anyagi felépítésében és rendszerében gyökeresen szakít a nemzetközi pénz törvényével. Letaszítja úrhatnám hatalmának bitorolt trónjáról, melynek zsámolya a nyomor, százezrek kenyértelensége s ismét alázatos, fegyelmezett, parancsra cselekvõ szolgát farag belõle. Az élet trónusára pedig az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag megnemesedett magyar népi közösséget fogja ültetni. Nemzetgazdálkodásunkban a pénz a nemzetet kiszolgáló pénz lesz.
Az aranyvaluta a pénz értékét egyedül az arany értékéhez köti. A jegybank egy bizonyos összegû pénzért mindig ugyanazon mennyiségû aranyat volt köteles kiszolgáltatni. Volt! Ma már ezt nem teszi meg. Az arany értéke állandóan változásoknak van kitéve, mégpedig függetlenül attól, hogy a többi termelési árú értéke hogyan ingadozik. Ebbõl látható, hogy az arany öncél lett. Önmagát játssza meg. Elszakadt teljesen eredeti hivatásától. A gazdasági élet számára nem jelenti a szilárd számvetési alap lehetõségét. Hozzáértõk kiszámították, hogy 50 év múlva kimerülnek az összes aranybányák és aranymezõk. Vajon mit fognak a "nagy" közgazdászok akkor csinálni? Nem lesz aranyutánpótlás. Gazdasági világvége lesz? Meglehet, hogy ezek a "tudós" aranyimádók éhen fognak halni, mert nem fogják a kenyeret megvenni olyan pénzzel, melynek nincs aranyfedezete. Akkor meg béke hamvaikra!

A világ termelése fokozódott. Az aranyutánpótlás nem tudott a termelés nagy ütemével lépést tartani. Az aranyfedezetû pénz kevés volt a termeléshez. Nagy "lángeszû közgazdászok", "pénztudósok" kár, hogy szerénységükben a névtelenség homályában maradtak úgy segítettek a bajon, hogy egyik napról a másikra felemelték az arany értékét majd kétszeresére. Pedig egy unciával sem lett kevesebb a világ aranykészlete. És mégis felemelték az arany kilóértékét. Nálunk a 6000 pengõt is meghaladta. És miért tették? Hogy az aranyértéktöbbletnek megfelelõen több bankjegyet adhassanak ki. Ez az aranycigánykodás. Lágy cigánykodó arany. Mindegy. Lényege az, hogy az arannyal azt csinálják a nagytõkések, a nemzetközi tõkepiac koronázatlan cigányai, amit önös, önzõ érdekeik megkívánnak. Ha meg akarják fojtani az aranyfedezetû világot, az aranyat egyszerûen leértékelik, mert nekik ez úgy tetszene. A "civilizált" világ legfeljebb

gazdasági krízisrõl írna, "amilyen még nem volt a világtörténelemben" és hagyná, hogy az ember százmilliók éhen vesszenek. Az arany aljasságánál csak az emberek butasága nagyobb.

Nemzetgazdálkodásnak, emberi jólétnek, az unalomig annyira hangoztatott humanizmusnak vajmi kevés köze van ehhez. Az aranyfedezetû pénzrendszer humbug! Blöff! A Hungarizmus anyagi rendjében az aranyat nemzetgazdálkodásunk munkája fogja termelni és nem a bányák. Aranyért nem fogunk pénzt, pénzért nem fogunk munkát adni. Rendszerünkben a munka egyedüli fizetsége a munkabiztos Haza és a munkabiztonságból fakadó becsületes megélhetés lesz.

Állandó értékû pénzrõl józan ésszel csak abban az értelemben lehet beszélni, hogy segítségével népünk, közösségünk minden egyes tagja a mindennapi kenyeret családjában és otthonában tudja, lássa és élvezze. Pénzrendszerünket úgy fogjuk megszervezni, hogy a cél: a népközösségi jólét anyagi, erkölcsi, szellemi oldalán is elérhetõ legyen és megvalósuljon. Azért tapasztaljuk, hogy tulajdonképpen részben csak a zsidók tudják mindennapi kenyerüket biztosítani. A pénz mai rendszere alapozza meg kizárólagosan a zsidóság jólétét. A Hungarizmus anyagi rendje a pénzt ebbõl az élet-egyoldalúságból ki fogja szakítani és a Nemzet szolgálatába fogja beállítani. Anyagi rendszerünkben a pénz értékét nem fogják befolyásolni az aranyérték ingadozásai vagy a nemzetközi zsidóság valutapolitikai mesterkedései.

Pénzünk fedezetét nem a nemzetközi zsidóság kezei között lévõ arany fogja képezni. A pénz elismert igazi és tulajdonképpeni fedezete a dolgozó nemzet munkája és az e munkából származó forgalomban lévõ jószágkészlete. A pénz áruhelyettesítõ eszköz, áruszolgáltatásra, munkaértékesítésre, munkaértékelésre szolgáló utalvány. Nem lehet aranyelismervény, ahogyan azt a múltban kívánták és az arany birtokában lévõ magántõkések ezt még ma is hatalmi szóval megkívánják. A Hungarizmus rendszerében a Nemzet termelõ munkájának és fogyasztóképességének párhuzamos fokozásával a bankjegy forgalmát növelni lehet anélkül, hogy a pénz értéke csökkenne vagy tudományosan kifejezve, hogy ennek inflatorikus hatásai lennének.

A magyar nemzetiszocialista állam jegybankjának az lesz tehát a legfontosabb feladata és kötelessége, hogy a nemzetháztartás szükségleteinek megfelelõen hozzon forgalomba bankjegyeket és ezek értékét megfelelõ jegybankpolitikával állandóan egyazon szinten tartsa. A jegybank kamatpolitikájában úgy fogja az elvet és ennek gyakorlatát beállítani, hogy a hivatalos kamatláb a ráta lényegesen alatta maradjon a mezõgazdaságba fektetett tõke hozadékának.

Rendszerünkben a pénz kamata nem lehet pénz, mert nem pénzkapitalizmus az alapja. Kamata egyedül és kizáróan a vagyontöbblet, a nemzeti jövedelem, a munka és a termelés értéknövekedése, folytonossága, biztonsága.

Nemzetgazdálkodásunkban csak azok vehetnek részt, akik a termelést a magyar nemzetiszocializmus rendszerfelépítésének megfelelõen képesek folytatni.

A termelésben a személytelenséget jogi formaként nem ismerjük. A személytelenség mindig felelõtlenséget jelent. Visszaállítjuk a személyes felelõsséget a termelés minden ágazatában.

Akitõl a gazdasági életben a hitelt megvonják, az kérlelhetetlenül elsorvad; aki pedig hitelhez jut és nem él vissza vele, bizonyosan felvirul. Hazánkban a hitelnyújtás lehetõsége kizárólag a zsidó bankokrácia kezében összpontosul. Még a Magyar Nemzeti Bank hiteléhez is csak ennek a zsidó bankokráciának közvetítésével lehet hozzájutni, mert ez a Magyar Nemzeti Bank váltótárcájának "bonitása" felett õrködve közvetlen hitelt fõként a nagybankoknak nyújt. Az ipari vagy kereskedelmi vállalatok közül is csak az egészen nagyoknak tehát a zsidókézben lévõknek van közvetlen benyújtói jogosultsága. Magánszemély közvetlen hitelt nem kap.

A zsidó bankokrácia azzal a hitellel, amely végeredményben a jámbor magyar

közönségnek a bankokban összehordott pénzecskéibõl és a Magyar Nemzeti Banktól élvezett visszleszámítolási hitelekbõl tevõdik össze, a magyar nemzet és a magyar faj rovására a legfelháborítóbb módon visszaél. A magyar nép tõkéjébõl a legszemérmetlenebb zsidó fajvédelmet és a legkérlelhetetlenebb nemzetrablást folytatja. Hitelt oly feltételek mellett, mely az anyagi fellendülést lehetõvé tenné, csak zsidó vagy zsidóemlõkön élõ kap. Mindenki más tönkremegy és a bankok kamatrabszolgájává válik, ha bankhitelre szorul.

A zsidóság és fizetett "tárgyilagos" "közgazdasági nagyságai" hirdetik azt a hazugságot, hogy a magyar ember a kereskedelemhez és iparhoz nem ért, mert lovagias és úr, aki nemes hagyományait védi és õrzi, született katona. Eddig nem tudtuk, hogy a kereskedelemhez és iparhoz való hozzáértés fõalkotóelemei a lovagiatlanság és neveletlenség, hagyománygúnyolás és katonakötelezettség alól való kibújás. De így kell legyen, mert akkor miért emelnék ki a zsidók annyira a mi fajtánk fõ jellemvonásait, mint olyanokat, amelyek nem egyeztethetõk össze az általuk beültetett kereskedelemmel és iparral, Igazuk is van. Ilyen iparba, ilyen kereskedelembe a magyar ember nem kapcsolódhat, mert elpusztul. Tény, hogy a hitel egyeduralkodói az ipar és kereskedelem területére "tévedt" fiainkat könyörtelenül és kérlelhetetlenül felfalják hitelpolitikájuk segítségével.

A magyar nemzetiszocialista államhatalom a pénzkibocsátás és hitelnyújtás jogát nemzetfelségjognak fogja nyilvánítani és a takarékbetétek elfogadásának és gyûjtésének jogát megfelelõen fogja szabályozni. E felségjogot az állam a Nemzet szolgálatára megszervezett hitelszervezetekre fogja átruházni.

A Magyar Nemzeti Bank RT. mint részvénytársaság meg fog szûnni és a magyar nemzetiszocialista államhatalom egyik végrehajtó szerve lesz. Fõtanácsa, melyben jelenleg kizárólag a bankokrácia, a nagyipar és nagybirtok képviselõi foglalnak helyet, az érdekképviseletek kiküldötteibõl fog összetevõdni. Az érdekképviseleti fõtanács állapítja meg a nemzetháztartás szükségleteit, javasolja a hitelszükségletet.

Nemzetgazdálkodást vezetünk. Az állam ezt szolgálja minden erejével. Csak államháztartás vezetése ennélfogva nem elegendõ. A Hungarizmus megkívánja a nemzetháztartás vezetését. Ezért a kibocsátandó bankjegymennyiség és hitelnyújtási szükséglet a nemzetháztartás szükségleteihez fog alkalmazkodni.

A Hungarizmus anyagi rendje eszközrendszer és parancsolóan szolgálja a magyar népi közösség erkölcsi és szellemi rendjét.

A szociálnacionálé, mely az anyagi rend szocialista rendjét alkotja, kíméletlenül õrködik azon, hogy a Hungarizmus rendjének elsõ és legfontosabb életszolgája ne lázadhasson fel soha többé a magyar népi közösség és talajgyökeres ember és az általa tudatosan törvényesített erkölcsi és szellemi rend ellen. A történelmi materializmus letaszíttatott bitorolt trónjáról, lázadása az erkölcs és szellem ellen leveretett; nemzetünk által kényszerítve helyet ad a valóságos Hazának és a valóságos Magyar Népi Közösségnek.

V. A HUNGARIZMUS ÉS A NÉP

1. A PARASZT

A Paraszt nemzettartó.

Bár sok út vezet a paraszthoz, mégis mindegyik hosszú, türelmet igénylõ és mindegyiknek végeredményben a magyar nemzetiszocialista parasztállam valóságába kell torkolnia.

A paraszt lelkének, testének, érzelem és érdekvilágának teljes ismeretére van szükségünk, hogy meglássuk, milyen bordázatú állami testbe önthetõ a kétmillió önálló paraszt és a több mint két és fél millió lelket számláló mezõgazdasági segédszemélyzet.

A magyar paraszt lelkét, a magyar paraszt testét és a magyar paraszt akaratát fejezzük ki és öntjük valóságba tulajdonképpen a magyar parasztállam felépítésére.

Célunk a valódi társ és sorsközösséget jelentõ magyar parasztállam megvalósítása. A magyar nemzetiszocialista mozgalom és harcosai ezért küzdenek.
A parasztság nemzetünk fennállásának igazi pillére, mely nélkül elpusztult volna nemcsak a magyarság, hanem eltûnt volna az a középosztály is, mely elsõsorban ebbõl a parasztságból nõtt ki és édes szülõje helyett hûtlenül ma a parasztságot mostoha gyermekévé tette.
Ez a parasztság, mely nemcsak Dózsa Györgyökkel indult a felszabadulás felé, mely nemcsak késõi leszármazottja a jobbágysors keserû kenyerén élt elõdöknek, hanem bölcsõje, kútja, törzse tudott lenni évszázadokon át a kialakuló nemességnek, fõnemességnek.
Ez az a parasztság, mely nemcsak legendás hõsiességû tömegekkel, hanem legendás hírû kiváló vezérekkel ajándékozta meg a magyar történelem háborús korszakait.
Ez az a parasztság, mely tudós hírességû papokat és tanítókat adott a Hazának, hogy önmaga árván, vezetés, tudás és hit nélkül bolyongjon hontalanul a Hazában.
A liberális gazdasági rendszer emlõin táplált irodalom a magyar parasztot mindig nevetséges, valótlan formában állította a vezetõk tudata elé. Ahelyett, hogy a paraszt külsõ és belsõ alakját teljes méltóságában, fontos nemzeti szerepének megfelelõen, az igazsághoz híven szerepeltette volna, legtöbbször olyan tulajdonságokkal ruházta fel, amelyek hazug és hamis képet adtak róla. Akiknek szeretettel kellett volna foglalkozni az oroszlánnal, azok ketrecbe zárták, a vásott liberalista suhancok pedig rémmeséket terjesztettek róla, rontották méltóságát, gúnyolták, piszkolták és ahol lehetett megalázták.
Széchenyi István már akkor lefektette a magyar nemzetiszocializmus parasztállami lényegének alapját, amikor kimondotta: "a saját birtok varázsa... éspedig olyan birtoknak, mely.. éppen elég olyháznép eltartására, mely nem tesz és ír rendelkezéseket, nem parancsol, hanem maga forgatja az eke szarvát, ásót, kapát..."
A paraszti lélek egyike a legelzárkózottabb területeknek és oda csak azok juthatnak be, akiket bizalmával maga megajándékoz. Bizalmat nem fogad el, õ ajándékozza azt önszántából. Világosan él benne a tudat, hogy neki van legfontosabb szerepe az állam életében.
Érzi hivatásának jelentõségét, életkörülményeinek egyszerûsége mellett is. Ebbõl érthetjük meg azt, hogy a paraszt mindig megbecsüli az összes dolgozó társadalmi rétegeket.
Az osztályharcot sohasem ismerte, de erre az útra nem is kerülhet, mert világos elõtte, hogy minden osztályuralom dacára mindenben, mindenkor övé a döntõ szó.
A parasztot szeretik haszonlesõnek feltüntetni. A parasztnak mérhetetlenül gazdag tapasztalatai vannak a gyakorlati életet illetõleg, melyeket nekünk kell ellesni tõle, mert nem adja tovább. Akit pedig a természet megoktatott, abban álszent érzelmek nem maradnak, csak bölcsesség, higgadtság, szükségszerûség, gyakorlati észszerûség. Aminek tehát jóságáról és szükségérõl meggyõzõdött, azt az élettõl álszemérem nélkül elfogadja és kinyújtja érte a kezét. Bármennyire is az a látszat, hogy a paraszti lélek anyagias tulajdonságokat mutat, ez csak látszat, mert ott él benne minden nemes magasrendû alkotás nélkülözhetetlen feltétele: a szép hite, a szép szomja, a szép egészséges költészete, a szép meglátása, a szép követése. Népi mûvelõdésünk, népi mûvészetünk, népi zenénk, továbbá minden népi megnyilvánulás, amely erõsít, bátorít, felemel a parasztból ered.
Téved az, aki a parasztot körmönfontnak, ravasznak, felebaráti szeretet nélkülinek látja. Ezek nem a parasztság típusaiban vannak! Az õ körmönfontsága, ravaszsága, szeretetnélkülisége csak egyenlõ minõségû védõfegyver. Önmagunkra vessünk, ha mindent kételkedve, gyanakodva fogad, mert eddig minden alkalommal becsapta az a vezetõréteg, melytõl a helyes nemzeti és szocialista úton való vezetést joggal várhatta volna.
A magyar paraszt a mai rendszerben adót és zsidót fizet. Egész élete munkája ebben merül ki. Termelvényeiért olyan összeget kap, amilyent adnak neki, fizetni viszont úgy fizet,

ahogyan követelik tõle. Amit neki adnak és amit tõle követelnek, az nem áll arányban. A különbségbõl adódik az egyke-egyse, a tüdõvész, a rongyossága, a testi-lelki és szellemi elgyengülése, hitetlensége és bizalmatlansága mindazzal szemben, ami vezetését és irányítását jelenthetné.
A magyar paraszt önhibáján kívül eladósodott. Mesterségesen és mesterien húzták ki lába alól a földet. Parasztságunk erkölcsi, szellemi és anyagi csõdbe került. Csõdbe kellett jutnia, mert magyarságunk testét képezte, magyarságunkat pedig már régen hurcolják a vesztõhely felé.
Mi magas fokon álló parasztállamot fogunk teremteni, melyben a magyar munkásság elválaszthatatlan a paraszti termeléstõl. A ma rendje nem teszi lehetõvé a birtokszerzést, de az elképzelhetõ legnyomorúságosabb magyar paraszt és a magyar munkás képezi államiságunknak azt az alapját, amelynek megépítésében, megtartásában és megvédésében a magyar értelmiség a magyar katonával a felelõsséget egyenlõen viseli.
Az 1914-18-as világháború után a magyar parasztság három élesen elkülöníthetõ rétegre tagolódott.
Az egyik réteg az, amelyik a háborúból hazakerült. Bejárta egész Európát, a fél világot, látóköre lényegesen bõvült, egészen más, mint az otthon maradt öregeké. Ez az 1880 és 1900 között született parasztréteg egyike a legnagyobb csalódásokon átment társadalmi csoportnak. Ez a népes csoport már cselekvõ részese volt a világháború elõtti életnek és így joggal várhatta, hogy véres szenvedései és háborús áldozata után jobb magyar világot lát majd maga körül. Helyette azonban még sokkal rosszabbat kapott, tele ugyanazokkal a hibákkal, amelyek a háború elõtti parasztéletet annyira megkeserítették.
A másik parasztréteg, amelyik 1900 és 1910 között született. Ez a réteg a háború elõtt még gyermek vagy serdülõkorban volt, nem kaphatott semmi részt a "békebeli" szenvedésekbõl, de annál több jutott neki a világháború alatt az otthoni nyomorúságból. Ez a réteg még gyermekfejjel a családfõ munkahelyére állt s annak minden terhe gyermekvállain nyugodott. A harcoló szülõ, apa és családfõ helyett kellett dolgoznia. Ez a réteg jól tudja, hogy hiába volt a háború alatt a hatalmas gyártelep vagy a pénzzel tömött bank kenyeret egyedül a föld és a földbe fektetett munka tud biztosítani. Parasztságunknak ez a rétege fiatalon kezdte meg a legfontosabb területen, a kenyértermelés területén a küzdelmet s így teljes joga van követelni, hogy a háború utáni idõk vezetésében neki is része lehessen.
A harmadik parasztréteg az, amelyik 1910 és 1920 között született. Már nem tud semmit a háború elõtti életrõl, csecsemõéveit öntudatlanul élte végig, amikor családfõk elpusztultak, megnyomorodtak.
A háború utáni nevelése egész más irányba, más formában indult, mint ahogy az elõbbi korosztályoké alakult. Sokan közülük a gyermeki idõk távlatában meghalványodott családi szokásokat, formákat, jelleget véglegesen elvetik és olyan elvek szolgálatába állnak kommunizmus, agrárszocializmus, agrárszocialista forradalmi megmozdulások, amelyek a múlt balga és könnyelmû megtagadása, tehát saját pusztulásukra vezetnek.
A magyar nemzetiszocialista állam az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag széttagolt magyar parasztságot újra összekovácsolja és visszahelyezi õsi jussába, a magyar föld osztatlan birtokába. Megerõsíti erkölcsileg, szellemileg és anyagilag; egészséges új vezetõ középosztály megteremtésére alkalmassá teszi, végül megadja neki eddig teljesített kötelessége jutalmát a magyar nemzetiszocialista parasztállamot.
A liberális demokrata államszemlélet mely az állam életjelenségeit kizárólag önzõ, materialista szemszögbõl ítéli meg ridegen leszögezi, hogy a nagybirtok hitelképesebb, tõkeerõsebb, termelésben szakszerûbb és eredményesebb, végeredményben tehát gazdaságosabb és hasznosabb intézmény az állam szempontjából, mint a kisbirtok. Éppen ezért a liberális demokrata államrendszerek a kisbirtokos-rendszernek a nagybirtok rovására való intézményes kifejlesztését már eleve önzõ okokból akadályozzák és ellenzik.

A nemzetiszocialista államszemlélet az aranyborjú imádatát elveti és helyébe a munka megbecsülésének eszméjét állítja. A munka megbecsülése elleni bûnnek tartja a nagybirtokrendszernek vak tõkeimádatból folyó olymérvû fenntartását, mely a fizikai mezõgazdasági munkával foglalkozó tömegek számára nemcsak hogy lehetetlenné teszi a birtokszerzést, de az elképzelhetõ legnyomorúságosabb megélhetési viszonyok közé szorítja õket, a meglévõ kisbirtok ososztályt pedig a gazdasági élet aránytalan harcában magára hagyja és ezzel egykézésnek, sorvadásnak és tengõdésnek teszi ki.
Éppen ezért a magyar nemzetiszocialista állam meg fogja találni a módját annak, hogy a jelenlegi mezõgazdasági proletáriátust becsületes munkája ellenértékeképpen a nagybirtok rovására kisbirtokos osztállyá alakítsa át, valamint arra is módot talál, hogy megfelelõ szövetkezeti rendszerek létesítésével, szakoktatással és irányított gazdálkodással a kisbirtokot az állam szempontjából is sokkal hasznosabb és gazdaságosabb intézménnyé fejleszthesse, mint amilyenek a liberális demokrata rendszerek nagybirtokai.
Beleágyazzuk nemzetünket a magyar földbe, hogy legyenek biztos, örök, szilárd alapjai, melyekrõl le nem taszíthatja többé soha senki!
A magyar nemzetiszocialista parasztállam tehát nemcsak adottság kényszeríttette államrendszer, hanem a Magyar nemzet természetes végvára. Végvár minden imperialisztikus törekvés ellen, jöjjön az belülrõl, kívülrõl, akár gazdasági, akár szellemi pusztító fegyverekkel.

2. A MUNKÁS
A munkás nemzetépítõ.
A paraszthoz az út a természeten át vezet. A munkáshoz ideológián keresztül.
Sok út ágazik a paraszt felé, melyeknek mindegyike járható anélkül, hogy emiatt a többit be kellene temetnünk és meg kellene semmisítenünk. A munkáshoz azonban csak két út vezet: a régi ideológia útja és az új ideológiáé. Amint az egyik célt ér, a másik önmagától megsemmisül. Ilyen | és ez a különbség, amikor a nemzetiszocialista mozgalom népi közösségünk e két leghatalmasabb rétegének megnyerésére indul.
A paraszthoz vezetõ út természeténél fogva inkább taktikai, a munkáshoz vezetõ út inkább stratégiai: tehát az elsõ gyakorlati, a másik szellemi fegyverekkel hódítható meg. Ez az elsõ alapvetõ törvény munkásmozgalmunkban.
A paraszttal gyakoroltatni kell a magyar nemzetiszocializmust, a munkásnál tudatosítani kell azt, mert a tudatosítás után õ maga fogja gyakorolni. Ez a második alapvetõ törvény munkásmozgalmunkban.
A paraszt a magyar nemzetiszocialista mozgalom küzdelmeinek szempontjából nem cselekvõ tényezõ, mert csak azt fogadja el, azért harcol, ami már bevált. Amirõl még nem tudja, hogy beválik-e, azzal szemben a várakozás álláspontjára helyezkedik. Magatartása az új dolgok érdekében a régiekkel szemben legfeljebb a szenvedõleges ellenállásáig vihetõ. A munkás azonban az egyszer már szívvel, értelemmel tudatosult ideológiáért, még mielõtt gyakorlatát élvezné, mindenkor végsõkig menõ hõsies harcra kész, sõt csak azért harcol, hogy az önmagában tudatosított ideológiát gyõzelemre vigye és belõle tényleg gyakorlati rendszert alkosson. Ebbõl folyik, hogy minden ideológia gyõzött, amikor a munkásság magáévá tette és tekintet nélkül természetes fejlõdési fokozataira mindenkor gyakorlati rendszerré is vált. Ez a harmadik alapvetõ törvény munkásmozgalmunkban.
A parasztság részletcsoportonként vonható át egy új rendszerbe. Lassan átmorzsolódik az új életformák keretei közé. A munkás tudatosan, önként kiszakítja magát a régi ideológiából, megsemmisíti azt teljes egészében, nagy lendülettel átdobja magát az új ideológia által alkotott életkeretekbe. Erejébõl átmenetileg sem veszít, sõt erejét fokozza, mert tudja, vallja és hiszi, hogy az új ideológia a régivel szemben számára erõgyarapodást jelent. Ez a negyedik törvény munkásmozgalmunkban.
A paraszt lelki és gyakorlati világa kimondottan az egocentrikus szocializmus, melynek

legszéleseben kimûvelhetõ alapja a föld szocializálása. Szocializmusát továbbfejleszteni nem tudja, de azt nem is lehet. A munkás lelki és gyakorlati világa teljesen átfogó, a népi közösséget teljes általánosságban átölelõ. A munkás szocializmusa tehát a népi és társadalmi szocializmus. Ez az ötödik alapvetõ törvény munkásmozgalmunkban.
És ez így is van rendjén, mert a paraszt nemzettartó: tehát helyben áll, tart, véd; a munkás nemzetépítõ: támadja tehát a töretlent, a parlagon heverõ erkölcsi, szellemi és anyagi néptermelési területeket.
A parasztságnál azt bizonyítottuk, hogy egymástól elhatárolható három rétegre oszlik. A három réteg közös vonása, hogy elégedetlen a mai viszonyokkal, de biztos, hogy a mai rendszer alapjaiban segíthetne bajaikon: a mai rendszert mind a három réteg további idõkre is elfogadná. A munkásság ezzel ellentétben nem tagozódik szét. Elégedetlen pedig és ez a lényeges marxista ideológiájának csõdje miatt.
Abban a rendszerben kellett csalatkoznia, amelyben hitt, amelytõl remélt, amelyért harcolt és amelytõl boldogulását várta. Marxista ideológiájának csõdtömegével nem tud mit kezdeni. Nyakán van és taszítja erkölcsi, szellemi és anyagi megsemmisülés felé. A marxista ideológiát akkor sem fogadná már el, ha annak kommunista gyakorlata valamilyen ördögi politika révén újra lábat vetne Hazánkban. Ez a hatodik alaptörvény munkásmozgalmunkban, egyúttal a legfontosabb is, mert ennek tudata kiváló harci fegyvert ad mozgalmunk kezébe.
Hungarista Mozgalmunk célja: a magyar munkásság megnyerése a magyar nemzetiszocialista ideológiának.
A feladat nem könnyû és nem nehéz. Nem könnyû azért, mert ideológiánk új, ismeretlen, hiszen eddig a nemzetiszocialista államok ilyen ideológiát még nem alkottak s ebbõl a szempontból csak a marxizmus és kommunista gyakorlatának határozott tagadását ismerik. A munkásnak azonban több kell tagadásnál! Állítást követel, hogy legyen mivel helyettesítenie azt a szellemi ûrt, amit a régi ideológia önkéntes és örömteljes kivetése hátrahagyna. Ha nem kap helyette mást: az új rendszerben nem lát egyebet, mint a régi nyitottabb ideológiának bizonyos zárt keretek közötti lehetséges kiteljesedését, és így nem csodálható, ha az új rendszerben, melyet a nemzetiszocializmus hirdet és valósít meg, sokan a régi ideológia egyik evolúciós lépcsõfokát vélik felismerni s helytelenül a nemzetiszocializmusban nemzetkeretek közé szorított kommunizmust látnak.

Nem nehéz viszont a feladat, mert a munkásság helyzete a marxizmus rendszerének gyilkos ölelésében végzetesen megingott, de nem azért, mert elfogadta volna már a nemzetiszocializmust, hanem azért, mert kiábrándult a marxizmusból és ideológiai életébõl már ki is vetette azt. A munkásság látja, hogy ahol a nemzetközi nagytõkerendszert marxista alapon buktatták meg, elbukott a marxizmus is, egész kommunista gyakorlatával egyetemben; ahol viszont a nemzetiszocializmus buktatta el a nemzetközi nagytõkerendszert, ott a marxizmus végleges bukása mellett a munkásság megtalálta erkölcsi, szellemi és anyagi létfeltételeit.
Mindebbõl pedig az következik, hogy a nemzetközi nagytõke, a liberalizmus csúcsteljesítménye és a marxizmus egymás célkitûzéseit kiegészítve harcoltak, egymást mindenkor támogatva, sohasem voltak ellenségek, sõt a marxizmus a liberalizmus édes gyermeke. Természetes tehát, hogy a liberalizmus bukásában magával rántja a marxizmust is. Ebbõl végeredményben az következik, hogy a liberális gyakorlati rendszereket kell megbuktatnunk, ha a marxista gyakorlatok lehetõségeit, egyszer s mindenkorra ki akarjuk irtani a nemzetek gyakorlati rendszerlehetõségei közül.
A magyar munkás türelmetlen pártjával, önmagával és munkásszervezeteivel szemben, mert régi eszméiben csalódott. Miután azonban a mai mostoha beállításával szemben még mindig a meglévõ munkásszervezetei segítségével tudja csak valahogy biztosíthatni és védhetni megélhetési nem ideológiai érdekeit: a magyar munkás ma opportunista is lett.

Munkásvezéreink tehát szociáldemokrata evolúciós értelemben már nem marxisták és a mi szempontunkból még nem nemzetiszocialisták. Magyar munkásaink tehát ideológiai szempontból elkeseredett szocialisták, megélhetés szempontjából opportunista elkeseredett szocialisták.
Adjunk számukra kenyérbiztos hazát, munkást szeretõ nemzetet, építsük õket bele népi közösségünk igazságos erkölcsi, szellemi és anyagi rendszerébe, adjuk számára hungarista mozgalmunk ideológiáját is és megkapjuk a magyar nemzetiszocialista munkást, a magyar nemzetiszocialista államrendszer egyik hatalmas, szerves támoszlopát.
A magyar munkás joggal vádolja a Haza és a Magyar nemzet nevében:
a polgári társadalom vezetõit, hogy 191819 után, amikor a munkásság ráeszmélt a nemzetközi munkáscélkitûzések hazug haszontalanságaira, amikor rájött arra, hogy az internacionalizmus a zsidó nagytõke szolgálatában áll, a társadalom vezetõrétegei ahelyett, hogy szervesen beállították volna a magyar nép jog, munka és megbecsülésen alapuló egységébe, belerúgtak, vele szemben rideg közönyt tanúsítottak, sorsával szemben hányavetiek és pöffeszkedõk lettek, küzdelmeit semmibe sem vették, elneveztek "büdös proli" szégyenszóval és Csonkahazánk erkölcsi, szellemi és anyagi felépítését nélküle és ellene csinálták meg; nemzetrontó és munkásrontó vezetõivel megegyeztek és megalkudtak a nemzet és a munkás kárára, kényszerítve a munkást arra, hogy ahhoz menjen vissza, akit megutált, meggyûlölt eszméivel és vezetõivel együtt;
a kormányt, mert "munkásvédelmét" a nagytõkén és a fajszocialista zsidó szociáldemokrata pártvezetõkön keresztül hajtja végre, a munkástól hazafiasságot, nemzetszeretetet követel, de nem ad számára biztos hazát, munkást szeretõ nemzetet;
a pártokat és az egyesületeket, mert a parasztot elrántották a földtõl, a munkást munkahelyétõl, az értelmiséget a nemzettõl, egész társadalmunkat szétsorvasztották és nem a hatalomért harcolnak, hanem a hatalom árnyékában önzõ, egyéni célokért és komolytalan programjaikkal az osztályellentéteket még erõsebben élesítik és mélyítik;
valláserkölcsi életünket, mert úgy érzik, hogy a nemzetet elválasztották Istentõl, megrendítve a magyar munkásban Isten, Haza, Nemzet és Család elválaszthatatlanságának hitét;
a szociáldemokrata munkásvezetõket és a kommunista internacionálét, mert teljesen kiszolgáltatta õket a nemzetközi zsidó nagytõke kénye-kedvének, a nemzetközi zsidó nagytõke és a polgárság vezetõrétegének malomkövei közé szorította s míg a két malomkõ között vergõdik, morzsolódik, az egyik még inkább rabszolgát, a másik még inkább ellenséget csinál belõle mert a marxizmus kiölte a munkás Istenbe és Hazába vetett hitét, helyébe nem tudott egyebet adni, mint erkölcsi, szellemi és anyagi bitangolást és aljas ösztönök törvényeit;
önmagát, mert sorsának intézését nem vette saját kezébe, hanem hagyta, hogy régi ideológiájának hazugságai és természetellenes volta miatt mindenki üssön és verjen rajta!
A magyar munkás eddig kért, nem hallgatták meg. Követeit, követelését nem teljesítették.
A Haza és a Nemzet nevében Hungarista Mozgalmunk harcának keretében most már el fogja foglalni saját akaratából és erejébõl azt a helyet, amelyre a jog, munka és megbecsülés alapján a magyar népi közösségben jogosult.
Hirdetjük tehát a szociálnacionálé harcát, mely a magyar nép összes dolgozóit istenhit, hazaszeretet és szocialista népi jólét alapján fogja össze.
Magyar nemzetiszocialista mozgalmunk ideológiájának leghatalmasabb ereje az, hogy minden dolgozót összefog, akár szerszámmal, akár kapával, kaszával, akár agyával dolgozik és megköveteli tõlük, hogy tudatosan cselekvõ hazafiak és tudatosan cselekvõ szocialisták legyenek egy személyben.
Kiragadjuk tehát a szocializmust a szûk keretû és szûk határú osztályszocializmusból, mely eddig csak az ipari munkásosztály privilégiuma volt és átültetjük a nemzet minden életformájába, minden tagjába, minden rétegébe, teljes egészében, mert megszületésétõl

kezdve itt lett volna helye. Ezzel a marxizmus alaptétele: az osztályharccal és a rémuralom eszközével kivívott osztályuralom önmagában összeomlik, megsemmisül. A munkásság, mint magyar munkásság elfoglalja méltó helyét, mely az államrendszerbõl õt jogosan megilleti a jog, munka és megbecsülés alapján.
A magyar nemzetiszocializmus megadja dolgozóinak új ideológiáját a szociálnacionáléban. Ez magába öleli a szocialista nacionalizmust és a nacionalista szocializmust és véget vet annak a hazugságnak, hogy nacionalizmus és szocializmus tûz és víz, egyesíthetetlen. A marxizmus nemzetköziségét elveti és felépíti a nemzetközösséget.
Úgy építettük föl mozgalmunk szellemi építményét, hogy a magyar munkás megtalálja benne új ideológiáját. Meg vagyunk gyõzõdve, hogy ez az új ideológia nemcsak a munkásban fog elhatározást kiváltani, hanem elfogadásra talál mindazokban az államokban, melyekben mûködnek ugyan nemzetiszocialista rendszerek, anélkül azonban, hogy a Nemzet dolgozóinak ideológiai valóságot és gyakorlatot tudtak volna adni.
A magyar nemzetiszocializmusnak a Hungarizmus népi közösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi valóságalapját képezi. A szociálnacionálé ideológiája és gyakorlata nemzetünk nemzeti és szocialista munkarendjét adja. A nemzetközösség ideológiája és gyakorlata pedig nemzetünk erkölcsi, szellemi és anyagi viszonyát határozza meg más nemzetek nemzeti és szocialista rendjéhez.
A zsidóság teljesen el fogja veszíteni munkásvezetõ szerepét. A mi mozgalmunk tényleg és véglegesen elpusztítja a marxizmust, ennek melegágyát, a liberalizmust és szellemi ágyát, a szabadkõmûvességet. Helyette beültetjük az örök ideológiát: az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag kiteljesült nemzeti és szocialista államok kölcsönös jogelismerését, megbecsülését, egymást kiegészítõ, haladó fejlõdését és békés viszonyát.

3. AZ ÉRTELMISÉG
Az értelmiség nemzetvezetõ és irányító.

A paraszthoz az út a természeten át, a munkáshoz régi ideológiájának megsemmisítésén keresztül vezet. Az értelmiséghez lelki és testi újjászületésén keresztül, hitének, önbecsülésének és az elhivatás felemelõ tudatának visszaültetésén keresztül jutunk el.
Eleve hangsúlyozzuk, hogy értelmiség alatt nemcsak a középosztályt értjük. Ez csak egyik alkotóeleme az értelmiségnek, amelynek gyûjtõfogalmába tartoznak mindazok, akik a tudatos értelmen keresztül valamely közület felelõs irányítását, vezetését személyes tudásukkal és cselekvésükkel kiérdemelték.
A parasztságnak és munkásságnak tehát éppen úgy meg van az értelmiségük, mint ahogy a középosztály egyes rétegeinél nincsen meg.
Az értelmiségbõl kerül ki az állami és népi élet szellemi vezetõkara. A magyar nemzetiszocialista államban az értelmiség körébõl fogjuk meríteni államrendszerünk legfontosabb irányító és vezetõ szervét: a nemzetvezérkart.
Önbecsülését meg fogja találni értelmiségünk, amint szerves részévé válik népi közösségünknek; a felelõsség nem egyedül a technikai feldolgozásra, hanem magára a lényegre fog hárulni, mely a nemzet valamely kérdését helyesen eldönteni és megoldani hivatott.
Mi nem "aktafelelõs" bürokratákat nevelünk, hanem nemzetfelelõs vezetõket. Még a legjelentéktelenebbnek látszó ügykörökben is. Papirosokért élni még a halálnál is rosszabb; ezért voltak az értelmiség hivatalokba zárt tömegei élõ halottak. Betûmunkások voltak legnagyobbrészt, hatáskör és önállóság minden szabadsága nélkül, az ereikben szunnyadó alkotásvágy, a szívükben élõ nemes érzések kielégítésének legkisebb öröme és reménye nélkül.
Holt minden betû, csak a betûk szelleme az élet. Népünkért, nemzetünkért küzdeni: ez az a

munka, amelybõl a lelki és erkölcsi erõk fakadnak. Értelmiségünk munkájának tehát életének is erõteljes értelmét fogja látni. Felszabadul a céltalan teljesítmények, a kiábrándító hiábavalóságok, a tehetetlen vergõdések és eredménytelen erõfeszítések lidércnyomása alól, mely a liberális múltban mellére térdelt, férfiasságát, szellemiségét és egész egyéniségét fojtogatta.

Lelkileg és erkölcsileg megerõsítjük, hogy a magyar látóhatárt átfogó tekintetével élesen fel tudja ismerni, hogy a nép és a Haza ideálja az, amiért élni és dolgozni kell.
Az értelmiségnek kell elsõsorban nemzettudatosnak és tudatos szocialistának lennie, hogy elsõrendû nemzetfeladatának megfelelhessen.
Értelmiségünk elszakadt nemzetünktõl, de részben bûnös kezek szakították el tõle. Elszakadt, amikor bürokrata lett; elszakították, amikor az ismert módszerek szerint Csonkahazánk erkölcsi, szellemi és anyagi leigázásánál a nemzettestet elõször részekre bontották széjjel, hogy ezeket aztán külön-külön megverhessék.
Értelmiségünk egy ilyen leszakított és külön megvert rész volt.
A középosztály gerinctelensége, nemtörõdömsége, a földtõl való idegenkedése, a nemzetélet ez irányú gyakorlati megnyilvánulásaitól való húzódozása, lélektelen gépszerûsége, hitetlensége, erkölcsi elüszkösödése, elanyagiasodása: mindannyi ténye és eredménye a bûnös kéznek, mely gyökértelenné süllyesztette és erkölcsi, szellemi és anyagi tengõdésre kárhoztatta. Önmagában meghasonlott és fásulttá undorodott lelkében, minden hazafias, nemzetmentõ megmozdulás iránt fásult és érzéketlen maradt.
Értelmiségünkben három rétegcsoportot figyelhetünk meg. Ezeket azonban nem a születési korosztályok csoportosítása, hanem az értelmi tudat megnyilvánulásai határozzák meg.
Az elsõ csoportba tartoznak azok, akik zsidó szellemmel és zsidó vérrel vannak megfertõzve. Ezt a csoportot leginkább a középosztály felsõbb rétege adja. Ezek a jelenlegi rendszer minden elõnyét évezik. Õk lesznek tehát azok, akik az osztó igazság alapján az újrendszer minden hátrányát el kell majd tûrjék. Ezek azok, akiknek nincs egyéni meggyõzõdése vagy ha volt, eladták. Akiknek szeme csak azt látja, amit a zsidó érdekek engednek látni, tõlük csak azt hallja, amit a háttérbõl súgnak, szájuk csak ennek a nemzetgyilkos érdeknek szószólója.
Bérbevett és elkárhozott lelkek. Elõttük a pénznek és nyomornak nincs szaga, az élet indítékainak nincs jelentõsége. Mások és egész nemzetük nyomorával szemben érzéketlenek, de saját bajaikon minden halandónak sajnálkoznia kell. Áruló, önhitt, elkényeztetett, üres vázak, nemzetünk heréi. Õk hazánk igazi szellemi és erkölcsi élõsdijei, akiknek henye boldogsága azon alapszik, hogy maguk sem tudják hová süllyedtek és maguk sem tudják, mit tesznek. Különben lelkiismeretük és bûntudatuk korbácsa halálra ostorozná õket.
Ez az a csoport, amely harcunkból, nemzetünk élet-halál harcából magát kivonja. Mozgalmunk szempontjából számításba nem jönnek. A velük való foglalkozás meddõ idõpocsékolás.

A második csoportba tartoznak azok, akiket fásulttá tettek az elsõ csoportba tartozók bûnei. Akik megundorodva és elfáradva feladták meggyõzõdésüket és gerinctelenné váltak. Akaraterejük elveszett. S bár lelkük hamujában megvan az emberi és magyarabb élet alkotó reménye, mintegy megbûvölve süllyedtek a tehetetlenségbe.
Ezeket a típusokat leginkább a középosztály úgynevezett lateiner rétegében, a közigazgatásban és a magánalkalmazottak tömegeiben találjuk meg. És mert ilyené tették õket, elcsigázott, alázatos, ijedt páriaként kiszolgálnak mindig mindenkit, aki hatalmát érezteti velük. õk azok, akik sodródnak az események forgatagában, mert elvesztették gyökerüket a nemzetben. Õk a legboldogtalanabbak, mert értelmük és tudatuk gyakran

rávilágít romlatlan lelkük mélyén a helyes útra.
Tudnak a nemzettel érezni, de már nem tudnak vele cselekedni, õk azok, akiket a tragikus gátlások alól a mi mozgalmunknak fel kell szabadítani. Ez az a csoport, amelyik harcunkból, nemzetünk élethalál harcából nem mer, nem tud, de nem is akar kibújni. Ez az a csoport, amelynek elsõsorban vissza kell adni önbecsülését, férfiasságát és elsõsorban vissza kell, hogy öleljük õket a népi közösségbe. Ez az a csoport, amelynek végre állást kell foglalnia: itt vagy amott! Mert aki értelme minden erejével, szíve minden bensõségével nincsen velünk, az ellenünk van.
Mozgalmunk felvilágosító munkája ennél a csoportnál nem meddõ, nem idõpocsékolás ellenkezõleg: nemzetapostoli és megváltó munka. Ne türelmetlenkedjünk, ha visszautasításra találunk. A gátlásokkal teli egyén kifelé mindent visszautasít, de mindent amit kívülrõl kap megtart belsejében, nem tud tõle szabadulni.
A harmadik csoportba tartoznak azok, akiket gyöngyszemeknek kell neveznünk s akiket a legnagyobb szeretettel kell magunkhoz ölelnünk, mert elénk jönnek tudatosan, lelkük, szívük, értelmük minden kincsével;
romlatlanok, egészségesek és a felelõsségvállalás bátor és férfias öröme telíti õket.
Ezeket leginkább azok között az értelmiségbeliek között leljük, akik megõrizték magukban a drága magyar föld illatát, akik paraszti gyökereikkel szívósan kapaszkodnak még a magyar erkölcsök, a magyar szokások, a magyar emlékek, a magyar múlt talajába s nem szégyellték átmenteni és vallani faji vonásaikat mindentõl függetlenül, mindenben és mindenütt ennek az idegen és vad életnek ellenséges légkörében.
Ez az a csoport, amelyik nemzetével együtt örül és sír, áll vagy bukik, él és meghal. Amelyik mindent nemzete szemével lát és nemzete szívével érez. Igaz, meg nem alkuvó, felelõs, nemzetmentõ, nemzetirányító és vezetõ réteg.
Felelõsséget vállal habozás nélkül mások helyett is, ha meggyõzõdése, hogy amit vállal, az a nemzet érdekében áll. Ez az a csoport, amelyik harcunktól sohasem fog távol maradni. Mozgalmunk elsõrendû célja legyen, hogy ezt a csoportot legbensõbb kapcsolatba hozza munkásmozgalmunkkal. Ebbõl a csoportból építhetjük föl államiságunk felelõs irányító és vezetõ szervét: a nemzetvezérkart, mert meggyõzõdésünk és hitünk, hogy jobb, becsületesebb, tisztább kezekbe népi közösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi élete nem kerülhet.

4. NÕ, GYERMEK ÉS IFJÚSÁG

A nõ, gyermek és ifjúság nemzetünk halhatatlanságának zálogai.
Ki mint neveli ifjúságát, úgy látja nemzete jövõjét. A nõ beállításának módjától függ, hogy egy államiság milyen erkölcsi magasságot tud elérni és tartani gyakorlati életében.
A gyermek és családjog lefektetése lesz magyar közösségi életünk alaptörvénye. Azok az eszközök, melyeket erre vonatkozó törvényeink erõteljesen biztosítani és védeni fognak, ezek:
a családi élet tisztasága, erkölcsi, szellemi és anyagi feltételekkel való megteremtése, az anyai hivatás megbecsülése messzemenõ biztosítása annak, hogy az anya szent öle minél dúsabb és egészségesebb gyermekáldást hozzon; végül az örökösödési rend új felépítése a népszaporulat fokozása érdekében;
törvénytelen gyermeket jog és törvény elõtt nem ismerünk. Az egy apától származó gyermekek egyazon jogokat fogják élvezni a népnevelés és örökösödés terén. Minden gyermeknek meg lesz a természetes szülõi otthona. Fiatalságunk jövõjének becsületes gyakorlati harcosai vagyunk és maradunk.
A nõ igazi, szent és legtermészetesebb hivatását mint anya teljesíti. Az anya az otthon, a család jó szelleme, a gyermek nevelõje, az érett ifjú megértõ támasza és vigasza, a kenyérért harcoló családfõ serkentõje.

Az anya a Nemzet halhatatlanságának géniusza.
Bûnt követ el az a rendszer, amelyik a nõt szent hivatásától elvonja, mint munkást kihasználja és anyagi feltételek után rohanóvá "férfinõt" teremt belõle. Súlyos bûnt követ el az otthon és a család állami népfenntartó intézménye ellen, tehát hazája és nemzete ellen.
A felesleges, komolytalan, gyakran egészségtelen cicomázások és kendõzések a bensõ szegénységet jelentik. Maguk után vonták, hogy a nõ a tartalmi élet hiányában a kifelé való "látszatélet" sivár útjaira került és így mindinkább eltávolodott igazi élethivatásától.
A lehetetlen erkölcsi, szellemi és anyagi körülmények ebben megerõsítették. A liberális rendszer, a polgári házasság lehetetlen intézményével, mely éles fényt vet egész erkölcsi lényegére, a hivatalosan és társadalmilag megtûrt barátnõtartás egyik válfaját honosította meg, mely tényleg még csak egy lépéssel sem választ el bennünket a szabad szerelem gyakorlatától. A kommunizmus csak azt akarja törvényesíteni ha a törvényesítésre egyáltalában képes amit a liberalizmus társadalmilag és társadalomjogilag már el is fogadott.

Nemzetünk erkölcsi életének biztosítása és védelme érdekében leghatározottabban ragaszkodunk az egyházi esketéshez, azt minden házasságnál megköveteljük, ettõl semmi körülmények között nem térünk el.
Családi életünknek ez lesz az alapja. A polgári házasságok ma dívó rendszerét pedig kíméletlenül beszüntetjük.
A válást az állam engedélyezi, de csak szigorúan körülhatárolt olyan esetekben, amelyek nemzeti érdekkel vannak összefüggésben:
meddõség, fajrontás eseteiben vagy nemcsak a családra, hanem a nemzetre is kiható ezekkel összefüggõ esetekben. Ilyen okokból elválasztott nem hibás házastárs állami engedéllyel újra házasodhat. Új házasságára nézve azonban automatikusan érvénybe lépnek egyházi törvényeink. A hibás házastárs soha többé nem házasodhat. A gyermek mindenkor a nem hibás házastársat illeti meg. Ellenszenv, kölcsönös válási egyetértés semmi körülmények között sem lehetnek válóokok, legföljebb büntetést érdemlõ okok, amelyeket az állam így is fog elbírálni.
A gyermek államhatalmunk különös védelmét fogja élvezni. A gyermek akkor igazi gyermek, ha legalább három van belõle egy családban.
Az egy gyermek remegõ gond, két gyermek külön-külön diplomata az anyai és apai szeretet kettéválasztásában, három gyermek öröm, sok gyermek pedig igazi boldogság.
Nemzetünk akkor lesz boldog, nagy, ellenállóképes, ha a gyermeklármától nem halljuk meg a bölcs politikusok döngõ, honmentõ szónoklatait.
Jóízû magyar kenyeret fogunk biztosítani az igazi magyar családok boldog gyermekei számára. A fegyveres nemzet leghatalmasabb fegyvere a gyermek: az egészséges, tiszta, bátor magyar gyermek. Ami fegyvert ellenségeink nekünk szegezne, az mind ki fog hullani kezükbõl a megsokasodott, nevetõ, boldog és egészséges magyar gyermekhadsereg támadásától.
A gyermek nevelését párhuzamosan kell irányítani: kapja meg okvetlenül a gyermekszoba-nevelést, hogy gyökerezhessen örökre a szeretõ otthon és tiszta családi élet mélységeiben és kapja meg a nemzetnevelést, hogy egészséges gyökeret eresszen eltéphetetlenül nemzetében és hazájában.
Ne terheljük túl agyát és szívét olyan dolgokkal, amelyeket, megemészteni még nem tud.
Legyünk tisztában azzal, hogy a gyermeknevelésnek ez a párhuzamos felépítése: a gyermekszoba és a nemzetnevelés döntõ befolyású. Tanítsunk és neveljünk.
A gyermek nevelése az otthon feladata. Tanítása államfeladat.
Az ilyképpen felserdült gyermek lélekben, testben és vérben egyaránt tisztán kezdi meg nagy útját, mint ifjú a nemzet életében. Az ifjúság így az otthon megbecsülésére, a család

szeretetére nevelve és fajbüszkeségre ébresztve, egészséges tanítási alapokkal ellátva a nemzetnevelés rendszerébe kerül. A tanítás és nevelés ettõl az idõtõl kezdve már az állam feladata. Egymástól nem választható szét. Önálló harcossá, lelkes, eszményeket tudatosító, komoly taggá kell váljon a magyar nemzetiszocialista rendszerben. Tanításunkkal biztos alapokat adunk lábai alá, nevelésünkkel elkövetkezendõ vezetõ szerepkörére készítjük elõ. Szaktudással rendelkezõ, izzó hazaszeretettõl és fajszeretettõl áthatott vezetõ egyéniség kiformálása legyen a nemzetnevelés célja. Ifjúságunk minden egyes tagja érezze át és tudja, hogy hivatás vár rá nemzetünk életében, akár szerszámmal, akár ekével, akár szellemével vagy tollával, akár kardjával szolgálja a hazát.
De legyen áthatva attól a tudattól is, hogy nevelésének befejezése után megkapja azt a helyet, melyet nemzetiszocialista életünknek erkölcsi, szellemi vagy anyagi vonatkozásában méltóan betölthet és méltán megkövetelhet.
Az "állástalan diplomások" kérdésének tényét egyedül a liberális államrendszer ismeri. A nemzetiszocialista népi közösségünk állástalan magyar diplomást, munkanélküli magyar ifjúságot nem fog ismerni.
Közösségünk mindenek felett nemzeti és szocialista, tehát e két vonatkozásban mulasztást nem tûr. A mai rendszer diplomás és munkanélküli ifjúságát megfelelõ elõzetes ingyenes átképzés után a gyakorlati pályákon fogjuk elhelyezni.
Álláshalmozások helyett mindenkinek biztos elhelyezkedést fogunk nyújtani, mert nagy, gyönyörû munka vár ránk, melynek munkahelyei betöltésre várnak. Az ifjúságot beállítjuk fegyveres nemzetünk és munkásnemzetünk soraiba és kezébe vagy a harc vagy a munka fegyverét adjuk, aszerint, hogy kardot vagy pajzsot kívánunk-e formálni a nemzeti célokért tudatosan cselekvõ nemzeti és szocialista ifjúságunk nemes anyagából.
A Hungarizmus fogja egy nemzettestbe, egy nemzetlélekbe a Kárpátok ölelte Duna-medence egész ifjúságát és lényegében harcot és békét hord. Harcot a Hungarizmus valóságáért, békét a valóság megteremtése után a közös munkában nagy Hazánk dicsõsége, nagysága és boldogsága szolgálatában.
A Család: a családfõ, anya, igaz gyermek a magyar nemzetiszocializmus Hungarizmusának építõ, biztosító, védõ és törvényesítõ alapjai. A családfõ a harcosa, az anya a lelke, a gyermek a fegyvere, az ifjúság a megtestesítõje.

5. A NÉPCSALÁDI ÉS KISEBBSÉGI KÉRDÉS

A magyar nemzetiszocializmus a Hungarizmus valóságalapján fogja rendezni a Kárpátok ölelte Duna-medence nagy erkölcsi, szellemi és anyagi kérdéseit. A hangsúly a valóságalapon van. Ennek felismerése, a felismerésbõl fakadó következtetések, tanulságok határozzák meg azoknak a feladatköröknek megállapítását és végrehajtását, melyek új országépítésünk beállításához szükségesek és az érintett terület civilizált állami és népi rendjének egységét erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban egyaránt törvényesítik, biztosítják és védik.
Az egyik valóságalap az, hogy magyar népünk volt egyedül képes arra, hogy az érintett területen ezer éven át szerves állami rendszert építsen meg. Politikailag, társadalmilag és gazdaságilag egyesítette s ebben a területegységben olyan szerves államtestet hozott létre, amely az elmúlt fejlõdésnek, a korszellemnek és Európa gyakorlatainak megfelelt, ezekhez idomulni tudott. Az 1848-49-es években és 1867-ben a nyugatról vett liberális gyakorlati rendszereket igyekezett állami életünkbe átültetni. Államépítésünk tehát mindig párhuzamosan haladt és idomult az európai államépítésekhez. Ez az igyekezetünk azonban csõdöt mondott. A csõd egyik oka az, hogy a mintákat olyan államoktól vettük, amelyek erkölcsileg, szellemileg, anyagilag, vérségi származás és nyelviség szempontjából belsõ egységüket már elérték, rendszerátültetéseiknél tehát csupán belsõ életük erõtényezõinek egymásra hatását kellett megváltoztatniuk s már egységes nemzetté rendszerezõdtek. Ha

kezdetleges formában is, de egységes nemzeti akaratot tudtak kifejezésre juttatni: állami célkitûzéseikben nemzetük egységes erõkifejtését biztosítani tudták, az államhatalom célkitûzését a Nemzet nemcsak elfogadta, hanem magáévá is tette és az államhatalom akaratának és irányításának megfelelõen tudatosan végre is hajtotta: az államcél és nemzetcél minden kialakult és elfogadott rendszerben egy tudott lenni.
Ezzel szemben a mi Õsföldünk elfoglalásakor meg tudtuk ugyan építeni a nyugaton bevált államrendszert nyugati államelképzelésekkel, anélkül azonban, hogy az államiságunkat képezõ népcsoportokat az államiság szerves részévé tudtuk volna tenni, rendszerátültetésünkkel egységes nemzeti akaratot tudtunk volna állami célkitûzéseink mellé állítani, államcélunk fedte volna a népcsoportok népi célkitûzéseit.

Azokat a kezdeményezéseket, melyeket az egyes szabadságharcok juttattak kifejezésre egy sajátos, Hazánk adottságainak megfelelõ állami és népi, valamint egységes erkölcsi, szellemi és anyagi berendezkedés kialakítása céljából, a hatalmon lévõ rendszer erõtényezõi görcsösen ragaszkodva a nyugati államok államiságának külsõ formáihoz megakadályozták, lehetetlenné tették olyképpen, hogy a minden tekintetben egymásra utalt népcsoportokat egymás ellen kijátszották és Hazánkat évszázadok óta állandó, mindig fokozottabb erõsségû erkölcsi, szellemi és anyagi harcok áldatlan színterévé tették.
A másik ok, mely kimondottan az elsõ függvénye és belõle következik az, hogy nem tudtunk nemzetté lenni, nem tudtunk Hazát adni, a Hazában Hont a népcsoportoknak. Mi magyarok Hont foglaltunk, de ebbõl nem a Haza valóságát építettük meg, hanem csupán ennek hatalmi keretét: az Államot. Államot szolgálni és Hazát szolgálni egyszerre csak úgy lehet, ha a Hazajelenti egyedül az erkölcsi, szellemi és anyagi valóságot, a tartalmat, az Állam viszont ennek a belsõ valóságos tartalomnak törvényes szolgálatát. Mi magyarok eddig csupán az államot szolgáltuk, ennélfogva elvesztettük azt, ami nélkül nincs állami élet: a Hazát. Az egyes népcsoportok, testvérnemzeteink ugyanezt a hiányt érezték és érzik még ma is és ezért igyekeztek és igyekeznek olyan államkeretben elhelyezkedni, mely számukra egyszersmind Hazát is jelent, tehát a népi valóság mindenkori gyakorlatát és szolgálatát.
Ennélfogva egyes testvérnemzeteink nem azt nézték és nézik, hogy egy geopolitikailag eszményi egységben élnek-e, hanem egyedül azt, hogy az a terület, melyet népcsoportjuk befed, valamint az a népcsoport, amelyhez tartoznak, milyen erkölcsi, szellemi és anyagi viszonyba tud kerülni egy másik népcsoporttal és annak területével. Az 1918-19-ben a mi államiságunkra szakadt szerencsétlenség okait így, csakis így kell látnunk és meglátnunk. A testvérnemzeteinknél mai napjainkban tapasztalható nagy nyugtalanság belsõ okait ugyancsak a Haza és Hon valóságának teljes hiányában kell megismernünk és felismernünk.
A másik valóságalap az, hogy nagy Hazánk minden vonatkozásban zárt egységet képez, erõtényezõinek hatása élesen körülhatárolható területekre szorítkozik.
Földrajzilag medence-ország vagyunk, melyet északon és keleten erõteljesen feltüremlett lánchegység ölel körül, széles és tárt kaput mutat nyugat és dél felé: a Duna Nyugat és Kelet természetes gyûjtõ és elosztóhelyévé teszi. Ez a földrajzi képe szabja meg geopolitikai helyzetét Európában.
Az egyes népcsoportok tájrészlet szerint helyezkednek el. A szláv népcsoportok a hegyvidéki, a német népcsoportok a dombvidéki, a román népcsoportok az alpesi jellegû hegyvidéki, a magyar népcsalád pedig a síksági területeken kaptak biztos talajt a sajátos népi életformák egyéni kialakítására. A német népcsoportok kivételével amelyek elszórt népi szigetcsoportokkal hintik be a medenceországot a többi népcsoportok mind zárt néptömbben helyezkedtek el. Az egyes népcsoportok egymásra való hatása a történelmi helyzetükre való tekintet nélkül mindenkor közvetlen volt. Medenceországunkban vont bármilyen történelmi vagy államisági határok ezt a közvetlen hatást megszüntetni nem

tudták. Az itt honos és földbegyökerezett állandósult népcsoportok geopolitikai egymásrautaltsága ennélfogva nem vitás. Ebbõl folyik, hogy medenceországunk földrajzi és geopolitikai adottságai miatt nem darabolható fel olyan érdekterületekre, melyeknek erkölcsi, szellemi és anyagi gyúlpontjai és súlypontjai a medenceország határain kívül esnek. Természetes súlyterület a Duna, így tehát erkölcsi, szellemi és anyagi súlya is e vonal mentén kereshetõ csupán.

Az egyes népcsoportok népi határai nem élesek, hanem az érintkezõ felületen egymásba nyúlnak és kevertek. Egymástól soha nem választhatók el, mert az egyes népcsoportok egymás közötti erõteljes erkölcsi, szellemi és anyagi érintkezése életszükséglet. Ez viszont maga után vonja, hogy nem államisági határokat kell húznunk az egyes népcsoportok közé, hanem olyan kultúrhatárokat, melyek az egyes népcsoportoknak sajátos népi kultúrájuk kifejlesztését a nagy egység érdekében lehetõvé teszik. E ténybõl vezethetõ le a feltétlenül szükséges autonómiák elemi alapja: a kultúrautonómia.

A magyar nemzetiszocializmus hungarisztikus valóságalapján indulva leszögezzük, hogy földbirtokrendezéssel és telepítéssel kapcsolatosan olyan intézkedéseket fogunk végrehajtani, melyek lehetõvé fogják tenni azt, hogy medenceországunkban elszórtan letelepült népcsoportrészek és tagok népcsoporttömbjükbe kerüljenek vissza autonómiájuk teljes élvezetének biztosítása érdekében.

Elvitathatatlan, hogy az egyes népcsoportok kultúrája a geopolitikai helyzetbõl folyóan egymásra hatottak és egymásra való hatásuk sajátos Kárpát-Duna kultúrterület kialakítására vezetett. Leszögezzük, hogy ez a sajátos kultúrkialakulás, mely természetes és a népcsoportok egymásrautaltsága miatt történt, tovább is fejlõdni fog és hungarisztikus kultúrává fog nemesedni, mert csak ez biztosíthatja az egymásra utalt népcsoportok adottságkövetelte, államot építõ közerkölcsiségét, közszellemiségét és közjólétét. A természetes hungarisztikus kultúrkialakulás egyedül akkor éri el nemes célját a Hungarizmusban, ha a népcsoportok sajátos kultúrájuk hamvát nem hogy elvesztenék, ellenkezõen: erõteljesen ápolják, sajátosságuknak megfelelõen minden vonatkozásban kifejlesztik, mint nélkülözhetetlen erõtényezõt népcsoportjukban tudatosítják, gyakorolják s mint közkincset a népi közösség rendelkezésére bocsátják. A hungarisztikus kultúra tehát az egyes népcsoportok kultúráinak összességét, egymásrautaltságát, összértékét és egymást serkentõ gyakorlati beállítását és hasznosítását jelenti.

A Kárpátok ölelte medenceországunk gazdaságföldrajzi szempontból is egységet képez és zárt. Az erõforrás-adottságok alapján határozottan õstermelõi terület vagyunk, túlnyomóan mezõgazdasági jelleggel. Ebbõl folyik gazdasági beállítottságunk Európában.

Gazdaságpolitikai tényként megállapítható, hogy medenceországunk Európa legeurópaibb országa, mert mind kivitele, mind behozatala teljes mennyiségben európai földrészünk államaira szorítkozik. Ezen belül gazdaságpolitikánknak ható és súlyterülete nyugaton a Rajna-Rhone, keleten a Visztula-Dnyeszter, északon a Keleti-tenger és délen az Adriai-tenger Fekete-tenger által határolt területen van. Ebbõl kifolyólag nemcsak a legeurópaibb terület vagyunk, hanem kimondottan és határozottan Közép-Európa belsõ politikai és gazdasági zárt magvát képezzük. E zárt magot nyugatról ipari, keletrõl õstermelõi vonalak metszik, rá ezek hatnak. Ipar szempontjából felvevõ, õstermelés szempontjából leadó gazdasági terület és piac. Mint zárt gazdasági egység a középeurópai gazdasági terület egyensúlyának mutatója. Ha medenceországunk gazdasági zártsága és egysége egymásba fonódó rendszerében szétesik, a gazdasági egyensúly nemcsak medenceországunkban, hanem Közép-Európában is felbomlik. A gazdasági egység megteremtése a Kárpátok ölelte Duna-medencében tehát középeurópai és így európai szükség és cél, mely elõl nem zárkózhat el egy európai állam sem, ha csak nem akarja kitenni Európát egy gazdasági háború súlyos rontásainak, mely háború gyújtópontjában medenceországunk állna.

Külpolitikailag zárt egységbe kovácsolt országunk egyensúlyt és túlsúlyt jelent a megadott

középeurópai erõterületen. E két hivatásának szerepébõl kiesik, amint belsõ zárt egysége megbomlik és csatatere lesz mind a középeurópai államoknak, mind Nyugat és Kelet külpolitikai érdekköreinek; csatatere lesz tehát a germán, a latin s a katolikus szláv erõtényezõknek, hogy ezek a Duna-medencében hegemóniájukat biztosítsák, de ilyképpen egyúttal csatatere lesz az angol, a francia és az orosz érdekeknek is, melyek a germán, a latin és a katolikus szláv erõkkel mérkõznek meg sajátos világpolitikai helyzetük megóvása vagy kibõvítése érdekében.

A harmadik valóságalap az, hogy a Kárpátok ölelte Duna-medence zárt egységének megteremtése szükség és törvény. Meggyõzõdésünk, hogy ezt a zárt egységet létre kell hozni. Mi azt valljuk, hogy magyar népcsaládunk történelmi feladata és hivatása, hogy a Hungarizmus valóságalapján építve, ezt a zárt egységet az érdekelt és érintett népcsoportok közös akaratából és szentesítésével önerejébõl, minden természetellenes befolyástól menten létrehozza: Hont szerezzen az összes népcsoportoknak s szívvel és értelemmel vallott hazát adjon. Ha mi, a magyar népcsalád erre a nagy történelmi feladatra képesek nem leszünk, létre fogják hozni természetes szükségbõl, de országunkat pusztító és dúló meddõ háborúk után Európa nagyhatalmai egy második "vesztfáliai" béke keretében, melyben az új Európa új állami és népi térképét fogják megrajzolni és törvényesíteni. Ebben az esetben azonban a Kárpátok ölelte Duna-medence népcsoportjai olyan állami és népi rendszerbe kerülnének, melyet nem az õ akaratuk, hanem az érdekelt nagyhatalmak közös akarata szentesítene. Ez viszont belsõ meggyõzõ tartalom hiányában oda vezetne, hogy az ilyen keretek közé szorított és kényszerített népcsoportok állandósult belsõ viszályokkal emésztenék egymást aszerint, hogy az államot létrehozó és biztosító nagyhatalmak mely népcsoporton keresztül kísérelnék meg felsõbbségüket erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban biztosítani. Ezért parancsolóan szükséges, hogy Közép-Európának ezt az egységét az érdekelt népcsoportok közös akarattal, idegen befolyástól teljesen mentesen, a Hungarizmus valóságalapján, mind erkölcsi, mind szellemi, mind anyagi szempontból önerõbõl állami és népi közösségi rendszerbe kovácsolják és
általános titkos népszavazással szentesítsék.

A megadott három valóságalap parancsolóan és élesen határolja minden idõkre magyar nemzetünk számára az utat, mint irányt és célt, mint tartalmat, amikor elvitathatatlan államalkotó képességével a Kárpátok ölelte Duna-medencében sorsdöntõ viszonyok közepette harmadik és európai történelmét erõteljesen befolyásoló honfoglalásra indul s ezt dicsõségesen végre akarja hajtani. Kizárólag magyar nemzetünk képes csak arra, hogy ezt a történelmi feladatot végrehajtsa, mert ösztönös törekvései mindenkor ezt az utat és célt mutatták, és hogy eddig ebben a törekvésében elbukott, csak arra vezethetõ vissza, hogy külsõ és belsõ idegen hatalmi érdekek ebben a törekvésében évszázadokon keresztül gátolták s õt magát is hatalmi érdekek erkölcsi, szellemi és anyagi jármába igázták. A magyar nemzetiszocialista szabadságharc a Hungarizmus valóságával a jármot levette magyar népünkrõl és így felszabadulva, testvéri népcsoportjainak felszabadítására fogja minden erejét beállítani.

Õsföldünk valóságalapját véve alapul és elismerve a kor szellemétõl parancsolt világnézetet, országépítésünk alapjai ezek:

Államiságunkat nem építhetjük fel más európai állam mintájára és rendszerére;

Állami és népi célkitûzésünknek olyannak kell lenni, hogy az összes e területre utalt népcsoportok azt elismerjék, szentesítsék és közös akaratból megvédjék;

A Magyar nemzet vezetõ és irányító szerepe az új államban mindenkor életkövetelmény, valamint állami és népközösségi létkérdés, a civilizált állami és népi rend alapja, az erkölcsi, szellemi és anyagi élet összehangolt kiteljesülésének biztosítása, az egyes testvéri népcsoportok egymás közötti súrlódásmentes népi rendjének õrzõje.

Mindebbõl az következik, hogy nagy Hazánk összes népcsoportjai számára olyan

ideológiai rendszert kell a gyakorlatba átültetni és benne tudatosan érzékeltetni, mely a Haza és a Hon valóságát nemcsak geopolitikai egységekre vezeti vissza, hanem népcsoportjainak egységes erkölcsi, szellemi és anyagi akaratára és cselekvésére is.
Végsõ következtetésként a megoldás alapjának elsõ törvénye, hogy eszményi geopolitikai egységükben, mely a rajta és benne élõ népcsoportoknak eszményi Hazát és Hont jelent és biztosít, eszményi népi államiságot kell felépítenünk, melynek kerete az állam, gerince a közakaratból szentesített alkotmány, kifejezõje a népcsoportok nemzeti akarata, tartalma a népcsoportok népi közössége, létalapja a Magyar nemzet államvezetõ és államirányító természetes, törvény adta joga.
A magyar nemzetiszocialista államban a népcsaládi és kisebbségi kérdés helyes, igaz, õszinte és félreérthetetlen megoldása életkérdés a Magyar nemzet, a testvéri népcsoportok és kisebbségek részére egyaránt. Leszögezzük:
Testvérnemzeteink számára törvényesítjük azokat a jogokat, amelyeket azáltal szereztek, hogy évszázadokon át a magyar birodalom valóságáért ontották vérüket, hozták erkölcsi, szellemi és anyagi áldozataikat és a világháború után a megszállott területek poklaiban szenvedtek börtönt, fegyházat, számûzetést és haltak vértanúhalált.
A magyar nemzetiszocialista állam népszavazással fogja rendezni a Magyar nemzet és testvérnemzeteink közti viszonyt: ez a kérdés csakis szorosan kettõjükre tartozik, a magyar nemzetiszocialista állam belügye. Ebbe más hatalomnak beleszólása nincs.
Amennyiben az õszinte, igaz, helyes és elfogadott becsületes döntések ellenére testvérnemzeteink közül bármelyik életszerzõdéseinket bármely vonatkozásban megsértené: jogbitorlóvá és kötelességszegõvé válik és következményeiért önmagának kell felelnie.
A Hungarizmus a kisebbségtõl ugyanazt a tudatosan cselekvõ hazafiságot, nemzetépítõ munkálkodást és hûséget követeli, mint a magyar nemzettestvérektõl. A hungarista kisebbségek népközösségi értékét, valamint megbecsülésük mértékét egyedül ezek a szempontok szabják meg. A Haza egy. Italát és kenyerét is egyformán nyújtja: fiainak hûségében, hálájában, jogaiban és kötelességtudásában nem lehet tehát különbség. Mivel az anyanyelv és a sajátos népi kultúra megtartása hungarista felfogásunk szerint nincsen ellentétben a Hazához való hûséggel: hatalomra jutásunkkor kisebbségeinknek, mint egyenlõ és teljes jogú államalkotó hungarista nemzettestvéreinknek, a gyakorlatban biztosítjuk és megvalósítjuk mind ama intézmények felállítását és fenntartását, melyek révén népi sajátosságaikat és kultúrájukat ápolhatják, de mindenkor csak közös Hazánk szolgálatában és javára.
Valljuk, hogy minden népiség csak öröklött természeti adottságaiból tudja legmagasabb emberi értékeit kifejleszteni és csak ezekkel képes azt a nemzeti keretet, amelyben él, becsületesen, értékesen kitölteni. Csak ezeknek a sajátos természeti adottságainak szabad kiélése mellett lehet hazájának hálás, elégedett, hasznos és hûséges fia.
A magyar nemzetiszocialista állam a közös haza határain belül a vérségi együvé tartozás tárgyi alapján áll, azt mint természetes adottságot elismeri. Ezzel szemben a leghatározottabban megköveteli, hogy a vérségi csoportok minden egyes tagja mint alany a Hungarizmus valóságát élje és gyakorolja. A vérségi asszimilációt mint vérnemesítõ tényt népcsoportjai között elismeri, egyedül és kizáróan csak a vérrontó és fajrontó elemeket zárja ki és különíti el.
Romboló és destruktív elemnek azt nyilvánítjuk, aki mind erkölcsi, mind szellemi, mind anyagi, valamint vérségi és faji összetételénél fogva honképtelen, gyökértelen és a Hungarizmus valóságát, gyakorlatát nem ismeri el, ellene cselekszik néprontással, hazarontással, fajrontással, az állam erkölcsi, szellemi és anyagi egységének megbontásával. Ezzel szemben áll az az építõ, konstruktív elem, mely a magyar nemzetiszocialista állam minden védelmében részesül.
A Hungarizmusnak hittel, szívvel és értelemmel való vállalása és gyakorlata a hazaszeretet

és hûség olyan alapja, melyet sorsdöntõ idõk nem ronthatnak meg.

A Nagy Hazánk területét fedõ és rajta élõ népcsoportok összessége fog
ja alkotni a magyar nemzetiszocializmus hungarista népi közösségét. A népi közösség honképes és talajgyökeres népcsoportjainak összességét Nemzetnek hívjuk. Minden nemzettag állampolgár és honpolgár Állampolgára a népcsoportok összességébõl alkotott és területileg elválaszthatatlan magyar nemzetiszocialista államiságnak, honpolgára a népcsoporti kötelékeknek.

Az állampolgári jogok és kötelességek képezik a honpolgári jogok és kötelességek alapját. A honpolgári jogok és kötelességek semmi körülmények között nem kerülhetnek összeütközésbe az állampolgári jogokkal és kötelességekkel.

Idegen honosok azok, akik sem állampolgári, sem honpolgári jogokat nem gyakorolhatnak. Jogaikat és kötelességeiket külön törvények és rendelkezések fogják szabályozni.

Minden honpolgár egyszersmind állampolgár is és megfordítva: minden állampolgár honpolgár. Abban az esetben, ha az állampolgárilag elismert tag vagy valamely népcsoportrész olyan cselekedetet követ el vagy szándékszik elkövetni, mely a közös akarattal szentesített állam és haza erkölcsi, szellemi, anyagi, területi vagy államisági épségét, egységét veszélyezteti, a népcsoportok közötti törvényesen összehangolt és szentesített népi közösséget teljességében vagy részeiben megbontja: az elfogadott közös alkotmányban biztosított jog alapján idegen honossá válik.

A népszavazás részünkrõl visszavonhatatlan követelmény, jog és kötelesség, egész államépítésünknek és ország-berendezkedésünknek alaptörvénye. Akár békés úton, akár fegyveres erõvel történik is testvéri népcsoportjainknak visszacsatolása a Nagy Haza megépítése céljából: a népszavazás alaptörvénye nem módosítható és nem állítható félre. Mi ne személyekkel akarjuk erre vonatkozó szerzõdésünket megkötni, hanem a mi magyarnépünk teljessége és összessége köt szerzõdést a testvéri népcsoportok teljességével és összességével.

A magyar nemzetiszocialista állam a Hungarizmus valóságalapján a korszerû világnézet és korszellem követelményeinek megfelelõen építi fel a Magyar Birodalmat, kibõvíti annak értelmét és gyakorlatát a Hungarizmussal és az ebbõl fakadó népszavazás útján szentesített autonómiákkal; és az 1526-ban elbukott magyar államiságot több, mint négyszáz éves kényszerszüneteltetése után helyreállítja és új életvalóságot, új életcélt és új élettartalmat ad számára az összes népcsoportok tudatos, közös akaratából. A testvéri népcsoportok népszavazással szentesítik autonómiájukat és ettõl, valamint a Hungarista Magyar Birodalomtól való elszakíthatatlanságukat; a magyar nép pedig népszavazással szentesíti és tudomásul veszi a testvéri népcsoportok tudatosan vallott akaratát.

Mi, akik mélységes hittel hisszük és valljuk a magyar nemzetiszocializmus hungarista valóságalapját, meggyõzõdéssel állítjuk, hogy magyar nemzetünk ennek a nagy történelmi és szent feladatának és szent hivatásának csak abban az esetben tud eleget tenni, ha szívvel és értelemmel a mi hitvallásunkat vallja és gyakorolja; lehetõvé teszi, hogy belátható idõn belül Csonkaországunkban az igazi független magyar nemzetiszocialista rendszer kerüljön uralomra és meggyõzõdéssel vallja, hogy ezt a rendszert és ezt az uralmat egyedül és kizáróan csak mi tudjuk tisztán, becsületesen biztosítani és megvédeni. Ezért olyan erkölcsi, szellemi és anyagi rendet és rendszert kell felépítenünk és gyakorlati életünkben valósággá tennünk, mely elszakított véreinknek és testvérnépeinknek a magyar nemzetiszocialista államunkba való visszatérését szükségessé és kívánatossá teszi. Mi magyar nemzetiszocialisták az utódállamok területén élõ véreinket visszaköveteljük a Magyar Haza számára.

Az érdekelt nagyhatalmaknak a Kárpátok ölelte Duna-medence népeinek akaratát tudomásul kell venniük és az egyes népcsoportokat akarat-elhatározásaikban semmi körülmények között nem befolyásolhatják, nem gátolhatják.

A Magyar Birodalom szükséges és természetes valóságat bebizonyítottuk A fejlõdõ élet bizonyításunkat meg fogja erõsíteni. Az utat ebben a valóságban az áldozatos magyar nemzetiszocialista mozgalom, a célt a Hungarizmus életvalósága, lelke és tartalma jelöli. Zrínyivel mondjuk és valljuk: "Ami a kételkedést illeti ez csak tunyaságból van, mivel nincs elegendõ kedvünk és hajlamunk ahhoz, amire lehetetlennek gondoljuk igyekezetünket."

VI. A NEMZETKÖZÖSSÉG ELVE:
KONNACIONALIZMUS

Minden tudatos élet erkölcsi, szellemi és anyagi megnyilatkozásokat mutat. A nemzetiszocialista koreszme az, amely e három meg nyilatkozást egymástól elválaszthatatlan állami és népi rendszerbe foglalja.
Magyar gyakorlatával az erkölcsi megnyilatkozás az istenhívõ nemzetben, a szellemi megnyilatkozás a Hungarizmusban, az anyagi megnyilatkozás a szociálnacionáléban nyer kifejezést.
A nemzetiszocializmus magyar gyakorlatának négy alapvetõ tényezõje és kifejezõje van:
az elsõ tényezõje és kifejezõje az istenhívõ és istenfélõ nemzet és törvényen nyugvó kapcsolata az egyes vallási egyházakkal;
a második a Hungarizmus, mely állami, nemzeti és népi célkitûzéseinknek megadja azokat a szilárd kereteket, melyek a nemzetiszocialista koreszme követelményeihez hozzásimulva államiságunk erkölcsi, szellemi és anyagi életében a civilizált állami és népi rendet alkotják;
a harmadik a Munkás Nemzet, a Munkarend, melyet a szociálnacionálé ideológiája és a belõle fakadó gyakorlati munkarendszer fejez ki;
a negyedik az imperialisztikus törekvések ellen védelemre beállított Fegyveres Nemzet, mely állami és népi rendünk erkölcsi, szellemi és anyagi életrendszerét és békés életfejlõdését biztosítja.
Ideológiai rendszerünk nem volna teljes és átfogó, ha nem határoznánk meg magyar nemzetiszocialista társ és sorsközösségünk viszonyát egy másik nemzetiszocialista társ és sorsközösség életéhez. Ennek a viszonynak megállapítása azért is szükséges, mert ez adja ideológiai felépítésünknek azt a részét, mely gyakorlatában külpolitikánk határozott, nagy irányait szabja meg.
A megértéshez szükséges, hogy elõször a nemzetiszocializmus lényegével megismerkedjünk. Sokan úgy vélik, hogy a nemzetiszocializmus Németországban született még 1919-ben, és Hitler volt a feltalálója vagy felfedezõje. Vannak viszont, akik azt hangsúlyozzák, hogy minálunk született meg az ellenforradalmat követõ nemzeti öntudatra ébredésünkkel egy bölcsõben.
Valójában azonban a nemzetiszocializmus lényege abból az érzésbõl csírázott, mely elõször ösztönözte az elsõ embert erre a felkiáltásra: "Édes Hazám!"

Ez az önkéntelen felkiáltás vetette meg õsalapját. Midõn rájöttek az emberek, hogy van valami, ami élesen elhatárolja életük minden formáját, befolyásolja minden tevékenységüket, értelmet ad küzdelmeiknek, tartalmat varázsol szenvedéseikbe; ahol elõször érezték az eltávozottak a Hazának hívását, mely olyan ellenállhatatlanul hívta vissza õket; ahol elõször ejtettek a Haza határán könnyet; ahol elõször imádkoztak a Hazáért;
ahol elõször döbbentek rá annak tudatára, hogy bár áldjon vagy verjen a sors, itt élni, halni kell; ott kell keresni a nemzetiszocializmus bölcsõjét. Ott, ahol elõször fogták föl a jelentõségét annak, hogy csak a Haza az, amelyért érdemes mindent áldozni, minden kockázatot vállalni, mert az a legbiztosabb alap, amelybe az egyén erkölcsi, szellemi és

anyagi gyökereit eresztheti, amelytõl minden védelmet megkap, amelyben a szép, igaz és jó életét élheti, és amely örök, kitörölhetetlen jelekkel megkülönböztet a többi népektõl, nemzetektõl és azok életétõl. Egy népbõl akkor lesz Nemzet, ha Hazát talált és azt meg is tudja tartani. Hazája tehát csak nemzetté lett népnek van. A Hazát talált és nemzetté lett nép berendezkedik, rendszert épít. Berendezkedését államnak, ennek civilizált állami és népi rendszerét alkotmánynak hívjuk. Az állam: kerete, az alkotmány: gerince, a nemzet: kifejezõje, a nép: tartalma népi közösségünknek. Ezek adnak életünknek tartalmat és célt. Ez a mi magyar nemzetiszocialista államépítésünk alaptörvénye és törvényeink alapja.

A liberalizmus a XIX. században hódította meg nemcsak Európa, hanem az egész világ népeit. Befészkelõdött életünkbe. Véres harcok, felkelések, forradalmak jelölik útját. Térfoglalásának magyarázata az a vak szomjúság volt, amivel az emberiség ekkor már mohón szomjazta lelkületében a tisztábbat, a szebbet és jobbat. A hódító liberális világnézet alapjára ezután minden egyes állam belsõ adottságainak megfelelõen építette fel állami életének gyakorlati épületét. Ezért különbözött a liberalizmus dán vagy mondjuk inkább skandináv gyakorlata a liberalizmus olasz, német vagy spanyol gyakorlatától. Mind különböztek egymástól s más volt gyakorlatában az amerikai és más az angol vagy a régi monarchia liberalizmusa. Mint világnézet és liberalizmus rövid lélegzetû volt, mert hamar eszközzé vált a gazdasági élet törtetõinek kezében. Eszközliberalizmussá fajzott el. Az állam tûrte, mert látszólagos fellendülést hozott számára; a nemzet és nép viszont mindenhol undorodva ábrándult ki belõle, mert megint nem azt hozta, amit tõle reméltek, vártak és óhajtottak.

A liberalizmus nem ismeri a "Haza, a Nemzet, a Faj", valamint a vérségi "Nép" valóságát. És mióta a liberalizmus mint világnézet megbukott és egyedül gazdasági, kiváltképpen zsidó érdekeltségek eszközévé lett: a nemzet, a haza, a nép és az alkotmány valóságait szétszaggatta, egymástól és külön-külön csupán mint egyoldalú eszközöket állította be önzõ céljainak megfelelõen.

A népet és nemzetet atomizálta "állampolgárokká", a haza valóságát pedig elnyomta a "csak állam" megfogalmazásába. Minden tudatos élet erkölcsi, szellemi és anyagi világából saját materialisztikus lényege és felfogása folytán csak az anyagi alapot állította rendbe és sorba, az erkölcsi és szellemi világot pedig elsorvasztva úgy állította be, ahogyan azt anyagias felfogása megkívánta.

Az eszközliberalizmusnak azonban rá kellett ébrednie arra, hogy hatalmának megvédéséhez mégis mindig a Haza, a Nemzet és Nép valóságaira kellett támaszkodnia. Kénytelen volt mindig ezekhez folyamodni, amikor arról volt szó, hogy hatalma veszélyben forog. A nép elõtt mindig a "dicsõ nemzetre és "Hazára hivatkozott, ha az állampolgártól áldozatok követelését tartotta szükségesnek.

Amikor az állampolgárt a "Hazáért", "Nemzete becsületéért" harcoltatta s a "Haza" oltárán onttatta vérét, mindig csak az eszközhaza és eszköznemzet, tehát kizárólag saját érdekeinek védelmét láttatta el.

Nem védett, hanem védetett, nem támadt, hanem másra támadtatott. Biztos páncélrejtekhelyeirõl ágált, buzdított és pók természetének rabló mohóságával leste a zsákmányt: az események anyagi hasznát.

De ugyanezt a rendszert és módszert találjuk a liberalizmust megelõzõ abszolutisztikus és feudális rendszerekben is. Amint az állampolgár Hazájával, Nemzetével szemben kötelességét megtette elmehetett; a feudalizmus, abszolutizmus és liberalizmus a "Haza", "Nemzet" hangoztatását beszüntette, valóságukból visszakényszerítette a "csak fogalom" keretébe és üldözött mindenkit, aki ebbõl az általuk kiherélt fogalomból ténylegesen cselekvõ, valóságos Hazát és Nemzetet próbált alkotni. Rásújtott mindazokra, akik a Hazát és Nemzetet nemcsak kizárólag veszély idején ismerték el élõ valóságnak, hanem a béke, rend és mindennapi gyakorlati életükben is valóságukat akarták élni, ennek megteremtéséért küzdöttek.

Világos, hogy minden élõlény biztos Hazát kíván, mert érzi, hogy csak ebben tudja védeni, törvényesíteni és valóra váltani összes kívánságait, óhajait, vágyait. õstörvény, õsösztön ez az emberben, mely vele együtt teremtõdött, s amely belõle soha ki nem irtható. Miután a feudalizmus, abszolutizmus és liberalizmus államfelépítésükben nem ezekbõl az alaptörvényekbõl indultak ki, nem is jelenthettek végleges kiteljesülést, csak átmeneteket, ideiglenes fokozatokat az egyes nemzetek életében. Ideiglenességük természetesen biztos bukásukat is méhében hordta.
Tény, hogy valamely népi és nemzeti közösséghez való hozzátartozandóság érzete, a Haza érzete mindig meg volt az emberben, csak nem tudatosult és nem kapott kifejezõ gyakorlati formákat. Az ember kereste tehát azt a keretet, melyben ez az érzése rendszervalósággá is változhat. A nemzetiszocializmusban ez megvalósult.
Egy Nemzet a nemzetiszocializmusban eléri belsõ életfejlõdésének csúcsát.
A Nemzet belsõ élete ezzel eléri a legmagasabb erkölcsi, szellemi és anyagi kiteljesülését, amelynek teljes eredményét állandósítani is képes, legfeljebb mennyiségi belsõ összetételei lesznek kitéve változásnak. Mennyiségi összetétellel, az erõforrás adottságok technikai felhasználásával és a népesség szaporulatával, valamint az erkölcsi és szellemi tényezõk gyakorlati fejlesztése révén változhat meg. De a Nemzet mindenkor teljes és egy, tehát totális marad, mert nacionalista és szocialista.
Miután a fejlõdésben megállás nincs, a nemzetiszocialista rendszerekben és gyakorlatokban azonban a Nemzet belsõ életének fejlõdése már elérte csúcsát, a további fejlõdés lehetõsége csak a Nemzet kifelé ható életgyakorlatában jelentkezhetik. Itt érkeztünk el a magyar nemzetiszocialista ideológiának egyik alapvetõ tényezõjéhez: a konnacionalizmus, a nemzetközösség fogalmához.
A liberalizmus az államok egymás közötti életét és viszonyát nemzetközileg, internacionálisan szabályozta és életre keltette az internacionális joggyakorlatot. Ezt kifejlesztette a tökéletes tökéletlenség mûvészi magaslatában: a Népszövetségben. Természetesen ez a külsõ megnyilatkozása is csak olyan lehetett, mint a belsõ: egyoldalú üzérkedõ, önzõ. Nemzetek sorsáról döntött, de féltékenyen vigyázott arra, hogy döntései csak a nemzetet érintsék, ne az államot, mert hiszen saját létérdekeinek alkotmányos hatalmi alátámasztása miatt az államra szüksége volt.
Ezért tapasztaljuk, hogy a liberalizmus tönkretette ugyan a világháború vesztes nemzeteit, de ezek államiságát régi rendszereikben védte, hogy a népek által befedett területek mint anyagi érdekterületek számára megmaradjanak. Az internacionális szerzõdésekben az egyik állam a másikban vagy zsákmányterületet, vagy piacot, vagy vásárterületet látott. Gazdasági vonatkozásban tehát a kereskedelmi szerzõdések, az import-export, a nemzetközi kereslet-kínálat játéka folyt, tekintet nélkül arra, hogy ez a nemzet javát vagy kárát szolgálta-e. Az internacionális jogalapok tehát a liberalizmus eszközei voltak, belõle születtek. A nemzetiszocialista népi közösségeknek külsõ viszonyuk meghatározásánál más alapból kell kiindulniuk.
A nemzetiszocializmusnak ki kell alakítania az új joggyakorlatot az államok egymás közötti érintkezésében, melynek elsõsorban életgyakorlatnak kell lennie. Alapja nem az állam, hanem a totális Nemzet. Minden szerzõdésben a nemzetet kell képviselni, vagyis a Nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeit egymástól elválaszthatatlanul.

Az állam tehát a Nemzet eszköze lesz; a cél pedig a nemzet boldogsága, dicsõsége és nagysága. A Nemzet többé nem eszköz, hanem kizárólagos parancsoló cél.
Nemzetünknek elsõsorban mindazokkal a nemzetiszocialista népi közösségekkel kell viszonyát szabályoznia, amelyek erkölcsi, szellemi és anyagi egységünket természeti adottságaiknál fogva kiegészítik: amelyek mind politikailag, mind gazdaságilag és társadalmilag csak nemzetünkkel együtt képezhetnek teljesen zárt erkölcsi, szellemi és gazdasági területet.

Egy erkölcsileg, szellemileg és anyagilag zárt terület elõnyeinek kifejlesztésére és e zárt területen élõ nemzetek erkölcsi, szellemi és anyagi erõinek gyarapítására, megvédésére és törvényesítésére egymással életszerzõdést kötõ nemzetek politikai, gazdasági és társadalmi összessége, mely önálló nemzeti lét folytatását biztosítja: képezi a konnacionalizmus ideológiájának elvi alapját és gyakorlati valóságát.
A konnacionalizmus: nemzetközösség. A liberalizmus kifejlesztette az államot, az állampolgárt és a nemzetköziséget. A nemzetiszocializmus kifejleszti a nemzetet, a honpolgárt és a nemzetközösséget.
A magyar nemzetiszocializmus gyakorlatában: a Hungarizmus belsõ nemzetépítésünk; a szociálnacionálé belsõ munkarendünk; a konnacionalizmus pedig kifelé ható nemzeti életünk alapja. Ideológiánk e három gyakorlata biztosítja egyedül a magyar birodalmi eszme új valóságra való ébresztését és korszerû felépítését, mert erkölcsi, szellemi és anyagi, ebbõl folyó társadalmi, politikai és gazdasági örök adottságainál fogva a Hungarizmus alkotta állami és népi rendünk nem lehet más, mint a nemzetközösség valóságalapjának életvetülete a mi Nagy Hazánkra.
Hitünk és meggyõzõdésünk az legyen, hogy az itt megmutatott út a magyar élet, a magyar igazság és a magyar érvényesülés útja, de egyúttal az egyedül járható út a többi testvérnemzeteink számára is, akiknek léte vagy nemléte szorosan, elválaszthatatlanul a mi erkölcsi, szellemi és anyagi létünkhöz vagy nemlétünkhöz van kötve.
Ezen az úton fogunk menetelni, mert tudjuk, hogy magyar népünk fontos, nagy hivatása erre az útra mutat és céljában nemzetünk boldogsága, nagysága és dicsõsége áll.

A HUNGARIZMUS ESZMERENDJÉNEK ALAPTÉTELEI 1940. OKTÓBER 1 UTÁNI ALAPVETÉSBEN
A PARASZT A MUNKÁS AZ ÉRTELMISÉG

BESZÉDEK

1942. NOVEMBER 22-ÉN A HÛSÉG HÁZÁBAN AZ ELSÕ ORSZÁGOS PARASZT SZÉKTARTÓ NAGYTANÁCS ÜLÉSÉN ELMONDOTT BESZÉD:

A PARASZT
Parasztvezetõk! Testvérek!
A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom parasztvezetõi összejöttek az elsõ országos széktartói nagytanácsra, hogy rögzítsék nemzetünk paraszttársadalmi rétegének hivatását, feladatát, felelõsségét és ebbõl adódó hatalmi helyét a Hungarista Magyar Birodalomban, valamint a nacionalista és szocialista Európában.
Európa nagy történelmének központjában mindenkor a paraszt áll elsõ helyen. Ez különösen a honfoglalások tényeiben jut kifejezésre.
Az elsõ honfoglalás azokban az idõkben történt, amikor az egyes népek a történelem színpadán megjelennek. A honfoglaló paraszt, aki karddal és ekével harcolja ki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét, melyet az akkori világ erkölcsi, szellemi és anyagi szemléletének, felfogásának megfelelõen épít meg. Ez a parasztság adja a vezetõréteget, mely az imperializmuson keresztül kialakítja annak a korszaknak csúcsteljesítményét: a római világhatalmat, ennek kulturális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.
A IV. században bekövetkezett népvándorlás felszámolja a római világbirodalmat és bekövetkezik európaszerte a második honfoglalás, mely a X. és a XI. században lényegében befejezõdik. Itt is a honfoglaló a karddal és ekével harcoló paraszt, aki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét építi meg az akkori világ erkölcsi,

szellemi és anyagi szemléletének, felfogásának megfelelõen. Ez a parasztság adja a vezetõréteget, mely a feudalizmuson keresztül kialakítja a második honfoglalás korszakának megfelelõen csúcsteljesítményét: a plutokrata rendszeren, tehát az anyagelvû feudalizmuson épült angolszász-zsidó világhatalmat, ennek kulturális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.
A XX. század harmadik évtizedében Európaszerte megindult népi mozgalmak forradalmukkal és szabadságharcukkal parancsoló szükségszerûségbõl felszámolják az angolszász-zsidó világhatalmat, melynek kihatásaképpen be kell következnie a harmadik honfoglalásnak, mely a XX. század második harmadában lényegében befejezõdik. A honfoglaló most is a karddal és ekével harcoló paraszt, aki népe politikai gazdasági és társadalmi helyét és egységét építi meg a ma világának erkölcsi, szellemi és anyagi felfogása, szemlélete szerint. És újra ez a parasztság adja a vezetõréteget, amely a nemzeti szocializmuson keresztül kialakítja a nemzetiszocializmus világnézetének megfelelõen csúcsteljesítményét: a nacionalista és szocialista európai nagytérhatalmat Berlin és Róma vezetése alatt és adja meg az új Európa kulturális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.

Ezekbõl az elvitathatatlan történelmi tényekbõl következik elõször:
hogy minden új erkölcsi, szellemi és anyagi világrend parancsolóan szükséges kialakulásánál új és új honfoglalást kell végeznie minden népnek. Másodszor, hogy a mind megújuló honfoglalások harcaiban csak az életképes népek maradnak meg. Továbbá, hogy a honfoglalásokat mindig a paraszt hajtja végre karddal és ekével, de következik az is, hogy minden új honfoglalás új vezetõréteget követel, mely a parasztságból kell szülessen és benne kell gyökerezzen. És végül, hogy Európa népeiben mindig a paraszt a nemzetfenntartó.
A hungarizmus ennélfogva jelenti a magyar paraszt erkölcsi, szellemi és anyagi életalapját, hogy magyar népünk karddal és ekével elvégezhesse új honfoglalását abból a célból, hogy nemzetünk politikai, gazdasági és társadalmi helye és egysége megingathatatlanul és elmellõzhetetlenül biztosítva legyen a nacionalista és szocialista Európa élet, társ és sorsközösségében.
A nemzetiszocializmus ennélfogva nem jelenthet mást parasztságunk számára, mint szabadságharcot a paraszt felszabadításáért erkölcsi, szellemi és anyagi nyomorából, kiszolgáltatottságából, hogy új honfoglalásának, ebbõl adódó feladatainak megfelelhessen, ennek jó elõfeltételeit megteremthesse. A most dúló világnézeti háborút kettõnek kell megnyernie: a katonának a háború külsõ arcvonalán és a parasztnak a háború belsõ arcvonalán. A többi: a munkás, az értelmiségi, a nõ mind eszköz arra, hogy a kard és az eke feladatát gyõzelmesen tudja elvégezni.
Minden életképes népnek ezt meg kell cselekednie, az eddigi évezredes honfoglalását meg kell erõsítenie, mert egészen új, parancsolóan szükséges életrendbe lép. Új honfoglalást azonban különösen azoknak a népeknek kell végezniük, akiknek földjét bûnös kezek elorozták, hogy a földtelenné tett paraszt révén egész nemzetüket öncélúságuknak rendeljék alá.
Minden nép életének kezdete és vége homályban van. Minden nép igen nagy utat tesz meg, míg képes lesz arra, hogy történelmét megírja. Õstörténete csak mondavilágból és azokból a kultúrtörmelékeibõl, melyeket õsi vándorútján megkímélt az idõk pusztítása, valamint a szájról-szájra adott hagyományokból hámozható ki nagy nehezen. De amint írni kezd bármilyen kezdetlegesek is legyenek feljegyzései és az ezeket megörökítõ eszközök, már nemcsak emlékezésbõl él. Eljegyzi önmagát a halhatatlansággal, eltörölhetetlenül él, ha már nincs is meg, tanít és cselekvésre indít még akkor is, ha csak írásaiban tudott fent maradni.
A vándorélet az õstörténetet jelenti, az õ mondáival, a nomád vadász-pásztorkodással és

pásztorával, aki emlékezésbõl él, szájról-szájra adja a történéseket, a hagyományokat. Amint egy nép önmaga történetét írni képes, már legtöbbnyire mint mezõgazdálkodó nép, mint parasztnép jelentkezik. Az írás szüksége, az írni tudás követelménye egybeesik tehát az elsõ mezõgazdasági településekkel, az elsõ paraszti életformával. A paraszt találja fel az írást, állítja céljai szolgálatába, hogy hosszú évezredek alatt az õ találmánya a betû rontsa meg öt és rajta keresztül az összes népeket. A nemzetiszocializmus a betûbõl újra az elsõ és legfontosabb paraszti eszközt alakítja ki, hogy az általa erkölcsében és szellemében egészségessé tett magyar paraszt nemzetünk teljességét újra egészségessé tehesse.
Itt e helyen és ez alkalommal félreérthetetlenül tisztáznunk kell, hogy mit értünk mi, Pártunk és Mozgalmunk, Magyar nemzet alatt, hogy felesleges találgatásoknak, hamis vádaskodásoknak, ostoba megjegyzéseknek elejét vegyük és a Magyar nemzet tényének és valóságának rögzítésén, megvallásán keresztül leszögezzük az Európa-szükséges nacionalista és szocialista fejlõdésnek Délkelet-Európára és kulcsterületére vonatkozó felfogásunkat, célba vett gyakorlati akarásunkat. De szükséges ez már azért is, hogy a magyar paraszt hatalmi s vezetõ helye világosan és tisztán megrajzolható és beállítható legyen.
Magyar nemzet alatt értjük azt a természetes élet, társ és sorsközösséget, melyet életterében a magyar nép szervez politikai, gazdasági és társadalmi egységre és melyet egyedül õ tud felelõsen vezetni. A magyar paraszt ebben az élettérben a nemzetfenntartó, éspedig azért, mert erkölcsi életünkben a kultúraalkotó, szellemi életünkben az az õstelevény, melybõl vezetõ rétegünknek meg kell születnie és pótlódnia, anyagi életünkben pedig nemzetgazdálkodásunk gerince és életbiztonságunk alapja. A magyar paraszt ennélfogva az az alap, amelybõl a nemzetélet minden vonatkozása és feltétele származik, és amelyre minden politikai és társadalmi tény visszavezethetõ. Ha nemzetünk nyomorban, bajban, végveszélyben vagy jólétben, életerõben van, mindez a parasztra vezethetõ vissza, ennek nyomorára, bajára, végveszélyére vagy jólétére, örömére, életerejére. Ha az értelmiségbõl, a munkásból, a katonából proletár lett, ez csak azért történhetett, mert õket megelõzõen a paraszt vált földproletárrá, így õk a parasztságtól elszakadtak, gyökértelenekké váltak, a parasztság viszont törzstelenné és lombtalanná lett.
Ennek az alaptörvénynek megismerésébõl adódott természetes folyományként a hungarizmus alaptétele: iparral rendelkezõ magas fokon álló parasztállamot építünk és felszámoljuk a paraszt-proletárral rendelkezõ alacsonyrendû iparállamot. Nehogy bárki úgy vélje, hogy a hungarizmus iparellenes, az iparosítás ellen volna. Ez tévedés és célzatos elferdítés lenne. Mi nagyon is tisztában vagyunk azzal, hogy iparra szükség van, de nem mint célra, hanem mint eszközre. Az ipart tehát arra a helyére fogjuk állítani, ahová való nemzete szolgálatában. Nem a gép fog uralkodni a nemzeten ez minden alacsonyrendûség legbensõbb oka, hanem a Nemzet fog uralkodni a gépen, hogy az alázatosan szolgálja millió és millió család jólétét.
A paraszti élet minden megnyilvánulása a mezõgazdálkodásban jut kifejezésre. Éppen ezért nem mindegy, hogy a mezõgazdálkodást hogyan szervezi meg a nemzet. Az eddigi szervezési alap és gyakorlat azt mutatja, hogy a liberalizmusban a mezõgazdálkodást anyagelvû, önérdekû alapokon szervezték meg, ennélfogva mint agrárgazdálkodás kapta meg gyakorlati kifejezését nemzetgazdálkodásunkban, ez pedig szükségszerûen kifejlesztette az agrárállamot.
A hungarizmus teljesen szakít ezzel a szervezési alappal és gyakorlattal s megépíti a nemzetelvû, közérdekû gyakorlatát a mezõgazdálkodásnak a parasztgazdálkodásban, melynek államgyakorlati kifejezõje természetesen csak a parasztállam lehet.
Emlékezzünk vissza az 1935-ös évre, amikor kijelentettük nagy alaptörvényünket, hogy parasztállam vagyunk, ezt akarjuk és fogjuk megépíteni, milyen durva gúnynak voltunk kitéve, mennyire kinevettek a nagy okosok, mondván, hogy: lássátok ezeket az alvókat, újra felfedezik Amerikát, még ma sem tudják, hogy a liberalizmus már évszázaddal ezelõtt

rögzítette, hogy agrárállam vagyunk. Igen, nagyon jól tudjuk, hogy mit rögzített a liberalizmus, és különösen azt, ha ennyire nem rögzítette volna le tényeit, nem lenne ránk szükség, nem lenne nemzetünknek arra szüksége, hogy a liberalizmusnak ezt a vélt igazságát lerázza magáról. De azt is tudjuk, amit viszont õk nem tudnak, hogy agrárállam és parasztállam között óriási a különbség, éppen úgy, mint iparállam és munkaállam között. Agrárállamot ugyanis paraszt nélkül is lehet építeni, csak gépesíteni kell mindent: szántóvetõ gépeket, aratógépeket, mezõgazdasági nagyiparszerû gyárüzemeket kell beállítani és mindezekbe proletárokat kell ültetni. Meggyõzõdésem, hogy nem lesz kevesebb a terméseredmény, csak eggyel kevesebb: a nemzetet jelentõ paraszttal. Ki lehet tehát irtani minden parasztot a gépesítés érdekében az agrárgazdálkodás szent nevében, csak ezzel önmagára kényszerített öngyilkosságot követ el a nemzet is, mert életgyökereit írtja ki mesterségesen. A liberalizmus az egész világon be is állította profitkapitalizmusának megfelelõen az agrárgazdálkodást, tehát anyagelvûségének megfelelõen a holt anyaggal való politikát, de ezzel párhuzamosan mindenhol vagy kiirtotta a parasztságot, vagy földproletárrá tette, akinek bensõséges viszonya a földhöz megszûnt. A proletárrá tett paraszton át proletárosodott el egész nemzetünk és lett rabszolgája a liberalizmus anyagelvûségének és kirívó, belõle született torzképének, a marxizmusnak. A parasztnélküliségnek elrettentõ képeit mutatják az angolszászok, a zsidók és a Szovjet, melyek agrárgazdálkodást mûvelnek és állami életük halálcsõdjét is aratják.
A hungarizmus tehát céltudatosan állította fel alaptörvényét, hogy parasztállamot építünk, mert tisztában van azzal, hogy egyedül a minden eszközzel ellátott parasztgazdálkodás képes úgy az erkölcsi, mint a szellemi és mint az agyagi nemzetélet fenntartására.
Még valamire fel akarom hívni a parasztvezetõk figyelmét, igen komolyan, mert lényegbevágó dologról van szó. 1914-18-ban részt vettem a világháborúban, a gyalogságnál szolgáltam. Vannak itt biztosan testvérek, akik velem együtt tapasztalhatták és talán még ma is tapasztalhatják mindazok, akik a gyalogságnál szolgálnak, hogy nem egyszer. de többször mondták neki: te büdös baka! Nézzük meg közelebbrõl ezt a büdös bakát! Meggyõzõdésem, hogy Szingapúr még ma is az angolok kezén lenne, nem esett volna még el, ha csak a japán hadihajók vonultak volna fel ellene, akár ezerszámra is és tartották volna legnehezebb ostrom alatt. Ahhoz, hogy Szingapúr tényleg elessen, hogy tényleg a japánok kezébe kerüljön, szükség volt a lenézett bakára, aki rohammal, testével és vérével megszerezte és megtartotta. Ugyancsak száz meg százezer repülõgép keringhetne még a mai napig is Kréta szigete felett és bombázhatná a szigetet, még mindig az angolok és görögök kezén volna, de a szárnyas baka, az ejtõernyõs vadász vakmerõ harca, véráldozatkészsége megtörte az ellenállást, megszerezte és megtartotta Krétát. A sok százezer páncélos hiába törte volna át a szovjet vonalakat, ha a páncélos vadász, a páncélos gránátos: a lenézett baka véráldozatával nem állította volna be a csata nagy sikerét. Málta szigetét és az angol szigetek Franciaországgal szomszédos partvidékeit közel három esztendeje állandó repülõtámadások alatt és súlyos, nehéz tüzérségi tûzben tartjuk, ennek dacára ezek mind ez ideig még mindig angol kézben vannak és fognak maradni mindaddig, míg a lenézett baka, a német és az itáliai gyalogos véráldozatukkal, hõsiességükkel birtokukban nem veszik. A szovjet baka, a francia, a holland, a norvég, a görög, a szerb, a lengyel bakák törtek meg elsõsorban és mert megtörettek, megtört az egész hadsereg ellenállása is és meg is semmisült. Nemcsak azért dicséri meg és emeli ki Hitler minden egyes alkalommal a német bakát: a muskétást, a gránátost és a vadászt, mert tényleg minden dicséreten felül állnak és a legmagasabb dicséret sem elég magasztalásukra, hanem azért is, mert tisztában van azzal, hogy minden hadseregnek az eleje és veleje, csatadöntõ királya, gyõzelmet vagy vereséget magával hordozó tényezõje: a lenézett, a büdös baka, aki borjújában nemcsak a marsallbotot hordja, hanem a hadsereg gyõzelmét és vereségét is. A háborút katonailag sohasem akkor vesztik el, amikor kevés

kezd lenni a gép és a hadianyag, hanem mindig akkor, amikor a bakában kevés kezd lenni az a szellem, mely a gyarló, múló emberbõl halhatatlan hõst képes kovácsolni. A magyar baka is a fegyvernemek királya, minden dicséretre érdemes, mert nemcsak a külsõ ellenség ellen kell harcolnia, hanem olyan belsõ ellenséggel szemben is, mely láthatatlanul és alattomosan támadja legfontosabb területén, utánpótlásában, erkölcsi, szellemi és anyagi hadi eszközeiben: a mögöttes országban, hazánkban, nemzetünkben.
Mindebbõl pedig egyetlen tanulság lehetséges éspedig az, hogy a baka a legfontosabb és a legelsõ a hadseregben, minden érte van és hogy a többi fegyvernem és szolgálati ág nem más, mint eszköz arra, hogy a baka felesleges véráldozatoktól mentesen tudja a csatákat megvívni, megnyerni és a háborút gyõzedelmesen befejezni. A felesleges vérveszteségektõl való megóvás iskolapéldája a Volga elérése után a sztálingrádi csata harcászati végrehajtása, mely alkalommal a nehéz fegyverek, a repülõk és a mûszaki erõk teljesen érett állapotba tették a célokat, mielõtt a gyalogság rohamra indult és a végeredményt gyõzedelmesen beállította volna.
Miért mondottam el mindezt? Azért, mert meggyõzõdésem, hogy a testvéreket itt elõttem egészen biztosan eddigi életükben, ha nem is egyszer, de biztosan többször illették a dísznévvel: te büdös paraszt! Eltekintve attól, hogy tudunk és ismerünk mi ennél sokkal büdösebbet is, a paraszt név becsmérlõ hangsúlyt, megbélyegzõ jelleget a liberalizmusban kapott, a kapitalizmus és a marxizmus ezt átvették és rendszerükbe csak a büdös parasztot voltak hajlandók beépíteni. Visszaemlékezem: mennyit kellett harcolnom, amíg elértem azt, hogy népünk eleje és veleje, a paraszt, akit kisgazdává proletárosítottak, újra elfogadja a legszebb, legigazabb, a legjobb nevet: a paraszt nevet.
Mert paraszt csak az, és egyedül csak az, aki a föld felelõs tulajdonában van, aki a föld felelõs ura és a földet felelõsen meg is mûveli a családja és nemzetünk közös jó hasznára. Akinek ilyen földje nincs, az minden lehet, csak nemzetfenntartó paraszt nem. Lehet árendás, lehet zsellér, bérlõ, lehet akár kis vagy nagygazda, de nem lehet paraszt a szó igaz és egyetlen értelmében.
A paraszt az, aki nyeri vagy veszti nemzete nagy harcait. Bár bukjon el mindenki, de ha a paraszt szívósan állva tud maradni, az a nemzet megél, nem veszhet el. A paraszt ennélfogva ugyanaz a sorsdöntõ tényezõ, az egyedüli sorsdöntõ tényezõ nemzetünkben és életében, mint a baka a hadseregben és háborúban. Ebbõl pedig ugyancsak egyetlen következtetés lehetséges éspedig az, hogy a paraszt a legfontosabb és legelsõ nemzetünkben, minden érte van és érte kell legyen és hogy a többi mind eszköz arra, hogy a paraszt nemzetünk nagy élethalálharcában fölösleges szellemi és anyagi veszteség nélkül tudja beállítani a parancsolóan szükséges végeredményt: a Hungarista Magyar Birodalmat. Ebbõl adódik azonban a paraszt roppant nagy kötelessége és felelõssége is. Ha nem vállalja kötelességét és nem vállalja örömteljesen felelõsségét, megszûnik nemzetfenntartó hivatása, ezzel azonban megszûnnek összes jogai is és a kötelességmulasztó és felelõtlen paraszt bukásba viszi nemzetét.
Sokan vannak, akik kifogásolják a paraszt önzését és földéhségét. Az igazi és egészséges paraszt mindenkor az egészséges önzés, az önzõ én kifejezõje és így az igazi és tiszta nacionalizmus képviselõje. A paraszt életszemlélete mindig a föld és az ég közötti síkban mozog. Megszántja-veti földjét, és miután minden földit rendben és sorban elintézett, eddig földre szegezett tekintetét az égre emeli és onnan kéri és várja az áldást munkájára, hogy annak eredménye és gyümölcse is legyen. A paraszt tehát zárkózott, legteljesebb egyén, leginkább én, de tisztában van azzal, hogy ez az én védelmét csak a sok-én közösségében kapja, a nemzetben és ennek én-rendjében: a nacionalizmusban. A paraszt csak úgy van a nacionalizmusba egészségesen beágyazva, ha a földbéke biztosítva van nemzetünk életében. A földbéke lényegét pedig így határozhatjuk meg: földbéke akkor van, ha a föld a paraszt felelõs tulajdonában és felelõs megmûvelésében van és munkájának eredménye és gyümölcse a paraszt családjának és nemzetünknek közös

hasznát biztosítja.
A paraszt élete nem más, mint harcos és eredményes viszonya a földhöz, az állathoz, magához a természethez, az élethez, ennek megismétlõdõ állandóságához, mindig egyenletesen lüktetõ életkeringéséhez: a tavasz, nyár, az õsz, a tél ütemeihez, mely az örök megtermékenyülés, beérés, az örök betakarítás és az új életet hordozó szükséges, erõt gyûjtõ és tároló életpihenés örök összehangoltságát jelentik az életképes nemzetek örök életében.
A paraszt egészséges és természetes földéhségében nyilvánul meg a nemzet életrevalósága, fejlõdõképessége, hatalomakarása. Az a nemzet megáll életútjában, melynek nincs egészséges földéhes parasztja s lassan, de biztosan sötétbe merül, eltûnik, hogy csak mint történelmi nemzet maradjon meg a többi történelmet csináló nemzet tankönyveiben.
A paraszt a növény: egy bizonyos földterület honképes, talajgyökeres növénye, amely csak bizonyos összetételû, tájfajtájú életterületen tud a leggazdaságosabban élni és gyümölcsöt hozni. A magyar paraszt hazánkon kívül nem tud megmaradni igazi parasztnak, hanem földmunkássá lesz, egyszerûen azért, mert nem képes életviszonyát új környezetében annyira bensõségessé tenni, mint hazánkban. Nem tudja olyan egységessé, természetessé és szükségessé tenni, mint családjában, õstalajában, ahonnan elszármazott.
A bensõségességnek ebbõl a tényébõl és valóságából adódik az, hogy az anyaterület peremvidékén letelepülõ parasztság miért kívánkozik olyan mélyen, erõsen és erõszakosan vissza az õsterületbe. Ha pedig ez a visszavágyásuk nem elégíthetõ ki visszatelepítéssel mert az õshaza már túltelepített odaszakítják magukat, letépik az általuk lakott, betelepített földterületet és hozzáépítik õshazájukhoz. Ez a természetes területszaporodás alapja ellentétben a mesterségessel, mely erõszakkal gyarapít, anélkül, hogy erre szüksége lenne, anélkül, hogy saját elsõdleges területén: az Õsföldön az erkölcsi, szellemi és anyagi túltelítettség meglenne.
Az országhatár mindig ott van, ahol a paraszt ekéje szánt, kaszája villan, kévéje földet borít, vére rögöt szentté tesz. Erõszakkal, imperialisztikus eszközökkel sohasem lehet országterületet növelni, országhatárokat tágítani, mert a szurony megtörik az ekén, a szerzõdés papírja elhamvad a rögre ömlött vér tüzében. De ezenkívül is: nincs olyan hatalmas, melynél hatalmasabb ne születne erre a földre. Hatalmas példája annak, hogy a természetes országhatárokat hogyan lehet természetes területszaporodással tágítani: a japán katona és a japán paraszt csodálatos életösszhangja. Japán mind ez ideig nem gyarmatosított, hanem mindig telepített és így mindig honterülettel szaporodik csodálatos hazája és nemzete. Európa népei erre az örök igazságra a nemzetiszocialista világnézetben eszmélnek és õk is megfogják valósítani a kard és az eke életösszhangját, mely nélkül biztonságos országhatárok nincsenek, soha nem voltak és soha nem is lesznek.
A paraszti élet egyformasága és egyöntetûsége az egész világon szembeötlõ, szembeszökõ. A paraszt mindenhol a kultúraalkotó, a kultúravédõ és nélküle egyszerûen nincs kultúra, nincs egészséges tiszta állami és népi élet.
Egyesek a paraszt eltûnését jósolják, vannak viszont egyesek, akik a paraszti életet és formáit mesterségesen élénkíteni óhajtják. Helyes felfogás ebben az alapvetõ kérdésben ez: Az életben mindig vannak dolgok, amik maradnak és vannak amik megváltoznak. Aminek meg kell maradnia, állhatatosan megmarad, hiába akarjuk megváltoztatni állandóságát. Aminek viszont meg kell változnia, megváltozik, hiába akarjuk megállítani, megmerevíteni. Kutatnunk kell tehát, hogy a paraszti életben mi az állandó és mi a változó. Állandó benne a kultúraalkotó képessége, a kultúravédõ készsége. Változók benne a követelések, melyeket a nemzet összességével szemben támaszt, hogy feladatának maradéktalanul eleget tehessen. Ezek a követelések mindenkor civilizatorikus, ennélfogva változó síkon mozognak. Változó tehát a paraszt civilizatorikus megépítésében, ebben viszont szükségszerûen, követelõen az. Ennélfogva rendelkezésére kell bocsátani idejében

a technika vívmányait. Ennek hozzáférhetõvé való tételével azonban nem semmisítjük meg a parasztot, ellenkezõleg: csak erejét hatványozzuk, fokozzuk fel. Ebbõl következik, hogy egyáltalában nincs is szükség arra, hogy a parasztra bizonyos sajnálkozással nézzünk, mint az olyan életre, mely már csak mesterséges ojtásokkal tartható egyáltalában életben. Azáltal, hogy a technika vívmányainak maradéktalan használatát számára lehetõvé tesszük, állítjuk be a nemzet tényleges civilizatorikus életébe és adunk gyakorlati értelmet, de gyakorlati célt is egész munkájának.

Parasztvezetõk! Testvérek!
A hungarizmus ideológiai és gyakorlati tartalmának keretében meg kell állapítanunk a magyar paraszt felfogását, szemléletét az európai sorsközösségrõl, a délkelet-európai erkölcsi, szellemi és anyagi szerepérõl és a magyar nép életterében betöltött, vallott és követelt hivatásáról.

I. Az európai sorsközösségben a magyar paraszt azt a felfogást vallja, hogy meg kell teremteni az európai népbékét és ennek alapján az európai földbékét. Felszámolásra vár az a nagy népi zûrzavar, amely a népvándorlás óta több mint másfél évezrede fent áll. Ez az állandósult népzûrzavar volt legbensõbb oka annak, hogy Európa népei határozott, természetes és szükséges keretek között mind a mai napig nyugodni nem tudtak, Ennek a kérdésnek egyik megoldási lehetõségét képezi az európai telepítések szükséges végrehajtása.
Ennek keretében igen lényeges tényre hívom fel a figyelmet. Európa iparosodott helyesebben iparosodottabb államai a mezõgazdálkodással foglalkozó helyesebben a kevésbé iparosodott államokat eddig gyarmatszámba vették, nem tartották teljes értékûnek, így természetesnek vették, hogy ezek eltartották õket minden kötelességszerû ipari ellenszolgáltatás nélkül. Igaz, ennek a visszás felfogásnak fõ képviselõi a zsidók, de viszont megállapítható, hogy ezt a felfogást az úgynevezett iparosodottabb államok vezetõi mind magukévá tették. Az erkölcsi, szellemi és anyagi kizsákmányolás állandó állapotában tartott ez a területe Európának meghatározható az Odera, Morva, Lajta, Fiume vonalától keletre esõ területtel. Ezért is volt tapasztalható az, hogy a társadalmi feszültségek mindig ebben a területben voltak a legnagyobbak, és kirobbanásuk mindig ebben a területben volt a legszélsõségesebb. Ennek az állapotnak a fenntartása nem lehet célja a nemzetiszocialista új Európának, ellenkezõen: az ebbõl való kiemelés, felszabadítás az egyik szükséges, élet parancsolta cél.
Vannak azonban egyesek, akik még mindig Kelet-Európa gyarmatosításának szükségességérõl papolnak. Ezek azonban annyira óvatos duhajok, hogy nem mondják meg, hol kezdõdik Kelet-Európa. Nézetem szerint valószínûen ott, ahol ezeknek az embereknek józan észjárása megszûnik. Emlékezzünk vissza 1918-19-re, a Párizs-környéki békeparancsok idejére. Ebben az idõben az úgynevezett gyõzteseknek minden erõfeszítése abban merült ki, hogy Európának a Rajna - Rhonetól keletre esõ részét hogyan és mint lehetne gyarmatosítani. Természetes, hogy ez nem sikerülhetett. Ez azonban még kevésbé fog sikerülni a nemzetiszocialista új Európában, a nemzetiszocializmus világnézetének alapvetésében, a nagyterek szükségszerû beállításának, megszervezésének korszakalkotó és korszakfordító nagy idejében. De különösen azért nem, mert amióta Japán megjelent az emberiség alkotó nagy történésében, amióta saját erejébõl és nem Európa jóvoltából emelkedett fel az európai nagyhatalmak legelsõ vonalába: az ázsiai nagytér összes népei öntudatra ébredtek, ugyancsak nem Európa jóvoltából, és Japán vezetése alatt egyszer s mindenkorra felszámolják a földgömbünkön a gyarmatosítást és a gyarmatbirodalmak mindenféle rendszerét. Máskülönben is: a nagytér szükségszerû gyakorlati beállítása óta teljesen megszûntek földgömbünkön a gyarmatosítás elõfeltételei és lehetõségei, valamint annak

szükségessége. A nagytérnek ugyanis egyetlen része sem fog gyarmatokból összetevõdni, hanem életterekbõl, melyek szerves erkölcsi, szellemi és anyagi részét kell képezzék a nagytérnek. Tehát és ennélfogva: legkevésbé lehet éppen Európában gyarmatosítani, az úgynevezett vezetõ fehér fajtában az európai vezetõ hatalmak részérõl, mert ennek csak egy vége lenne: belátható idõn belül Európa az ázsiai élettér gyarmatává süllyedne.

A parasztszervezés nagy lényegére és szükségére elõször Itáliában, azután Németországban döbbentek rá, kiindulva abból a helyes és megdönthetetlen alapból, hogy Európában az a nagyhatalom fog vezetni, amelyik elõször tudott megszervezni tiszta, egészséges parasztságot, tiszta egészséges földbékében és tiszta, egészséges nacionalizmusban. Németország a parasztságszervezésre eddig, tudomásunk szerint 80 milliárd márkát meghaladó nagy hiteltervet épített meg, melyet egyes részeiben már be is állít a jelenlegi súlyos viszonyok között végrehajtható gyakorlati terveibe.

II. Délkelet-Európában való életszerepünk még élesebben mutat rá a magyar paraszt nagy hivatására, ebbõl adódó nagy felelõsségére és végrehajtandó feladatának sorsdöntõ súlyára.

Az a terület, melyet Délkelet-Európának nevezünk, kezdõdik nyugaton Dévénynél és határolják az Alpok keleti nyúlványai, a Kárpátok, a Dnyeszter, a Fekete-tenger, az Égei-tenger, a Földközi-tenger. Közel egymillió négyzetkilométeres területén kereken ötvenmillió paraszti népet tart el, mely viszont 12 történelmi népszemélyiséghez tartozik. Délkelet-Európa a népszemélyiségeket véve alapul népi törmelékhalmaz, mely azonban Európa legtökéletesebb földrajzi, valamint geopolitikai, geohistóriai, geoökonómiai, geojurisztikai és geoszociológiai egységében él. Ezt az egységet eddig nem kívánták, nem akarták észrevenni. A hungarizmus azonban kényszeríti az összes hatalmi tényezõket, hogy ezt észrevegyék, de elsõsorban a délkelet-európai népszemélyiségeket vezeti rá annak az igazságnak meglátására, hogy az egységet csak egységes akarat, cél és cselekvés állíthatja be, a magyar nép pedig egész erkölcsi, szellemi és anyagi felépítésénél fogva vezetõ szerepre hívatott, erre való megszervezése saját erejébõl beállítható, mert rátermett, szívós, kiváló, mennyiségi és minõségi alkatelemei erre képesítik, szervezõképessége pedig megvan, csak eddig mesterségesen elfojtották.

Ennek a Délkelet-Európának paraszti megépítése elsõ hivatásként és feladatként kapná Dél-Európa és Délnyugat-Európa mezõgazdasági termékekkel való ellátását. Az orosz élettér, mondjuk a szláv elsõdleges élettér volna hivatott arra, hogy Európa többi részeit ellássa a szükséges mezõgazdasági termékekkel. Így Európa élelmezési ellátása függetlenné válik és biztosított lenne.

Az Európa-szükséges telepítésekkel kapcsolatosan egyesek felvetik magyar népünk, kitelepítésünk kérdését a Káspi-tó és a Fekete-tenger közelébe. Sõt: egyesek így állítják be ezt a kérdést: ha nem vagyunk hajlandók elfogadni az új Európát úgy, ahogyan azt a vezetésre hivatott északi fajta jónak és helyesnek látja, és nem hagyjuk abba a turanizmus eszmerendjének a firtatását, úgy büntetésbõl kerülünk oda, keletre, a turáni népek közé s ott aztán kedvünkre csinálhatjuk a turanizmust. Az ostoba nyelvöltögetések mögé bújt Európa-rendezõknek erre az arcátlanságára csak egyetlen felelet adható: meglehet, hogy az erõszak, korlátoltság és aljasság hármas munkája magyar népünket ki tudja telepíteni a Káspi-tó és a Fekete-tenger közelébe, de biztos vagyok abban, hogy legfeljebb egy nemzedékforduló után magyar népünk újra visszatérne Õsföldjére, de visszatérésünk után már nem lennénk rokontalan nép Európában.

Ettõl az ostobaságig menõ naivitástól eltekintve azonban tudnia kellene már mindenkinek, hogy a magyar nép államalkotó és népbékét biztosító szerepe nélkül Délkelet-Európában mindig politikai, gazdasági és társadalmi zûrzavarok voltak, vannak és lesznek, hogy a magyar nép kikapcsolása ebbõl az élettérbõl Európa tragédiája is lenne, mert Európának ez a kulcsterülete a magyarság nélkül örök csataterévé válna Berlin Moszkva, Róma és nem utolsó sorban Tokió erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek.

Tudnia kell azonban a magyar parasztnak azt is, hogy ha délkelet-európai hivatását betölteni képtelen, úgy ezt egy másik paraszti nép fogja megtenni parancsoló szükségbõl, mert ebben az élettérben különösen szükség van a vezetõ cél, a vezetõ akarat és a vezetõ cselekvés kifejezésére. Délkelet-Európát paraszti népeinek megszervezése után kapcsolnunk kell szervesen Európa többi nacionalista és szocialista életterébe. Ezeknek az életösszhangjából kell viszont megteremteni, megépíteni az európai nagy tér nemzeteinek sorsközösségét.

III. Magyar nemzetünk életterében a parasztság hivatása, feladata, felelõssége, kötelessége és ezekbõl adódó hatalmi helye adva van a hungarizmusnak abban a két alaptételében: hogy a paraszt a nemzetfenntartó, és hogy a hungarizmus a parasztállamot építi.

Hogy mindennek megfelelhessen, a következõ nemzetszervezési feladatokat kell a parasztnak és elsõsorban a vezetõrétegének, a paraszti értelmiségnek végrehajtania: meg kell szerveznie a parasztot úgy, hogy a föld felelõs tulajdonába és megmûvelésébe kerüljön. A parasztot be kell állítania az állam civilizatorikus életébe, mint államhatalmi tényezõt és belõle tudatosan kell nevelni elsõ államhatalmi tényezõt. A földbékét kell biztosítani.
A paraszt az õstermelõk hivatásrendjébe tartozik. Ennek megoszlása a természetes hivatásuk szerint a következõ: az alföldi és mélyföldi paraszt; a felföldi és magasföldi paraszt; a hegyvidéki paraszt; a bányász; az erdõt mûvelõ paraszt; az állattenyésztõ paraszt; a halász és a vadász.
Amellett, hogy megadjuk a paraszt természetes hivatását és helyét a társadalomban, meg kell még határoznunk viszonyát nemzetünk egyes alapvelõ erõtényezõihez, mert így domborodik ki igazán a paraszt nagy hivatása és feladata.
A munkához való viszonyát úgy határozhatjuk meg, hogy a paraszt szolgáltatja a nyersanyagot, de szüksége van a munkásra, mert ez dolgozza fel és ez teszi fogyasztóképessé. Így egymást munkájukban kiegészítik, egymást nem nélkülözhetik. Az eddigi rendszerek a parasztot és a munkást, az általuk kifejezett nacionalizmust és szocializmust mindig egymással szembehelyezték, ebbõl folyóan a paraszt és a munkás az öncélú érdekrendszerekben életükben és felfogásukban egymástól eltávolodtak, egymást halálosan kikezdték és egymás ellen kíméletlen, mesterségesen szított társadalmi és osztályharcot kezdeményeztek és vívtak.
A hungarizmusban a paraszt és a munkás parancsolóan szükséges életösszhangban szervezõdik és ketten azok ellen állítják be közös akarásból fakadó elhatározással kíméletlen harcukat, akik meg akarják zavarni vagy
lehetetlenné akarják tenni véres csalódásokon keresztül acéllá kovácsolt összhangjukat.
A paraszt viszonya az értelmiséghez sorsdöntõ nemzetünk életében. A paraszt jelenti az õstelevényt, melybõl nemzetünk vezetõrétege születik, nõ ki és amellyel az értelmiségnek mindenkor a legbensõségesebb viszonyban kell maradnia. Ha az õstelevény mérgezett az elromlott politikai, gazdasági és társadalmi viszonyok miatt, úgy az értelmiség is mérgezett lesz. Ha az értelmiség megszakítja az õstelevénnyel való bensõséges viszonyát a fennálló politikai gazdasági és társadalmi rendszer mesterségesen felépített válaszfalai miatt, úgy végzetesen elszakad természetes szülõtalajától, gyökértelenné válik és teljesen kiszolgáltatottja lesz öncélú és önkényes hatalmi akarásoknak.
A hungarizmus beállítja és megszervezi a paraszt és értelmiségi parancsolóan szükséges bensõséges viszonyát és azok ellen törvényesíti harcukat, akik azt lehetetlenné akarják tenni, újra meg akarják szakítani.

A nõhöz való viszonya adódik élettörvényünkbõl: a családi élet tisztasága, erkölcse, dús gyermekáldása abban a tudatban, hogy egyetlen gyermeke sem marad ellátatlan. A

parasztnak tudnia kell, hogy nemcsak a földet, hanem a nemzetét is meg kell becsülnie azáltal, hogy a gyermekáldást vállalja és nemzetünk iránti kötelezettségének tartja.
A paraszt a fegyveres Nemzet eleje, biztosítja a vér és rög, a magyar élet és a magyar tér hõsi életviszonyát. Az önfeláldozó hazaszeretet megtestesítõje abban a szent tudatban, hogy egyedül véráldozatából származhat nemzetének és családjának erkölcsi, szellemi és anyagi biztonsága. Ez az az örök törvény, mely viszonyát a katonához örök idõktõl megszabta és mindenkor meg is fogja szabni mindaddig, míg a tiszta és egészséges paraszt jelenti nemzetünk létalapját és sorsát.

Parasztvezetõk! Testvérek!
Megrajzoltuk a magyar paraszt helyét térben és idõben, lefektettük az alapelveket, megmértük parasztságunkat abból a szempontból, hogy nagy feladatát el tudja-e végezni. Meg kell azonban vizsgálnunk azokat a kérdéseket is, melyek a mi hungarizmusunk parasztpolitikájának szögletkövei. Ismernünk kell egyszóval a mindennapi életben felvetõdõ nagy kérdésekre pártunk és mozgalmunk álláspontját, hogy nemzetszervezõ feladatunkban ezek ismerete segítségünkre legyen.

1. Így elsõsorban a földkérdésrõl kell tiszta képet kapnunk. A hungarizmusnak alapelve szerint hazánk minden jószága erkölcsi, szellemi és anyagi egyaránt nemzetünk elidegeníthetetlen tulajdona. Ennek a tulajdonnak részeivel azok sáfárkodnak, akik azzal felelõsen tudnak bánni. Ebbõl folyóan a föld csak azé lehet, aki azt felelõsen, okszerûen, célszerûen meg tudja mûvelni, vérével meg tudja tartani és gyermekeinek hiánytalanul és csonkítatlanul örök örökségül tudja hagyni. A föld tehát a parasztté.
A földet telepíteni kell, ha azt akarjuk, hogy a miénk maradjon. Telepíteni kell emberrel és a nép lelkével. Ez a telepítés örökös folyamat. Kezdõdött, amint hazánkat ezer év elõtt elfoglaltuk és el fog tartani amíg magyar népünk emberével és lelkével telepíteni tudja. Ennek az életmunkának céltudatosnak kell lennie. Nem szabad megtûrni, hogy beteges földéhség kapjon lábra, mely abban merül ki, hogy egyesek már új földet szereznek, amikor birtoktesteiket még egyáltalában nem mûvelik meg okszerûen, célszerûen és azok csupán csak kis hányadát adják az elérhetõ terméseredménynek. Ezek ellen éppen olyan kíméletlenül kell eljárni, mint olyanok ellen, akik népünk természetes betelepítésének erõszakkal, fondorlattal útjában állnak.
A zsidó mindig a parasztot kezdi ki, ha a nemzetet tönkre akarja tenni:
a gazdasági életbe való erõszakos beszivárgásával a paraszttermelést és a parasztgazdálkodást teszi mesterségesen lehetetlenné. A szellemi életbe való erõszakos beszivárgásával pedig a paraszterkölcsöt, a paraszt természetes kultúraalkotó képességét teszi tönkre. E kettõ elpusztítása után összeomlik a nemzet, a zsidóság pedig, mint aki jól végezte a dolgát, otthagyja rombolásának színhelyét, újabb nemzettestbe helyezkedik át. Így vált a földkérdés nemzetünkben sorskérdéssé, a telepítés gyors végrehajtásának szüksége pedig nemzetünk életkérdésévé.

2. Nemzetünk életterének drága jó földjét úgy tudjuk csak sorskérdésének megfelelõen birtokunkban tartani és tulajdonunkba venni, ha a kisbirtok-nagybirtok kérdését egyszer s mindenkorra le tudjuk és le merjük venni dolgozó életünk napirendjérõl.
Hungarizmusunkban mint minden kérdésben, úgy ebben is: nemzetünk érdeke dönt.
A kisbirtokot, a paraszti birtokost és az ezen, történõ parasztgazdálkodást nemzetünk érdeke megkívánja és megköveteli, ezért a nagybirtok meg fog szûnni. A paraszti birtoktestek nagysága a talajminõségnek megfelelõen változó lesz, melyen a paraszt egyedül felelõs, egyedül vezet és irányít. A nagybirtokokat az örökbérletrendszerrel fogjuk beállítani a nagy telepítési tervünkbe. Az örökbérlet már tulajdon, öröklõdõ, a birtoktest ára az örökbérlettel lesz törlesztve. Ezzel minden nagybirtok azonnal letelepítési célokra

kisajátítható. Az örökbérletet, mint egyáltalában az egész parasztgazdálkodást a hungarista állam fogja védeni, mint nemzethasznú, közérdekû és közjogi ügyletet, úgy, hogy az örökbérleten gazdálkodó paraszt magánjogi zaklatásoktól mentesen fogja végrehajtani nagy mûvelési feladatát.
Ezen a helyen kell tisztáznunk, hogy egyetlen paraszti birtoktestre milyen feladatok hárulnak, termelés szempontjából milyen termelési rész esik rá. Tudnunk kell, hogy jelenleg kereken 3.5 millió család van hazánk területén, ebbõl kereken 2 millió foglalkozik õstermeléssel, másfél millió tehát ellátatlan. Ennek ismeretében az egy paraszti birtoktestre esõ hányad a következõkbõl tevõdik össze: a birtoktestnek fedeznie kell: a parasztbirtok szükségletét, az ellátatlanok szükségletét s a fedezendõ szükségletben még benne kell legyenek a nemzetünk szempontjából szükséges tárolások és az európai részszükséglet is. Ebbõl látható tehát, hogy parasztságunknak minden eszközt meg kell adnunk, hogy roppant súlyos feladatának és kötelezettségének eleget tudjon tenni.

3. A vázolt nagy feladatának azonban csak akkor tud megfelelni és minden tekintetben eleget tenni, ha minõségi és mennyiségi termelésre állítja be birtoktestét, parasztgazdálkodását. Ez követelmény nemzetünk részérõl vele szemben. Ennek eleget tenni viszont kötelessége a parasztnak. Ebben az elsõ segítség a gép és az összes szükséges technikai eszközök. Ezeknek jelenléte, de használata is jelenti a parasztgazdálkodás civilizatorikus fokát. A gép azonban csak eszköz és nem cél. Eszköz, hogy az ember munkaerejét, munkaképességét és jólétének lehetõségeit felfokozza. Ha a gépet céllá tesszük, mint a liberalizmus kapitalisztikusan felépített plutokrata rendszerében, úgy egész gazdálkodásunk feltétlenül nemzetgazdasági csõdbe torkolló agrárgazdálkodássá fajul, ennek totális parasztnyomorával, parasztszegénységével és elproletárosodó nemzetével.
A paraszttermelés minõségi és mennyiségi követelményeinek célszerû és okszerû belterjes és külterjes gazdálkodással kell eleget tennünk.
A belterjes gazdálkodás elsõ célja legyen a családi életterek szükségleteinek fedezése. Törekedni kell arra, hogy különösen kertgazdálkodásunkat a jelenlegi igen alacsony színvonalról emeljük fel olyképpen, hogy különösen a Duna-Tisza között, hazánk és Európa elsõ kertparadicsoma legyen. A belterjes gazdálkodásba kell feltétlenül szervesen beépítenünk a munkás, az értelmiségi családi kertgazdálkodását is, mely családi életterük apró szükségleteit hivatott biztosítani. Ennek alapelve csak az lehet, hogy ezek a családi kertgazdálkodások nem értékesíthetnek családon kívül, hanem egyedül és kizáróan csak önfogyasztásra termelhetnek.
A külterjes gazdálkodás teremti elõ a közösségi szükségleteket, de kizáróan paraszti birtoktesteken. Feleslegként csak az a mennyiség kezelhetõ, amely megmarad a közösségi szükséglet teljes fedezése után. Ezeket a feleslegeket kell beállítanunk a nemzet szükségleteit szolgáló tárolásokra és az európai szükségletek részkielégítésére.
Nemzetünk élelmezése szempontjából csak abban az esetben nevezhetõ önellátottnak és függetlennek, ha minden család éléstárában egy teljes év szükségletét tárolja. A kiskereskedelemben a közösségi szükségletek egyévi mennyisége meg van. A nemzet közösségi szükségletét jelentõ elsõrendû fontosságú honvédelmi szükséglet egy évi mennyisége a tárházakban meg van és ha egy teljes évi szükséglet a szántóföldeken, a mezõgazdálkodásban még ki nem termelt állapotban megvan, akkor a kitermelésre munkaanyag és munkaerõ hiány nélkül beállítható. Ilyen élelmezési tervgazdálkodás mellett nemzetünk mindig legalább három évre biztosítva van élelmezés szempontjából olyképpen, hogy háború esetén megrázkódtatások nélkül lehet beállítani a háborús élelmezési tervgazdálkodást.

4. A parasztgazdálkodás számára életkérdés a magas színvonalon álló mezõgazdasági ipar. Nemzetünknek tehát elsõsorban olyan nagyiparra van szüksége, mely a mezõgazdasági

iparban szükséges gépeket állítja élõ. És azokat a technikai segédeszközöket, melyek a parasztgazdálkodás mennyiségi és minõségi termelését elõmozdítják, lehetõvé teszik.
A mezõgazdasági ipar megszervezése, megépítése a parasztgazdálkodások termelvényeinek feldolgozására: elsõrangú kérdés a parasztgazdálkodáson alapuló mezõgazdálkodásban. A mezõgazdasági ipar alapja a jól megszervezett kisipar. Kisiparnak mindig ott van jogosultsága, ahol egyéni ízléseket, sokféleségeket, sokrétûséget és mindezekben minõséget kell biztosítani. A kisipart is gépesíteni kell, anélkül azonban, hogy ebbe a gépesítésbe a kisiparos belepusztulna. Legfontosabb elv azonban a mezõgazdasági ipar megépítésében mindig az marad, hogy nem fejleszthetõ nagyiparrá, és az, hogy a mezõgazdasági ipart szét kell osztani az egész ország területére. A mezõgazdálkodás termelvényeit tehát helyszíni feldolgozással kell a mezõgazdasági iparnak iparilag értékesítenie.
A parasztgazdálkodás ennélfogva nem állhat meg minõségileg megszervezett és mennyiségileg megfelelõ számban kiépített kisiparosság, valamint értékesítõ, fogyasztási és beszerzési szövetkezetekbe beépített, beszervezett kiskereskedelem nélkül. Ezek hivatottak arra, hogy egyrészt a paraszt gazdálkodásának, másrészt a családok és a nemzet közösségi élettereinek sokrétû szükségleteit minõségileg és gyorsan kielégítsék. A parasztgazdálkodástól ennélfogva elválaszthatatlanok.

5. A parasztgazdálkodás nyugodt és biztonságos menetét feltétlenül biztosítani kell azáltal, hogy a felelõs nemzetvezetés leveszi a paraszt válláról az értékesítés, az ellátás és a hitel gondját és feltétlenül gondoskodik arról, hogy a paraszt abban a biztos tudatban éljen és gazdálkodjon, hogy minden terményét biztosan el tudja adni idejében, biztos áron, árveszteség és értékveszteség nélkül. Hogy minden szükségletét a kisipar és a kiskereskedelem minõségileg és idejében rendelkezésre állítja olyan áron, mely teljesen összhangban van termelvényeinek értékével és tényleges árával. Hogy termelésének minõségi és mennyiségi feldolgozására a szükséges hiteleszközöket a nemzetvezetés olyan hitelmûveletekkel biztosítja, melyek termelését nemzetgazdálkodásunk teljes vérkeringésébe szervesen beépítik és alapjául szolgálnak nemzetgazdálkodásunk minden más hitelszükségletének is.
Minden egyes paraszt ennélfogva közvetlenül hitelre jogosult, minden paraszti birtokos hiteljogosságán és ennek megtartásán nemzetünk egyetemlegesen õrködik. A kamat nem lehet soha magasabb, mint a föld tiszta hasznának legfeljebb egyharmada.

6. A mindenkori legégetõbb kérdése a parasztpolitikának a parasztadósságok rendezése. Ez mindaddig idõszerû marad, míg végleges rendezését nem nyeri egyrészt a paraszti hitelkérdés megoldásával, másrészt a fennálló adósságok végleges felszámolásával. Ezt a kérdést azonban tényleg megoldani egyedül és kizáróan a Hungarista Birodalom tudja és meri. Egyszerûen azért, mert ezt a kérdést úgy fogjuk megoldani, hogy a parasztadósságokat teljes egészében a Hungarista Állam veszi át, a hitelezõkkel a Hungarista Állam állapodik meg. A parasztadósságokból történt végrehajtásokat természetesen visszamenõen felül fogjuk vizsgálni és élni fogunk mindazokban az esetekben az adósság törlésével, melyekben kimutatható, hogy az eddig fizetett kamatokkal a tõke összege már törlesztve lett. A parasztadósságok kérdését természetesen nemzetünk eladósodásának kérdésével egyetemben és szervesen fogjuk megoldani, igen gyökeresen és sürgõs gyorsasággal. Ebben sem lesz semmi baj. Ezzel egyidejûleg természetesen kíméletlenül meg fogjuk szüntetni a parasztadósságokkal kapcsolatos zaklatásokat a parasztot kamatrabszolgaságban tartó hitelezõk részérõl.

Parasztvezetõk! Testvérek!
A hungarizmus arra a helyére ülteti parasztságunkat, amelyre mindig való volt, de eddig

elérni nem tudta, az elsõ helyre. Csak az a nép egészséges, áll szilárdan, tud megküzdeni minden viharral, melynek parasztsága az elsõ helyen van, egész népi és állami életében. Rend csak úgy van, ha mindennek meg van a helye. És minden a helyén is van. A liberalizmus mindent elmozdított természetes rendjébõl és gátlás nélküli élvezõi mindig más és más helyet adtak nemzetünk élettenyezõinek aszerint, hogy szabados üzleti felfogásuk hogyan ítélte legjobbnak a társadalom szerkezeti megépítését arra, hogy belõle a legnagyobb profitot csikarhassa ki. Minden a profit szempontjából lett beállítva. Az államnak csak egyetlen feladata volt: az, hogy ezt az egyoldalú, beteges, mohó, papzsákos profitéhséget elfogadja, alátámassza és lehetõvé tegye. Egyetlen kötelessége pedig abban merült ki, hogy lakat vagy föld alá vagy állami és társadalmi átok alá helyezze mindazokat, akik a nemzet, a nép, a családok szemszögén át merték látni, bírálni ezt a förtelmes tolvajgazdálkodást és mohóságot.
Amíg a föld és területe szükséges az emberiség életében, és mindig szükséges lesz és mindaddig, amíg az emberiség építõkockáit a nemzetek, a népek fogják alkotni: addig parasztra is szükség lesz. Meggyõzõdésem, hogy mindig nemzetek és népek fogják az emberiség építõkockáit képezni, mert szörnyûség volna, ha az emberiség arra a visszataszító sorsra jutna, mint a zsidó nép: elõször paraszti nép, parasztságának elvesztése után rabszolgatartó nép és szétporladva minden népek pusztító mérge.
Meglehet, hogy a paraszt külsõ formamegnyilvánulásait le fogja vetni, át fog formálódni, de soha nem pótolható géppel vagy más anyagi eszközzel, mert az anyag az holt, nem pótolhatja az elevent, az életet. Agrárgazdálkodás sohasem pótolhatja az elevent, a parasztgazdálkodást. A társadalomban mindig megmarad az, aki a nyersanyagot teremti elõ, a nyersanyagot termeli: az õstermelõ és ennek eleje és veleje: a paraszt!
Emberi névre méltó csak az a nép marad, melynek egészséges parasztsága van. Ha ezzel nem rendelkezik, legtöbbnyire kivetkõzik emberi mivoltából és teljesen kultúrtalanná válik. Ennek a megállapításnak igazságát, bizonyítékát a zsidók, az angolszászok és az oroszok által beállított rémületes példák állítják szemeink elé: Embertelenek, kultúrálatlanok, otthonnélküliek és hazanélküliek, mert a három fajtának az a legnagyobb katasztrófája, hogy nincs egészséges, talajgyökeres és honképes parasztsága. Teljesen parasztnélküli.
A paraszt és a munkás sors és társközössége felbonthatatlan. A liberalizmus, a marxizmus, a kapitalizmus tudatosan elválasztották egymástól, de a hungarizmus nacionalistává és szocialistává nevelt, öntudatosult értelmiségének erélyes kezével össze fogja forrasztani õket. Mindegyiket beállítja az õ élethivatásába és összehangolt munkájukkal törvényesíteni, szentesíteni és biztosítani fogja, tudja, meri és akarja millió és millió család életbiztonságát. Nemzetünk történelmi elhívatottságát, magyar népünk hatalomakarását, uralomra érettségét és vezetni tudását, valamint az európai népek nacionalista erejébõl való megépítését.
A hungarizmus parasztszervezése és paraszti szervezetei alapvetõ elõfeltételek a mi harmadik honfoglalásunkban és nélkülözhetetlen tényezõi a Hungarista Magyar Birodalom biztosan eljövendõ dicsõségének, nagyságának és boldogságának.
Kitartás!

1942. OKTÓBER 18-ÁN A HÛSÉG HÁZÁBAN AZ ELSÕ ORSZÁGOS MUNKÁS NAGYTANÁCS ÜLÉSÉN ELMONDOTT BESZÉD

A MUNKÁS

Munkásvezetõk! Testvérek!
A világnézeti háború, amely megalkuvás nélkül fogja beállítani a végsõ eredményt, meg fogja teremteni azt, amiért véráldozatát hozza és roppant erõfeszítéseit teszi: a nacionalista és szocialista Európa-közösség rendszerét és rendjét. Hangsúlyozom: a szocialista és

nacionalista új rendet. És ezen a helyen ismét ki kell jelentenem azt, hogy nacionalista és szocialista vagyok: ellensége vagyok minden nacionalizmusnak, melyben nincs szocializmus, de ellensége vagyok minden szocializmusnak is, melyben nincs nacionalizmus. A nacionalizmusnak és szocializmusnak életösszhangján épül fel az egész Hungarizmusunk, melyet népünk és nemzetünk teljes politikai és társadalmi életébe át akarunk és fogunk ültetni. A Hungarizmus ezt az életösszhangot vallja és szervezi ideológiai és gyakorlati rendszerbe és rendbe, mert azt vallja, hogy szocializmus nélküli nacionalizmus elkerülhetetlenül sovinizmussá fajul, a nacionalizmus beteges és merev gyakorlatába, és hogy a nacionalizmus nélküli szocializmus ugyancsak elkerülhetetlenül materializmussá fajul, a szocializmus beteges és merev gyakorlatába. Ennek következményei pedig nagyon is ismeretesek a múltból és még inkább a jelenbõl. Úgy a sovinizmus, mint a materializmus erõszakon alapuló rendszereket hoz létre, végeredményben mindkettõ az imperializmusba torkollik, a soviniszta vagy a materialista imperializmusba, mely mindig katasztrófát jelent a társadalmi közösségre. Ezeknél az okoknál fogva kell mindenkor hangsúlyoznunk és nemzetfelvilágosító munkánk tengelyébe állítanunk, hogy az új Európa nacionalista és szocialista lesz, mert rossz lenne az az Európa, mely csak a nacionalizmus vagy csak a szocializmus alapján épülne: elpusztulna még mielõtt alapjait megépíthette és új erkölcsi, szellemi és anyagi életét élvezhette volna.

A nacionalista és szocialista új Európát az európai nemzetek munkaközössége és munkásközössége fogja megépíteni. Ezt a nagy közösséget azonban csak a felelõs munkakörébe állított munkással lehet megépíteni, de sohasem a proletárral. Munkástestvéreink számára tehát nem jelent kevesebbet a nemzetiszocialista világnézetben vívott szabadságharc, mint végleges felszabadulást a plutokrata rendszerbe szervesen beépített marxi politikai, gazdasági és társadalmi rabszolgaságból, erkölcsi, szellemi és anyagi bilincsekbe vert felelõtlen proletár mivoltából.

Ha figyelemmel kísérjük Európa évezredes történelmében azt a harcot, melyet a dolgozó vívott a munka, a megbecsülés és a jog életalapjaiért, a következõ nagy történelmi kép alakul ki ebbõl az évezredes nagy harcból.

Az ókorban a zsákmánygazdálkodás az alap, melynek munkarendjét a rabszolga képezi: tõkerendszere ennélfogva nem lehetett más, mint a zsákmánykapitalizmus a rabszolgává tett emberrel mint pénzfedezeti eszközével. A rabszolgatartó gondoskodik a rabszolgáról, mert értéket jelent számára mindaddig, amíg teljes munkaerejében van; minden érzelgõsség nélkül azonban elpusztítja, amint munkás erejének végére ér; mert dologtalant nem etet és nem itat még akkor sem, ha erõt sorvasztó munkájában lett munkaképtelenné, erõtlenné, rokkanttá és ezáltal dologtalanná. Ennek a kornak társadalmi harcai a rabszolgalázadásokban jutnak kifejezésre.

A mélyére nézve ezeknek a társadalmi küzdelmeknek azonban megállapíthatjuk, hogy ezek nem jelentettek mást, mint az aljas sorsban és sorban tartott ember harcát az ember megbecsüléséért, akár tudatosan, akár tudat alatt jelentkezett is ez a cél. Ennek a kornak a világnézete, mely annak az idõnek erkölcsi, szellemi és anyagi felfogását, szemléletét és gyakorlatát meghatározta, az imperializmus volt. A fizikai erõszakon nyugvó hatalmi és uralmi rendszer az erkölcsi, szellemi és anyagi zsarnokság.

A középkorban a kép változik. A jószággazdálkodás kerül az elõtérbe, ennek munkaerejével, a jobbággyal. Tõkerendszere ennélfogva a jószágkapitalizmus, melynek pénzfedezete maga a jószág. A jobbágy tartja el önönmagát, de köteles elsõsorban a jószágtulajdonos jólétérõl gondoskodni. A társadalmi küzdelmek ilyenformán mint parasztlázadások ahogyan rosszul nevezik jelentkeznek, melyek már nemcsak az ember, hanem a föld megbecsüléséért is folytak és a föld megbecsülését is állítják céljukba. Ennek a kornak világnézete, mely a jószággazdálkodást vetítette ki anyagi gyakorlatába, a

feudalizmus: hûségrendszer anyagi juttatás alapján, tehát jószággal megvásárolt hûség, mely természetesen csak addig tartott, míg a jószágból tellett, azonban ezzel együtt el is múlott. A feudalizmus nem volt más, mint az erkölcsi, szellemi és anyagi elõjogok önkényén alapuló hatalmi és uralmi rendszer, mely elõjogok egyenesen Istentõl és az õt helyettesítõ pápától eredtek.
Az újkorban a liberalizmus világnézetének megfelelõen kialakult a profitgazdálkodás a maga plutokrata rendszerével és ennek jellegzetes munkaerejével, a proletárral. Tõkerendszere a pénzkapitalizmus, melynek pénzfedezeti eszköze az arany. A proletár az, aki dolgozik és tartja el a profitgazdát; õróla viszont senki sem gondoskodik, legfeljebb a kocsma, a menhely és a börtön. Ennek a korszaknak a társadalmi küzdelmeit jellemzik a proletárlázadások és a harcok a munka megbecsüléséért. Az ember és a föld megbecsüléséért folytatott harchoz tehát mint harmadik: a munka megbecsüléséért folytatott harc szegõdik. Ez a világnézet az erkölcsi szellemi és anyagi szabadság, szabadosság hatalmi és uralmi rendszerében és rendjében kapta meg jellegzetes és kifejezõ gyakorlatát.
A legújabb korban, melyet az 1914-18-as világháború végétõl lehet számítanunk, jut krízisbe az eddig felépített anyagelvû rendszer. Majd teljesen csõdbe kerül és helyét súlyos, véres harcok árán és ezektõl kényszerítve átadja a nemzetgazdálkodásnak, melynek munkaerejét a munkaállamba felelõsen beépített dolgozó jelenti és melynek tõkerendszere ennélfogva nem lehet más, mint a nemzetkapitalizmus, melynek egyedüli lehetséges pénzfedezeti eszköze: a totális Nemzet munkaképessége. A munkásállam parancsolóan szükséges rendszerének és rendjének megvalósításáért folytatott társadalmi harcokat, mint népi mozgalmakat látjuk Nemzetünk sorsdöntõ életében is. Ezzel az ember, a föld és a munka megbecsüléséért évezredek óta folytatott harchoz mint negyedik, a nép megbecsüléséért folytatott harc sorakozik. Ennek a harcnak a céljában a nemzetiszocializmus világnézetének megvalósítása áll, magyar gyakorlatába a Hungarizmus megvalósítása nemzetünk életterében. Ezekbõl a történelmi tényekbõl következik:
Elõször: a kizsákmányoló rendszer és az ellene viselt harc olyan régi, mint az emberiség. Elõször az ember vette fel ellene a harcot. Harcában elbukott. Azután a föld, a munka, de mindegyik elbukott; mai napjainkban azonban összefogott az ember, a föld és a munka a népi mozgalmakban, mint a nép és a Nemzet egyedüli tényezõi a életösszhangban, és egy akarattal, egy céllal, közös cselekvéssel semmisítik meg a kizsákmányolás rendszerét, visszatérésének lehetõségét.
Másodszor: a harcos mindig a dolgozó, ennek ereje és veleje a munkás, csak minden korszakban más és más név alatt jelentkezik és harcol: az ókorban mint rabszolga az ember megbecsüléséért, a középkorban mint jobbágy a föld megbecsüléséért, az újkorban mint proletár a munka megbecsüléséért és a legújabb korban mint nacionalista és szocialista munkás az embert, a földet és a munkát egybefoglaló nép megbecsüléséért.
Harmadszor: a kizsákmányoló rendszer is minden korban ugyanaz volt, csak mindig más és más név alatt jelentkezett. Az ókorban mint rabszolgatartó imperializmus, a középkorban mint jobbágynyúzó feudalizmus, az újkorban mint proletárámító liberalizmus és marxizmus, a legújabb korban legklasszikusabb formájában: mint a pénzen keresztül hatalomra jutott korlátlanul uralkodó plutokrata kapitalizmus.
Negyedszer: az évezredek alatt mindig ugyanaz volt a bérencek siserehada is, mely a kizsákmányolókat mindig bújtatta, csak más és más név alatt jelentkeztek: az ókorban mint patrícius, a középkorban mint lovag, az újkorban mint mágnás és iparlovag, a legújabb korban mint a bújtatóknak legklasszikusabb kifejezõje, az Aladárnak nevezett jobboldali és ál-nemzetiszocialista.
Ötödször: a kizsákmányoló rendszerek képviselõje és élvezõje az évezredeken keresztül mindig egy és ugyanaz volt, akárhogyan is bújtatták, akárhogyan is akarták védeni

erkölcsi, szellemi és anyagi törvényekkel: az örök zsidó, aki örök ellensége és kizsákmányolója marad a dolgozó népeknek.
Végkövetkeztetésképpen leszögezhetjük az alaptörvényt: a nemzetiszocializmussal vívott szabadságharcban a munkás évezredes harca zárul le úgy, ahogyan azt a természetes világrend örök erkölcsi törvényei megkövetelik. Ezzel a meglátott igazság parancsolóan szükséges beállítása és követelt megvalósítása is megtörténik. A magyar munkás Hungarizmusának harcában lezárja országunk, Hazánk és Nemzetünk szempontjából az ember, a föld, a munka és a nép megbecsüléséért folytatott évezredes munkásharcát és beállítja a végcélt: a társadalmi béke, a földbéke, a munkabéke és a nemzetbéke összhangját, mely a Pax Hungarica törvényesített, szentesített és biztonságosan védett politikai, gazdasági és társadalmi rendszerét és rendjét jelenti a meglátott új igazság, új szabadság és új valóság alapján fejlõdõ életútján.
Igen fontos tény az, hogy Európa minden népében a munkás és a nõ volt az, akik ezeket a kíméletlen harcokat végigküzdötték. Az ókorban és a középkorban egyedül, magukra hagyatottan: az újkorban az elsõ idõkben az értelmiség és a parasztság által támogatva, de azután újra magukra hagyatva. Éppen ezért a munkás és a nõ az ókorban, a középkorban és az újkorban dicsõséges nagy harcukban mindig elbuktak, s így a munkás proletárrá alacsonyodott, a nõ viszont családtalan és otthontalan életbe züllött, és vagy erkölcsi, szellemi és anyagi szabadosságot hirdetõ "magas" társadalmi szalonokba került, vagy az utcára. Elbukásának másik nagy okát abban is kell látnunk, hogy õt évezredeken át mindenkor csak mint eszközt állították be a társadalmi rendszerek. Célt számukra sohasem mutattak, mert nagyon jól érezték és tudták, hogy amint tiszta, egészséges célkitûzésért fognak harcba állni, a kizsákmányolás alapján álló évezredes társadalmi rendszerek mind kivétel nélkül és mindörökre meg fognak semmisülni éppen általuk és az eddigi évezredes rabszolgaságból örök létalapok lesznek.
A legújabb korban azonban megváltozik ennek az évezredes élethalál harcnak a képe: a munkás és a nõ nagy harcában megnyerte az értelmiségi és a paraszt cselekvõ támogatását és velük élethalálra szövetkezve vívja nagy harcát az európai munkaközösség megteremtéséért, megbecsüléséért és közös akaratból való megszentesítéséért. A magyar munkás és a magyar nõ az ennek a célnak az eléréséhez szükséges nagy részmunkát nemzetünk életterében hajtja végre úgy, hogy abból a hungarista munkaállam minden dolgozójának családja, de csakis a dolgozóké, megkapja az õ erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét és életbiztonságát. De a Hungarizmussal vívott harcunkban a két harcos személyiség: a munkás és a nõ elérik céljukat is. A munkás célt ér, mert a Hungarizmus eszközalapja a munkaállam, melyet csak felelõs és az államhatalomba beépített munkással lehet megépíteni. De ugyancsak célt ér ebben a nagy harcban a nõ is, mert a Hungarista Birodalom alapja az életbiztonságos család, melynek felelõs vezetõje és központja csupán az otthont szervezõ és vezetõ nõ lehet.
A nemzetiszocialista világnézetben épülõ nacionalista és szocialista Európa sorsazonosságba kovácsolt nemzeteinek munkaközössége és szükséges gyakorlati kifejezõje: munkásközössége a következõ alapokat kell hogy lefektessék Európa megszervezésében.
Elõször: a munkabéke alapjait, melynek kifejezõi az Európaközösségi gazdálkodás, az Európaközösségi munka és munkás alkotmány, melynek magvát a szociálnacionálénak kell képeznie, mely nem jelent mást, mint a szocialista rendet a nacionalizmusban, abból kiindulva, hogy nemcsak a szocializmusnak kell nacionalistának lennie, hanem a nacionalizmusnak is szocialistának. Ez a magyar munkás elsõ területe, amelyben dolgoznia kell az Európaközösség megvalósításának szolgálatában.
Másodszor: a földbéke alapjait kell lefektetni. Ennek kifejezõi: a nagyterek és életterek politikai, gazdasági és társadalmi meghatározása, geopolitikai, geoökonomiai és geoszociológiai elhatárolásuk, szervezetük, a nagyterek és életterek közös biztonsága, az

európai parasztkérdés rendezése. Ez viszont a magyar paraszt elsõ területe, amelyen dolgoznia kell az Európaközösség szolgálatában.
Harmadszor: a népbéke alapjait kell megépíteni. Ennek kifejezõi: az Európaszükséges népelrendezés, a néptelepítések gyakorlati kérdése, de elsõsorban a népvándorlás által elõidézett népzûrzavar végleges, Európa-követelte megszüntetése, az ebbõl adódó és a népbékét szentesítõ, védõ és biztonságossá tevõ európai sorsközösségi alkotmány. Ez az a terület, amelybe a magyar értelmiség Európa-közösségi törekvése, ideológiája és gyakorlata kell kapcsolódjon a konnacionalizmussal, a nemzetközösséggel, amely nem jelent mást, mint az egymásra utalt nemzetek politikai, gazdasági és társadalmi közösségét az egyes nemzetek felségjogi önállóságának csorbítása nélkül. Jelenti tehát a Hungarizmus európai vetületét, meghatározza szükséges megszervezésének alapvetõ irányvonalait vagy fordítva: jelenti az új Európa vetületét a magyar nép életterére. A magyar értelmiségnek ez a legfontosabb területe, amelyben dolgoznia kell az Európaközösség megvalósításának szolgálatában.
Nemzetünk hungarisztikus felépítésében mindenkor nemzetünk erõtényezõire támaszkodunk, hogy a család, a Nemzet és az Európaközösség szolgálatában és jó hasznára valósíthassuk meg célkitûzéseinket. Ezek az erõtényezõk:

A paraszt a föld felelõs tulajdonában, aki Hazánkban a földbéke letéteményese kell legyen és így a tiszta, egészséges nacionalizmus kiteljesítõje, képviselõje. Õ a nemzetfenntartó.
A munkás a munka felelõs tulajdonában, aki ezen keresztül a munkabéke letéteményese és így a tiszta, egészséges szocializmus kiteljesítõje. Õ a nemzetépítõ.
Az értelmiségi a vezetés felelõs tulajdonában, hogy a nacionalizmus és a szocializmus életösszhangját megteremtse a társadalmi béke szolgálatában és így kiteljesítse a Hungarizmus tényét, valóságát. Õ a nemzetvezetõ.
A paraszt, a munkás és az értelmiségi nemzetmunka jó hasznának elsõ élvezõje a család; ennek felelõs központjába ültetett nõ a család és az otthon tisztaságának, a családbéke letéteményese. Õ a nemzetmegtartó.
A fegyveres Nemzet vezetésének felelõs tulajdonába ültetett katona jelenti a nemzeti élet biztonságát. Õ a nemzetbéke letéteményese.
A mai rendszerben nemzetünk teljesen elproletárosodott, mert a paraszt, a munkás, az értelmiségi, a nõ és a katona nincsenek tulajdonukban, így felelõtlen proletárok valamennyien. Nemzetünknek ebbõl az elproletárosodásából kell kiemelnünk a parasztot, a munkást, az értelmiséget, a nõt és a katonát, nemzetfelelõs helyükre és hivatásukba kell õket ültetnünk azáltal, hogy a Hungarizmus ideológiájának és gyakorlatának segítségével ezt az általános életvesztõ elproletárosodást megsemmisítjük.
Jellemezni akarom azt, akit vagy amit az úgynevezett marxizmus proletárnak becéz:
Elõször is és a legfontosabb megállapítás az, hogy a proletár nem szocialista, hanem engedelmes és felelõtlen eszköz és piszkos fegyver a zsidó plutokrata bitang rendszer kezében. Társ-közösségi érzéke nincs, mert nem természetes társközösségben él, mint amilyen a család, a nép, a nemzet, hanem olyan uralmi rendszerben, amely éppen ezeket a természetes társközösségeket porlasztja szét. Társközösség és ennek szükséges átérzése nélkül viszont nincs szocializmus. Ha a marxizmusban szikrányi szocializmus lenne, nem bukhatott volna meg. De lebukott, mert nem szocializmust akart megteremteni, hanem szocializmusnak akart elhitetni olyan nézetet, mely egyedül és kizáróan a zsidó világuralmi törekvéseknek állott tudatos szolgálatában;
másodszor pedig tudnunk kell a proletárról azt, hogy nem nacionalista, hanem istentelen, hazátlan, otthontalan és családtalan bitangolásba kergetett csavargója az erkölcsi, szellemi és anyagi züllésbe mesterségesen belekényszerített társadalmi rendnek;
és harmadszor a proletár még csak nem is materialista, hanem olyan bérrabszolga, aki legtermészetesebb anyagi jólétének még csak legkezdetlegesebb elõfeltételeit sem tudja

kiharcolni, mert teljes erkölcsi, szellemi és anyagi ernyedtségben és közömbösségben él.

A plutokrata rendszerben minden dolgozó kivétel nélkül proletár; aki nem felelõsen dolgozik, hanem meggyõzõdés nélkül kiszolgálja azt. Ennélfogva nem harcol legtermészetesebb jogaiért, hanem megalkuszik. Önnön magát becsteleníti meg és zülleszti le úgynevezett munkabérharcaiban, sztrájkjaiban s nem jut tovább, minthogy meglopja a nagy tolvajt.

Munkásvezetõk! Testvérek!
A magyar dolgozó eddig kért, kérését nem hallgatták meg. Követelt, követelését nem teljesítették. Most a nemzet és a dolgozók nevében el fogja venni és ki fogja harcolni azt, ami jussa és amit családjának és nemzetének közössége érdekében és szolgálatában megérdemel.
A dolgozó életterének követelményeit ezekben foglalhatjuk össze:
tiszta és egészséges családi otthon és teljes életbiztonság;
tiszta és egészséges munkahely, hogy családja és a nemzet jó hasznára legjobb képességeit latba vethesse és a legnagyobb munkaeredményt biztosíthassa és mutathassa ki;
a nemzeti kultúra és civilizáció intézményeinek élvezete és az európai munkásközösségbe való cselekvõ bekapcsolódásának lehetõsége.
A hungarizmus ideológiájában elveti a meddõ osztályharcot, mert rámutat arra és bizonyítja, hogy ilyen harc egyedül a plutokrata rendszert szolgálja, erõsíti. Ahol viszont mint proletárdiktatúra állítólagos célját elérte, lehetetlen és képtelen politikai, gazdasági és társadalmi rendszert épített meg. Az osztályharc mindig a mesterséges társadalmi rétegezõdés következménye, melynek fokozatai: kasztrendszer, sztrájk, a természetes társadalmi rétegek eltokosodása, megmerevedése, öncélú különélése, a szükséges társközösség szétporlódása, osztályharc.
Ezzel szemben a Hungarizmus politikai, gazdasági és társadalmi rendszerének és rendjének szegletkövévé tette a természetes társadalmi rétegzõdést, és ezt így látja:
az õstermelõ, aki a nyersanyagot szolgáltatja: a munkás, aki a nyersanyagot fogyasztóképessé formálja, az értelmiségi, aki a fogyasztóképessé tett nyersanyag igazságos és hasznos elosztását végzi és összhangba hozza a két alaptényezõ munkáját; a nõ, aki a megszervezett családban élvezi a paraszt, a munkás és az értelmiség által összhangban végzett munka jó hasznát; a katona, aki a nemzetmunka folytonosságát és a munkaeredmény élvezetét biztosítja és védi.
Ennek a természetes társadalmi rétegzõdésnek következménye nem lehet más, mint a munkarend az egyes rétegekben. A munkaütemek követelõ szükségébõl kialakítják a megfelelõ szakmákat, melyeket a munkarend összehangol. Ez a munkarend jelenti az egyes természetes társadalmi rétegek összességét, a munkás, a dolgozó nemzetet.
A dolgozó Nemzet akaratát a hivatásrendek fejezik ki, melyek a magyar nemzeti szocialista munkaállam államhatalmi tényezõi. Minden dolgozó ennélfogva mint közjogi hatalmi tényezõ jelentkezik a Nemzet életében. A hivatásrendek törvényesítik, szentesítik és védik a dolgozó nemzet munkaalkotmányát, mely a dolgozó Nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi rendszerét és rendjét jelenti a munkajog, a munkakötelesség, a munkamegbecsülés, a munkaerkölcs és a munkaszépség alapján.
Nemzetünk szolgálata, tehát a közösség szolgálata biztosítja leginkább az önérdeket, az egyes természetes társadalmi rétegek érdekeit anélkül, hogy ezek egymással összeütközésbe kerülnének és meddõ osztályharcban tennék tönkre harcos erejüket, a dolgozó nemzet erkölcsi, szellem és anyagi életét. A közérdeknek az önérdek elé való helyezése és törvényesítése tehát csak ebbõl a szempontból és csak ebben az értelemben helyes és hasznos és elfogadható. A "csak közérdek" ugyanis elsorvasztja a személyiséget, a "csak önérdek" elsorvasztja a szükséges társközösséget. A közérdeknek és az

önérdeknek életösszhangját biztosítja a hungarizmus olyképpen, hogy a közérdek köteles szolgálatával találja csak meg az önérdek jogos követelését.
A plutokrata rendszerek úgy vélik, hogy a nemzetiszocializmus és a marxizmus egymást kölcsönösen agyonverik és így az emberiséget értsd: a plutokrata profitvilágot megszabadítják ettõl a két veszedelemtõl. Hogy csalódni fognak, az bizonyos! A nemzetiszocializmus biztosan gyõzedelmeskedni fog úgy a marxizmuson, mint a szabadkõmûves zsidó plutokrata angolszász világhatalmon és parancsoló szükségszerûségbõl be fogja állítani a nacionalista és szocialista Európa új rendszerét és rendjét. Ennek a nagy harcnak magyar élkatonái a magyar munkások, akik vállvetve harcolnak Európa összes nemzetiszocialista munkásaival az új Európaépítés szolgálatában.
A Hungarizmusban a magyar munkás a nemzetépítõ. Az õ vállán nyugszik annak súlyos tervezõ, vezetõ és végrehajtó munkája. Az õ munkapadján formálódik, épül, szilárdul nemzetünk, pártunk és mozgalmunk. Ne felejtse el sohasem a magyar munkás a hungarizmus nagy elvét: aki elsõ a harcban, elsõ a hatalomban is! Harcunk csak kötelességeket ró ránk. Jogainkat úgy fogjuk elnyerni a harcban, vérben, áldozatban, verejtékben és szenvedésben megépített munkaállamunkban, ahogyan kötelességünket teljesítettük.
Egyesek azt mondják, ki az utcára, mások viszont azt hangoztatják, ne tegyünk semmit, hiszen a hatalom úgyis ölünkbe fog hullani, mint az érett gyümölcs. Ne üljünk fel se az uszítóknak, se a bárgyú kényelmeskedõknek. Az uszítók vegyék tudomásul, hogy a Hungarista Mozgalomba tömörült munkásaink csak abban az esetben fognak kimenni az utcára, ha a marxizmus csürhéje az utcán keresztül törne a nemzetiszocializmus magyar népi mozgalmának, a Hungarizmusnak kibontakozása ellen. De akkor utoljára tört az utcára zsidó vezette szabadkõmûves marxista csürhe, mert másodszor már nem volna meg rá se a képessége, se a lehetõsége, se az alkalma.
A bárgyú fajankók pedig, akik úgy vélik, hogy ne tegyünk semmit, mert a hatalom úgy is ölünkbe hull, vegyék tudomásul, hogy a fáról mindig a beteg, romlott, rothadt gyümölcs hull le magától. Az egészségesért fel kell nyúlni a fára, le kell szakítani! És ugyancsak az a hatalom is, mely csak úgy az ölbe pottyan, bizony beteg, romlott, rothadt hatalom, melybõl se nemzetünk, se mi nem kérünk!
Az egyedüli út, ami célra vezet: a kitartás, hit, hûség, melynek külsõ megnyilatkozási formái a szervezetek és az ezekben történõ nemzetszervezõ munka. A szervezeteknek sziklaszilárdan kell állniuk, készen arra, hogy nemzetépítõ feladatukat bármely pillanatban megkezdhessék nemzetünk akaratából és szolgálatában.
A harcoló külsõ front és a harcoló belsõ front stratégiája mindenkor összhangban kell legyen. A külsõ fronton a honvéd teljesíti kötelességét, a belsõ fronton a hungarista. Ennek a kettõnek a harcát figyeli nemzetünk s ettõl a kettõtõl követeli meg, hogy teljesítse is kötelességét az utolsó honvédtõl az utolsó hungaristáig. A honvéd külsõ harcában lehetõvé teszi, hogy a hungarista nagy belsõ harcát nemzete szolgálatában végigharcolhassa. Viszont a hungarista belsõ harcában lehetõvé kell tegye azt, hogy honvédünk feltétlen biztonsággal idejében és a követelt mennyiségben megkapja, ami harcának biztos gyõzelmét jelenti. A honvédnek éreznie és tudnia kell, hogy nemcsak a külsõ ellenséggel szembeni gyõzelmét segíti elõ a hungarista, hanem azt is, hogy mire gyõzelmesen hazatér, a hungarizmus és élharcosai, a munkás és a nõ legyõzték a belsõ ellenséget és megalkották már azt az új magyar Hungarista Birodalmat, amelyben a paraszt, a munkás, az értelmiségi, a nõ és a katona áldást hozó életösszhangban dolgozik Birodalmunk családjai, nemzetünk és a nacionalista és szocialista Európa dicsõségének, nagyságának és boldogságának nagy szolgálatában!

Kitartás!

--- 3. rész ----

Szálasi Ferenc: Hungarizmus 3 / 4

1942. DECEMBER 27-ÉN A HÛSÉG HÁZÁBAN AZ ELSÕ ORSZÁGOS ÉRTELMISÉGI NAGYTANÁCS ÜLÉSÉN ELMONDOTT BESZÉD

AZ ÉRTELMISÉG

Nemzetségvezetõk! Testvérek!
A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom elsõ alkalommal hívta össze az eszmerendjében és keretében szervezett középosztály vezetõit, hogy az elsõ Országos Nagytanács rögzítse a nemzetünk vezetésére és irányítására hivatott rétegek hivatását, feladatát, felelõsségét, kötelességét és hatalmi helyét úgy a Hungarista Magyar Birodalomban, mint a nacionalista és szocialista új Európa rendjében és rendszerében.
Az értelmiségi a nemzetvezetõ, ennek minden felelõsségével. A hungarista értelmiség vezérszava: becsület, tudás, példaadás. Becsületes szív, tudós koponya és az önfeláldozásig menõ példaadás a munkás és harcos életben: ez kell jellemezze a nacionalista és szocialista világnézet kohótüzében kialakuló új vezetõrétegünket. Az elõítéletek minden salakját és gátlását le kell vetnünk magunkról. Meg kell szabadulnunk legkevesebb harminc évszázad politikai, társadalmi és gazdasági tévtanaitól is. Be kell állítanunk azt az igazságot, azt a valóságot, azt a szabadságot, ahogyan azt a népek évezredek óta értelmezik, de eddig élni nem tudták, mert olyan hallatlan visszaélés történt minden népek hitével, hûségével, áldozatkészségével, nem utolsó sorban, hanem elsõsorban jóhiszemûségével és türelmével, mely bosszúért és jóvátételért az egekbe kiált.
Közel harminc évszázad telt el anélkül, hogy számadást készítettek volna arról, hogy mi, hogyan és miért következett be, az eseményeknek mi volt a hatásuk és következményük.
A gyakorlati élet meglátott nagy törvényeit melyeket a tudósok aranytálcán hoztak elvetették azzal, hogy mindez szürke elmélet, a gyakorlati ember mindent másképpen lát és semmiképpen sem kötheti elhatározásait elméleti megállapításokhoz. Az önfeláldozók úttörõ harcait elintézték nagyképû kézlegyintéssel, fantasztáknak, tébolyodottaknak nevezték, kereszttel és gyilokkal jutalmazták, vagy galádul meglopták õket. Ezekben kell elsõsorban meglátnunk sok felesleges vérontás legbensõbb okát. A történelem mindenkit arra tanít, hogy hogyan éljen és hogyan haljon meg. De mindeddig hiába tanította.
Illõ tehát, hogy hosszú évezredek után elõször végezzük el a nagy számadást, hogy eddig hogyan sáfárkodtak azzal a jószágkészlettel, mely tulajdonképpen az emberiség boldogságát lenne hivatva megteremteni itt e földön, s vonjuk meg mérlegét ennek a nagy történelmi számadásnak. De állapítsuk meg mindenek tanulságait is, különösen abból a szempontból, hogy a Hungarizmusba születõ nacionalista és szocialista vezetõ rétegeinknek mit kell akarnia és hogyan kell cselekednie, hogyan kell élnie és halnia, ha roppant hivatását méltóan akarja betölteni.
Elsõsorban is arra a kérdésre kell biztos választ adnunk, hogy az emberiséget alkotó népek mit akartak elérni az elmúlt évezredek alatt, mi volt a céljuk, mit akarhatnak ma és a még elkövetkezendõ népi évezredek folyamán. A válasz csak az lehet: minden nép boldog akar lenni. Felvetõdik tehát az egész boldogságprobléma minden szépségével és rútságával, teljes mélységével és sekélységével, áldozatos nagyságával és önös kicsinységével egyaránt. Úgy mondják és helyesen mondják: a boldogság kötelesség, aki pedig lemond a boldogságról, kötelességmulasztást követ el.
Sokféle felfogás van a boldogságról. Taglalni fogjuk két végletét. Megismerésük után rögzíteni fogjuk a Hungarizmus felfogását ebben a fontos kérdésben, mely gondolom

kérdés fog maradni mindaddig, míg ember lesz a földön. Az egyik végletben a zsidó felfogás áll, mely az anyag élvezetében látja a boldogság teljesülését, s ezzel az anyagelvû felfogással még ha akarna, sem tudna másként gondolkozni teljesen elutasítja mások boldogságának jogosultságát, s hogy ezt büntetlenül megtehesse, kiválasztottnak állította be önnönmagát, földgömbünk egyedüli jogosult haszonélvezõjének, hogy erkölcsi és szellemi gátlás nélkül valósíthassa meg földi boldogságát. Ez a felfogás a boldogságról kizárólagos, csak a zsidók érhetik el, élvezhetik.
A másik végletben a Krisztus tanából kifejlõdõ egyházak találhatók, melyek a túlvilágra helyezik a boldogság bekövetkezését. Szkeptikusan és pesszimisztikusan tagadják a földi boldogságnak még csak a lehetõségét is, ennélfogva meggyõzõdésük, hogy a boldogság a földi életben úgysem lehetséges. Itt a földön minden csak por és hamu. Ez a felfogás a boldogságról ugyan nem kizárólagos, sõt egyetemes, minden halandót hajlandó is ebben a boldogságban részesíteni, de csak a túlvilágon.
Ez a két fölfogás képezi a két végletet és mert végletet jelentenek, hamisak. De érintkeznek is egymással egész erkölcsi, szellemi és anyagi szerkezetükben.
A Hungarizmus ebben a kérdésben a következõkben rögzítette felfogását: az emberiség évezredeken át tartó fejlõdésében mind tisztánlátóbb lett, igényeit úgy erkölcsi, mint szellemi, mint anyagi részeiben mindinkább ki is tudja elégíteni. Azok a népek, melyek ebben a haladásban, tökéletesedésben nem tudnak részt venni, ezzel lépést tartani képtelenek, szétporladnak, és végsõ fokon a magányos vadságban bolyongó egyedeik jelölik a végzet útját, melyen népek örökre eltûrnek az emberiség társadalmából. Egyedül a fejlõdés útját járó, az életigenlõ népek tudják életigényeiket kicsikarni és kiharcolni. A Hungarizmus tehát jelenti a tisztánlátás, a tökéletesség felé való haladás, az életigenlés eszmerendjét és az életre szóló igény gyakorlatát.
A boldogság és az igazság édes testvérek. Az igazság adja az ízét, a zamatát a boldogságnak, ennek borsója. Az igazság ennélfogva éppen úgy, mint a boldogság csak megközelíthetõ. A Hungarizmus ennélfogva arra törekszik, hogy eszmerendjében és gyakorlatában csak olyan igazságtalanság legyen, mely száz közül csak egynek fáj és nem kilencvenkilencnek. De tudja azt is, hogy el fog bukni, amint igazsága csak egynek lesz igazság és nem kilencvenkilencnek. A liberalizmusból fakadt összes rendszerek tehát mind el fognak bukni, mert csak egy százaléknak jelentenek igazságot és boldogságot, s kilencvenkilencnek igazságtalanságot és boldogtalanságot. Ez a mának megmásíthatatlan törvénye, melyet vérrel, vassal, könnyel, verejtékkel valósítanak meg a régi boldogságban és a régi igazságban csalódott és új igazságot, új boldogságot követelõ népek.
Tényként megállapíthatjuk tehát, hogy földünk emberi történelmében megszületett és megszületendõ minden eszmerendszer és azoknak gyakorlata mindenkor a boldogság megvalósítását tûzi ki céljába, az emberek ezért hozzák véráldozataikat, ezért vállalnak minden szenvedést és kockázatot. Megbuktak pedig ezek az eszmék mindig azért, mert nem valósították meg a hozzá fûzött reményeket.
Az elmúlt évezredek mérlegét tovább boncolgatva látjuk, hogy az ismert és tudott emberi történelem folyamán Kr. sz. után 1920-ig földgömbünkön csupán anyagi jószágkészletének birtokbavételéért folytattak kíméletlen harcokat. A cél tehát kimondottan anyagelvû volt. Így ne is csodálkozzunk, hogy ezekben az évezredekben csupán anyagelvû rendszerek tudtak kifejlõdni, melyek elfojtottak minden erkölcsi és szellemi természetes követelményt. Az anyagelvû rendszerek az embert, a parasztot, a munkást, az értelmiségit, a nõt, valamint a katonát csak eszközként állították be célkitûzéseikbe, politikájukat a holt anyaggal csinálták. Csináltak tehát agrárpolitikát és tönkretették a parasztot. Csináltak iparpolitikát és tönkretették a munkást. Csináltak pénzpolitikát és tönkretették a dolgozók megélhetését. Csináltak gazdaságpolitikát és tönkretették a család jólétét. Csináltak állampolitikát és tönkretették a nemzet és a nép lelkét, a nacionalizmust. Csináltak anyag és erõpolitikát és tönkretették a nemzet

egészséges társközösségét, a szocializmust. Csináltak területpolitikát és beállították a beteges, anyagelvû sovinizmust és materializmust. Csináltak házasságpolitikát és tönkretették a családot és a nõt. Csináltak mindennek a politikának megvédésére zsoldost és hivatalnokot és tönkretették a katonát és az értelmiségit. Ezek az anyagelvû rendszerek mindent megsemmisítettek, ami merev profitszemléletüknek ellenállott. A szabadságharcok, melyeket az elnyomott és érdekigába hajtott ember az évezredek folyamán viselt a sajátmaga, a föld, a munka, a család, a társadalom és a nép megbecsüléséért, céljukat azért nem tudták elérni, mert a mindenkori vezetõréteg, az értelmiség nem állott hivatásának magaslatán, de nem is állhatott, mert nem vezetõ volt, hanem csak elsõ kiszolgálója az érdekrendszereknek.
Az anyagelvûségnek ez a hosszú, évezredeken át tartó hatalma és uralma az ókorban az imperializmuson, a középkorban az univerzalizmuson és a feudalizmuson, az újkorban ennek kezdetén az abszolutizmuson, majd késõbben a liberalizmuson nyugodott; hogy az újkor kimenetelében elérje a kapitalizmusban és az általa kiépített plutokrata önkényuralomban csúcsteljesítményét. Az évezredek hosszú során át szó sem volt tervszerû vezetésrõl, irányításról, észszerû és célszerû építõmunkáról. Csak kizsákmányolók és kizsákmányoltak voltak. Bárhogyan is változott nevük, lényegük mindenkor ugyanaz maradt.
Európa 1900 óta politikai, gazdasági és társadalmi vajúdásban van. A liberalizmus vezetõ hatalmai: Anglia, Franciaország és az USA földgömbünk egész jószágkészletét közvetlenül vagy közvetve birtokba veszik, s nem hajlandók arra, hogy belõle másoknak is juttassanak. Egyedül Európában közel 500 millió ember keresi az utat a megérdemelt és kiérdemelt jólét és megelégedés felé. Rádöbbentek az összes népek, hogy egész földünk teljes terjedelmében egyetlen zsiványtársaság karmai között van, mely nem termel, hanem lop és rabol; nem uralkodik, hanem bitorol; nem hatalmat gyakorol, hanem erõszakot követ el a józan ész, a józan lélek és az élet ellen. Annak dacára tehát, hogy földgömbünk gazdagsága folytán el tudja bõségesen látni és tartani a rajta élõ összes népeket, mégis általános szegénység, nyomor, baj és kétségbeesés van. Az új világnézet, a nacionalizmusnak és a szocializmusnak új rendje és rendszere azonban rámutatott a bajok igazi forrására, legbensõbb okaira és megindította azt a harcot, melynek egyik végcéljában földgömbünk jószágkészletének tervszerû elosztása áll. Ez lesz történelmi életünk elsõ igaz földosztása. A nacionalista és szocialista rendbõl születõ új vezetõrétegnek tehát az lesz az elsõ feladata és felelõssége, hogy az osztás nagy munkáját úgy végezze el, hogy ezzel megindulhasson a nacionalista és szocialista rendnek évezredekre szóló kultúrális, civilizatorikus és technikai élete az európai nagytér földbékéjének, munkabékéjének és népbékéjének jegyében.
Az 1900 tehát 42 év óta vajúdó európai válságnak, mely 1930 óta földgömbünk teljes válságává fejlõdik, fontosabb állomásait így állapíthatjuk meg: a sajtóban és az irodalomban szellemi mindenhatóságra szert tett zsidóság a marxizmus eszközével szembeállítja a munkásságot a polgársággal. A munkásnak bebizonyítja, hogy nemzetközi szervezetre van szüksége, hogy a nemzetközileg megszervezett "büdös burzsoázia" ellen eredményesen vehesse fel a harcot. A polgárságnak bebizonyítja, hogy a szélsõségekbe menõ nacionalizmusra van szüksége, hogy sikerrel felvehesse a harcot a nemzetközileg szervezõdõ "büdös proletár" ellen. A két "büdös", akiknek büdösségénél csak ostobaságuk volt nagyobb, egymásnak is ugrik. Ebben az áldatlan harcban Európa minden erkölcsi, szellemi és anyagi, valamint politikai, társadalmi és gazdasági kulcsterülete a zsidók közvetlen vagy közvetett hatalmába kerül. Az 1914-18-as világháború véglegesen megsemmisíti azt a polgári rendet, mely a nagy francia forradalom vértengerében született. Az 1914-1918-as világháború vértengerében elenyészõ liberális polgári rend helyt ad keleten a zsidók által vezetett marxista diktatúrának és nyugaton az ugyancsak zsidók által vezetett plutokrata diktatúráknak. A kapitalizmus és a marxizmus osztozkodnak a világon,

mint zsákmányon. Ez az a két rendszer, mely 1919 óta Európa összes népeit is zsarnoki uralma alatt tartotta, 1927-tõl minden eszközt gátlás nélkül beállítanak abból a célból, hogy de facto és de jure is megteremthessék a zsidó világuralmat. A totálisan megszervezett aljasság kezdte meg kíméletlen harcát egész földgömbünk ellen. 1930-ig az összes európai népek a marxista és plutokrata zsidó diktatúra malomkövei között morzsolódnak olyannyira, hogy majd minden nép vagy zsidó vezetõt kap, vagy pedig olyan kormányzati rendszert, melyet a zsidóság irányit. 1935-tõl kezdõdõen a pusztításnak és a rombolásnak ezt a nagy rohamát és fékevesztett mohóságát lélegzetelállító hirtelenséggel feltartóztatta és lefékezte a nacionalista és szocialista rendben megszervezett és egymásra talált itáliai és német nép és két lánglelkû vezére: Mussolini és Hitler. Ettõl az évtõl kezdõdõen 1939-ig, a totális aljasság minden eszközt igénybevett és szentté avatott, hogy az új világot jelentõ nacionalista és szocialista rendszereket megbuktassa. Miután a politikai, gazdasági és társadalmi fegyverekkel vívott harcaiban csúfos vereségeket szenvedett, fegyveres erõszakhoz nyúlt és vérrel s vassal akarja kiirtani mindazokat, akik neki engedni nem akarnak és ellene szövetkeznek.

Ezzel elérkeztünk évezredes számadásunk és mérlegvizsgálatunk utolsó tételéhez, a legújabb korhoz, mely a most folyó világnézeti háborúval veszi tulajdonképpen kezdetét és vele nyit meg olyan korszakot, melyet az utókor úgy fog áldani vagy átkozni, ahogyan az új nacionalista és szocialista vezetõréteg teljesíteni fogja történelmi hivatását és küldetését, vagy jóvátehetetlen kötelességmulasztást és súlyos hibát követ el. Ez a hatalmas és minden eddigi méretet felülmúló világnézeti háború vérrel köteles lemosni és jóvátenni az évezredek óta elkövetett hibákat és bûnöket. Ennek a hatalmas harcnak más célja nem lehet, mint az 1900 óta szervezõdõ és megszervezett totális aljasságnak totális megsemmisítése, a nacionalista és szocialista alapon új világnézet kiteljesedése az európai népek élettárs és sorsközösségében, mely politikai, gazdasági és társadalmi életösszhangon alapuló egységbe szervezi az európai nagyteret, és mely az ázsiai nagytérrel egyetemben földgömbünknek és jószágkészletének igaz irányító hatalma és igaz sáfára kell legyen.

A nagy, évezredekre visszamenõ elszámolás és mérleg legnagyobb tanulsága melyet nyíltan, õszintén, minden felesleges szégyenkezés nélkül meg akarunk állapítani az, hogy a népeknek eddig nem volt vezetõrétege, értelmisége. Az új világnézet, melyet mi nacionalistának és szocialistának, magyar gyakorlatában és Délkelet-Európa életkörülményeinek megfelelõen Hungarizmusnak hívunk, vallunk és mint ilyent élni is akarunk és fogunk, kialakítja nagy népi szabadságharcában a parancsolóan szükséges természetes új társadalmi rendet: az értelmiséget, a vezetõ réteget, a totális nemzet politikai, gazdasági és társadalmi vezetésére és jó hasznára.

Nemzetségvezetõk! Testvérek!

Ez év október 18-án a munkás, november 22-én a paraszt hivatását rögzítettük. Megállapítottuk, hogy a paraszt a tiszta és egészséges nacionalizmus megtestesítõje, a földbéke kifejezõje, az egyedüli tényezõ, akivel munkás államunk alapját: a hungarista parasztállamot, valamint Európa népbékéjét biztosító európai földbékét meg kell és meg lehet építenünk; hogy a munkás a tiszta és egészséges szocializmus megtestesítõje, a munkabéke kifejezõje, az egyedüli tényezõ, akivel a hungarista munkaállamot és az európai munkaközösséget és munkás közösséget meg lehet építenünk. A paraszt és munkás munkáját azonban valakinek összhangba kell hoznia, ha azt akarjuk, hogy munkájuk a köz szempontjából eredményes és hasznos legyen. Kell tehát egy tényezõnek lennie, mely a kettõnek munkáját összefogja és mint a nemzetiszocialista világnézet gyakorlatát be is állítja. Ez a tényezõ: az értelmiség, a vezetõréteg. Õ az, aki egyedül képes arra, hogy a nacionalizmust illõ és természetes hivatásába állítsa, a gyakorlati állami, nemzeti és népi élet jó hasznára megszervezze és életösszhangjukból a nemzetiszocialista világnézetet kialakítsa. Õ tehát az igaz és tiszta hungarizmus megtestesítõje, a társadalmi béke kifejezõje, a Pax Hungarica letéteményese. Ha mindennek híján van, nem

értelmiségi, hanem proletár. A Hungarizmusban megszületõ vezetõrétegünknek határozottan tudnia kell, hogy a nemzetiszocialista világnézet alapjaiban elveti az eddigi rendszereket és megépíti azokat, amelyek végcéljukban a totális közösségeket látják jónak és hasznosnak. Az európai nagytér szempontjából három totális közösséget kell neki megszerveznie és megépítenie: a család, a Nemzet és az Európaközösség totalitását. Ez a három totalitás egymástól elválaszthatatlan, egyik a másik nélkül nem állhat meg. Emiatt a Hungarizmus az egyént csak a család, a családot csak a nép, a népet csak a Nemzet, a nemzetet csak az Európaközösség totalitásában tudja ideológiai és gyakorlati felépítésében elképzelni. Más felépítés szerintünk nem nemzetiszocialista, hanem vagy érdeknacionalista vagy érdekszocialista rendszer, mely éppen úgy el fog bukni és meg fog semmisülni, mint a zsidóérdeken épült plutokrata totalitás.
Minden nép saját adottságainak figyelembevételével építi fel nacionalista és szocialista új rendjét. Ezért nevezik itáliai gyakorlatát fasizmusnak, a németét "Völkische Bewegung"-nak, a spanyolét falangizmusnak és a magyar gyakorlatát Hungarizmusnak. Vannak azonban egyesek, akik úgy mondják, hogy külön világnézet a fasizmus, mely nem más, mint az itáliai nép nézete a világról. És külön világnézet a nemzetiszocializmus is, mely viszont nem más, mint a német nép nézete a világról. Ám legyen így De ha ez így van, úgy viszont a Hungarizmus is külön világnézet, mely viszont nem más, mint a magyar nép nézete a világról. Ezzel egyrészt nem lesz kevesebb igazságunk, másrészt nem válunk kevésbé nemzetiszocialistákká. Ily módon a gyakorlatban az európai világszemléletnek három fõ irányzata van kialakulóban: Észak, Északnyugat és Kelet-Európában a nemzetiszocializmus; Délnyugat és Dél-Európában a fasizmus; Délkelet-Európában viszont a Hungarizmus. Fölvetõdik ennélfogva a kérdés, hogy a három fõirányzat közül melyik lesz az, amely Európában a gyakorlati állami, nemzeti és népi rendeknek és rendszereknek a leginkább fog alapul szolgálhatni.
A tapasztalatok alapján leszûrt megítélésünk szerint a fasizmus céljában a totális állam van. Azt vallja, hogy minden életkövetelés csak ilyen célkitûzés segítségével elégíthetõ ki, biztosítható és védhetõ legjobban. Nézete szerint az impériumban minden nép megvalósíthatja célkitûzéseit. Az alap tehát az állam. Minden hatalomnak, törvénynek, jognak õ az egyedüli forrása. Felépítése nem kizárólagos, hanem egyetemességre törekvõ.
A német nemzetiszocializmusban ahogyan mi nevezzük: Völkische Bewegung viszont megállapítottuk, hogy céljában a totális fajta van, ebben is az északi fajta kiválasztottsága, egyedüli elhivatottsága és földgömbünk minden népe feletti felsõbbsége. Kiválasztottsága és elhivatottsága, valamint felsõbbrendûsége azonban nem mondvacsinált és a túlvilágról jött, tehát nem ellenõrizhetetlen, mint a zsidóké, hanem saját erejébõl, rátermettségébõl, természetesen adott fajtabeli minõségébõl adódik. Úgy vallja, hogy minden életkövetelés csak ezzel a célkitûzéssel elégíthetõ ki, biztosítható és védhetõ legjobban. Felépítése kizárólagos, csak az árják számára nyitott. Ezek között is a vezetõ szerepre azonban csak az északi fajta hivatott. Minden hatalom, jog és törvény alapja tehát a fajtából ered.
A Hungarizmus céljában viszont a totális nemzet áll. A hungarizmus nemzet alatt olyan természetes és parancsolóan szükséges élet, társ és sorsközösséget ért, melyet életterében az erre mindenkor hivatott vezetõnép szervez politikai, társadalmi és gazdasági egységbe és annak felelõs vezetésére csak egyedül õ képes és hivatott. Ennélfogva mindazok a népek, amelyek megállapítják szükségszerû egymásrautaltságukat, tehát megállapítják életterük parancsolóan szükséges közösségét is és elismerik a vezetõnép vezetésre szóló elhivatottságát, totális nemzetet alkotnak. A hungarizmus azt vallja, hogy minden életkövetelés csak ily célkitûzéssel elégíthetõ ki, biztosítható és védhetõ legjobban. A hatalom, a jog és törvény alapja ennélfogva a totális Nemzet. Tényként vehetõ, hogy a népben a nacionalizmus elfajulhat sovinizmussá, a szocializmus elfajulhat materializmussá, ellenben a totális nemzetben mindez nem lehetséges, mert csak a totális nemzet jelentheti a tiszta és egészséges nacionalizmus, valamint a tiszta és egészséges

szocializmus összehangoltságát. Ha a vezetõ nép nem áll hivatása magaslatán, erre a tiszta és egészséges összehangolásra képtelen. Az élettér szétesik és vagy politikai, vagy gazdasági, vagy társadalmi imperialisztikus akarások, törekvések könnyû zsákmánya lesz. Hungarizmusunkban ennélfogva azt valljuk, hogy Európa népei az élet, társ és sorsközösség szükségébõl totális nemzetekké fognak integrálódni. Meg fog tehát születni parancsoló szükségbõl a germán Nemzet, a latin Nemzet, a szláv Nemzet a vezetõ nép felelõs akarata alatt, mint ahogyan a Hungarizmusban a magyar nemzet is parancsoló szükségbõl jön létre a magyar nép felelõs akarata és vezetése alatt. Az így megalakult nemzetek fogják képezni életösszhangjukban az európai nagytér teljes politikai, gazdasági és társadalmi egységét.
A Hungarizmus tehát tényleg világot szemlél. Ideológiáján és gyakorlatán keresztül magyar népünk tényleg tudatosan nézi a világot, felfogása van földgömbünk minden erõtényezõjérõl, hatásukról és viszonyukról. Felfogásának pedig olyan szilárd erkölcsi alapot adott, amelyet bárki nyugodtan, minden bizalmatlanság és féltékenység nélkül elfogadhat. De mert ez és ilyen a felfogásunk földgömbünkrõl, Európáról, a közeljövõ és távolabbi jövõ józan ésszel és lélekkel kikövetkeztethetõ rendszereirõl, éppen ezért igen komolyan és félreérthetetlenül le kell szögeznünk azt az alapvetõ törvényünket, hogy ez a nézetünk akkor is változatlanul fennállana, ha életterünkben egyetlen más nép sem lelt volna hont és nem alkotna velünk közös hazát. De azt is, hogy abban az esetben, ha tényleg azt akarjuk, hogy Európa népei sorsazonosságban éljenek, megnyugtathatóbban nem oldhatjuk meg az európai problémákat és az európai nagytér rendezésének nagy kérdését, mint olyan elvek gyakorlati beültetésével, amilyeneket magyar népünk a Hungarizmus ideológiáján és gyakorlatán keresztül meglátott, magáévá tett, kikristályosított, nem rejt "véka alá" és vezetõ hivatásának felelõs tudatában az Európát rendezõ vezetõ hatalmak megítélése elé mer bocsátani, mert egyáltalában nem fogunk velük szégyent vallani.
Az életterünkben élõ népek nemzetünk tartozékai, jóban-rosszban örömben-bánatban, jólétben-megpróbáltatásban elválaszthatatlanok és nemzetünk szerves részét képezik. Adottságaiknak megfelelõen alakítják ki nemzetünkben azt a nemesebb és magasabb élet, társ és sorsközösséget, mely egyedüli biztosítéka és záloga életterünk jólétének és biztonságának. És hogy ez így is épüljön, így is legyen és így is maradjon: ez a második feladata és felelõssége a Hungarizmusban megszületõ értelmiségünknek. Egyúttal ez határozza meg félreérthetetlenül hatalmi helyét és jogát is nemzetünknek Délkelet-Európa és az Európaközösség vezetésében.

Nemzetségvezetõ Testvérek!
Megrajzoltuk a népek évezredes történéseinek összefoglaló, nagy képét, meghatároztuk, hogy ezekbõl hogyan alakult ki parancsoló szükségbõl a nemzetiszocializmus diadalmas világnézete és világképe, ez a nagy élet és sorsfordulója az emberiségnek és egész földgömbünknek, valamint megjelöltük a gyakorlati rendszerépítés lehetséges három fõ irányzatát is. Meg kell még ismernünk azokat a tényezõket, melyek minden közösségnek alapjai és irányítói.
A Hungarizmusban szervezõdõ totális nemzetnek mindenkor öt erõtényezõje van: a munkás, a paraszt, az értelmiségi, a nõ és a katona. A paraszt a nemzetfenntartó, a munkás a nemzetépítõ, az értelmiségi a nemzetvezetõ, a nõ a nemzetmegtartó, a katona a nemzetvédõ. Totális nemzetrõl csak úgy beszélhetünk, ha meg van benne az öt erõtényezõ és ezek birtokában is vannak sajátos hivatásuknak. Van azonban még egy réteg, mely a francia nagy forradalomban tudatosult, de azóta sem tudta helyét megtalálni. Helykeresés közben rajtavesztett, felmorzsolódott, már csak csökevényeiben található, ezek is erõteljesen felszívódnak más, természetes társadalmi rétegekben, vagy az élettõl követelt új természetes társadalmi rétegalapozás munkáját végzik. Létrejött a parasztság és a

munkásság rétegeibõl, de azután elszakadt tõlük. Ez a polgárság. A Hungarizmus õszintén megállapítja, hogy polgárság nincs, hogy a polgárság a marxizmusban, a kapitalizmusban és a plutokrata rendszerekben hatalmas többségében teljesen elproletárosodott, míg elenyészõ részeibõl a plutokrata rendszertõl elfogadott kisebb-nagyobb tõketulajdonosok lettek.
A polgárságot azonban mégis vizsgálat tárgyává tesszük, hogy ebbõl levonhassuk az értelmiségre vonatkozó tanulságokat.
A polgárság ranglétrájának legtetején megállapíthatjuk a marxizmustól keresztvíz alá tartott, a liberális szociológiában is "úgy nevezett" burzsoáziát, a pénz, a kereskedelem, az ipar, a termelési eszközök tulajdonosait, akik a kapitalizmus kiformálói és kialkotói, a plutokrata rendszerek egyedüli élvezõi.
Az érdekes, de teljesen életképtelennek bizonyult létra legalján állnak a nyárspolgárok, azok, akik a proletársorból küzdötték fel magukat a burzsoázia zajos vagy kevésbé zajos elismerése közepette. Ezek utálják legjobban a proletárt. Nagyon helyesen, mert hiszen õk is onnan kerültek ki és nagyon jól tudják, hogy ki az. De bámulják a burzsoáziát, nagyon helyesen, mert még nem tudják, hogy ki az. Ezek a nyárspolgárok. Egész Európában kivétel nélkül az egyes szociáldemokrata pártok tagjainak sorából kerültek és kerülnek ki még ma is.
E legfelje és legalja között helyezkedtek el a többiek felülrõl lefelé, megállapíthatóan körülbelül a következõ sorrendben:
az ipari középosztály, mely magában foglalta a kisebb-nagyobb tõketulajdonosokat;
a hivatalnokok, a papok, a bírák, az igazgatás, a nevelés és oktatás tényezõi, az orvosok; gazdasági vonatkozásban tulajdonképpen õk is proletárok, miután nem tõketulajdonosok, hanem csupán munkaerejüket és szakképzettségüket bocsátják a plutokrata rendszer rendelkezésére; lejjebb egy lépcsõfokon állottak a magánalkalmazottak, akik ugyanúgy, mint a hivatalnokok, gazdasági szempontból kimondottan proletárok; megállapítható, hogy ebbõl a rétegbõl még fellelhetõ csökevény az, amely leginkább keres kiutat a mának zûrzavarából;
az utolsó elõtti fokon, tehát a nyárspolgár elõtt láttuk a szabad foglalkozásúak nagy csoportját: orvosok, ügyvédek, mérnökök, írók, mûvészek, színészek, újságírók; ezeknek élharcosai vagy mondjuk inkább a plutokrataburzsoázia által kiválasztottak elérték ugyan a legcsúcsát is ennek a fura társadalmi rendnek, hatalmas többsége azonban kimondottan a szélsõségek útját járta és elkalandozott egészen az anarchizmusig és nihilizmusig; õk adták annak a szánandó csoportnak utánpótlását, melyet a liberalizmus hajótörötteknek nevezett, mi talán helyesebben létratörötteknek nevezhetnénk; utálják a nyárspolgáriasságot ebbe beleértik természetesen a számukra elérhetetlen burzsoázia csúcsát is de utálják az úgynevezett hordaszocializmust is, melyet az általános elproletárosodásban láttak kiteljesedésben; világfájdalmasan állapították meg, hogy a minõség kipusztul és belefullad a mennyiségbe; tragédiájuk azonban mindig az volt, hogy mindezek dacára sem tudtak maradéktalanul újjászületni, új társadalmi rendszerek számára sem.
Minden fölösleges szenvelgés nélkül megállapíthatjuk azt a tényt, hogy az úgynevezett polgári réteg teljesen felmorzsolódott. A még fellelhetõ csökevényét igen helyesen középosztálynak nevezte el a liberális szociológia, mert nem tudta elhelyezni sem a plutokraták, sem a proletárok közé. Tehát nemcsak az élet, hanem még a tudomány sem tudott vele mit kezdeni. Ebben a középosztályban él és virul az, amit talán a legtalálóbban a félelem ideológiájának tudnánk nevezni. Társadalmunknak ez a része abban az állandó félelemben és rettegésben él, hogy a kiválóan megszervezett nemzetközi plutokraták és az ugyancsak nemzetközileg megszervezett proletárok malomkövei között tönkremorzsolódik. A plutokrata rendszereknek az volt mindig a nagy szerencséjük, hogy ez a középosztály nem tudott megszervezõdni, mert ha ez szüntette volna be a munkát akárcsak egyetlen napra is, térden csúszott volna elébe plutokrata és proletár egyaránt.

A Hungarizmus ideológiája és gyakorlata ezekbõl a tudományos és gyakorlati tényekbõl szûrte le azt a fontos megállapítást és a belõle fakadó elhatározást, hogy ezt a középosztályt, mely szaktudásánál fogva igen értékes és nélkülözhetetlen rétegét képezhetné minden természetes társadalmi rendnek, meg kell mentenie a végpusztulástól. Ezt viszont úgy akarja és fogja is elérni, hogy tudatosítja benne, hogy szaktudásánál fogva õ is azok közé tartozik, akik felelõs vezetésre hivatottak. Ezt a nagy szerepet azonban eddig betölteni azért nem tudhatta, mert annak dacára, hogy a leghatalmasabb tõke, a tudás birtokában és kisajátíthatatlan tulajdonában van, mégis tehetetlen volt, kiszolgáltatott volt és mert mesterségesen vagy erõszakosan megakadályozták abban, hogy ezt az õt is megilletõ helyét elfoglalhassa. A Hungarizmus ennélfogva minden egyes társadalmi rétegünk értelmisége számára jelenti azt a szabadságharcot, melynek végcéljában az értelmiségnek vezetésre való elhivatottsága és vezetésre való joga áll.
Nemzetvezetésünknek gerince az államvezérkar lesz, melynek fõfeladata életterünk erkölcsi, szellemi és anyagi jólétének biztosítása. Ennélfogva õ a területgazdálkodás, az anyaggazdálkodás és az erõgazdálkodás tervezõ, szervezõ, vezetõ és ellenõrzõ legelsõ és legfontosabb szerve. Ez a kar biztosít helyet, munkát és felelõsséget értelmiségünk kiválóságainak, akik úgy szaktudásban, valamint világnézeti felfogásban vezéregyéniségek és személyiségek. Nemzetünkhöz megingathatatlanul hûségesek, erejében és elhivatottságában rendületlenül hisznek.
A közösségi alaptényezõk közül a három legerõsebb, legteljesebb: a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus. Ezt a hármat mindenkor a legélesebben szembehelyezték egymással a szabadkõmûvesség, a zsidók és a plutokrata rendszer képviselõi, valamint bérencei, mondván, hogy olaj, tûz és víz, melyek sohasem fértek meg egymással. Nagyon jól tudták ezek az ipsék, hogy visszavonhatatlanul végük van, eltûnnek, ha ez a három élettényezõ egyszer életösszhangba kerül. Hungarizmusunkban azt valljuk, hogy a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus élettényezõk, melyek nem vetélytársak, hanem egymásnak parancsolóan szükséges kiegészítõi. A Hungarizmus erkölcsi alapjában a vallás, szellemi alapjában a nacionalizmus és anyagi alapjában a szocializmus a mag és az erõtényezõ.
A vallás hivatott sáfárai engedték, hogy a plutokrata rendszerekben az egyházak anyagelvû nézeteket elfogadjanak, s úgy vélik, hogy Isten azért állította be õket, hogy az embereken uralkodjanak. Ennek az állapotnak és felfogásnak el kell tûnnie, ha az egyházak súlyt helyeznek arra, hogy a népek elfogadják és szükségesnek tartsák az õ közbenjárásukat az abszolút felé. Véleményünk, hogy az Ószövetség körüli vita fogja megindítani azt a nagy reformációt akár az egyházon kívül, akár belül, melyre az egyes egyházakban feltétlenül szükség van, és amely nélkül nem tudják betölteni azt a hivatásukat, melyet tõlük úgy Isten, mint ember egyaránt parancsolóan követelnek. Nem képezheti a Hungarizmus feladatát, hogy az egyes egyházak dogmáit megvédje. A vallást védjük, védeni is kell és védelme szükséges is, gyakran még a magukról megfeledkezett egyházakkal szemben is. A dogmákhoz nem nyúlunk, de semmi körülmények között sem fogunk beállni dogmaõrnek. Meggyõzõdésünk ugyanis, hogy az új világnézet az életnek nemcsak szellemi és anyagi oldalát fogja elhatározóan megváltoztatni, hanem befolyásolni fogja az erkölcsi oldalát is. És elõ fogja idézni azt, hogy egyrészt az egyes egyházak könnyû szívvel levethessék magukról az anyagelvûséget minden megbotránkoztató sallangjával együtt, másrészt, hogy létrejöhessen a parancsolóan szükséges életösszhang az egyházak és az új világnézet, valamint a kialakuló új világrend között. Mi tehát nem más vallást és más egyházakat akarunk, hanem tiszta egyházakat követelünk. Erre pedig jogunk van. Tapasztaljuk, hogy a vallás különbözõ, dogmatikus egyházdiktatúrákban merevedik, ha nincs meg a nacionalizmussal és a szocializmussal a parancsolóan megkövetelt életösszhangja, de ezeket elveti és távol tartja. Megnyugtathatunk mindenkit, de különösen azokat, akik féltik tõlünk a vallást, hogy mi mindenkor megadjuk Istennek, ami Istené, de

ez nem fog bennünket visszatartani attól, hogy Isten és nemzetünk nevében és érdekében elvegyük az egyházaktól azt, ami isteni rendelés szerint sem az egyházaké.
Az új világnézet a népek valóságos és tényleges értékein nyugszik. Így az igaz és tiszta nacionalizmuson, mely nem más, mint egy nép szellemi életének foglalata, tartalma, kifejezõje. Sovinizmussá fajul az a nacionalizmus, melynek nincs meg a parancsolóan szükséges életösszhangja a vallással és a szocializmussal, ezeket elutasítja és távol tartja. Ez az elfajuló nacionalizmus mindig imperialisztikusan tör elõre céljai elérésére. A liberalizmus volt a melegágya a sovinizmusnak, a Hungarizmus viszont elõfeltétele az igaz, egészséges nacionalizmusnak. Nagyon tévednek tehát azok a se nem hivatalos, se el nem hivatott személyek, akik azt gondolják, hogy a Hungarizmusra ráfoghatják a "túlzott" sovinizmus vádját, csak azért, mert felfogásaink nem egyeznek az európai új rend felépítését és gyakorlatát illetõen.
A liberalizmus melegágyában megszületett marxizmus csak igen nagy jóindulattal nevezhetõ szocializmusnak. Tulajdonképpen nem szocializmus, hanem a zsidó anyagelvû világszemléletnek megfelelõen beállított anyagelvû uralmi rendszer. A szocializmushoz csak éppen annyi köze van, hogy ennek áltatásával a cselekvésre leginkább hajlamos társadalmi réteget, a munkást beállíthassa eszközként önös célkitûzéseinek szolgálatába.
A Hungarizmusban a szocializmus anyagi életünk foglalata, tartalma, kifejezõje. Jelenti a parancsolóan szükséges társközösséget, gyakorlati kifejezésre juttatja az egyénnek nemes társadalmasítását. Ha ennek az erõtényezõnek hiányzik két élettársa, a vallás és a nacionalizmus, materializmussá torzul, mely összes célkitûzéseit ugyancsak imperialisztikus úton akarja megvalósítani. A liberalizmus volt mindenkor melegágya a materializmusnak is, a Hungarizmus viszont elõfeltétele az igaz, egészséges szocializmusnak.
Tisztában vagyunk azzal, hogy életterünknek szervesen kell beépülni az Európa-nagytérbe. Azzal is tisztában vagyunk, hogy ennek a nagy térnek közös politikai, gazdasági, és társadalmi célkitûzéssel kell bírni, melyet közös erõfeszítéssel kell megvalósítanunk. Tudjuk, hogy adottságainknak megfelelõen részt kell vállalnunk ebbõl a közös munkából, mindezt természetesnek és parancsolóan szükségesnek is tartjuk. De mindezt saját erõnkbõl, saját erõtényezõinkkel akarjuk végrehajtani és elvégezni. A mi parasztunkkal, munkásunkkal, értelmiségünkkel, gazdasági, kereskedelmi tényezõinkkel, mert tudjuk, hogy erre képesek vagyunk és ennek ténybeli, alanyi és tárgyi elõfeltételei meg is vannak. Mi megköveteljük a teljes feladatot és vállaljuk is érte a teljes felelõsséget. Mi totálisan akarunk kapcsolódni az európai nagytérbe, de csak totális nemzetünkkel. Amennyiben képtelenek volnánk hivatásunk betöltésére és feladatunk végrehajtására, úgy ezt a képtelenségünket ridegen meg lehet és meg kell állapítani az Európaközösség érdekében. De ugyancsak az Európaközösség érdekében erre való képességünket tõlünk elvitatni nem lehet mindaddig, míg képtelenségünket be nem bizonyítja az élet.
Értelmiségünk harmadik feladata és felelõssége ennélfogva abban csúcsosodik, hogy alapjait képezze a mi erkölcsi, szellemi, anyagi, valamint alanyi és tárgyi vezetõképességünknek.
A Hungarizmus nem faji türelmetlenség, hanem a fajnemesítés alapján áll. Tehát nem azért zárja ki az egyes fajtákat életterébõl, mert türelmetlen velük szemben, hanem azért, mert az életterünkben élõ népek fajtabeli tisztaságát és nemességét akarja biztosítani. De nem állunk a szellemi türelmetlenség alapján sem, hanem a szükséges életösszhang alapján, mert úgy látjuk és tapasztaljuk, hogy minden élettérben kialakult már az a szellem és általa követelt gyakorlati világszemléleti irányzat, mely abban az élettérben igaz, szép és jó. De igazán hasznossá csak abban az esetben válik, ha életösszhangban tud együttmunkálkodni az összes életterekben kialakult szellemi és gyakorlati irányzatokkal.
A vallás, nacionalizmus és a szocializmus életösszhangja eddig azért nem sikerült, mert a zsidóság puszta jelenlétével azt lehetetlenné tette, mindenkor szétbontotta és mindegyiket

saját anyagelvû világszemléletének megfelelõen eltorzította. A zsidóságot tehát feltétlenül el kell távolítani minden európai nép testébõl, nem maradhat meg tehát az európai nagytérben és olyan helyet kell kiutalni számára, amelyen nem lehet többé ártalmára egyik népnek sem, és amelyen megépítheti és kiépítheti sajátos felfogásának megfelelõ gyakorlati világát; rég óhajtott célját és vágyát: az önálló és a független és a szabad és a demokrata zsidóállamot, melyben mindig béke lesz, mindig kenyér lesz, mindig munka lesz. De éppen ezért nem õk, hanem mi fogjuk megállapítani, hogy a zsidóság számunkra méreg-e vagy nem. A pestisbacilus is megvan gyõzõdve ártalmatlanságáról és ártatlanságáról, de az embereknek ennek dacára mégis hatalmasan más véleménye van. Elismerjük, hogy a pestisbacilus nem tehet róla, hogy az, ami. De viszont ne vegye rossz néven, ha viszont nekünk nem telik örömünk semmiféle dögvészben és védekezünk ellene. Különösen az értelmiségünk vegye tudomásul a letagadhatatlan tényt, hogy a zsidóságnak kiválasztottságának hosszú évezredein kívül a jó Isten különös és elnézõ kegyelmébõl kereken két évszázad állott rendelkezésére, hogy megmutassa és bebizonyítsa, hogy hatalma teljében mit tud alkotni. Az orosz nemzetben kereken 180 millió lélek állott rendelkezésére közel 25 éven át és minden hatalmi eszköznek felelõs birtokában és korlátlan tulajdonában volt, hogy minden szépet, jót és igazat megvalósítson a világnak úgyszólván leggazdagabb életterületében és abban tényleg visszaállítsa az elveszett földi paradicsomot. És amit a gyakorlatban tényleg tett, az iszonyatos! Önmaga bizonyította be, hogy már természeténél fogva teljesen képtelen vezetésre, szervezésre, alkotásra, hogy természetét csak negatív oldal felé tudja kiélni: a rombolásban, a pusztításban. A Hungarizmus értelmiségének negyedik és apostoli feladata, valamint felelõssége, hogy a zsidókérdés lényegét minden egyes alkalommal hirdesse, erre minden kínálkozó alkalommal rámutasson és a zsidókérdés megoldásában kezdeményezéseit ne vezessék álszemérem, ál-emberiesség, mert ezekre csak rá fog keservesen fizetni õ is, nemzete is, fa}tája is és minden, ami él és életet követel.

A Hungarizmus egyik legfontosabb erõtényezõje a vezetõréteg, az értelmiség. Meg kell állapítanunk, hogy a liberalizmus és a kapitalizmus által kitermelt úgynevezett vezetõréteget nem tudjuk és nem is lehet beállítanunk kezdeményezésünkbe, mert õket a zsidók szemelték ki, kívánalmuk választotta ki, szemléletük hagyta jóvá. Minekünk új vezetõket kell kiválasztanunk a parasztságból, a munkásságból és a teljesen elfojtott középosztályból. A Hungarizmusnak ki kell nevelnie saját elitjét, meg kell építeni saját szalonjait, ahogyan azt valamikor a liberalizmus is megcselekedte, amelynek akkoriban esze ágában sem volt, hogy átvegye az abszolutizmus elitjét, hanem azt tudatosan vagy elsorvasztotta, vagy kipusztította. Ez helyes is volt. A mi elitünk kialakítása kérdésében ugyanezt a helyes cselekedetet megköveteli az ész és az értelem is. A Hungarizmusnak alaptörvénye, melyet értelmisége számára kötelezõvé tesz, ez:

ha választania kell Nemzet és alkotmány, igazság és jog, élet és törvény között: úgy kötelessége, hogy mindenkor a nemzetet, az igazságot és az életet válassza, mert tudnia kell, hogy ez a három az örökkévaló. Az alkotmány, a jog és a törvény szükséges, de múló formák, melyeket a nemzet akkor és úgy cserélhet ki, mint azt a meglátott új igazsága, új valósága és új szabadsága megkövetelik, tehát ahogyan az új élet akarása és akarata benne és általa formailag is kifejezésre akar jutni. Új életének megfelelõen állapítja meg tehát azokat a kereteket, melyek között élni és halni kíván és életét követeli. A Hungarizmusnak is meglesznek tehát az õ alkotmánya, az õ jogi alapja és az õ törvényei, de ezek nem lehetnek hasonlatosak a liberalizmuséihoz vagy azzal egyenlõek és természetesen nem belõle fognak származni. Nem alkotmány-folytonosak, jogfolytonosak és törvény-folytonosak lesznek, hanem nemzet-folytonosak, élet-folytonosak és igazság-folytonosak.

Nemzetségvezetõk! Testvérek!
Hungarista értelmiségünk hivatása, feladata, kötelessége és felelõssége ellenében egyetlen követelményt támaszt parancsolóan, megalkuvást nem tûrve: politikai, gazdasági és társadalmi valóságát az õ felelõs vezetése alatt álló hungarista Magyar Birodalomnak.
Meggyõzõdésünk, hogy ez a minden idõk legnagyobb és legvéresebb katasztrófája végeredményben meg fogja adni minden élettényezõnek igaz értelmét, igaz tartalmát, igaz hivatását, igaz keretét, igaz kifejezõjét és igaz helyét. Tehát a parasztnak, a munkásnak, az értelmiségnek, a nõnek és a katonának éppen úgy, mint a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus életháromságának és így tovább az összes értéktényezõknek.
Úgy állítják rólam, nem szeretem a köztisztviselõket, a középosztályt, az értelmiséget, és osztálypártot szervezek. Természetes, hogy ez megint hazugság. Egész Hungarizmusunk nem osztálypártot jelent és épít, hanem népmozgalmat, mely a társadalomnak minden rétegét átöleli, mozgalmából senkit nem rekeszt ki. Megállapítható, hogy vannak ugyan egyesek, akik önmagukat rekesztik ki, de ezek még egyáltalában nem jelentik sem a köztisztviselõket, sem a középosztály, sem az értelmiség teljes rétegét, de még csak hivatott vezetõit sem. A Hungarizmusban született értelmiségünk az, amely a mi teljes politikai, gazdasági és társadalmi életünknek, dolgozó nemzetünknek, fegyveres nemzetünknek és nemzetünk totalitásának fogja adni nemzetfelelõs vezetõit.
Igen erõsen kell harcolnunk az ál-nemzetiszocializmus és az álhungarizmus ellen. Mind a kettõ ellen egyszerû a védekezésünk. Egyszerû pedig azért, mert félreérthetetlenek, rendíthetetlenek és állhatatosak vagyunk. Emlékezzünk vissza és állapítsuk meg a következõket:
Öt évvel ezelõtt azt mondották, hogy vándoroljunk ki Dél-Amerikába. Négy évvel ezelõtt azt mondották, hogy fantáziátlan fantaszták vagyunk.
Három évvel ezelõtt azt mondották, hogy németbérencek vagyunk, nemzetárulók vagyunk, hogy a németeket hívjuk be ebbe az országba; két évvel ezelõtt azt mondották, hogy zöld ingbe bújtatott kommunisták vagyunk és tébolyodott õrült áll az élükön, egy évvel ezelõtt azt mondották, hogy németellenesek vagyunk, akadályozzuk ennek a rendszernek tengelypolitikáját. Ma pedig mit mondanak? Azt mondják, hiszen mi is ugyanezt akarjuk.
Ebbõl az elmúlt öt évbõl állapítható meg leginkább a mi félreérthetetlenségünk és az õ kétszínûségük, a mi rendíthetetlenségünk és az õ hintázásuk. A mi állhatatosságunk és az õ konjunktúrázásuk.
Úgy mondják, hogy az igazságot nem kell külön megszervezni, az önmagát szervezi. Ez nem igaz. Ha valaki arra vár, hogy az igazság önmagát megszervezi, arra ébred, hogy más szervezi meg saját hasznára. Mindaz, ami életet követel, így az igazság is, szervezetét is megköveteli. Nem igazság azonban az igazság, ha az ember nem ülteti gyakorlati életébe, legfeljebb csak írott vagy csak mondott malaszt marad.
A Hungarizmusban acéllá kovácsolódott értelmiségünknek vállalnia kell minden áldozatot, minden kockázatot, minden szenvedést, hogy méltó legyen hivatására és joggal követelhesse meg azt a helyét államhatalmi felépítésünkben, mely a hungarista Magyar Birodalom dicsõségét, nagyságát és boldogságát szolgálja. A család, a Nemzet és az Európaközösség csak így törvényesíthetõ, csak így biztosítható és csak így védhetõ jó hasznára.

Kitartás!

1943. JÚNIUS 15 ÉS 16-ÁN A HÛSÉG HÁZÁBAN A KÜLÜGYI ÉRTEKEZLET SOROZAT BEREKESZTÕ BESZÉDE

NAGYTÉR, ÉLETTÉR, VEZETÕNÉP

A Hungarizmus ideológiai rendszerében és rendjében megadja komoly, felelõsségtudattól áthatott és általa szerkesztett képét az új világnak, valamint alapjait, keretét és tartalmát a nacionalizmus és szocializmus közös világnézetébõl fakadó új igazságnak, új valóságnak és új szabadságnak. Ennek teljes ismerete szükséges azért, hogy minden egyes hungarista elõtt tisztán álljon a cél, az emberiségnek az az új közössége, amelyért eddig közel 800 millió ember küzd tudatosan vagy ösztönszerûen. De szükséges azért is, hogy elsõsorban magyar nemzetünk ismeije meg hivatását, kötelességét, feladatát, felelõsségét, ezekbõl adódó jogait és azt a célt, melynek elérését parancsolóan akarnia kell, valamint azt az utat, melyet becsületesen járnia és megalkuvás nélkül végigharcolnia kell.

Választ akar adni a Hungarizmus ez alkalommal arra a kérdésre is, hogy érdemese a hõsi életszemléletet minden szép, igaz és jó élet alapjává tennünk.

A Hungarizmus mindezekre a kérdésekre határozott igennel felel. Ezt az igent, jogosságát és szükségét akarom bizonyítani. De bizonyítani akarom azt is, hogy a Hungarizmus világnézet, magyar népünk nézete a világról, ahogyan látni és élni akarja, amelynek megteremtéséért minden áldozatot vállal. De feltárom azt is, hogy az új koreszmében hogyan nem akarjuk látni és élni az új világot. Ez jogom is, de elsõsorban kötelességem.

A Hungarizmus legfontosabb tétele az, hogy az új világkép alapja a rend és az életösszhang. Erre alapozza ideológiai és gyakorlati elveit. Nem törõdünk és nem törõdhetünk azzal, hogy egyes népek még nem látják az új világot. Nem törõdünk és nem törõdhetünk azzal sem, hogy a felvilágosodásnak és technikának ebben a szédületes iramú világában egyes népek még mindig nem veszik észre, hogy földgömbünk ezek miatt egyszerre, majd minden átmenet nélkül hirtelen igen kicsire zsugorodott, így az élet minden tényezõje hatással van földgömbünk minden pontjára, távolságra való tekintet nélkül.

Vannak egyesek, akik veszedelemnek minõsítik, hogy ma, amikor még semmi sem dõlt el, már arról beszéljünk, értekezzünk és vitatkozzunk, hogy milyen lesz az új világkép, mert úgy mondják: csak felesleges izgalom és botrány a vége. Attól eltekintve, hogy mi már tudjuk, hogy az új koreszme fog gyõzni és fog mindent elkövetni, úgy véljük, hogy izgalomkeltés vagy botránkozás csak annak fegyvere, aki nem tisztázni akarja a parancsolóan szükséges életkérdéseket, hanem a zûrzavart még jobban fokozni kívánja.

Nem törõdhetünk még azzal sem, hogy egyesek remegõ elõvigyázatra intenek elhamarkodott tények nyilvánosságra hozatalától, mint ahogyan teszik ezt különösen azon az oldalon, mely minden nyilvánosságra hozott angolszász blöffrendezést visszafojtott, leplezni alig tudó örömmel vesz tudomásul, de komolykodó, aggodalmaskodó, atyáskodó, mindamellett rosszul kendõzött, halálsápadt félelemmel veszi tudomásul azokat a terveket, melyek az új világkép és új koreszme nacionalista és szocialista vezetõi és harcosai részérõl kerülnek napvilágra.

Célunkat meg kell már adnunk azért is, hogy magatartásunkat legyen mihez igazítanunk. A célmegadás szükséges különösen azért is, mert ez az egyedüli lehetõsége annak, hogy a még plutokrata szabadkõmûves zsidó marxista rendszerek zsákmányuralma és bitanghatalma alatt sínylõdõ népek is meglássák és meghallják az új élet szépségét, igazságát és jóságát. Célmegadás és magatartás követelik egymást, egyik a másik nélkül nem állhat meg. A hit igen, hegyeket mozdít. De csak a hit és tudás tud együtt alkotni. A magatartásban élõ hit és a célmegadásban jelentkezõ tudás tud együtt alkotni. A magatartásban élõ hit és a célmegadásban jelentkezõ tudás kell vezesse mindenkor mindazoknak a lépéseit, akik összeesküdtek, fellázadtak a népek nyomora és rabszolgasága ellen, hogy a népek új életet adó szabadságharcában népjólétet és népszabadságot építhessenek egyedüli és egyedülálló felelõsségük tudatában.

A Hungarizmus az új világkép erkölcsi, szellemi és anyagi rendszerét három alaptényezõvel építi: a nagytérrel, az élettérrel és a vezetõnéppel.

Kérdés: az új világképet miért kell éppen ezekkel a tényezõkkel megépíteni, miért nem lehet mindent úgy hagyni, ahogyan van, csak éppen a plutokrata szabadkõmûves zsidó marxista rendszert kellene megsemmisíteni, a politikai, gazdasági és társadalmi világkép pedig maradhatna változatlan.
Válasz: régi alapokra új rendszert építeni éppen úgy nem lehet, mint ahogyan régi emberekkel nem lehet megvalósítani az új koreszmét. A liberalizmusra tehát éppen úgy nem lehet építeni az új világnézet gyakorlati rendjét, mint ahogyan nem lehet Churchillt megbízni azzal, hogy megvalósítsa az új koreszmét; mert ha ez mégis megtörténne, úgy a zsidócsöbör változna csupán zsidóvödörré, máskülönben minden maradna a régiben: a zsidó világuralom és a népek erkölcsi, szellemi és anyagi rabszolgasága, amit ilyen elkövetett égbekiáltó ostobaság után meg is érdemelnének.
A Hungarizmus azt vallja, hogy földgömbünk minden feltárt és az idõk folyamán feltárásra kerülõ erkölcsi, szellemi és anyagi jószágkészletét mindenkor úgy kell felosztani, hogy minden nép azokhoz hozzáférhessen és belõlük kielégíthesse erkölcsi, szellemi és anyagi igényeit és szükségleteit. Ennek érdekében azonban el kell végeznünk történelmünk elsõ tudatos jószágkészlet elosztását. Az élet parancsoló szükségébõl fakadó igazság alapján szabályoznunk kell tehát 134 millió földkm2 és 360 millió vízkm2 erkölcsi, szellemi és anyagi életviszonyát és életgyakorlatát kereken 512 millió családban élõ 2050 millió emberhez, úgy hogy ebbõl az emberiséget alkotó népek jóléte és életbiztonsága ténylegesen és jogosan is beállítható legyen.
A liberális világkép kialakítása a zsákmánygazdálkodás alapján történt, nem a népek, hanem a kiválasztott erõszakosok egyedüli jó hasznára. E ténybõl adódik a szükség, hogy nemcsak a szabadkõmûves plutokrata zsidó marxista rendszereket kell végleg felszámolni, hanem földgömbünk jelenlegi gyakorlati világképét is teljesen és egészében át kell alakítani. Ez azonban nem jelent kevesebbet, mint azt, hogy fel kell teljesen számolni az angol, az USA, a szovjet és francia világbirodalmak rablógazdálkodásra épített egész gyarmatrendszerét és helyébe fel kell építeni az új koreszmének megfelelõ gyakorlati világrendszert.
Mindebbõl adódik, hogy földgömbünk újjárendezésének sorsdöntõ és irányt mutató nagy elvi kérdéseit tisztáznunk kell. A Hungarizmus ennélfogva kifejti felfogását, nézetét a nacionalista és szocialista új világról és benne népünk hivatásáról, feladatáról, kötelességérõl, felelõsségérõl és jogáról, egyrészt, mert igaznak tartjuk nézetünket és felfogásunkat a dolgokról, és másrészt, mert úgy véljük, hogy ahogyan néma gyermek szavát még az anyja sem érti, éppen úgy néma népnek igazságát nem érti meg az élet sem.
Áttérek a Hungarizmus világképének taglalására. Ennek elsõ alaptényezõje:

A NAGYTÉR.
Az emberiség három építõ alapsejt gyakorlati életösszhangjából épül valósággá és teljességgé, ez a három alapsejt: a család, a telephely és az üzem. Ezek közül relatíve legmozgékonyabb a család, a relatíve legkötöttebb az üzem. A telephely viszont a család és az üzem függvénye, mondjuk a kettõ erkölcsi, szellemi és anyagi közösségének gyakorlati kifejezõje. A család mûködési tere tehát az egész földgömbünk is lehet. Vándorlásaiban csupán a megélhetést adó és biztosító üzemhez kötött. E kötöttségen át kényszerül telephelyének megépítésére.
Ez a folyamat egyes családokra érvényes is lehet és érvényes is volt sok ezer vagy tízezer évvel ezelõtt. De nem érvényes, amint sok százmillió családról van szó. Ezek nem vándorolhatnak keresztül-kasul földgömbünkön, mert így az nem életterük lenne, hanem a rengeteg súrlódás miatt halálterületükké válna. De ezenkívül: a családok, amelyek egyazon fajtából származnak, egyazon nyelvet beszélik, egyazon szokásokat, szellemet, erkölcsöt vallanak sajátjuknak, anyagi szükségleteiket és igényüket együttesen tudják a leginkább biztosítani: keresik egymást, összeverõdnek. Ilyen családok természetes szükségbõl

összetartanak, együtt maradnak és együttes erõfeszítéssel harcolják ki azokat az életfeltételeket, melyek számukra a legjobb erkölcsi, szellemi és anyagi életlehetõséget biztosítják:
tudatosan benépesítik tehát azt a területet, melyben õk, valamint az adottság adta üzemeik és telephelyeik élet, társ és sorsközösséget tudnak kötni. Az ilyképpen egymásra utalt családoknak ezt az élet, társ és sorsközösségét nevezzük hungarista ideológiánkban népnek. A nép már nem változtatja helyét, hacsak igen súlyos események nem kényszerítik erre a lépésre. A terület, melyet lefed és meg is tud tartani, a hona, a honterülete. Minden népnek talajgyökeresnek kell lennie, hogy honterületét megtarthassa, de honképesnek is, hogy honterületét megszerezhesse. A talajgyökeresség és honképesség nélkül nem tud néppé lenni a laza családközösségi élet. Ebben kell látnunk a legbensõbb okát annak is, hogy a zsidóság képtelen laza családközösségi életbõl magasabb és nemesebb gyakorlati életközösségbe emelkedni. A nép felfogásunk szerint az emberiség erkölcsi, szellemi és anyagi életének építõkockája.
A honterületet szerzõ nép belsõ életének szabályozása mellett minden erejével arra törekszik, hogy viszonyát a szomszédos népekhez is biztonságosan szabályozza; tehát olyan erkölcsi, szellemi és anyagi létösszhangot igyekszik létrehozni szomszédaival, mely életét teljessé és biztonságossá teszi. Ha természetes parancsoló szükség ebbõl a életösszhangból népek közötti élet, társ és sorsközösséget teremt, nemzetrõl beszélünk. A hungarista ideológia azt a területet nevezi élettérnek, melyben a nemzet születik meg a területet befedõ népek közös politikai, gazdasági és társadalmi életösszhangjából. Tehát míg a családok élet, társ és sorsközösségének, a népnek az alapja az erkölcsi, szellemi és anyagi tényezõk, melyek a fajtából és földbõl, valamint e kettõnek egymáshoz való viszonyrendszerébõl adódnak, addig az egyes népek élet, társ és sorsközösségének, a nemzetnek alapja a politikai, gazdasági és társadalmi tényezõk, melyek az ebben a közösségben élõ népek összehangolt és együttes jó hasznát és biztonságát szolgálják.
Hungarista ideológiánkban a kifejtettek alapján nemzetnek hívjuk a népeknek olyan természetes élet, társ és sorsközösségét, melyet életterében a vezetõnép szervez politikai, gazdasági és társadalmi egységbe és melyet egyedül csak õ képes és csak õ hivatott felelõsen vezetni, úgy, hogy belõle az érdekelt népek erkölcsi, szellemi és anyagi jó haszna és életbiztonsága származzék. A Nemzet így népközösség, az egymásra utalt népek politikai, gazdasági és társadalmi közössége, valósága.
A Nemzet a mi felfogásunk szerint az emberiség politikai, gazdasági és társadalmi létének építõkockája.
A fejlõdésben azonban megállás nincs. A nacionalizmus és szocializmus kiteljesedése a nemzeten belül csúcsot jelent a Nemzet életében. Önmagában tovább fejlõdni nem tud. Így arra kényszerül, hogy szabályozza életviszonyát a többi nemzetekhez. Ebbõl a szükségbõl jön létre az, amit hungarista ideológiánk konnacionalizmusnak nevez, azaz nemzetközösségnek. Ez az egymásra utalt nemzeteknek érdekszövetsége, érdektömörülése, élet, társ és sorsközössége. De amíg az egyes családokat az erkölcsi, szellemi és anyagi tényezõk tudják élet, társ és sorsközösségbe, tehát néppé kovácsolni, a népeket viszont a politikai, gazdasági és társadalmi tényezõk kovácsolják nemzetekké, addig a nemzetek élet, társ és sorsközösségét a kultúra, a civilizáció és a technikagazdálkodás tényezõi határozzák meg. Ennélfogva: nemzetközösséget alkotnak mindazok a nemzetek, amelyeknek kulturális, civilizatorikus és technikagazdálkodási életük és igényeik élet, társ és sors- azonosak. Az ilyen azonosságban élõ nemzetek közössége számára olyan terület szükséges, amely földgömbünk jószágkészletébõl minden körülmények között biztosítani képes a nemzetekbe épített népek és az ezekben élõ családok erkölcsi, szellemi és anyagi életszükségletét. Ez a terület a nagytér. Nem képezhet nagyteret az, ami csak kulturális vagy csak civilizatorikus vagy csak technika-gazdálkodási szempontból képez egységet. Ilyen részegység mindig abba a

nagytérbe való, amely az ilyen csonka életet természetes módon kiegészíti, teljessé teszi.
A nemzetközösség így felfogásunk szerint az emberiség kulturális, civilizatorikus és technikagazdálkodási fejlõdésének építõkockája.
Összefoglalva a mondottakat, a Hungarizmus világnézetének ideológiai és gyakorlati világképe a következõ alapokon nyugszik:
a család, az üzem, a telephely, mint az emberi élet alapsejtjei, tartalmával: a férfi, a nõ és a gyermek elsõdleges természetes élet, társ és sorsközösségével;
a honterület, mint életalap, tartalmával: az erkölcsileg, szellemileg, anyagilag összefogott néppel;
az élettér, mint létalap, tartalmával: a politikailag, gazdaságilag, társadalmilag egységbe kovácsolt nemzettel; és
a nagytér, mint fejlõdési alap, tartalmával: a kultúra, a civilizáció és a technikagazdálkodás igényeinek és szükségleteinek szempontjából felépített nemzetközösséggel.
A Hungarizmus új világképét, földgömbrendjét és nagytér rendszerét, ennek alaptételeivel az I. sz. melléklet tünteti fel. Az adatok megközelítõek. A vázlat ismertetéséhez a következõket fûzöm:
1. A nagytér kialakításához szükséges alapfeltételek és alaptényezõk, az élelmezési, ruházati, építõ és ipari, valamint az életbiztonságot jelentõ nyersanyagok mind fellelhetõk az egyes nagyterekben, kitermelésük egyedül a nagytér népeitõl függ és bõven elegendõk, hogy állandó és legteljesebb erkölcsi, szellemi és anyagi ellátást és jólétet biztosítsanak a benne élõ népeknek.
2. Földgömbünknek az egyes nagyterekre esõ jószágkészlete nemcsak egyetlen nép birtoka vagy tulajdona, mellyel jó-rossz kedve szerint sáfárkodhat, hanem a nagytér rendszerében részt vevõ összes népek közösen szerzett, megszervezett és megvédett jószágállománya, amelynek élvezete és haszna kötelességet, jogot és felelõsséget jelent mindenki számára abban a politikai, gazdasági és társadalmi rendben, melyben él és amelye keresztül tagja a nagytérnek.
3. A Hungarizmus olyan gyakorlati életalapot szervez, mely teljesen indokolatlanná tesz bármilyen vonatkozású háborús kezdeményezést az elkövetkezõ évszázadokban, mert nem fakadhatna életszükségletbõl, hanem egyedül csak az imperialista erõszakos törekvésbõl és célkitûzésbõl. Éppen ezért teljesen feleslegesek lesznek és feleslegessé válnak az egyes nagytereken belüli háborúk is. A Hungarizmus nagyon is tudatában van annak az alaptörvénynek, hogy harc nélkül nincs élet és jólét. Harcolni kell a családnak a mindennapi kenyérért, a népnek fennmaradásáért, a nemzetnek az életbiztonságáért, a nemzetközösségnek az emberi fejlõdés szolgálatában a föld, a munka és a népek békés viszonyának megteremtéséért, fenntartásáért. A jólétért tehát mindig harcolni kell. Az a jólét, amely kiharcolás után elpuhít, mindig pusztít is. S el is pusztul. A jólét tehát éppen úgy kötelez, mint a becsület, melyet ha könnyedén elvesztenek, igen nehéz visszaszerezni. Ez legalábbis elõttünk mind világos. Ellenben az a harc, mely a többért folyik mások vagy az egész emberiség kárára, s más alapja nincs, mint a durva erõszak, mely az élet bõségesen terített asztaláról kizárja a többieket az erõsebb vagy az erõszakosabb hatalmánál fogva, az ilyen harc nem természetes, nem indokolt, betegesen eltorzult lelkivilágból fakad, melyet mindenkor meg kell torolni, de különösen akkor és azokon, akik véres erõszakoskodásukat a saját képükre alkotott Isten akaratából levõnek mondják, és a jogot erre azáltal veszik, hogy Isten kiválasztottjainak hazudják önmagukat. Szerintem Isten csak kötelességet ró az emberiségre; a jogokat már az ember adja önmagának azért, hogy Isten által rárótt kötelességeinek könnyen tudjon eleget tenni. Ez az igazság és nem más. Tehát nincs kiválasztott nép, de van kötelességében megerõsített nép. Miután minden népnek megvan a kötelessége, úgy egyik sem zárható ki annak teljesítésébõl, mert az egyik nép nem teljesítheti a másikét is, mert agyonnyomná a saját hibájából ráháramló többlet.

4. Rendkívül érdekes és szembeötlõ az amerikai vagy nyugati nagytér aránylagos életüressége. Kirívóan igazolást nyer az a felfogás, hogy a nemzetiszocialista Európának és a turáni népi mozgalomban egyesülõ Ázsiának, hogy Amerika népeinek semmi, de semmi kényszerítõ okuk sincs, hogy a földgömb bármely más része felé kinyújtsák kezüket. A rögzített tények alapján egyszerûen nem szenvedhetnek szükséget, vagy ha mégis szenvednek, az csak azért lehetséges, mert az amerikai élet az egyéni önzés rablógazdálkodásán épül, mely minden bajnak, nyomornak legbensõbb oka. Ennek ellenszere azonban nem az, hogy más népek elleni háborúban vezeti le belsõ bajait és annak keretében enged szabad folyást a rablórendszerben nevelkedett és nagyra nõtt alacsonyrendûség alantas ösztöneinek, hanem egyedül csak az, hogy saját nagyterében csinál elõször rendet, lerázza testérõl a plutokrata szabadkõmûves zsidó marxista és puritán angolszász vezetõréteg fehérrabszolga-rendszerét és olyan erkölcsi, szellemi és anyagi életet valósít meg, mely Amerikát méltó társává tehetné az emberi közösségnek. A háború Amerika részérõl tehát a legutolsó és legundorítóbb imperializmus, melyet a világtörténelem egyáltalán ismer. Teljesen indokolt azonban Berlin, Róma, Tokió háborúja London, Párizs, Washington ellen, mely utóbbiak egyrészt erõszakkal tették lehetetlenné, hogy a német, az itáliai és a japán nép és velük együtt a többi népek is megkaphassák méltó helyüket a nap alatt, másrészt viszont olyan világkép kialakítását szorgalmazták, amely kimondottan az alacsonyrendûség hatalmát és uralmát rögzítette és szentesítette volna csak azért, hogy a zsidóság világuralmát mindenkorra biztosíthassa. Berlinnek Londonnal, Rómának Párizzsal, Tokiónak Washingtonnal és mindhármuknak a Szovjettel volt, van és lesz leszámolni valójuk, hogy az új koreszmének megfelelõ új világképet teljes egységben megalkothassák. Berlin Róma Tokió élet, társ és sorsközösségének szüksége tehát nyilvánvaló. Egymás mellett kell élniük a legnagyobb életösszhangban, mert amint egymás ellen élnek, az alacsonyrendûség kerül felszínre és pokollá változtat mindent.
5. A régi világkép vezetõ hatalmainak megsemmisítése után az európai nagytér elhatározó befolyással lesz az amerikai nagytér életére. Amerika eddig is vetülete, igaz, hogy mind ez ideig torz vetülete volt Európának. Az európai liberalizmus bukásával meg fog semmisülni az amerikai liberalizmus gyakorlati rendszere is. Helyébe meg fog születni az amerikai nagytér sajátosságainak megfelelõen, de az európai rendszer és rend vetületeként az a nacionalista és szocialista nagytér; amelyet az új Washington és az új észak-amerikai nemzet fognak vezetni és irányítani. Ebben az esetben olyan nagytér közösség jöhet létre idõvel az európai és az amerikai nagytér között, melynek beltengere az Atlanti-óceán, és mely földgömbünk földbékéjét, munkabékéjét minden körülmények között törvényesíteni, szentesíteni s biztosítani tudja.
Nagytérközi szempontból még két kérdést kell rövid eszmefuttatás tárgyává tennünk. Ezek: a sárga veszedelem és a zsidókérdés.
1. Sárga veszedelem hungarista felfogásunk szerint nincs. Legfeljebb európai ostobaság van. Vannak ugyanis egyes európai népek, amelyek nem tudnak kilábalni abból az évszázados rémületbõl, melybe akkor estek, mikor Kelet népei a hunok és a tatár mongolok képében az európai népek asztalára tették névjegyüket egyszerû figyelmeztetésként, hogy Ázsia megmozdulásakor Európa mindig gyengének bizonyul. Attila és Dzsingisz kán mint romboló és pusztító szellem él a népek képzeletében. Eddig azonban még egyetlen más nép sem tudta azt az egészséges vihart támasztani Európában, mely úgy és olyan tökéletesen, villámgyorsan és eredményesen el tudta volna fújni a régi világot és elõ tudta volna készíteni és segíteni az új élet parancsolóan szükséges új rendszerét, ahogyan azt a hunok Attila alatt meg tudták cselekedni. És még egyetlen más nép sem akadt kerek e földtekén, amely olyan hatalmas világhatalmat tudott volna teremteni, megépíteni és megszervezni, mint amilyet ez a rettegett és ócsárolt Dzsingisz kán emelt máról-holnapra olyan hatalomra, hogy hétszáz esztendõt meghaladó idõ múltán

is még egyes népek lábában legyen a félelem. Viszont nem tudjuk eldönteni, hogy melyik volt a nagyobb barbárság: az-e, amit a hunok és a tatár mongolok mûveltek, vagy az-e, amit a vandálok annak idején vagy fajrokonaik, az árja fajtát megcsúfoló népek: az angolok és az Egyesült Államokbeliek a náluk kitermelt plutokrata szabadkõmûves zsidó marxista barbárságukban jelenleg mûvelnek mérhetetlen rombolásvágyukban és vérszomjukban. E kérdést jobb nyitva hagyni és egyszerûen rögzíteni, hogy hiba nélkül nép nincs.
Minden felesleges érzelgõsség nélkül megállapítható, hogy gyenge nép számára mindaz veszedelmet jelent, amivel nem tud megbirkózni. Életképes, erõs nép tudja, hogy veszedelem mindig van és hogy ellene egyedül életereje, életakarása védi és menti meg. Sárga veszedelem tehát nincs. Ellenben ugyancsak minden felesleges érzelgõsség nélkül és ridegen, de tudomásul kell vennünk a tényt, hogy abban az esetben, ha az európai nagytér nem fogja tudni beállítani a szükséges nacionalista szocialista rendszerét, mert erre képtelen, úgy ne csodálkozzék, ha földgömbünk másik két nagytere fog nálunk rendet teremteni. Ahogyan a nagytéren belül sem tûrhetõ az állandósult vagy életképtelenségbõl származó bármilyen vonatkozású zûrzavar, éppen úgy nem tûrhetõ az egyetlen nagytérben sem.
A sárga veszedelmet tehát vagy az erõs népek magabízásából kell néznünk vagy pedig ami még okosabb le kell vennünk a napirendrõl, mert nincs és csak ostobaságba viszi a józanul felépített elgondolásokat és terveket.
2. A zsidókérdést illetõen csak annyit akarok megemlíteni, hogy bûnös tudatlanság és veszedelmes tévedéssel párosult önámítás az az állítás, hogy a zsidóság csak most törne világhatalomra és világuralomra. A zsidóság ugyanis 1918 óta de facto és de jure már világhatalmon és uralmon van. Hiszen csak ezért válhatott a zsidókérdés világkérdéssé. A plutokrácia, a szabadkõmûvesség, a liberális demokráciák, a parlamentarizmus, az aranyalap és a marxizmus: mindezek csupán eszközök a zsidóság kezében, hogy világhatalmát és világuralmát megtarthassa, szilárdíthassa és lehetetlenné tegye, hogy a népek földgömbünknek és saját maguknak ebben a sorskérdésében tisztán láthassanak és saját jó hasznukra, közös akarattal cselekedhessenek. Az új élet akarta és vér szentelte koreszmében felvilágosult és cselekvõ népek világszabadságharcának lesz köszönhetõ, hogy a zsidóság ki fog kerülni az európai és ázsiai nagytérbõl és valószínûleg kényszertelepül az amerikai nagytérben. Súlyos tapasztalatokból merített joggal feltételezhetjük, hogy új és valószínûen utolsó menhelyén is magatartásával, erkölcsi, szellemi, anyagi mohóságával és kíméletlenségével hamarosan fel fogja törni az amerikai ostobaság, neveletlenség és aljasság jármában tartott népi ugart, aminek nyomán ott is nacionalista és szocialista új életforma fog diadalmasan kifejlõdni és hatalomra jutni. Amit Amerikában az új világnézet propagandája eddig nem tudott elérni, azt átütõ sikerrel ki fogja munkálni az oda menekülõ zsidóság. Így a zsidóság szolgálatában harcoló Amerika lesz az, mely végeredményben és végérvényesen akár akarja, akár nem el kell intézze a zsidókérdést, azt a földgömbmételyt, melyet a többi nagyterek az õ nyakába varrtak. Az amerikai nép lelki beállítottságától, elsõsorban a zsidóktól nyert erkölcsi, szellemi és anyagi neveltségétõl fog függeni, hogy ennek a kérdésnek el intézésénél a katyni gyakorlatot fogják-e alkalmazni. Az európai és ázsiai nagyterek népeinek nem lesz idejük, hogy arra figyeljenek: hányszor ugat fel a colt "Texasban vagy Arizonában" és tesz pontot sok évezredes vándorlásban volt nép élete mögé. Ezeket a gondolatokat Amerikának hagyjuk. Az európai és ázsiai nagyterek népei, nagytakarítás után, tisztán és egészségesen építeni fogják azt az életüket, melyben a Szép, Igaz és Jó gyakorlati megvalósítása ad csupán értelmet mindennek, ami Isten, Haza, Nemzet, Nép és Család.
A világnézeti háború gyõztes befejezése után meg fog szervezõdni a földgömb leghatalmasabb földsége, politikai, gazdasági és társadalmi vonatkozásban egyaránt. Ez a hatalmas földség felöleli Európát és Ázsiát, mint vezetõ földrészeket, valamint Afrikát,

Ausztráliát és Óceániát, amelyek kiegészítõ, szükséges tartozékai. Ennek a hatalmas térségnek nyugati részén Berlin Róma és keleti részén Tokió fog mint erõközpont véglegesen kialakulni, teljes irányító és vezetõ hatalmával. Joggal feltételezhetõ, hogy e három erõközpont között hatalmas világforgalom fog megindulni. Ez négy hatalmas közlekedési útvonalon bonyolítható le:

egy északon fekvõ fõirányban, mely legnagyobb részében szárazföldi közlekedés képét fogja mutatni. Általánosságban a jelenlegi szibériai fõközlekedés nyomdokaiban ebbõl a fõvonalból szakadhat ki.

egy másik, mely általánosságban Turkesztán és a kínai birodalom teljes középsõ vidékét kapcsolja be a világforgalomba, hasznosítva az ebben a területben már ismert híres Selyem karavánút vagy az annak idején Európa felé és ellen használt mongol hadi utak nyomdokait.

egy harmadik vagy középsõ fõirányban, mely túlnyomórészt ugyancsak szárazföldi út, mely általánosságban Kis-Ázsián át a Himalája déli tövében vezetne és

egy negyedik, délen fekvõ fõirányban, mely nagy részében inkább vízi út és általánosságban a Perzsa-öblön vagy a Vörös-tengeren át az Indiai óceánba és a Csendes-óceánba vezetne, a Tokió Sydney Colombo erõháromszög érdekterületeibe.

Hazánk pontosan a középsõ és a déli világforgalmi útvonalak tengelyében fekszik, ennélfogva a kialakuló új élet szempontjából tényleg kulcsterületté válik. Ebbõl az erõközpontok-közi helyzetünkbõl kell adódjon minden elhatározásunk, döntésünk, kezdeményezésünk és cselekvésünk legbensõbb oka és rugója. Ténylegesen a szó legszorosabb értelmében Hazánk paradicsom, de pokol is lehet. Paradicsom, ha életerõs, hatalomképes és uralomra érett és saját erejébõl építi meg hivatásának és feladatának megfelelõ gyakorlati életrendjét. De pokol, ha minderre képtelen, mert ebben az esetben olyan hatalmi versengés fog megindulni ezért a kulcsterületért, mely minden életünket vérbe, piszokba, megalkuvásba fogja rántani. A Hungarizmus nagy feladata és kötelessége, hogy népünket és az általa vezetendõ életteret nagy hivatására nevelje és szervezze. Ez pedig nem lehet kevesebb, mint közvetítés és összehangolás Nyugat és Kelet között. Kapu és küszöb vagyunk: kapu Kelet felé és küszöb, amit át kell lépnie annak, aki keletrõl nyugat felé tart.

Erõközponti helyzetünk folytán a Kelet terményeinek közvetítõ kereskedõje lehetünk Európa felé. A magyar kereskedõnek és gazdasági vállalkozónak tehát igenis hatalmas, tehát roppant felelõs jövõje van és nagyon is lesz mit keresnie Nyugat-Európában is, mûködésének fõiránya és fõterületei azonban mégis inkább délkelet felé fekszenek, de nemcsak az eddig elmondottak, hanem még a következõk miatt is:

Délkeleten vannak azok a területek, amelyeket az Iszlám lehetséges leendõ nagytereként fogunk majd megismerni az életterek részletes taglalásánál. Az ebben a térben élõ törzsek az élet e nagy korszakfordulójában határozott öntudatra eszméltek és követelik tudomásulvételüket. Észlelhetõ és tapasztalható, hogy a Iszlám e közösségei népi közösségbe akarnak szervezõdni, ezért minden gátló politikai, gazdasági és társadalmi akadályt leráznak magukról, mert érzik, hogy az új világképben csak ily módon nyerhetik el illõ helyüket. Új életrendjükben azonban meg kell szervezzék civilizatorikus és technikagazdálkodási élettényezõiket is. Ennek gyakorlati megszervezésére hiányoznak úgy szakemberei, mint eszközei. Két irányú feladatot kell tehát egy idõben végrehajtaniuk: saját fajtabeli szakembereket kell nevelniük, amit az elsõ idõben külföldön kell végezni, ezzel párhuzamosan pedig addig is, míg a saját szakember rendelkezésre áll, idegenekbõl kell ilyeneket munkába állítaniuk. De mérnököket, orvosokat, gazdasági szakembereket, vállalkozókat, szervezõket és tervezõket legszívesebben olyan népektõl fog a Iszlám meghívni, melyeknek gyarmatosító szándékuk nincs, de nem is lehet és amelyek jó tulajdonságukon kívül tényleg rendelkeznek is a kívánt szakemberekkel. Az Iszlámnak ezt a várható követelését természetesnek és nagyon is jogosnak kell vennünk. Nyugodt

lelkiismerettel és minden szerénytelenség nélkül merjük állítani, hogy ilyen népet elsõsorban a magyar népben talál. Tekintetbe jön még határozottan a japán nép is, de még túl távol fekszenek egymástól. A japán nép ugyanis eddigi egész történelmével, magatartásával és cselekedetével és példaadásával már a gyakorlatban is bebizonyította, hogy gyarmatosító szándékai egyáltalán nem voltak, nincsenek és nem is lesznek, mert hungarista véleményünkkel egyezõen szükségtelennek, idõszerûtlennek és túlhaladott rendszernek tartja a gyarmatosítás minden fajtáját.
Németország és Itália is tudni és ismerni fogja az Iszlámnak ezt az érthetõ ellenszenvét mindazokkal szemben, akiktõl újra való gyarmatosítását feltételezheti. Éppen ezért, ha segítõ kezet is fognak nyújtani az Iszlámnak, közvetítõ kezet fognak keresni, hogy minden jogos vagy jogtalan gyanúsítást elkerüljenek. Ilyen közvetítõ kéz elsõsorban ugyancsak magyar népünk lehet. Viszont, ha nem keresnének közvetítõ kezet, hanem közvetlen kézzel akarnának segíteni, úgy ne csodálkozzanak, ha a japán vállalkozó hamarabb fog megjelenni a Földközi-tenger keleti és délkeleti térségében, mint az övék a Perzsa-öböl vagy az Arabtenger partvidékein.
De mindettõl eltekintve: Németország olyannyira el lesz foglalva a kelet-európai térség megszervezésével és Európába való bekapcsolásával, Itália pedig annyira le lesz kötve dél felé, hogy Afrika szükséges részeit becsatolja életterébe és meg is szervezze, hogy kell valaki, aki a hatalmasan fontos délkeleti irányban veszi át a feltáró és szervezõ munkát. Ez pedig megbízhatóságánál, alkalmasságánál és minõségileg kiváló parasztjainál, munkásainál, értelmiségénél fogva, elsõsorban a mi Hungarista Hazánk.
Hazánk, népünk és életterünk hivatása, feladata, kötelessége, felelõssége és joga ezzel a nagy világképpel szigorúan adva van. A Hungarista Népi Mozgalom felelõsségteljes kötelessége, hogy népünket mindezekre elõkészítse és megteremtse a szükséges végrehajtásnak erkölcsi, szellemi és anyagi elõfeltételeit.
Egyik japán személyiség kijelentette, hogy magyar népünknek egyszer döntenie kell majd, hogy mi akar lenni: a turáni népközösség nyilának hegye, vagy Európa szíve. Erre a tiszta sorskérdésre tiszta, ugyanilyen félreérthetetlen választ adunk. Európa szíve mindig úgy fog dobbanni, hogy a nyíl hegyére ne legyen szükség: és ha majd egyszer mégis szükség lenne rá, úgy ez csak azért lesz, mert ez a szív már elõtte régen megszûnt dobogni.

A Hungarizmus világképének a második tényezõje:
AZ ÉLETTÉR.

Hungarista ideológiánk egyik alaptétele, hogy az európai nagytérben olyan gyakorlati közösségi életszemléletet kell megvalósítani, mely lehetõvé teszi, hogy a benne élõ egyes népek az európai nagytér életközösségét természetesnek, szükségesnek és megvédendõnek tartsák. Ennek a célnak szolgálatába kell állítani minden erõtényezõt.
A Hungarizmus világképének nagytér-rendszerében az európai vagy központi nagytér méreteinél fogva, sorrendben az ázsiai nagytér után következik. 43 millió föld km2-e és 70 millió víz km2 kereken 200 millió családban élõ 800 millió ember eltartásáról kell gondoskodjék. A közel 220 millió családból 130 millió az európai, 40 millió az afrikai és a fennmaradó 30 millió az ebbe a nagytérbe tartozó ázsiai részterületen harcolta ki otthonát, hazáját. Az évezredek folyamán 200 millió családra felszaporodó lakosság az ugyancsak sok ezeréves történelem folyamán Európában már túlsúlyban népekbe szervezõdött, míg a többi részekben túlsúlyban még mindig kezdetleges törzsrendszerekben maradt meg. Ebbõl következik az a tény, hogy a nagytérnek Európa a vezetõje.
Az európai nagytér fajtaképén az emberiséget alkotó õsváltozatok közül az indián kivételével mindegyik megvan, felületeiben alakult ki, itt honos is. Elhelyezkedésük igen érdekes. A nagytér európai földrészének nyugati és déli peremvidékein az árja õsváltozat található, de nem képezi ennek a peremterületnek honi õsváltozatát, hanem jogosan

feltételezhetõ, hogy ezekbe a peremterületekbe szorították az úgy látszik fel nem tartóztatható gondvánaiak. Az évezredek folyamán az európai tengerparti peremvidékre szorított árják így átkerültek a skandináv félszigetre és az angol szigetre, különösen az északinak nevezett másodlagos változatuk zömével. Európa belsõ részeiben megmaradtak a gondvánaiak megszakítás nélküli láncolatban sok ezer kilométeres területen a Csendes-óceán partjáig, általában a Rajna Alpok Duna alsó folyása, Kaukázus Hindukus Himalája Bramaputra vonalától északra és keletre fekvõ hatalmas területen. A megadott hatalmas fajtaválasztó vonaltól délre az európai nagytér ázsiai területein, valamint afrikai és északkeleti peremvidékein az elõázsiai õsváltozat és ennek más õsváltozatokkal történt keverékei honosak, a közép és délafrikai területeken pedig a néger õsváltozat és tartozékai alakultak ki és helyezkedtek el.
Ezt az elhelyezkedést azért tartjuk igen fontosnak, erre azért hívjuk fel a figyelmet, mert az elõázsiai és néger változatokkal nem a gondvánai keveredett az évezredek folyamán, hanem elsõsorban az árják, ezeknek különösen elõindiai indoárja és mediterrán másodlagos változatai. De különösen fontos annak a megállapítása, hogy a zsidóhullám betörése Európába évezredekkel ezelõtt túlnyomórészt Európa déli és nyugati peremvidékén, tehát túlnyomó részben árja településeken keresztül történik. A XVII. századig bezáróan Európa árja peremvidéke igyekszik is megszabadulni a zsidóveszélytõl. De már a XVII. századtól kezdõdõen a zsidóméreg ernyesztõ hatása alatt belefáradnak az ellenük való védekezésbe, a területeikrõl kiûzött zsidóságot visszafogadják és mind a mai napig csak azokban a területekben lépnek fel ellenük, amelyekben az új világnézet állítja be az új rendet. Ebbõl magyarázható csupán a tény, hogy az árja õsváltozatnak kereken kétharmada még ma is a zsidókat szolgálja és zsidó érdekekért küldi fiait fajtestvérei ellen. Földrészünk a néger és az elõázsiai õsváltozatokkal is a déleurópai árja peremvidéken át került érintkezésbe. Ezek azonban nem tudták átütni a Rajna Alpok Alduna Kaukázus fajtaválasztó vonalát, hanem ettõl délre maradtak és a Földközi-tenger vidékének különösen árja fajképét szegényítették igen erõteljesen.
A kelet felõl jövõ hatalmas nyomás a Kr. u. XIII. században a mongol-rohammal véget ért. Ettõl kezdõdõen a XX. századig a fajták viszonylagos egyensúlyállapotát tapasztaljuk földrészünkön. A túltelítettség jelei a XX. századtól kezdõdõen jelentkeznek, különösen a rossz területelosztás és a belõle adódó elégtelen gazdasági és megélhetési viszonyok miatt. Európának általában az Odera Kárpátok vonalától nyugatra esõ területeiben mutatkozó nagy embersûrûség, üzemtorlódás és telephelyszûke, ellenkezõ irányú, tehát nyugatról kelet felé terjedõ nyomást váltott ki, mely természetesen a kisebb ellenállás irányában fog hullámzani, tehát az emberszegény, üzem-üres és telephelynek alkalmas területek felé.
Az európai népek és a Távol-Kelet népei között több ezer kilométeres kiterjedésben még törzsi életet élõ, gyéren elhintett közösségek élnek. Ez a megállapítás igen fontos, mert ezeken a területeken kell keresni azt a természetes terjeszkedési lehetõséget, amely az európai népek számára elsõsorban adódik. Ahogyan Közép-Ázsia titokzatos méhébõl ömlöttek évezredeken át nyugat és kelet irányában a népek, éppen úgy hömpölyögnek most vissza a túltelített nyugatról, de most már a szervezés minden mûvészetével, gyakorlatával és technikai eszközével felvértezve és kiszorítják útjukból azokat a törzseket, amelyek nem tudtak eddig belekapcsolódni az élet nagy ütemébe és rendjébe. Ázsiának ez a céltudatos feltárása és betelepítése fogja majd megoldani mindazokat a problémákat, melyek eddig a nagy titok fátylával voltak borítva. Ázsia sok népnek a bölcsõje, de talán ugyanannyinak a koporsója is volt és lesz is.
Az új világnézet európai életszemléletének és életgyakorlatának lényege az, hogy életösszhangját, összefoglalását és gyakorlatát jelenti mindannak, amit Európa népei kultúra, civilizáció és technikagazdálkodás szempontjából alkotnak egymás erkölcsi, szellemi és anyagi jó hasznára és életbiztonságára. Ez a magasabb kultúra jelenti tehát minden európai nép számára a szép, az igaz és ajó életének óhajtását, akarását, igenlését,

megtartását: jelenti egész erkölcsi, szellemi és anyagi magatartásukat, az érte való cselekvést, áldozatvállalást, jelenti végeredményben azt az életszintet, melyet minden népnek el kell érnie. Jelenti tehát magát Európát, mely alkatelemeit a gondvánai kultúraalkotó képességébõl, az árja civilizatórikus építõképességébõl és az északi technika-gazdálkodási szervezõmesterségbõl veszi. Megállapíthatjuk ezzel kapcsolatban azt is, hogy mindaz, ami Európából származik és érték, magán kell hordja ennek a magas kultúrának minden bélyegét, s mindaz, ami Európába jön és itt is marad, a magasabb kultúrának ezzel a bélyegével kell stigmatizálódjék és csak így válhat európaivá.
Európa népeinek életalapjait vizsgálva a mondottak figyelembe vételével is a következõ, igen érdekes, tanulságos és Európa eddigi történelmét új megvilágításba helyezõ tényekre bukkanunk:
elõször: a Római Világbirodalom limese egybeesik a már megadott és említett hatalmas fajtaválasztó vonallal, ez igen fontos geoszociológiai tény;
másodszor: a kétszeres limestõl délre esõ területekbõl kapták Európa többi népei mindazt, ami köré mint mag köré, civilizációjukat tudták építeni, de ezekben a területekben található az árja fajta zöme is;
harmadszor: a megadott határtól északra esõ területekbõl származott mindaz, ami Európa népeinek tényleges kultúráját magasabbá, nemesebbé, európaivá tudta tenni, de hogy éppen ebben a területben található a gondvánai fajta zöme is.
A technikagazdálkodás adva és kötve van az egyes nyersanyaglelõhelyekhez, egyszóval azokhoz a területekhez, melyek erõforrás-adottságaiknál fogva a technikagazdálkodást a leginkább alátámasztják. A liberalizmus és a kapitalizmus fénykorában ami egybe esik idõben és térben az emberiség hangos elaljasodásával is egyedül és kizárólag a nyugateurópai peremvidék és az elõtte fekvõ angol sziget lett feltárva, míg a középeurópai és keleteurópai területek feltárása csak annyira volt lehetséges, amennyire azt e korszak profitra beállított szemlélete megengedte és szükségesnek ítélte. Így érthetõvé válik, hogy Európának eddigi technikagazdálkodását a nyugati peremvidéket benépesítõ északi fajta határozta meg.
Hogy mind ez ideig nem így láttak vagy látnak ebben a kérdésben, annak okát vagy abban kell keresnünk, hogy nem választják szét a három tényezõt, vagy pedig, hogy felcserélik egymással a kultúrát és a civilizációt, ez utóbbit a technikagazdálkodással, hogy végül olyanoknak is helyt adjanak, akik a technikagazdálkodásban a kultúra legmagasabb csúcsát és kiteljesedését látják. A fogalmaknak és a velük kapcsolatos tényeknek ki nem tisztázott volta okozhatta, hogy a fõként északiból álló angolszász népiségnek tulajdonították földgömbünk minden kultúraalkotását. Pedig ez egyáltalán nem állja meg a helyét. Legfeljebb arról lehet szó, hogy az angolszászok a technikagazdálkodás eszközeit ültették be a kérdéses területekbe, saját önzõ civilizatórikus jó hasznukra, amint az ma már a napnál is világosabban kitûnik. Se kultúrát, se civilizációt azokba nem vihettek, egyrészt, mert vagy már magasabb kultúrát találtak ott, mint pl. Indiában, tehát nem volt mit bevinni, vagy pedig saját kultúrájukat vitték magukkal, de saját területeikbe, mint pl. Ausztráliába, Dél-Afrikába, Kanadába. Civilizatorikus munkáról pedig éppenséggel szó sem lehetett, mert mindenütt, még az önmaguk telepítette területeken is kíméletlenül gyarmatosítottak, ennek pedig igazán semmi köze a civilizációhoz, legfeljebb a profithoz. Jegyezzük meg minden ellenkezõ véleménnyel szemben, hogy kultúrát nem lehet sehova sem vinni, mert a kultúra minden fajtával, népiséggel veleszületett bõr, melyet nem lehet lenyúzni, hogy újat húzzunk helyébe. Amely fajta ezt megteszi, az ebbe az önnyúzásba belepusztul. Egyedül a civilizáció és a technikagazdálkodás vihetõ és adható át. De az angolszászok ezt sem tették. Civilizáció helyett gyarmatosítottak és a technikagazdálkodás eszközeivel kizsákmányoltak, tehát olyan kulturálatlan magatartást tanúsítottak éppen és különösen az angolszászok, hogy egyáltalában kétségbe kell vonni a jogosultságát annak, hogy merjünk egyáltalán beszélni a kultúra, a civilizáció és a technikagazdálkodás

eredményérõl. Az angolszászoknak ez a magatartása úgy tûnik, mintha az angyalcsinálók beszélnének egymás között gyermekáldásról.
A központi élettér fajtaképébõl, az európai földrész kultúrájának, civilizációjának és technikagazdálkodásának éléttényezõibõl, valamint a belõlük származó európai magas kultúra tényébõl kapjuk azokat az alapokat, amelyek szerint ezt a nagyteret olyan életegységekbe kell szerveznünk, hogy egyrészt a nagytér belsõ egységét ne zavarjuk meg, másrészt, hogy az ebben a nagytérben élõ népek erkölcsi, szellemi és anyagi jóléte biztosítva legyen. A szervezésszaki egység, mely ezeknek a követelményeknek leginkább meg tud felelni, az élettér és tartalma: a politikai nemzet vagy egyszerûen a nemzet.
Az európai nagyteret két alapterületre lehet osztani. Nevezzük az északit politikai Európának, a délit politikai Afrikának.
A vezetõ európai földrész kilépett a csak földrajzi fogalmából és politikai tér és valóság lett. Mint ilyen nem fedi földrajzi területét, hanem annál jóval nagyobb. Jelenti azt a területet, mely történelmi egységgé kovácsolódott a benne fellépõ és egymásra ható erkölcsi, szellemi és anyagi erõtényezõk folytán. Politikai Európa történelmi területegységébe tartoznak tehát Európán kívül az európai nagytér keleti határáig húzódó ázsiai területek és Afrikának általában az Áden Dakar vonaltól északra fekvõ területei. Nagy Sándor birodalma, a Római Birodalom, az Arab Világbirodalom, Nagy Károly Világbirodalma, a Habsburg és a Török Világbirodalma, a Moszkovita Világbirodalmi kezdeményezés, a Francia Világbirodalom kezdeményezése Napóleon alatt, mind megannyi kísérlet volt arra, hogy azt a területet, melyet politikai Európának hívunk, mindig más és más érdekeknek megfelelõen, tehát szûk alapon, de mégis egységbe szervezzék. Ezek a kísérletek természetesen mind hozzájárultak, hogy Európa parancsolóan szükséges egységbe szervezését még inkább elõkészítsék, valamint ahhoz, hogy lazítsák azokat a merevségeket és ellenállásokat, amelyek ennek az egységesítésnek útjába állottak. A közösségi új világszemlélet s a belõle származó gyakorlatok ma már teljesen érett talajt találnak, hogy a politikai Európa ténye jogilag is megvalósulhasson.
A kérdés csupán az lehet, hogy az új nagy térrend az új világszemlélet melyik fõirányát fogja elfogadni: a németet, az itáliait, avagy a magyart. Nézetünk szerint ugyanis az európai közösségi világnézet három fõirányba fejlõdik: egy német irányban, mely mindennek alapjául a fajtát és ennek legközelebbi hatását, a népet tekinti, egy itáliai irányban, mely mindennek a lényegét és alapját az Államban látja és egy magyar irányban, mely a lényegét és alapját a nemzetben tudja és vallja. El kell tehát tényleg dönteni, hogy az európai adottságok mely fõiránynak kedveznek a legjobban. De meg kell természetesen azt is vizsgálnunk, hogy szükség van-e egyáltalában arra, hogy megszervezendõ európai közösségünknek minden egyes népe szigorúan csak az egyik fõirány alapján szervezhesse meg magasabb életegységét és lehet-e az adottságok alapján az ilyen kizárólagosságot betartandó élettörvényre emelni. A Hungarizmus erre vonatkozóan az alábbi megállapításokat tette és ezekbõl vonta le szükséges következtetéseit:
A Római Világbirodalom limese Európát talán minden idõkre két egymástól élesen elütõ, de nem ellenséges részre bontotta. Az ettõl a vonaltól délre szervezendõ közösségi rendszerek bármilyen eszme képezte is lelküket és gerincüket mindig mint nagy "Állam" és "Polgár" jelentkeztek a gyakorlati életben, viszont a tõle északra esõ bármilyen eszmétõl vezetett közösségi rendszerek, mindig mint "Haza" és "Nép" tudatosultak. Így találjuk délen a görög városállamokat, a római Impériumot, a Római Egyház vezetése alatt szervezkedõ Istenállamot, a spanyol Habsburgok birodalmát, a francia államrendszert és a Fasizmus uralma alatt ugyancsak a Pax Romána védõszárnyai alatt kiteljesülõ itáliai Impériumot. A cél tehát mindig az állam, az Impérium, a vezetés és az igazságszolgáltatás hatalma volt. De miért? Válasz: Dél adottságai erre kényszerítenek. Ezek mérlegelésénél a legsúlyosabban esik latba az a tény, hogy ez a terület Európának az a peremvidéke, mely Afrika és Ázsia igen fontos északi, nyugati peremvidékeivel keskeny beltengerrel van

összekötve, ennél fogva az itt élõ, igen különbözõ, másmás fajtából adódó népek igen erõteljesen érintkeznek egymással. A tekintélyt és rendet ilyen körülmények között egyedül és elsõsorban csak a feszesen beépített államhatalom tudja teremteni és tartani, tehát olyan hatalom, mely mondhatjuk, hogy fajták és népek fölött áll és oszt részrehajlás nélkül igazságot. Ebbõl adódott természetes módon, hogy a civilizáció alaptényezõi és erõi itt tudatosultak és alakultak ki elsõsorban.

A limestõl elterülõ germanoszláv földség Európa legtermészetesebb élet, társ és sorsközössége. Tragédiája mind ez ideig az volt, hogy földrajzi, geohistoriai, geojurisztikai, geoszociológiai, geopolitikai és geoökonómiai kézenfekvõ egymásrautaltsága dacára nem tudta elérni azt a szükséges magasabb rendû életegységet, mely be tudta volna tölteni erkölcsi, szellemi és anyagi élethivatását Európán belül és az emberiség fejlõdésének irányításában. Ennek dacára mégis hatalmas erõtényezõket tudott kialakítani, mégpedig azokat, amelyeket a limestõl délre lévõk adottságaiknál fogva kialakítani nem tudhattak, de amelyekre a szerves élet szempontjából feltétlenül szükség van. Ezek a tényezõk a kultúra tényezõi: a fajta, a nép és e kettõnek az abszolúthoz való belsõ viszonya. Éppen ezért ezeken a területeken minden idõk minden eszmerendjének tengelyében az isteni, a fajta és a nép állottak és állnak. Így a Völkische Bewegung is céljába a totális fajtát állította, és még a marxizmus orosz gyakorlata is nem a közigazgatás szükségleteire osztotta csak államát, hanem a népi alapot kellett választani közigazgatása gerincéül.

Politikai Európának egy határozott déli és egy határozott északi élettérbe való szükségszerû beosztása ebben az egyszerûségében be is volna állítható. Ez azonban nem tehetõ meg, ugyanis Európát az Alpok és a Kárpátok vonulata általánosságban egy déli és egy északi lefolyású területre osztja, melyek egészen biztosan egymástól teljesen függetlenül fejlõdtek volna az idõk folyamán, ha ezt az északi és déli lefolyású területet nem kötné össze az általában nyugat-kelet irányban folyó Duna. A Duna tehát az a tényezõ, mely Európát egységessé teszi és mely egyedül képes arra, hogy Európa vízhálózatát teljesen összefogja a Volgától a Garonneig. Ennek a folyamnak a kulcsterülete az, amelyet Délkelet-Európa néven ismerünk és ennek a kulcsterületnek a szíve az az ország, melyet Magyarország név alatt a legkevésbé akart Európa eddig elfogadni. A Duna és a Kárpátok így kialakítják Délkelet-Európát, melynek jellegzetessége, hogy földrajzi, geohistoriai, geojurisztikai, geoszociológiai és geoökonómiai egysége mellett népi összetétele nem egységes. Ez a terület mondhatnánk népi törmelékhalmaz vagy talán inkább politikai, gazdasági és társadalmi menedékhely, mely az emberi történésnek kezdetén inkább átmeneti, késõbben azonban állandó telephelye lett mindazoknak, akik Európa többi részeiben nem találták helyüket, politikai, gazdasági vagy társadalmi okok miatt, viszont az ebben a zárt egységben lévõ területen kielégíthették erkölcsi, szellemi és anyagi vágyaikat és igényeiket. Éppen azért nem csodálatos, hogy az állandósultságot magával hozó Magyar Nép volt az, amely Délkelet-Európa adottságaiból kialakíthatta Európának az Állam és a Nép mellett harmadik tényezõjét: a nemzetet és valóságát, azaz: az egy élettérbe szorított népek élet, társ és sorsközösségét a vezetõnép irányítása alatt. Míg tehát az "Állam és a Polgár" a limes Dél gyümölcse, a "Haza és a Nép" a limes Észak gyümölcse, addig a "Nemzet és a Vezetõnép" a Délkelet-Európa adottságait tudomásul vevõ és erre építõ magyar nép gyümölcse, melyet Hungarizmusában kiteljesített, tudatosított és mint erkölcsi, szellemi és anyagi világszemléletet és gyakorlatot Európa és az egész emberiség javára és rendelkezésére állít.

Rögzíthetjük mindebbõl azonban azt is, hogy a fasizmus totális céljával a latin élettér, a Völkische Bewegung a germanoszláv élettér, a Hungarizmus a Kárpát-Duna élettér rendszere és rendje. Ennélfogva az európai nagyteret az új közösségi világszemléletnek nem egyetlen fõiránya fogja szervezni, ilyen kizárólagosság nincs, hanem Európa életterei

sajátos adottságainak megfelelõ eszmerendet fognak kialakítani és egymással életösszhangba állítani. A világnézeti alap azonban ugyanaz lesz.
Ennek dacára felvetõdik a kérdés, hogy a Fasizmus, a Völkische Bewegung és a Hungarizmus három fõirányzata közül melyik fogja leginkább befolyásolni a nacionalista és szocialista rendszereket gyakorlati megvalósulásukban. Véleményem szerint a Hungarizmus. Európa parancsoló szükségszerûségbõl kialakítandó élet, társ és sorsközösségében több mint 30 népszemélyiség foglal helyet. Európa így ugyanolyan nemzetiségi állam régi kifejezési móddal élve mint hazánk. Ennélfogva egyik élettér sem egységes legfontosabb alapjában: népi összetételében. A népek mind, kivétel nélkül tudatosultak, de ezzel párhuzamosan tudomásul vették azt a gyakorlati tényt is, hogy természetes élet, társ és sorsközösségre kell lépniük, ha életbiztonságban akarnak élni. Az öntudatosulás és a népközi szükség felismerése, ez a kettõ jellemzi a ma életerõs népeit. A Hungarizmus gyakorlati meglátásai tehát nem mellõzhetõk, mert ami jó, hasznos és szükséges száz és egynéhány tíz ezer km2 területen, hét népszemélyiség élete szempontjából jó, hasznos és szükséges kell legyen akárhány millió km2-en élõ, bármilyen számú népszemélyiség számára, hiszen már nem minõségi, hanem csupán mennyiségi kérdésrõl van szó. Ebbõl a ténybõl merem levonni ideológiánknak a többivel való összehasonlításából a nagy következtetést, hogy míg a fasizmus kimondottan római és imperialista gondolat, a Völkische Bewegung kimondottan német gondolat, addig a Hungarizmus nemcsak magyar, hanem egyúttal gyakorlati európai gondolat és eszmerendszer is.
A hungarista ideológiában vallott felfogásunk alapján úgy látjuk, hogy a rögzített évezredes életterekben, melyekben politikai, gazdasági és társadalmi célszerûségek és ésszerûségek már hosszú évszázadokon át megfigyelhetõk voltak, sõt határozottan ki is mutathatók, ki fognak alakulni az élet, társ és sorsközösségek magasabb közösségi formái. Ezek népeket foglalnak magasabb és nemesebb egységbe valamely vezetõ nép irányítása mellett, közös politikai, gazdasági és társadalmi szerkezetben, valamint céllal, melyeket ideológiánk politikai nemzetnek vagy csak egyszerûen Nemzetnek nevez, vall és tudatosít. Így ki fog alakulni északnyugaton a Germán, délnyugaton a Latin, északkeleten a Szláv, délkeleten a Hungarista politikai nemzet, egy-egy vezetõ nép irányítása mellett.
Politikai Európában a mondottak, valamint ismert földrajzi, történelmi, népi és erõforrás-adottságai alapján öt élettér határozott körvonalai bontakoznak ki teljes egészében és tisztaságában:
az északkeleti vagy szláv élettér, vagy ahogyan még nevezzük a Szarmata síkság élettere, mert túlnyomóan a Szarmatasíkság képezi életalapjait:
az északnyugati vagy germán élettér, vagy ahogyan még nevezzük, az ötfolyam-köz, mert a Rajna, a Weser, az Elba, az Odera és a Visztula folyamok szelik át legfontosabb területében;
a délnyugati vagy latin élettér, vagy ahogyan még nevezzük, a Földközi tenger élettere, mert ez mint beltenger szerves tartozékát képezi;
a délkeleteurópai vagy Kárpát-Duna élettér, mert a Kárpátok és a Duna jelölték minden életének útját; és mint ötödik
az elõázsiai vagy Iszlám élettér, területi fekvése és jellegzetes tartalma miatt: az Iszlámnak még meg kell alkotni az õ sajátos rendszerét és rendjét, melynek alapjai azonban ugyancsak a nacionalizmusból és szocializmusból kell épüljenek, mert csak így képezhetik elmellõzhetetlen szerves részét az európai nagytérnek.
Politikai Afrikának lehetne nevezni nagyterünknek azt a másik részét, mely kb. az Áden Dakar vonaltól délre terül el és magába foglalja a megnevezett vonaltól délre esõ Afrikát szigetvilágával egyetemben. Olyan területrész, mely sem kulturális, sem civilizatorikus, sem technikagazdálkodási szempontból nem nélkülözheti Európa vezetését, irányítását, ellenõrzését: ezenkívül erõforrás-adottságai alapján szerves kiegészítõje Európának.

Európa csak ezzel a résszel együtt állíthatja önmagáról, hogy önellátó.
Politikai Afrika északi területe inkább a latin élettér feladatkörébe fog esni, míg déli része Kerguelen szigetekig érõ szigetvilágával egyetemben inkább a germanoszláv életterek feladatkörébe fog jutni. Mind a kettõ azonban csak abban az esetben fogja feladatát megoldani és lelkiismeretesen elvégezni, ha területeiken nem a meglévõ gyarmatrendszer alapján fogják feltárásukat elvégezni, hanem olyan rendszereket honosítanak meg, amelyek ezt a területet is az életösszhang és a rend alapján kapcsolják szervesen nagytérbe, a területen élõ népek erkölcsi, szellemi és agyagi jó hasznára is.
Az európai nagytér keretében még két kérdést kell röviden tisztázni: a néger és az Iszlám kérdését.
1. A négerkérdéssel kapcsolatban elsõsorban is meg kell állapítanunk a derûs tényt, hogy a néger számunkra éppen olyan színes ember, mint amilyenek vagyunk mi az õ számára. Ezzel aztán minden el is lenne intézve. Azonban nem egészen így áll a dolog. Fajtánknak megvolt eddig az a tulajdonsága, hogy minden más színû fajtát úgy tett boldoggá, ahogyan saját boldogságát építette. Miután saját területében is csak zsákmányt, saját népében is csak jobbágyot látott, ne csodálkozzunk, hogy gyarmatrendszerrel és rabszolgasággal boldogította azt a fajtát is, amelynek színét magára ölti különösen két alkalommal: ha nagy szomorúság éri, vagy ha hirtelen vakmerõséggel anyagi boldogságát készíti elõ. Az elsõ alatt értem a fekete gyászt, a második alatt a feketepiacot. A néger színét ne becsüljük tehát le, mert a plutokrata szabadkõmûves zsidó marxista világnak bizonyos fokig éles kultúrszínezetet kölcsönzött. De mindettõl eltekintve a négerség ha szabad ezt a közösséget sejtetõ meghatározást alkalmaznom a legtragikusabb hasadásban él, melyet fajta eddig elszenvedett: kultúrája, civilizációja és technika-gazdálkodása teljesen elszakadtak egymástól, ami õt a legteljesebb szétszakítottság állapotában tartja. Roppant távolságra van még népi életének kialakításától. De igen közel juthat ehhez, ha sajátos kultúrája, civilizációja és technikagazdálkodása egymásra fog találni, mert ez szükségszerûen fogja létrehozni és életre kelteni sajátos erkölcsi, szellemi és anyagi közösségét.
Néger kultúra van, csak más síkon mozog, mint akár a miénk, akár az ázsiai vagy más népeké. De van. A négerség sajátos kultúrája, valamint életterének sajátos adottságai miatt és mellett nem tudta még megépíteni sajátos civilizációját és technikagazdálkodását. Ebben azonban nemcsak egyedül õ a hibás. Civilizációját elsõsorban Amerikában kapta, tehát éppen ott, ahol a civilizáció legbrutálisabb formája nyilvánul meg: a totális anyagelvûség. Érintkezésbe kerül így elsõsorban fajtánk alacsonyrendûségével és nem magasrendûségével. Ugyanolyan rabszolgákat talált az új világban, csak sem nem fehér, sem nem fekete, hanem piszkos volt a bõrük, és ugyanolyan brutális törzsfõnököket, mint a legsötétebb Afrikában, csak kõházakból vadállatoskodtak. Civilizatorikus nevelését az amerikai neveletlenségtõl és szívtelen-szemtelen haszonelvûségtõl kapta vagy lopta, ahogyan éppen tanulta. Teljesen el és félrenevelõdött és civilizatorikus csúcsát az egyik néger tudós szájából származott abban a híres mondásában érte el, hogy Amerikában nem civilizációt kapott és nyert, hanem szifilizációt. A technikagazdálkodás szempontjából teljesen visszamaradt, egyrészt éghajlatviszonyai miatt, melyek olyan fajtatulajdonságokat termeltek ki, amelyek a szigorú munkarendet követelõ technika-gazdálkodást erõteljesen gátolják, másrészt viszont kezdetleges állapotban hagyta és ebben tartotta is a gyarmati rablógazdálkodás, melyet a fehéren színesek mûveltek a fekete bõrére.
Mindebbõl csak az következhet, hogy a négerség kultúrájának, civilizációjának és technika-gazdálkodásának tragikus különválása és különélése miatt még nem alkothat semmilyen formában sem külön nagyteret, hanem oda kell kapcsolódnia, ahol sajátos igényeinek és szükségleteinek megfelelõ életét be tudja rendezni, valamint be tudja állítani sajátos életének elõfeltételeit. Ha erre természete miatt képtelen, jelenlegi sorsában marad és el fog porlódni, el fog pusztulni. Afrika ennélfogva Európával egyetemben kell hogy

alkossa a nagyteret, melybõl a négerség tanulhat, okulhat, nevelkedhet Európa népeinek vezetése és irányítása alatt saját erkölcsi, szellemi és anyagi jó hasznára is.
2. Áttérve röviden az Iszlám kérdésére, meg kell állapítanunk a következõket: az Iszlám kiválóan kultúrközösség, kemény erkölcsi, szellemi mag, amelybe eddig sok mindenkinek beletörött a foga. Az Iszlám választotta el eddig Európát Afrikától, Ázsiától és Távol-Kelettõl. Különös dugó volt, mely egyszerre több üveget dugaszolt és éppen ezért most az új világképben egyszerre több üveget fog nyitni is. Nyersanyagai csak igen kis mértékben vannak meg abban a területben, amelyet lefed, és amelyben él. Ebbõl származik még napjainkban is tartós kiélési és felélési alapon nyugvó, erõsen vándorló-gazdálkodó élete. Ez az alapvetõ, a jelenlegi adottságokon alapuló nyersanyagüressége teszi egyelõre lehetetlenné, hogy külön nagyteret alkothasson. Rögzítettük ugyanis, hogy nagytér csak olyan egység lehet, melyben úgy a kultúra, mint a civilizáció, mint a technikagazdálkodás élettényezõi együttesen megvannak. Az Iszlámban ez még nincsen meg. Ennélfogva csatolni kell abba a térbe, amely civilizatórikus és technikagazdálkodási igényeit elsõsorban tudja kielégíteni. Ez pedig kétségtelenül az európai nagytér, mint ahogyan Elõ-India, Ausztrália és Óceánia majd ugyanezen oknál fogva kétségtelen az ázsiai-nagytérbe valók.
Abban az esetben, ha valónak bizonyulnak azok a feltevések, hogy Amerikában bõségesen vannak nyersanyagkincsek, melyek a civilizációnak és a technikagazdálkodásnak szilárd, megingathatatlan alapjait tudják képezni, úgy földgömbünkön szükségszerûen ki fog alakulni a negyedik, az Iszlám nagytér teljes kulturális, civilizatorikus és technikagazdálkodási egységben. Amíg azonban ez nem következik be, az Industól nyugat felé húzódó Iszlám az európai nagytérben tudja csak erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét biztosítani.
A rögzített kép teljessége érdekében meg kell adnunk az egyes életterekben élõ és szervezendõ politikai nemzeteknek hivatását is, mert ebbõl következik gyakorlati feladatuk is, valamint magatartásuk is.
A latin élettér hivatása: az európai nagytér déli területeinek életbiztonsága, Afrika feltárása és szerves bekapcsolása az európai nagytér-rend életébe, hivatása tehát súllyal déli irányba állítja.
A germanoszláv élettér hivatása: az európai nagytér északi területeinek életbiztonsága, az életforgalom és az életkapcsolat megteremtése és megszervezése az amerikai és ázsiai nagyterek felé, a germán és szláv életterek politikai, gazdasági és társadalmi egységesítésének végrehajtásával az európai és ázsiai nagyterek életösszhangjának biztosítása, ez a hivatása, tehát súlya kelet irányába állítja.
A Kárpát-Duna élettér hivatása: Délkelet-Európa politikai, gazdasági és társadalmi megszervezése, életbiztonsága, valamint az Iszlám élettérrel együttesen az európai nagytér életkapcsolatainak megteremtése és biztosítása délkelet felé az ázsiai nagytérrendszerrel, ez a hivatása tehát súllyal délkelet felé állítja.
Végül az Iszlám élettér hivatása: az Iszlám népi öntudatosítása, Afrika feltárásában való részvétele, valamint a Kárpát-Duna élettérrel együttesen szoros életkapcsolat biztosítása az európai és ázsiai élettér között.
Az európai vagy központi nagy élettér hivatását azonban csak úgy tudja teljesíteni, életfeladatait csak abban az esetben tudja megoldani, ha felelõs vezetõi minden erkölcsi, szellemi és anyagi felelõsséggel vezetik e nagy élettér ügyeit és ha ennek minden egyes népe át van hatva a hittõl és a meggyõzõdéstõl, hogy csak abban az esetben tudja életét biztonságban, ha teljesíti a reá esõ részkötelezettséget, belsõ élete pedig úgy van megszervezve, hogy tényleg teljesíthesse is.
Magyar népünknek tudnia kell, hogy hivatása Délkelet-Európában olyan történelmi feladat elé állítja, melyet meg kell oldania, ha Délkelet-Európa vezetõ népe akar lenni és maradni. A Hungarizmus teljes felépítésében megadja számára ezt a lehetõséget, csak akarnia kell.

És hogy akarhasson, annak megvan minden elõfeltétele. Népünk hungarista vezetõinek csak azt kell biztosítaniuk, hogy népünk elvitathatatlan érdekét akadálytalanul kibontakoztathassa.

Tudnia kell népünknek, hogy az új világképrõl ugyanilyennek kell maradnia véleményének. A Hungarizmus teljes ideológiai és gyakorlati felépítése változatlan marad abban az esetben is, ha Kárpát-Duna életterünkben egyetlen más népcsoport sem lenne, tehát ha az egészet a magyar nép egyedül népesítené be. A Hungarizmusnak ez igen fontos tétele, mert így válik európai és világgondolattá. A Hungarizmus nemcsak az egyetlen népen belüli életet látja, szervezi, hanem a népek közötti politikai, gazdasági és társadalmi együttélést is. A Hungarizmusnak ez az alapja eszmerendünket tényleg világnézetté teszi, mely az örök erkölcsi, szellemi és anyagi értéktényezõket: a szépet, igazat és a jót új életviszonyba állítja az egyes népekkel.

A Hungarizmus mindenkor figyelmezteti magyar népünket arra is, hogy egész élete kötve van a tényhez, hogy honterülete a Duna szívterületében fekszik, és hogy a Duna a Fekete-erdõben ered és a Fekete-tengerbe ömlik. El kell vetnünk azt a nézetet, hogy a magyar nép és a német nép csupán azért van egymásra utalva, mert az egyik inkább mezõgazdasági, a másik inkább ipari állam. Ezt a merev tételt le kell oldanunk gondolatvilágunkról, mert tudomásul kell már egyszer vennünk, hogy a Duna mentén élõ összes népek mind egyetlen élet, társ és sorsközösséget képeznek, még akkor is, ha történetesen mindegyikük egyformán mezõgazdasági vagy mindegyikük egyformán ipari állam lenne. A Duna kötelez. A Duna ezt igen durván juttatta mindazoknak eszébe, akik errõl az alapigazságról megfeledkeztek. A Duna mentén élõ népektõl függ, hogy a Duna a népek vérét vigye medrében, vagy életfolyamuk legyen, mely egymásrautaltságukat szentesíti mindannyiuk jó hasznára és életbiztonságára. Ebbõl adódik számukra az annyira hangoztatott tétel, hogy a Felsõ Dunán a Völkische Bewegung, a Középsõ Dunán a Hungarizmus és az Alsó Dunán a Bolgár-Román nép által beállítandó eszmerend alapján kell az életet megszervezni, de abban a tudatban, hogy ezeknek a népeknek mindenkor együtt kell haladniuk, mert ha nem teszik, egyik a másik után pusztul el.

Figyelmezteti magyar népünket a Hungarizmus arra is, hogy életterét északnyugaton a germán térség, északkeleten a szláv térség, délnyugaton a latin térség és délkeleten az Iszlám térség határolja, tehát a legteljesebben központi térsége az európai nagytérnek, ennek legeurópaibb területe. A liberalizmus vezetõ emberei és tudósai azt mondanák: az ütközõ terület iskolapéldája. Igazuk lenne, ha liberális szempontból szerveznék újra Európát. Így azonban a legteljesebb tudatlanságot áruljak el azok, akik a mi területünkben még mindig ütközõpontot akarnak látni. Ugyanis: nagytérrendszerben nem lehetnek ütközõ területek, mert ez ellene mondana az egész új rendszernek. Hiszen azért kell megépíteni a nagytereket, hogy kiküszöböljük a bennük és a köztük lehetséges ütközéseket. A délkeleteurópai térség tehát nem ütközõpont, nem úgy nevezett internacionális izolátor és szeparátor, ahogyan nevezni szeretik, hanem az európai nagytér egyik szükséges, szerves részegysége, mely teljesen beleépül az európai nagytér rendszerébe és rendjébe. Tehát nem azért kell, hogy egymástól elválasszon és elszigeteljen egymással veszekedõ, hatalmaskodó tényezõket. Ha mindezek dacára mégis ütközõ területet akarnak Európának e szívterületébõl csinálni, úgy nem nemzetiszocialista új rendszer fog Európában épülni, hanem olyan imperialisztikus önkényrendszer, amely az európai nagyteret zûrzavarba fogja dönteni, elõ fogja tehát idézni azt az európai ostobaságot vagy tehetetlenséget, melynek lehetetlen, életellenes magatartását és cselekedeteit sem az ázsiai, sem pedig az amerikai nagyterek nem fogják tétlenül nézni.

És nem utolsósorban tudnia kell népünknek azt is, hogy nagyterének életében nem Kelet és Nyugat ütközõpontjában fekszik, hanem Észak és Dél életútjának legfontosabb területében, éppen azért úgy kell megszerveznie egész életterét, hogy az ne legyen se az egyik, se a mások kárára, hanem a nagytér nemzetközösségének szolgáljon jó hasznára és

így vezessen népünk dicsõségére, nagyságára és boldogságára.
A Hungarizmus megadja népünknek, ami népünké, nemzetünknek, ami nemzetünké, Európának, ami Európáé, az emberiségnek, ami az emberiségé. Éppen ezért teljes joggal követeli, hogy a Nemzet, Európa és a emberiség megadja magyar népünknek azt, ami hivatásának betöltésére és feladatának elvégzésére múlhatatlanul szükséges. És ha nem adja meg, úgy saját erejébõl fogja venni, de mindig a nemzet, Európa és az emberiség életbiztonságának és erkölcsi, szellemi, anyagi jólétének nevében és parancsában.

A VEZETÕNÉP

a harmadik alaptényezõje a Hungarizmus világképének.
Minden élet mozgás. Mozgás nélkül nincs élet. Tengely nélkül nincs mozgás. Minden mozgásnak van tengelye.
Az európai nagytérben összefogott és sorsazonosságban élõ népek közül mindazok, amelyek természetes adottságaiknál fogva szervezett mozgás elindítói és így szerves létrehozói: vezetõnépek.
A történelem bizonyítja, hogy Északnyugat-Európában mindaddig nem volt szervezett mozgás, szerves élet, amíg a német nép, mint vezetõnép ki nem kristályosodott. Ugyanígy Északkelet-Európában az orosz nép, Délnyugat-Európában a francia és az itáliai nép és Délkelet-Európában a magyar nép szervezettségére volt szükség, hogy mozgás jöjjön létre és ebbõl hasznos szerves élet mindazok számára, akik ennek a hatásnak területébe estek vagy kerültek. Amíg ezek a vezetõnépek nem alakultak ki, vagy mindaddig, amíg más, mesterségesen vezetésre állított népek akarták az életet vezetni, Európában mindig az egyik háború után a másik következett, az egyik erkölcsi vagy szellemi vagy anyagi csapást a másik váltotta föl. Ez is ridegen megállapítható, akármelyik történelembõl, akármilyen elfogultan írták is.
A liberalizmus politikai, gazdasági és társadalmi világképét megrajzolták, tényeken alapuló jogi alapjait rögzítették és a liberális világképben megszervezett népeket vezették az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország. Minden hatalom és minden jog tõlük származott, akárhogyan is magyarázgatjuk a liberális hatalmak tényeit az egyes államokban. Földgömbünk összes népei nekik voltak közvetlenül vagy közvetve alárendelve, õk határozták el és szentesítették minden nép erkölcsi, szellemi és anyagi létét. Washington, London és Párizs volt az a hármság, mely minden kérdést végeredményben eldöntött. Így lett Párizsból a liberalizmus kultúrájának, Londonból civilizációjának és Washingtonból technika-gazdálkodásának világközpontja. A liberalizmus e központjaiban bekövetkezõ elfajulás maga után vonta minden többi életnek az elfajulását is. Nem hiába mondták, hogy minden züllöttség Párizsból, minden kétszínûség Londonból, minden blöff Washingtonból származik. A plutokrata szabadkõmûves zsidó marxizmus utolsó esztendejét jellemzi, ennélfogva kulturális züllöttsége, civilizatórikus jellemtelensége és a technikagazdálkodás gangster cowboy colt-revolveres szemlélete és gyakorlata.
A liberalizmus, mely Franciaországban született, Spanyolországban kapta nevét. Angliában lesz nagykorúvá és aggságát a fiatal Amerikai Egyesült Államokban éri el, melyet koravénségbe züllesztett, a koravénség minden erkölcsi, szellemi és anyagi undokságával, melyet azonban amerikanizmusnak nevez szülõanyja, a liberalizmus. Hiába igyekezett a nemes társadalmasításra, lényege ezt egyszerûen lehetetlenné tette. A liberalizmus másfél évszázada alatt földgömbünk teljes egészében a zsidók uralma alá került, akik belõle egyetlen nagy gyarmatot csináltak s akik felette való uralmukat biztosítani tudták a mesterségesen államosított politikai, gazdasági és társadalmi anarchiával, melyet liberális alkotmánynak neveznek õk, de gúnyból, és a gójok is, de õk ostobaságból. 1922-tõl kezdõdõen, amikor Itáliában a fasizmus uralomra jutott, indult meg

földgömbünk összes egységes és életerõs népeiben a szabadságharc a liberalizmus és marxizmus világanarchiája ellen, hogy rendet teremtsen földgömbünkön: rendet, mely az összes népek erkölcsi, szellemi és anyagi jó hasznát biztosítja. Róma kezdeményezéséhez 1933-ban Berlin csatlakozott, 1935-ben Hazánkban a Hungarista Mozgalom, és 1940-ben Tokió. Természetesnek kell vennünk, hogy az 1922-ben kezdeményezett "Népek szabadságharca" gyõzelmesen fog befejezõdni, mert mindig a szabadságot szeretõ népek akarata, mindig az új és erõs, életet élni akaró, tudó és merõ népek cselekvése dönt. Az új élet új igazsága, új valósága és új szabadsága építi az új világképet, megrajzolja földgömbünk új gazdasági, társadalmi és politikai hatalmi és uralmi alapjait és területeit. Washington, London, Párizs vezetõ szerepe elmúlik a liberalizmus és marxizmus elmúlásával, helyükbe lép és emelkedik hatalmi és uralmi földgömbtényezõnek a nemzetiszocializmus Hármas Csillaga: Berlin Róma Tokió. Ez természetes. Ezen legfeljebb olyanok botránkoznak meg, akik nem óhajtják tudomásul venni, hogy a zsidókon kívül élnek még más népek is földgömbünkön, és akik még nem akarják belátni, hogy a kóros anarchiában szenvedõ, önmagát marcangoló földgömbélet helyére az erkölcsi, szellemi és anyagi világrendet és életösszhangot kell parancsoló szükségességbõl megszervezni.
Tehát: vezetõnépek voltak, vannak és mindig is lesznek. A kérdés csupán az, hogy a természetes adottsággal rendelkezõ nép, mely életet indít el, egy területen mindig vezetõnép tud-e maradni. Pótolhatatlan és nélkülözhetetlen nincs a világon. Minden nélkülözhetõ és minden pótolható. A természet nagy rendjében a kiesés csupán csak átmeneti zavart okoz. Rövidesen helyre igazít mindent és a kiesés helyébe az újat, az életerõst, helyesebben azt állítja, ami az új életet elbírja, tudomásul veszi és parancsai szerint cselekszik. Ez így van a népeknél, de különösen a vezetõnépeknél is. Azért látjuk hanyatlani szemünk elõtt a francia és az angolszász népeket, ezért látjuk emelkedni szemünk elõtt a német, itáliai és japán népeket. Vezetõnépek tehát azok, amelyek mozgást indítanak meg, és amelyek köré ennélfogva az élet kikristályosodik. Ha minden új korszak új életet is jelent, úgy minden új korszak új vezetõnépeket is felvehet, aszerint, hogy a nép mennyire tud az új életnek megfelelõen beállni. Történelmi tény, hogy Európában vezetõnépek mindig a német, az orosz, a francia, az itáliai és a magyar voltak. Az angolszász népet ide nem sorolhatom, mert soha nem volt európai nép, mindig Európán kívül állott. Legfeljebb most, a világháború befejezése után kerül majd újra vissza az európai szülõháznak annyi véres keservet okozó, a germánságnak ez a tékozló fia.
Európában az új koreszme eddig három nép vezetésre való elhivatottságát tette nyilvánvalóvá: a németét, az itáliaiét és a magyarét. A német nép a Völkische Bewegung, az itáliai a Fasizmus és a magyar a Hungarizmus életszemléletén át új életet teremtõ mozgást hozott létre azokon a területeken, melyek új rendezésüket kívánják azért, hogy a benne elõ népek jóléte kölcsönös kárvallás nélkül biztosítható legyen. Mind a három mozgás egyazon alapon történik, egymással párhuzamosan halad, egymást kiegészíti és csak együttesen alkotják az európai nagytér új nacionalista és szocialista rendszerét és rendjét. A Völkische Bewegung a Fasizmus és a Hungarizmus azért születtek meg, úgy, ahogyan elõttünk vannak, mert az adottságok, amelyekben a három vezetõnép él, az általuk képviselt eszmerendszert és gyakorlatát követelik.
Magyar népünk vezetõ szerepe, vezetésre való elhivatottsága tehát nem kétséges. Csupán tõle függ, erejétõl, életigenlésétõl, az új élet meglátásából, elismerésébõl fakadó akaratától és cselekvõkészségétõl, hogy azt be is töltse. Ha életképtelenségbõl kiesne, helyét is és hivatását is valamelyik másik nép fogja betölteni, olyan, amely az új életet élni meri is és tudja is. A Hungarizmus rámutat az új életre, ennek parancsoló szükségére, az új igazságra és az új szabadságra, melyek ezt az új életet jelentik és tudatosítják a népek gyakorlati életében: megadja a célt, melyet el lehet és el kell érnünk és a hozzá vezetõ utat is, melyet járnunk kell, ha becsületes és tiszta a szándékunk. Lehet választani: az új életet minden

népnek jólétével, vagy a régi életet minden népnek további nyomorával. A meglátás végrehajtása nem a prófétáktól függ, hanem egyedül a népektõl. Ha a meglátást nem követi a végrehajtás, úgy elbukik a legjobb szándék is a nép vaksága és süketsége miatt a prófétával és a prófétát gúnyoló és átkozó néppel együtt.

Magyar népünk 1526-ban vesztette el vezetõ szerepét. Ettõl az idõtõl kezdve véres harcokat vívott, hogy azt újra visszaszerezhesse. A XVII. században Bocskai, a XVIII. században Rákóczi, a XIX. században a 48-49-es szabadságharc, a XX. században a Hungarizmus népi mozgalma jelöli népünk kitartó, szívós, hatalomra törekvõ akaratát, hogy természetes vezetõ szerepét és délkelet-Európai hivatását saját erejébõl újra visszaszerezhesse és a "Hõs vértõl pirosult gyásztér" helyébe a Hungarista Magyar Birodalom dicsõségét, nagyságát és boldogságát építhesse meg minden jóakaratú és jó szándékú népe jó hasznára és életbiztonságára.

Nincsenek kiválasztott vagy kiválasztatlan népek. Nincsenek nagy népek vagy kis népek, ahogyan ezt napjainkban értelmezik; csak életképes vagy életképtelen népek vannak, tekintet nélkül arra, hogy mennyiségileg mit jelentenek. De: ha a minõség és a mennyiség nagy élettényezõi egy népben valósággá lesznek, benne találkoznak, úgy olyan népek születnek meg, melyek az emberiség vezetésére elsõsorban hivatottak, és amilyeneket a Hungarizmus emberközösségi világszemlélete lát és hivatottnak tart a német, az itáliai és a japán népekben.

A vezetõnépek igen fontos kérdését a 3. sz. mellékletben igyekeztem elvi lényegében úgy megoldani, hogy a Hungarizmus világképének követelményei leginkább legyenek megközelíthetõk.

Mindebbõl pedig következik:

egyrészt, hogy olyan hatalmas szervezés-szaki kérdés megoldása elõtt áll az egész emberiség, mely páratlan és egyedülálló a maga nemében.

másrészt, hogy tényleg egészen új világkép van kialakulóban, hogy a régi teljesen hasznavehetetlen abból a szempontból, hogy az emberiség kulturális, civilizatorikus és technikagazdálkodási szükségleteinek eleget tudjon tenni, hogy a szükséges új világképet ki tudja alakítani, és hogy e hosszú évezredekre visszamenõ, visszavonuló rendszer és rend, melynek az alapja az "Én" volt, és két nagy kísérlet: az univerzalizmus és a marxizmus, melyek egyedül a "Mi" rendszerén épültek; még kötelességteljesítésük elõtt visszavonhatatlanul csõdöt mondottak és helyet kell adjanak annak a rendszernek és rendnek, amely az "Én" és a "Mi" életösszhangján építi az egész emberiség hatalmas és új évezredekre szóló közösségét.

A Hungarizmus emberközösségi világszemlélete ellentétben a marxizmus anyagközösségi világszemléletével céljában mindig az emberiségben kialakuló élet, társ és sorsközösségeket állítja, tehát a családot, a népet, a nemzetet, a nemzetközösséget, az emberiséget; minden másban eszközt lát ezeknek az emberi közösségeknek a szolgálatában. Azt valljuk, hogy ez az új világkép lehet csak biztosítéka annak, hogy földgömbünk erkölcsi, szellemi és anyagi jószágkészlete igazságosan kerüljön elosztásra és ténylegesen a Szép, az Igaz és a Jó szempontjából legyen felhasználva.

A Hungarizmus megadja magyar népünknek, hogyan kell élnie, hogy hivatásának eleget tehessen, de azt is, hogy miért kell meghalnunk, ha élethivatása és feladata ezt a hõsi életáldozatot megköveteli.

A Hungarizmus így látja az új világot. Erkölcsi, szellemi és anyagi új életét; így látja a célt; így látja a hozzá vezetõ utat; ebben látja áldozatainak és szenvedéseinek értelmét, hõsi halottai életadásának parancsoló hõsi szükségét; így látja népünk hivatását, feladatát, kötelességét, felelõsségét s jogát e vérszentelte és életáldozó új világban; és így látjuk csak biztosítottnak földgömbünk földbékéjét, munkabékéjét s bennük a Hungarista Birodalom minden népének tényleges dicsõségét, nagyságát és boldogságát.

> Végeztem: Kitartás !
>
> --- 4. rész ----

Szálasi Ferenc: Hungarizmus 4 / 4

EURÓPA HADÁSZATI ÉLETTERE
TANULMÁNY
BEVEZETÉS

A világtörténelem eddig ismert legnagyobb háborújában vajúdik földgömbünk. 1939 szeptembere óta jelennek meg a hadviselõ felek hadijelentései és az ezeket magyarázó kiegészítõ jelentések. A legkevesebben tudják azonban, hogy melyek azok az erõk, amelyek a háborús eseményeket mozgatják, irányukat törvényszerûen megszabják. Éppen ezért a destrukció valóságos orgiákat ül, mindent elködösít, összezavar, megkever, a hiszékenyt megköpi hazugságaival. A tisztánlátás így különösen ebben a kérdésben döntõ fontosságú, hogy hitünk a nemzetiszocializmus végsõ gyõzelmében egyetlen pillanatra se rendüljön meg. Bevezetésül ismertetni kell a következõ alapvetõ tudnivalókat:
A háború nem azért tört ki, mert az emberiség a háborút akarja, hanem azért, mert egyesek, akik hatalmi eszközöket tartanak kezükben, az élet parancsoló új igazságát, új valóságát és új szabadságát nem akarják tudomásul venni és a fizikai erõszak alkalmazásával akarják az életparancsolta új rend kialakulását megakadályozni.
A háború lehet világnézeti háború, önvédelmi háború és imperialista háború. Mindhármat kivétel nélkül mindig, eddig csak fel nem ismerten ; úgy politikai, mint gazdasági, mint társadalmi és mint katonai fegyverekkel harcolják végig.
A világnézeti háború mindig totális háború: az ellenfél totális megsemmisítését állítja céljába. Ez így is helyes, mert minden világnézet egyeduralomra törekszik, nem tûri meg maga mellett a másikat. Több világnézetnek békés egymásmellettisége csak látszólagos és átmeneti; pusztító és tisztító vihar elõtti félelmetes csend. A világnézeti háború nem végzõdik béketárgyalással, békekötéssel, mert nincs kivel békét kötni, hiszen az ellenség megsemmisült, halott emberrel pedig nem lehet szerzõdést kötni. A világnézeti háború a földgömb új erkölcsi, szellemi és anyagi rendjét állítja be a gyõztes fél akarata szerint. A totális háborúban nem kémek, de nem is adnak kegyelmet. Minden eszközt megengedettnek tartanak, hogy az ellenséget ténylegesen és teljesen megsemmisíthessék.
A jelenlegi háború: világnézeti háború.
Az önvédelmi háború és az imperialista háború nem totálisak, hanem részlegesek. A már meglevõ világnézeti rendszerben folynak, nem azért, hogy a rendszert megsemmisítsék, hanem, hogy a rendszerben mutatkozó hibákat vagy kiküszöböljék: ez az önvédelmi háború, vagy pedig, hogy ezeket a hibákat saját javukra kihasználják, velük visszaéljenek: ez az imperialista háború lényege.
Imperialista háborút viselt mind ez ideig az angol világbirodalom és az USA, önvédelmi háborút Németország 1941-ig, amíg a szovjet-plutokrata szövetség ki nem robbantotta a világnézeti háborút a nemzetiszocializmus megsemmisítésére és a parancsolóan szükséges új világrend kialakításának mindenkori megakadályozására.
Minden háborút támadólag kell viselni, akár kezdeményezett, akár kikényszerített háborúról is van szó. Legfeljebb arról lehetne vitatkozni, hogy a háborúért kit terhelhet felelõsség. Véleményem: a felelõsség kérdését legfeljebb az úgynevezett önvédelmi és imperialista háborúk esetén lehet felvetni, ez esetben is a legcsekélyebb eredménnyel, mert a gyõztes mindig a legyõzöttre fogja hárítani a háborús felelõsséget minden vonatkozásában, tehát erkölcsi részében is; a világnézeti háborúban a felelõsség kérdését egyáltalában nem lehet felvetni, mert az ilyen háború éppen olyan szükséges és elkerülhetetlen, mint a vihar, mely nem a fennálló egyensúlyt borítja fel, tehát nem az oka és szülõje a rendbontásnak, hanem a már felbomlott egyensúly, a már megbontott rend

következménye, okozata, gyermeke. De ezenkívül: miután totális háború világnézeti háború, az ellenség totális megsemmisítésével a felelõsségre vonás kérdése is totálisan elintézését nyert.
A háború elõkészítése és vezetése felöleli mindazokat a ténykedéseket, melyek az emberiség három gyakorlati alapját a háborús cél szolgálatába állítják, ezeket olyan összehangolt cselekvésre késztetik, melyek a háború gyõzelmes befejezését minden körülmények között biztosítják. Ez a három gyakorlati alap: a család, az üzem és a telephely.
A háborúban kiontott vér csak abban az esetben hiábavaló, ha a háború célját, amiért szükségessé vált, nem éri el. A hiába kiontott vér megbontja a parancsolóan szükséges összhangot a család, az üzem és a telephely között, s a háború elvész, még mielõtt a küzdõ hadszíntereken a csata elveszett volna. A háború elõkészítésénél és vezetésénél tehát elsõsorban arra kell törekedni, hogy az ellenségnél a család, az üzem és a telephely gyakorlati életösszhangját szétszakítsák az erõszaksíkjába állított minden rendelkezésre álló erkölcsi, szellemi és anyagi eszközzel.
A háború elõkészítése mindenki feladata, kötelessége, felelõssége. A háború vezetése egyetlen férfi feladata, kötelessége, felelõssége. Ha a háború vezetését száz egységnek vesszük, úgy ebbõl a hadvezetésre egyetlen egy egység esik, míg a többi kilencvenkilenc ahhoz szükséges, hogy a hadsereg, mint acélököl teljesíthesse feladatát és az ellenséget a fizikai erõszak fegyverével megsemmisíthesse.
A háborúvezetés az államférfi kezében van, itt a helye. Szerencsés az ország, amelyben az államférfi és a hadvezér egyetlen személyben egyesül, vagy az államférfi és a hadvezér a legtökéletesebb egyetértésben munkálkodnak. Mindkettõre van példa: az elsõre Hitler, a másodikra Bismarck, a vaskancellár és társa, Moltke, a diplomatahadvezér Nagy Sándor, Hannibál, Julius Caesar, Gusztáv Adolf, Nagy Frigyes, Napóleon:
mindannyian nem tudták eszményi összhangba hozni az államférfi és a hadvezér tulajdonságait, hanem vagy az egyiket, vagy a másikat engedték túlsúlyba jutni; így elõbb-utóbb katasztrófával végzõdött minden kezdeményezésük, mert csak egyéni volt és maradt, egyéniségükhöz volt minden kötve, célkitûzéseiket nem tudták átvinni a közösségre, haláluk után szétesett az, amit csak tekintélyük tudott együtt tartani. A hadvezér szükségszerûen egyéni kezdeményezõ ereje és akarata ki kell egészítse és végre kell hajtsa az államférfi szükségszerûen közösségi átfogó szemléletbõl fakadó elhatározását és akaratát.
A háborúvezetésnek alapja a háborús terv. A háborús tervnek vannak politikai, gazdasági, társadalmi és katonai részei, melyeknek tökéletes összhangban kell lenniük. Mindegyike azonban kicsúcsosodik abban, hogy belõle a hadvezetés lássa mindenkor hasznát. A legrövidebb út a célba az, amelyet felesleges véráldozat nélkül lehet járni. Felesleges véráldozatot viszont csak úgy kerülhetünk el, ha a politikában a világosan látó, helyesen ítélõ és gyorsan cselekvõ diplomácia, a gazdálkodásban a munkás, a paraszt és az értelmiségi lankadatlan munkájában megnyilvánuló nemzet magatartása és példaadása, a társadalomban a háborús cél szüksége és tisztasága elõszántják úgy erkölcsileg, mint szellemileg, mint anyagilag a hadseregek utját. Ennek iskolapéldája a japáni háborúvezetés: a japáni seregek hatalmas bevezetõ gyõzelmeiket ennek a politikai, gazdasági és társadalmi elõszántásnak köszönhetik, felesleges véráldozataik nem voltak; a japáni seregek még Burmában harcolnak, a politikai, gazdasági és társadalmi elõszántás részükre azonban már megtörtént sok ezer kilométerre elõttük egészen a Perzsa-öbölig, sõt Afrika és a Földközi-tenger keleti peremterületei is már elõszántott területek a japáni katona számára. Felesleges véráldozataik azoknak a hadseregeknek vannak, amelyeknél ilyen elõszántás nem történt meg, vagy pedig rossz volt. A háború elõkészítése közben elkövetett hibák mindig a háborúban ütnek ki, de a háború alatt elkövetett hibák jelentik mégis azokat a miattuk feleslegesen elvesztett hadosztályokat, melyek a háború végén

végzetesen hiányoznak.
Napóleonnak van egy mondása, mely lényegében ezt mondja: az a hadvezér nyeri a csatákat, aki a legkevesebb ostobaságot követi el és az ellenség által elkövetett ostobaságokat kihasználja. Ennek a megállapításnak hatványozott és felfokozott érvényessége van a most szemeink elõtt folyó, világrendeket eldöntõ küzdelemben. A háborúnyerésnek és a rákövetkezõ jólétnek és életbiztonságnak mindenkor négy alapfeltétele volt, van és tesz; a háborús cél tisztasága, a nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi magatartása és példaadása, a jó diplomácia és a jó hadsereg. Igaz: ezek nélkül is lehet háborút nyerni, de nem lehet elnyerni az utána mindenki által megkövetelt jólétet és életbiztonságot, mert így a fegyveres háború után mindenkor fegyveres béke következik, mely természetellenes rendszere miatt nem állhatván fenn, mindaddig vezet újabb és újabb háborúkra, míg a háború eléri célját.
Amint mondottuk: a háborúvezetésnek legfontosabb, de nem egyedülálló része a hadvezetés, mely legbensõségesebb, legszorosabb viszonyban van a háborúvezetés többi tényezõivel. A hadvezetés átgondoltan, megfontoltan, tervszerûen, a döntõ helyen és a kellõ idõben felhasználja mindazokat az eszközöket, melyeket a család, az üzem és a telephely a rendelkezésére állítanak számára abból a célból, hogy a háborút gyorsan és eredményesen befejezze.
A hadvezetésnek alapja a hadászat. A hadászat az a tudomány és gyakorlat, mely arra nevel, oktat, tanít: hogyan kell a nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi erõforrásait úgy megszervezni és cselekvésre bírni, hogy abban az esetben, ha életveszély fenyegeti, a veszélyt minden vonatkozásában és megnyilvánulásában gyorsan, felesleges véráldozat nélkül meg lehessen szüntetni. A hadászat az idealizmus és a realizmus összhangjából születõ társadalomtudomány és gyakorlati életeszköz, melyeket a hõsi életszemlélet és a józan ész együttesen alkalmaznak a parancsoló szükség esetében.
Az ellenség megsemmisítésére irányuló tervet hadászati tervnek hívjuk. Ez nem más, mint az ellenség megsemmisítésére irányuló akarat elméleti és gyakorlati, valamint elõkészítõ és végrehajtó munkálatainak és cselekedeteinek összessége.
Hadászati élettérnek hívjuk azt a területet, amelyben a hadászati tervnek végrehajtásra kell kerülnie és amelybõl a háborúvezetés az összes eszközöket elõ tudja teremteni hadászati tervének végrehajtására. A hadászati terv minden részében tehát határozottan kötve van a területhez, melybõl nem léphet ki, mert ha megteszi, a hadászati erõtényezõket nem tudja döntésre alkalmasan bevetni. Hadászati erõtényezõk a nemzet minden politikai, gazdasági és társadalmi erõtényezõje, minden erkölcsi, szellemi és anyagi adottsága, melyek képesek arra, hogy az ellenségre erkölcsi, szellemi, anyagi és fizikai erõszakot gyakoroljanak.
A hadászati tervet végrehajtja a fegyveres Nemzet, mely háború esetén két fõrészbõl áll: a hadseregbõl, mely az ellenség megsemmisítését köteles végrehajtani, és a fegyveres mögöttes országrészbõl, mely a megsemmisítésre szükséges erkölcsi, szellemi és anyagi eszközöket állítja elõ és bocsátja a hadsereg rendelkezésére.
Európa jelenlegi hadászati életterének határai:
Északon: Újfundland, Grönland déli csúcsa, Izland, Bergen, Stockholm, Leningrád, Szverdlovszk vonala;
Nyugaton: az Atlanti-óceán amerikai peremvidékei Újfundlandtól a Rio de la Plata torkolatvidékéig;
Délen: Buenos Aires, Dakar, Tanger, Észak-Afrika Földközi-tengeri peremvidéke;
Délkeleten: Athén, Konstantinápoly, Rosztov, Sztálingrád, Orenburg, Magnitogorszk, Cseljabinszk vonala;
Keleten: Magnitogorszk, Cseljabinszk, Szverdlovszk vonala.
Az európai hadászati élettér Anglia miatt öleli fel az Atlanti-óceánnak megadott területét. Minden hadászati terv, mely valamely európai nemzet ellen születik, a meghatározott hadászati élettérben kell végrehajtásra kerüljön. Amíg ezen kívül van, nem érdekli Európa

népeit; amelyik viszont ebbõl a térbõl valamely oknál fogva kilép, megbukik. Jól értsük: addig, amíg az európai nemzetek valamelyike elleni háborúról van szó. Földrészközi háború esetén a helyzet annyiban változik, hogy Európát csak hadászati életterében lehet megverni, azon kívül nem.
A megadott hadászati élettértõl északra és délre vannak ugyan terek, melyek mondjuk utánpótlás szempontjából fontosak, de nem hadászatilag, mert mindaz, ami ezekben a határon túli területekben mozog, értékkel csak akkor bír, ha be is érkezik a hadászati élettérbe és abban alkalmazást is nyer. Ezekben a térségekben tehát csak mellérendelt hadászati cselekmények folynak, amelyek ugyan szerves részei a hadászati tervnek, de nem háborút döntõek.
Az európai hadászati élettér négy hadszíntérre bontható: a szárazföldi, a tengeri, a légi és a belsõ hadszínterekre.
Európa szárazföldi hadszínterét nyugaton az Atlanti-óceán nyílt vize határolja. Az angol szigetek zárják a nyílt vizet Európa szárazföldje felé. Délen a határ a zárt, de rendkívül erõteljesen tagolt Földközi-tenger partvidéke, mely erõteljes hadászati érintkezésben van Afrikával, a Gibraltári szorossal, Szicília Szardínia Tunisz földháromszöggel, Krétával; Ázsiával viszont az Égei-tenger szigetvilágával, a Dardanellákkal és a Boszporusszal. Délkeleten határol a Feketetenger Konstantinápoly Rosztov vonalával, majd innen tovább Sztálingrád, Orenburg, Magnitogorszk, Cseljabinszk vonala. Keleti határa Magnitogorszk, Cseljabinszk, Szverdlovszk. Északon pedig Bergen, Stockholm, Leningrád, Szverdlovszk.
Európa tengeri hadszíntere felöleli az európai hadászati élettér tenger-területeit szigetvilágukkal egyetemben, léghadszíntere viszont az egész légtér, mely a hadászati élettér és egész Európa fölött terül el.

Az európai belsõ hadszíntér felöleli mindazokat a területeket, amelyeken nem a hadsereg harcol, és amelyek a harcoló hadsereg számára magukban foglalják az összes erõtényezõket, melyek a háború viselésére és vezetésére döntõek.
A felsorolt hadszíntereken harcolnak a totális háborúnak erõtényezõi, harcolnak a totális nemzetek a totális gyõzelemért. A külsõ arcvonalban: gyalogság, lovasság, tüzérség, páncélosok, mûszakiak, repülõk, hadihajók, az összeköttetés és az utánpótlás névtelen hõsei; a belsõ arcvonalban: a népek, a nemzetek, a paraszt, a munkás, az értelmiségi, a gyerek, a nõ, az ifjú, az agg, a rokkant: mind-megannyian kivétel nélkül mellõzhetetlen fogaskerekek a nagy hadigépezetben, melyet a hadászati élettérben a háborús terv szervez, mozgat cserél, elõre vagy hátra tol, támadásba vagy védelembe állít a megsemmisítésre beállított vasakarat szolgálatában. Valóban egyedülálló feladat egyedülálló felelõsséggel.
Taglalni fogom Európa hadászati életterének nagy és életfontosságú kérdéseit az alábbiak szerint:
1. A keleti hadszíntér.
2. A nyugati hadszíntér.
3. A déli hadszíntér.
4. A légi hadszíntér.
5. A tengeri hadszíntér.
6. A belsõ hadszíntér.
7. Az Európa-erõd.
8. A német és a japáni hadvezetés összmûködése.
9. A háborús erõtényezõk: az ember, az anyag, az erõ, a terület mérlege.
10. A totális háború és a megtorlás, a kettõ közötti látszólagos ellentét feloldása.
1939. augusztus vége óta történelmi jelentõséget kapott Európa hadászati élettere. Mind a négy hadszíntéren szakadatlanul folyik a nagy harc a régi és az új világ között. Mind a két fél minden erejét latba veti, hogy a másikat megsemmisítse. A hadászati tervek egész sora kerül végrehajtásra. A magyar nemzetiszocialista népi mozgalmat természetesen és

elsõsorban azok a hadászati tervek és lehetõségek érdeklik, amelyek Európa-vonatkozásban és a nacionalista és szocialista Berlin-Róma tengely részérõl kerültek végrehajtásra. Ezekhez a már végrehajtott tervekhez adunk felvilágosításokat a Hungarizmus szemszögébõl, hogy egyrészrõl az ellenséges túloldalnak ferdítõ, félrevezetõ és rágalomhadjáratát leleplezzük a tények és törvényszerûségek rideg világánál, másrészrõl irányt szabhassunk magatartásunknak és tudatosan erõsíthessük hitünket a végsõ gyõzelmünkben.

I. A KELETI HADSZÍNTÉR

1939-tõl 1941. június 21-ig Berlin Róma felszámolta erõteljes elhatározásaival és gyors hadmûveleteivel azokat a kérdéseket, melyek akadályozhatták volna õket a döntõ hadászati lépések megtételénél. 1941.június 21-tõl azonban a Berlin Róma részérõl vezetett önvédelmi jellegû és az angolszászok részérõl vezetett imperialista jellegû háború helyt adott a világnézeti, tehát a totális háborúnak, mert a Szovjet háborúba lépésével teljes meztelenségében nyilvánvalóvá lett a világzsidóság terve. A plutokrata marxista judaista szövetség megsemmisítõ csapást akart mérni a nacionalista és szocialista világrendet kialakítani akaró összes népekre azért, hogy a világzsidóság a már megszervezett világuralmát minden idõkre biztosítsa és biztonságossá tegye.
Európában a helyzet 1941. június 21-én: az angolszászok a szárazföldi hadszíntér déli peremvidéken túlra lettek vetve, Stockholm Madrid Ankara semlegességi háromszöge a szárazföldi hadszínteret alátámasztotta Berlin-Róma javára; az angolszászok szárazföldön, tengeren, levegõben és a belsõ arcvonalban súlyos vajúdásban voltak és mint a túlvilágról jött csodát úgy köszöntötték a Szovjet hadba lépését Berlin-Róma ellen.
Európának a Dnyeper, Duna és Alduna, Szereth, Kárpátok, Szan, Visztula közötti területe Európa hadászati életterének egyik legérdekesebb és legfontosabb területrésze. Szoros jellegû vagy torokterület, ami annyit jelent, hogy tõle közvetlenül nyugatra és keletre a szárazföldi hadszíntér hirtelen, minden átmenet nélkül széttárul, kiszélesedik. Hadászati védelemre és hadászati meglepetések végrehajtására a legalkalmasabb terület. Veszedelme, hogy az a hadsereg, amely belõle kelet vagy nyugat irányában kilép, fegyelmezetlen vezetése esetén akaratlanul is legyezõszerûen szétszalad, így az ellenségnek igen kedvezõ hadászati ellenlépések megtételére ad alkalmat. Ennek a torokterületnek szélessége átlagban 1300 km, mélysége átlagosan 600 km. A torokterületet egy északi és egy déli részre bontják a közepén levõ Rokitno-mocsarak, mégpedig olyan tökéletesen, hogy az északi és déli részben történõ hadmûveletek és döntések egymástól függetlenek és függetleníthetõk. A kezdeményezõ szellemû fél számára hatalmas elõnyöket, míg a kezdeményezésre képtelen fél számára hatalmas hátrányokat jelentenek ezek a mocsarak; akár támadó, akár védelmi hadmûveletekrõl is legyen szó.
Az említett torokterületnek nyugati, tehát Európa féle nézõ peremtérségében vonult fel a szovjet hadsereg 1941 júniusában. Valószínû csoportosítása és a csoportok valószínû feladata: elsõ vagy támadó csoport a szovjet hadsereg zömébõl, repülõ és páncélos erõk színe-java; feladata: a német seregek megsemmisítése a Rokitno-mocsarak és a Visztula közötti térségben az északról és délrõl vezetett átkaroló csatákban, egyetlen iramban érje el a Visztulát, vívja meg ott a döntõ csatát és a Visztulán való átjárás kikényszerítése után nyisson széles és akadálymentes utat a mögötte szorosan felzárkózó második csoportnak; a második vagy elözönlõ csoport a szovjet hadseregnek megközelítõen egyötöde; feladata Európa elözönlése és elárasztása lehetett.
Az elsõ vagy offenzív lépcsõ két csoportban vonult fel; az egyik a Rokitno-mocsaraktól északra, a másik tõle délre; a második vagy elözönlõ lépcsõ az elsõ mögött volt felvonulásban, de valószínûen ugyancsak a torokterületben, ennek azonban keleti, tehát a Szovjet felé esõ térségében.
A Szovjetnek ezt a lehetséges hadászati tervét a német vezérkar részleteiben

elõtanulmányozhatta, mert másképpen nem magyarázható az a páratlan és egyedülálló rárohanás, amellyel a német hadsereg az egész Szovjet hadászati tervet még végrehajtása elõtt tökéletesen megsemmisítette. A hadtörténelemben egykor úgy fogják tanítani a németeknek 1941. június 22-tõl 1941. október végéig tartó hadmûveleteit és harcait, mint olyanokat, melyben minden közkatona hadvezér és minden hadvezér közkatona volt. A német hadsereg összetöri elsõ rohamában Breszt-litovszknál az északi és a déli szovjet hadseregeket csuklószerûen összetartó középsõ szovjet erõket, az így két részre szakított szovjet seregeket a Rokitno-mocsaraktól északra és délre fekvõ térségekbe szorítja, ezekben külön-külön megsemmisítõen megveri és a Gomeli és a Brjanszki térségben lefolytatott hadmûveletekben a Rokitno-mocsaraktól északra és délre kilépõ nemet hadseregek között az eltéphetetlen összeköttetést helyreállítja és a torokterületbõl kelet felé hatalmas iramban elõretör A Szovjet veresége annyira megsemmisítõ, hogy a második elözönlõ hadsereget is magával rántja és visszadobja általában a Don, Felsõ-Volga, a Volhov, a Ladoga tó térségeibe, éppen abba a vonalba, mely hadászatilag e hadszíntér válságterületének nevezhetõ.
Eddig azt tartották, hogy a Szovjetet nem lehet megverni, mert abban a kedvezõ helyzetben van, hogy a döntés elõl mindig kitérhet területének végtelenségébe, így ellenfelét el tudja szakítani hadmûveleti alapjaitól, s az elszakított és kifárasztott ellenséget döntõen meg tudja verni ott, ahol éppen akarja. Kedvenc bizonyítékul használják fel mindig Napóleon kudarcát 1812-ben. Ez azonban nem egészen van így. Minden hadászati visszavonulásnak határa van, ezen túl visszamenni nem lehet háborúvesztés veszélye nélkül. Ezt a határvonalat hívjuk válságvonalnak vagy területnek. Ez olyan terület, amelyen a döntõ csatát feltétlenül el kell fogadnia a visszavonuló ellenségnek, amelyen túl ha megverik visszavonulási lehetõsége már nincs és csak a megsemmisülés várhat rá.
A Szovjet válságterülete magában foglalja azokat a térségeket, amelyek Leningrád Moszkva Sztálingrád vonalában fekszenek. Legfontosabb kulcstérsége az Oka, Don és Volga folyamháromszöge Moszkva Kazán Sztálingrád szegletekkel. Ha a Szovjet a megadott válságvonalon túli visszavonulásra kényszerül, már csak a Volga keleti partján kapaszkodhatna meg, ami egyenlõ háború vesztésével. Ennek magyarázata: Szverdlovszk Cseljabinszk területében Európa hadászati életterének jellegzetes felépítésében újra mutatkozik egy torokterület, éspedig a szibériai torok; itt hirtelen, átmenet nélkül csupán 500 km-re szûkül a majd 2000 km-es hadászati élettér; rajta túl, Szibériában, még szûkebb lesz, alig 200-300 km széles. Ha már most a Szovjet feladja az általunk válságvonalnak nevezett Leningrád Moszkva Sztálingrád térségeit, úgy kénytelen feladni egyrészrõl hadászati életterének legfontosabb erõterületeit, másrészrõl kénytelen feladni az Urál-hegység és a Volga közötti területét is, mert ebben a szûk, erõforrásokban szegény területben nem tud helytállani a már eleve mindig átkarolni tudó német seregeknek, hiszen ezek törnek elõre a szélesebb területbõl a keskenyebbe; de mindezeken felül a Szovjet nem tudja Szibériából annyira felerõsíteni a Volga-Ural erõforrásszegény területébe szorított hadseregét, hogy velük megkísérelhesse a német hadsereg döntõ megtámadását. A Szovjetnek tehát kényszerbõl meg kellett állnia a Leningrád Moszkva Sztálingrád vonalban, ahogyan az meg is történt, és vagy ebben kellett elfogadnia a döntõ csatát, vagy pedig ebbõl a vonalból kellett megkísérelnie, hogy utolsó erõfeszítéssel háborút eldöntõ csapást mérjen a német hadseregre.
1941-42 telén a német és szovjet hadseregek általában a válságvonal térségeiben állottak. 1942 nyarára nem kellett tartani szovjet támadástól, mert az 1941. évi nyári és õszi, valamint a Moszkva Leningrád közötti téli csaták olyan súlyos veszteséget okoztak a Szovjetnek, hogy ezek pótlása nagy idõt vett igénybe, különösen azért, mert Szibériából kellett majd mindent elõteremteni, a friss hadosztályoktól kezdve az anyagi hadieszközökig bezáróan, mert az európai szovjet hadszíntér legfontosabb és legbõségesebb erõforrás-területei túlnyomórészt a német hadsereg birtokába kerültek.

1942-ben tehát mindannyian a Szovjet elleni nagy német támadást vártuk, melynek célja szerintünk nem lehetett más, mint a szovjet hadseregek döntõ csatára kényszerítése Moszkva Kazán Sztálingrád térségében, megverésük után a Sztálingrád Kazán vonalban való áttelelés 1942-43 telén. A szovjet hadsereg kénytelen lett volna az Urálba visszamenni zömével.
Az 1942. nyári német támadás fõirányát egyenesen a Szverdlovszk-Cseljabinszk szibériai torokterület felé lehetett vámi, tehát általában Szaratov-Kazán területeibe, mint elsõ hadmûveleti cél és szakasz, azért, mert csak ezzel az iránykitûzéssel lehetett volna a szovjet hadsereget a már említett Oka Volga Don folyamháromszögben döntõ csatára kényszeríteni. Nem kétséges, hogy a szovjet hadsereg döntõ vereséget is szenvedett volna és a német hadseregek elérhették volna még 1942 telének beállta elõtt a Kazán Sztálingrád közötti Volgaszakaszt, viszont a Szovjet határozottan a legsúlyosabb háborús válságba került volna.
Tényadatok nélkül nem tudjuk elbírálni, hogy 1942-ben miért következett be annak a hadmûveleti tervnek a végrehajtása, mely a nyár végéig elõre vitte a német csapatokat a Kaukázus gerincéig, melynek iránya tehát nem a Szaratov Kazán közé vezetõ ismertetett irány volt, hanem tõle majd kilencven fokkal eltért és délkeletnek mutatott. Tény, hogy egész 1942 nyarán, a megelõzõ és gyönyörûen megépített krimi és harkovi megsemmisítõ csaták kivételével, melyek mintegy elõjátékainak voltak tekinthetõk az Oka, Volga, Don folyamháromszögben megvívandó döntõ csatának, nem történt háborút eldöntõ esemény.
A Szovjet nagy vereségei után majd másfél esztendeig háborítatlanul tudta rendbe szedni hadseregét az Oka, Volga, Don folyamháromszögben és 1942 novemberében megindult hadseregével, ugyancsak a válságvonalból, hogy a német hadseregre döntõ csapást mérjen.
1942-43 telére beállított hadászati tervének alapgondolata a következõ kellett volna legyen: a német hadsereg a Rokitno-mocsarak elõtt áll; ha döntõ csapást akar rámérni, úgy hadászati fõiránya a Rokitno-mocsarak, tehát nyugat felé kell mutasson; a Felsõ-Don és a Deszna folyamközében kell a német hadsereget csatára állítania, megvernie és utána a Dnyeper középsõ szakaszára rátörni. Ezzel két részre töri a német hadsereget, melynek déli csoportját megsemmisítve 1943. nyár elõtt készen áll, hogy ezzel a seregrészével Délkelet-Európát elárassza. Szovjet részrõl sem a várt és egyedül lehetséges hadászati irányban történt a nagy támadás, hanem ugyancsak majd kilencven fokos eltéréssel majdnem egyenesen dél felé. Erre az irányváltozásra már most megadható a válasz: a Szovjet nem akar felmorzsolódni az 1942-43-as téli csatában a kiválóan felszerelt német hadseregekkel szemben, hanem a Felsõ-Don és Deszna folyamközi német hadmûveleti kulcsterületet úgy akarja kiemelni sarkaiból, hogy ettõl délre elõször rátört teljes erejével a nálánál sokkal hiányosabban felszerelt és gyengébb román itáliai magyar hadseregeknek Sztálingrád Voronezs közötti Donvonalára, azt betörte, majd áttörte és ránehezedett a Donyec vonalára. Ezzel azonban hadászati tervén nagy csorba esett, mert kezdeti sikereit, éppen azért, mert csak harcászati eredmények voltak, nem tudta hadászatilag kibõvíteni és 1943 februárjában, amikor jóvá akarta tenni hibáját, a német védelem a bámulatos téli második harkovi gyõztes csatában az egész szovjet támadásnak nyakát szegte. A német hadsereg ellen vezetett elsõ szovjet roham így teljes kudarcot vallott. Feltételezhetõ az is, hogy a halálos hadászati irányt azért nem választhatta a szovjetvezetés, mert nem tudott olyan erõt összehozni, mely a terv hadászati végrehajtására elegendõ lett volna. Ennélfogva harcászati tervvel és eredménnyel kellett megelégednie, talán azzal a hátsó gondolattal, hogy 1943-ra a megfelelõ hadászati erõt össze tudja hozni, addig azonban a németeket erõs igénybevételnek teszi ki a román - itáliai - magyar hadseregek teljes kikapcsolásával.
1943 elején a helyzet az európai hadászati élettérben a következõ volt:
a keleti hadszíntéren a német és a szovjet seregek általában még mindig a válságvonal nyugati területeiben állottak, háborút eldöntõ csatára még nem került sor;

a déli hadszíntéren az angolszászok nagy elõkészületeket tesznek az európai hadászati élettér északafrikai peremterületének elfoglalására;
várható volt az angolszászok inváziója Európa ellen Narviktól Kréta szigetéig bárhol; a Szovjet a Nyugat-Európában felállítandó második arcvonalat követelte az angolszászoktól;
az itáliai hadseregben igen komoly és aggasztó jelenségek voltak tapasztalhatók, a háborúfáradtság és elkedvetlenedés jelei mutatkoztak benne és az itáliai népben;
Németország, Itália és Japán vezetõi elhatározták a totális háborúra való átállásukat;
az angolszászok bejelentik a kímélet nélküli légi háborút a német és a itáliai lakosság ellen, hogy megtörjék a belsõ arcvonal ellenálló képességét;
a búvárhajóharc nagy lendület után mindinkább lecsökkent, egész Európa keresi ennek magyarázatát, az angolszászok emiatt örömmámorban úsznak, a németek hallgatnak;
Stockholm Madrid Ankara semlegességi háromszöge semlegességébõl enged az angolszászok javára, már nem támasztja alá Berlin-Róma javára az európai szárazföldi hadszínteret, mint tette ezt a háború kitörésétõl 1942 õszéig;
a belsõ hadszíntéren eddig nem tapasztalt hevességgel folyik az európai szárazföld népeinek bomlasztása; politikai, gazdasági és társadalmi szabotázsok sorozatával anarchiát, felkelést, lázadást akarnak kirobbantani az angolszászok ügynökeikkel és a még korlátok nélkül közlekedõ zsidókkal, hogy a tengely belsõ arcvonalát széttörjék;
Németország megszervezi az Európa-erõdöt, hogy az 1943 nyarára várható együttes angolszász szovjet rohamot biztos alapokon ki tudja védeni.
A vázolt általános helyzet ismeretében kell megvizsgálni azokat a lehetséges hadászati terveket, melyeket a német és a szovjet hadvezetés 1943-ban végrehajtott. Alapul kell venni azokat a tényeket, melyek a keleti hadszíntéren bekövetkeztek. Ezekbõl visszafelé indulva bizonyos mértékben következtetni lehet mindkét fél hadászati tervének felépítésére és az okokra is, melyek ilyen terv megszerkesztésére késztethettek.
1943-ban a német hadseregek állandó védelemben, a szovjet seregei viszont állandó támadásban vannak. Vizsgáljuk meg, hogy miért, valamint hogy a védelem és a támadás tervszerû hadászati elgondolás szülöttje, avagy pedig csak helyzet parancsolta kényszerkörülmény miatt jött létre. Elõször a német, azután a Szovjet tervet taglaljuk.
A német seregek a keleti hadszíntéren állandó védelemben vannak 1943 eleje óta. Miért? Az 1942-es támadó német hadjárat bebizonyította véglegesen a német vezetés elõtt, hogy a Szovjetet a német erõnek teljes bevetésével lehet csak megsemmisíteni, mert totális háborúra megszervezett ellenséggel áll szemben. A totális háború szüksége tehát adódott a bekövetkezett tényekbõl. Az 1942-43-as téli csata, mely a Kaukázus, Sztálingrád és a Don feladásával fejezõdött be, még inkább megerõsítette a német vezetést annak a végsõ következtetésnek a levonásában, hogy az ellenség csak a totális háborúba való beállással semmisíthetõ meg. Ezekbõl a meggondolásokból adódott a német vezetés elhatározása, melyet 1943. január végén hivatalosan ki is hirdetett, hogy a német népet a totális háborúra fogja megszervezni és hadászati terveit ennek megfelelõen fogja kialakítani és végrehajtani. A német vezetés 1943. január végén a megegyezés minden lehetõségérõl lemondott, mert tapasztalnia kellett, hogy ellensége a német nép totális megsemmisítésére állította be minden erõfeszítését. Ebbõl a durva ténybõl villámgyorsan vonta le a tanulságokat, ebbõl a következményeket és ezek alapján megindította minden téren azt a hatalmas szervezési munkát, mely a német népnek a totális háborúba való beállítását tûzte ki céljába.
Kereken százmillió embert érintett közvetlenül és kereken újra ennyit közvetve ez az elhatározás. Európa népességének tehát majd a fele érezte ilyképpen vagy politikai, vagy gazdasági, vagy társadalmi, vagy mindhárom síkban egyszerre a hatalmas elhatározást és az ebbõl kibontakozó hatalmas tervet. Ilyen hatalmas tömegnek megszervezése a közös totális célba egy totális akarat vezetése alatt egyetlen totális erõfeszítésre nem mehet végbe csak napok vagy hetek alatt. Erre hónapok kellenek, és nem nagyon tévedünk, ha legalább

egy teljes esztendõre becsüljük azt az idõszükségletet, amit a totális átállás megkövetel. Körülbelül 1944 tavaszára és nyarára kell tennünk azt a legközelebbi idõt, amikor a német vezetés a totális háborúnak megfelelõ döntõ csapást mérheti ellenségeire, legtávolabbi idejét pedig 1945 tavaszára és nyarára, mert az addig elmúló kettõ esztendõ elegendõ lehet, hogy a kérdéses majd kétszázmilliónyi embertömeget erkölcsi, szellemi és anyagi szempontból beállíthassa a totális háborúba, valamint háborút eldöntõ tervébe, még abban az esetben is, ha az angolszászok éjjel-nappal támadnák repülõhadseregeikkel ennek a hatalmas háborús közösségnek alapsejtjeit: a családot, az üzemet és a telephelyet.
Ilyen átállítás hatalmas erõfeszítést jelent minden és mindenki számára, tehát egyúttal hatalmas válságot is jelent mindaddig, amíg be nem fejezõdik. Offenzívát viszont csak olyan hadseregekkel lehet végrehajtani, amely mögött nincs válság és amely minden eszközt megkapott, hogy segítségükkel döntõ csapást mérhessen az ellenségre. Az 1943-as esztendõre a német vezetés ezeket az alapvetõ tényezõket hadserege számára nem tudhatta megadni a vázolt helyzet miatt. Nem hajthatott végre egyszerre döntõ támadást és totális háborúra való átállást, mert ha megtette volna, mindkettõt csak félig tette volna meg, a háborút azonban nem tudta volna befejezni és így kihatásaiban le nem mérhetõ válságba került volna. Mindebbõl tehát csak az következhetett, hogy a német hadseregnek 1943 elejétõl kezdve védelmi harcot kell lefolytatnia mindaddig, míg a totális háborúra valló átállás be nem fejezõdik és ennek segítségével nem kapja meg azokat az eszközöket, melyek a döntõ támadásra való alapot számára feltétlenül biztosítják.
A totális háborúra beállított hadseregnek meg kell kapnia a totális háborúra beállított családtól az erkölcsi erõt és a hõsi világszemléletet, az üzemtõl a totális munkával és erõbevetéssel termelt hadieszközöket, a telephelytõl a totálisan kialakított belsõ arcvonal totális szilárdságát; ezek viszont megkövetelik a totális erkölcsi, szellemi és anyagi eszközökkel ellátott hadseregtõl a totális gyõzelmet és a velejáró jólétet és életbiztonságot. Ez az a felbonthatatlan élet, társ és sorsközösségi és azonossági viszony, aminek fenn kell állnia a hadsereg és a nemzet között a totális háborúban. Ez az a feladat, amelyet a német vezetés bámulatra méltó, remek elõrelátással végez, amellyel elméleti és gyakorlati felkészültségénél fogva meg tud birkózni, és amelybe határozott világnézeténél fogva céltudatos lelket és szellemet tud önteni, annak dacára, hogy tulajdonképpen nem más száraz szervezés-szaki munkánál.
A német vezetés tehát elõrelátóan, megfontoltan határozta el, hogy 1943-ban harcot fog folytatni idõnyerésért, védekezni fog. Terve hadászati terv, melyet mint ilyent hajt végre vaskövetkezetességgel, melytõl nem tér el, melyet az ellenség akaratától függetlenül és zavartalanul alakit ki. Védelmi harcait azonban annak a hadászati alapgondolatnak jegyében folytatja le, hogy a Szovjetet közben felmorzsolja és olyan erkölcsi, szellemi és anyagi állapotba juttatja, hogy az annak idején megindítandó német döntõ támadás lehetõleg már elsõ rohamában meg tudja semmisíteni a Szovjetet.
Július 4-tõl október elejéig, tehát három hónapon át felõrlõ csatákat vív a német hadsereg, általában csak déli szárnyán a Don és Dnyeper között, melynek területét tervszerûen kiüríti és elpusztítja olyannyira, hogy a Szovjetnek minden anyagot utánszállítania kell teljesen elpusztított közlekedési és forgalmi hálózat mellett. A német hadseregek egyedülálló rátermettséggel oldották meg a feladatott. A hadtörténelemben ezt a német hadmûveletet tanítani fogják a vezetés és a végrehajtás együttmûködésének iskolapéldájaként.
Már augusztus derekán kibontakozott a német terv teljes nagyságában: tervszerû hadmûvelet Európa torokterületében, tehát a Duna- Dnyeper és a Visztula - Szan- Kárpátok - Szereth- Alduna területében, ebben a döntõ védelem végrehajtása a totális háborúba való átállás elérésének idõpontjáig. Az ebben a torokterületben, a középtájon a terület teljes mélységében elnyúló és kereken 300 kilométer szélességben elterülõ Rokitno-mocsarak igen nagy segítségére vannak a német döntõ védelemnek. Ugyanis: a kezdeményezõ német szellem a kezdeményezésre képtelen szovjet vezetéstõl irányított, a

mocsaraktól két részre bontott támadó szovjet seregeket a Rokitno-mocsaraktól nyugatra a Visztula és a visztulai Bug területén tartott keleti hadmûveleti tartalékaival ott és akkor állíthatja döntõ csatára, ahol és amikor azt akarja. Ebbõl folyik az az érdekes tény, hogy a német vezetés a legteljesebben kezében tartja a hadászati kezdeményezést annak dacára, hogy védelemben van. A Szovjet viszont annak dacára, hogy támad, mindig védekezésre kényszerül.
November elejétõl kezdõdõen indultak meg a német vezetés részérõl a döntõ védelem szempontjából beállított kezdeményezések, melyek eddigi eredményeként rögzíthetõ az elvitathatatlan tény és az ebbõl folyó elvitathatatlan német eredmény és szovjet kudarc, hogy a csaták az említett torokterületnek még mindig a Szovjet felé esõ, tehát keleti peremvidékén, a Dnyeper mentén zajlanak le. Feltehetõ, hogy a Szovjet 194344 telén mindent el fog követni, hogy ennek a torokterületnek nyugati, Európa felé esõ peremvidékéig, tehát a Visztula Szan Kárpátok Szereth Alduna vonaláig jusson elõre, hogy 1944 nyarán a Duna völgyébe és a Balkánra vihesse elõre seregeit és az angolszászokkal egyetemben katlancsatában megsemmisíthesse elõször a német seregeket, utána pedig kizavarhassa Európából az angolszász erõket. A német vezetés ezzel a szovjet szándékkal éppen úgy tisztában van, mint a Szovjet maga. Éppen ezért megtette miden elõkészületét, hogy a szovjetvezetés számítását alaposan keresztülhúzza. Minden elõjel arra mutat, hogy a Szovjet sírját megásták a Dnyepermenti harcok, és azt be fogják temetni a torokterületben lezajló döntõ csaták.

Az 1943-ra szóló német tervnek felépítését meg kell még vizsgálni az általános Európai helyzet adottságainak szempontjából is, hogy ezek menynyiben befolyásolták a német terv végleges kialakítását és kialakulását.
Az angolszászok magatartását illetõen talán nem tévedünk nagyot, ha azt állítjuk, hogy feltétlenül kialakították volna a Szovjettõl követelt második arcvonalat a Szajna és a Weser között, ha a német vezetés 1943-ban támadásra szánta volna el magát a Szovjet ellen. Ebben az esetben a német vezetésnek ugyanis teljesen le kellett volna meztelenítenie nyugati arcvonalát és az ottani erõket keletre kellett volna vinnie. Ilyen elhatározásnak azonban súlyosan ellentmondottak a tények és az ezekbõl adódó lehetõségek: egyrészt Németország még nem volt beállítva a totális háborúba, ennek csak elsõdleges munkálatai folytak, a német hadsereg ilyen elégtelen felkészültséggel nem bocsátkozhatott döntõ csatába a Szovjettel; másrészt azok az olasz csapatok, amelyek leválthatták volna a keleten szükségessé vált nyugati arcvonalban levõ német csapatokat, képtelenek lettek volna arra, hogy az angolszászok támadását kivédjék az olasz hadseregben és legfelsõbb vezetésben már 1943 elején mutatkozó igen nagy belsõ bajok miatt. Ha ugyanis az angolszászok támadása nyugaton sikerül, ez olyan katasztrófát idézett volna elõ a nyugati hadszíntéren, mely a német vezetés minden tervét nemcsak felborította volna, hanem 1943-at súlyos válsággal zárta volna le. Az utólag bekövetkezett itáliai események félreérthetetlenül igazolják ennek a meggondolásnak helyességét. Az angolszászok viszont nagyon is számoltak a németek Szovjet elleni támadásával, de hát mint eddig mindig, az ellenség nem akarta átvenni és megjátszani azt a szerepet, amelyet az angolszászok szántak neki.
A német vezetésnek az az elhatározása, hogy 1943-ban nem támad, hanem véd és az idõt felhasználja a totális háborúra való felkészülésre, felborította az angolszász-szovjet terveket: lehetetlenné tette a második arcvonal felállítását és kényszerítette az angolszászokat, hogy olyan hadmûveleteket kezdeményezzenek Dél-Európában, melyek a nagy helyzetben teljesen tizedrangúak; a Szovjetet viszont arra kényszerítette, hogy hamarabb kezdje meg a támadását, mint azt tervezte, mert a német vezetés Kurszknál sem volt hajlandó átvenni azt a szerepet, amelyet a Szovjet oly szívrepesve és hüvelykujjat szorítva szánt neki. Végeredményben nem maradt más az egész angolszász szovjet tervbõl, mint a dühödt bosszútól vezetett angolszász repülõtámadások Németország ellen,

a sovány délitáliai angolszász kaland, amelyet teljes kudarca miatt a Szovjet nem volt hajlandó elfogadni második arcvonalnak, a megtizedelt erõkkel a Dnyeper területébe beérkezõ Vörös Hadsereg és az a tudat, hogy Németország még távolról sem vetette be minden erejét a háborúba.

Az általános európai helyzet mérlegelésénél és az 1943-ra szóló végleges hadászati terv megalkotásánál valószínûen igen nagy szerepet játszott a német vezetés megítélésében az 1942. november elején végrehajtott angolszász északafrikai partraszállás eseményének kihatása az egyes európai népekre és kormányaikra. Ettõl az idõponttól kezdõdõen ugyanis az Európában még meglevõ, addig inkább burkoltan mûködõ plutokrata-judaista-marxista erõk új életre keltek és a tengely vezetését igen komoly helyzet elé állították gátlás nélküli aljassággal végrehajtott sorozatos politikai, gazdasági és társadalmi hitszegéseikkel és árulásaikkal. Ezek a cselekedetek nem maradtak hatás nélkül azokra a népekre, amelyek a háború alatt közvetlen vagy közvetett német és olasz megszállás alá kerültek. 1942 novemberétõl egészen napjainkig hihetetlen mértékben fokozódott ezeknek a reakciós erõknek a tevékenysége. A legtöbb helyen már nem is burkoltan, hanem a legteljesebb, legarcátlanabb nyíltsággal intézték és intézik még ma is támadásaikat Berlin Róma belsõ arcvonala és az Európa-egység erõtényezõi ellen. Ezzel a nagy lélektani és bomlasztó hatással a német vezetés is tisztában volt és van. És mert tisztán látta a helyzetet ebbõl a szemszögbõl is, éppen ezért helyesen és jól döntött, midõn 1943-ra a hadászati védelmet határozta el. Destrukcióval szétmállasztott Európaalapról nem lehet döntõ támadást indítani. Elsõsorban szilárdítani kell Európa minden területében az ellenállóképességet, az új koreszme világnézetének szellemét kell adni minden népnek és nemzetnek, hogy élni és gyõzni akarjon, éspedig a Német Birodalom oldalán, melyben természetes és életre-halálra való szövetségesét kell látnia. A totális háborút csak a totálisan megszervezett Európával lehet megnyerni. Európa népeinek akarniuk kell a nemzetiszocializmus gyõzelmét, mert tudniuk kell, hogy nélküle mindenkorra erkölcsi, szellemi és anyagi rabszolgaságba kerülnek vagy a zsidóvezetés alatt álló bolsevista, vagy az ugyancsak zsidóvezetés alatt álló angolszász plutokrata rendszerben. Európa megnyugtató beszervezését a totális háborúba Berlin Róma oldalán tehát biztonságosan el kell végezni, hogy a nagy és döntõ csapást a Szovjet ellen egységes szemlélettõl áthatott és vezetett Európa szilárd alapjáról lehessen mérni. Európának erre az erkölcsi és szellemi átállítására azonban idõ kell. Legalább egy esztendõ. Ezt a totális átállítást pedig azokkal az európai erõtényezõkkel kell végrehajtani, amelyeknek tudatában tisztán kikristályosodott, hogy csupán a nacionalista és szocialista közösségi világszemléletbõl és az ezen épülõ Európaszolidaritás tényébõl adódhat a totális háború megszervezésének és viselésének a lehetõsége és a totális gyõzelem.

A Szovjet végrehajtásra került terveit véve röviden bonckés alá, belõlük a következõket lehet megszerkeszteni: a Szovjetnek ki kellett erõszakolnia a döntést a német hadseregtõl, mert 1941-42 folyamán elszenvedett elképesztõ vereségei és veszteségei emberben és anyagban egyszerûen kizárják számára, hogy hosszú háborút viselhessen. Terve ennélfogva nem lehetett más, minthogy a németeket a Don és Deszna között döntõ csatára kényszerítse még a nyár folyamán, õket megverje és 1943-44 telén megkezdhesse Délkelet-Európa lerohanását, hogy

1.) elvágja Németországot hadászati életterének két legfontosabb erõtényezõjétõl: a romániai olajtól és a magyar bauxit telepektõl;

2.) elvágja az angolszászoknak világpolitikai lehetõségeit a Balkánon és a Dardanellákon;

3.) a rossz élelmezéstõl megviselt szovjet hadak rendbe hozhassák magukat Délkelet-Európa ki nem élt, a háború pusztításaitól teljesen megkímélt területein.

Ez év július 4-én indultak rohamra a német seregek ellen, hogy teljes rárohanással a döntést kicsikarják. Orel Kurszk Bjelgorod az a három orosz község, melynek nevét igen sokszor fogja emlegetni a világtörténelem és a hadtörténelem. Ezen a területen zajlott le az

a csata, melyet a Szovjet döntõnek szánt, mely azonban célját nem érte el és kudarcba fulladt. Embert és állatot, anyagot és ideget felõrlõ fárasztó hadmûveletekben kellett felapróznia lökõ és támadó erejét, harcolnia kellett olyan ellenséggel, mely mindig csatára kényszerítette, de melyet legfeljebb csak verni tudott, de sohase megverni, mely embertelenül véres veszteségeket okozott neki, de melynek veszteségeket okozni nem tudott, mely megtanította a visszavonulás és kiürítés agyoncégérezett tanítómesterét, hogyan is kell tényleg úgy visszavonulni és kiüríteni, hogy ebbe az utána nyomuló belepusztuljon, mely megtanította arra a szovjet vezetést, hogy csak úgy és annyira nyomulhat elõre, ahogyan és amennyire azt a visszavonuló akarja. Három hónapig tartott ez a véres õrlése a szovjet hadseregnek. Három hónap alatt tett meg olyan utat a Szovjet hadserege, melyet a német seregek 1941-ben nem egészen három hét alatt tettek meg. Utána beérkezett a Dnyeper mentéhez és újra kezdte seregeit megtizedelõ csatáit.
Ez év október eleje óta ostromolja a Dnyeper vonalát a Szovjet. Kétségbeesett erõfeszítéseket tesz, hogy döntõ csatában megverje a németeket. Tény, hogy ahol a németek a döntõ csatát elfogadják, a Szovjet hatalmas vereséget szenved, ahol viszont nem akarják, levegõbe és kudarcba fullad a Szovjet akarata.
Megállapítható azonban az is, hogy a Szovjet terve nem átgondolt hadászati terv alapján született meg, hanem általános helyzetébõl adódó kényszer parancsolja. A Szovjetnek támadnia kellett, nem azért, mert így határozott, hanem azért, mert erre kényszerítették elsõsorban belsõ bajai. Hogy ezek mik lehetnek, nem tudhatjuk, de hogy vannak, letagadhatatlan, mert lehetetlenség feltételeznünk a szovjet hadvezetéstõl olyan véres ostobaságot, hogy teljesen egyedül, az angolszászokkal való minden tervszerû együttmûködés nélkül akarjon döntõ csapást mérni a németekre. A Szovjetnek belsõ kényszerbõl mindaddig kell támadnia, amíg az elsõ vonalban vagy el nem vérzik, vagy belsõ arcvonalában válságba nem kerül. A pontot a Szovjet hadászati tervére minden bizonnyal a német katona fogja tenni.
Felmerülhetne az az érv a Szovjet 1943-ra elhatározott hadászati döntése és terve mellett, hogy vezetõi biztosan tudtak arról, hogy Itália össze fog roppanni, és így a német vezetés kivédhetetlenül súlyos válságba fog kerülni. Ezt a várható válságot pedig ki kellett használnia a Szovjetnek hatalmas támadó mûveletre, nehogy elmulassza a soha többé vissza nem térõ kedvezõ alkalmat. Ez a gondolatmenet talán nagyon tetszetõs, de nem helytálló. A szovjet vezetés tudta, hogy az olasz hadsereg zöme már nem jön számításba, és tudta azt is, hogy a német vezetés ugyancsak és még inkább tisztában lehetett ezzel a ténnyel, tehát ellenintézkedéseit vagy már megtehette, vagy pedig úgy tette folyamatba, hogy belõle egyik arcvonalra sem származhatott kár. A legnagyobb hiba, ha az ellenségrõl valaki feltételezi, hogy olyan hibát követ el, mely kényelmes legyõzését lehetõvé teszi, ezt az elkövetendõ hibát ténylként elkönyveli és erre építi a hadászati terveket.
Ha pedig mégis támadást kezdeményezett a Szovjet, ezt a legteljesebb összhangban kellett volna végrehajtania a vele szemben eddig mindig szabotáló angolszász hadvezetéssel, amelytõl villámgyors cselekvést kellett volna követelnie, különösen Itália lerohanását, melynek elõfeltételei adva voltak, ahogyan az események azt késõbben igazolták, és amelyek a szovjetvezetés elõtt éppen olyan biztosan ismertek is voltak, mint az angolszász vezetés elõtt. Mindez azonban nem következett be. Így a német vezetés a hadászati belsõ vonal lehetõségét megkapja, ezzel villámgyorsan is él és úgy a Szovjet, mint az angolszász terv kialakulását már csirájában elfojtja.
Szeptember 8: a Badoglio-féle fegyverszünet adta helyzet volt az utolsó lehetõsége annak, hogy a szovjet vezetés hadászati tervét akaratának megfelelõen kialakíthassa. Tudnia kellett határozottan, hogy mi készül Itáliában már az év eleje, de különösen augusztus óta, hiszen az angolszász sajtó nagy hangon hirdette, hogy Sztálint állandóan tájékoztatják szövetségesei az itáliai helyzetrõl. Szeptember 8-án még meg lehetett volna ismételni azt a tervet, mely július 25-én kölcsönös rövidlátás miatt nem sikerült és villámgyors támadásra

lehetett volna rendelni úgy a szovjet, mint az angolszász erõket, hiszen ennek a mûveletnek elõkészítésére majd másfél hónap állott rendelkezésre. Az angolszász kufárhadászat és a szovjet mészárszék-hadászat azonban újra kezet fogott egymással, de nem Délkelet-Európán, hanem kölcsönösen vallott kudarcukon át. A teljes csõdbe és nevetésbe fulladt sikertelen itáliai terv volt az oka annak, hogy a Szovjet nem ismerte el az itáliai angolszász kezdeményezést második arcvonalnak, viszont az angolszászok savanyúan elismerték, hogy Itáliában csak a harmadik arcvonalat állították fel és nem a másodikat.
Nem állunk messze az igazságtól, ha azt tételezzük fel, hogy a moszkvai értekezlet összehívását az a tény sürgette különösen a Szovjet részérõl, hogy a sorozatos katonai kudarcok megszüntetésének lehetõségeit beszéljék át, és szüntessék meg háborúvezetésük tervszerûtlenségét. De talán attól az igazságtól sem állunk távol, hogy a Szovjet rádöbbent a meztelen valóságra, hogy az angolszászok soha nem fogják tudni olyannyira lekötni Németországot és Japánt, hogy a Szovjet ennek segítségével halálos csapást mérhessen arra az ellenségre, melynek puszta jelenléte is már végzetes fenyegetés rendszere egész léte ellen.
Mindebbõl pedig csak az következhet, hogy július 4-én csak azért indította meg a Szovjet támadását, hogy Ukrajnában õ arathasson. Sürgõsen szüksége volt az ukrán termésre. Támadásának túl korai megindítását parancsoló és kényszerítõ célját sem tudta azonban elérni. A németek vagy betakarították a termést, vagy pedig teljesen elpusztították, úgy hogy semmi sem került a vörös seregek kezébe.
Bárhogyan is vizsgáljuk tehát a szovjet terveket, még a laikus is megállapíthatja a lepergett tényekbõl, hogy a Szovjet részérõl átfogó, átgondolt, az ellenség akaratától függetlenül kialakított, tervszerûen, okszerûen és célszerûen felépített és végrehajtott hadászati tervrõl nem lehetett szó; a Szovjet csak olyan hadmûveletek végrehajtására volt képes, melyeket az idõnként felmerült szükségletek határoztak meg és kényszerítettek ki.
A keleti hadszíntérben végrehajtott hadászati tervek és eredményeik mérlegét felállítva, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a hadászati kezdeményezés 1941. június 21 óta változatlanul a német vezetés kezében van. Mint letagadhatatlan eddigi eredményt felmutathatja a német vezetés azt a már most háborút eldöntõ tényt, hogy a közel 200 milliós Szovjet birodalmat minden erõtényezõjével együtt annak dacára, hogy a Szovjet csak egyetlen egy, a német viszont három arcvonalon küzd, nemcsak hogy távol tartotta Európától, nemcsak hogy pótolhatatlan veszteségeket okozott neki felette aratott megsemmisítõ gyõzelmeivel, nemcsak hogy véresen rácáfolt a Szovjet kiapadhatatlanságáról és kimeríthetetlenségérõl szóló mesére, nemcsak hogy legyõzte a Szovjet birodalom területének végtelenségét és saját hasznára és elõnyére állította be, hanem megteremtette célszerû, okszerû és tervszerû hadászati tervével az összes elõfeltételeket, hogy az erkölcsi, szellemi és anyagi erejében megtizedelt szovjet ' hadseregre akkor és ott és úgy mérje döntõ és halálos csapását, amikor ahol és ahogyan azt a német vezetés a legidõszerûbbnek, a leghelyénvalóbbnak és a leghasznosabbnak ítéli.

A NYUGATI ÉS A DÉLI HADSZÍNTÉR

A 20. század elsõ felét jellemzi az erkölcsi, szellemi és anyagi csõdbe jutott emberiség erõlködése, hogy öncsõdjét felszámolja és a parancsolóan szükséges új világrendet kialakítsa. A világnézeti háború eme öncsõd
véres felszámolása, mert nélküle földgömbünk kultúremberisége és Európa mint vezetõ földrész elpusztulna.
Az új világrend kialakítását két irányban szorgalmazzák. Az egyik az anyagelvû judaista, a csõdirányzat maga; célkitûzése: a zsidóság hatalmának és uralmának végleges biztosítása, a világjudaizmus. Ezt a kísérletet két fõirányban hajtják végre: az alulról felfelé ható marxista és a felülrõl alulra ható plutokrata kísérletben. Errõl a kezdeményezésrõl már ma

megállapítható, hogy csõdbe jutott, annak dacára, hogy az 1914-18-as és az 1939-ben általuk kirobbantott háborúkkal mindent elkövettek, hogy csõdjüket elkerüljék és uralmukat minden idõkre megalapozzák. Csõdbe azért került, mert gyakorlati alapjai: erkölcsében a csók, szellemében a maszlag, anyagi életében az arany. Elbukásának ez a legbensõbb oka.
A másik fõirány a szellemi-népi, az élet maga; célkitûzése: földgömbünk összes javainak igazságos elosztása a népek között, a népi világjólét. Ennek megfelelõen alakította ki életalapjait is. Erkölcsi alapja a család, szellemi alapja az igazság és anyagi alapja a jólét. Nem kétséges, hogy a csók és a család, a maszlag és az igazság, valamint az arany és a jólét küzdelmében melyik marad gyõztes. Ez a szellemi-népi fõirány négy kezdeményezéssel szerepel földgömbünkön. Az elsõ kezdeményezés a fasizmus részérõl történt 1919-tõl, a második a turanizmus részérõl ugyancsak ebben az idõtájban, a harmadik a Völkische Bewegung részérõl 1923-tól, a negyedik a Hungarizmustól 1930-tól. Ezek a kezdeményezések is alulról és felülrõl hatnak egyszerre. Alulról mint a nép akarata, felûrõl, mint a nép akaratából és a népért cselekvõ vezetõ akarata.
Úgy a világjudaista, mint a világjóléti kezdeményezés faji felépítésû. De míg amaz kizárólagosan saját fajtáját állította be a földgömbélet központjába, isteni kiválasztottságát hirdeti, rajta keresztül egyeduralmának jogosságát alakítja ki, így a legmagasabb fokon álló faji türelmetlenséget is mutatja eddig megvalósított gyakorlati rendszerében, addig emez a fajnemesítés alapján áll, kiküszöböli mindazokat a fajtákat a nép életébõl, amelyek népi alapösszetételének faji épségét, tisztaságát és egészségét, valamint erkölcsi, szellemi és anyagi életének szerves egységét meg tudnák bontani, éppen ezért a legelõszõr, a leggyorsabban és a legteljesebben a zsidó fajta fajmérgétõl akarja megtisztítani minden nép faji összetételét.
A két világkezdeményezés természetesen egyeduralomra törekszik földgömbünkön. Az 1914-1918-tól és az 1939-tõl beállított háborúknak sorozata, a kettõ közötti politikai, gazdasági és társadalmi fegyverekkel végigküzdött harcoknak legbensõbb oka tehát földgömbünk végleges és biztos rendjének kialakítása, rögzítése. A régi világ régi alapjai erkölcsi, szellemi és anyagi gyarmatsorba züllesztette egész földgömbünket. Mint földgömbrendezõ erõtényezõ tehát nem jön már számításba. Idõszerûtlenségét azonban nem akarja és nem képes tudomásul venni, még meglévõnek vélt hatalmába kapaszkodik és úgy véli, hogy a nemzetközi egyházak, a nemzetközi fõnemesség és a nemzetközi zsidóság összefogott ereje még mindig elegendõ, hogy földgömbünket kénye-kedve szerint irányítsa és vezesse. Számításukat azonban Isten, nép és földgömb nélkül csinálták, ezért elõbb-utóbb el kell bukniuk. Földgömbünk népei egyszerûen tulajdonon és birtokon belül akarják élvezni véres-verejtékes munkájuk és küzdelmük gyümölcsét, egyszerûen nem tûrik meg tovább, hogy egyes mondvacsinált kiválasztottak bitoroljanak mindent, õket viszont teljes erkölcsi, szellemi és anyagi rabságban, kizsákmányolásban és nyomorban tartsák. Ezért földgömbünk miden életerõs és élni akaró népe éppen úgy összefogott és szövetkezett egymással, ahogyan azt a három nemzetközi világimposztor is megtette, amikor összeesküdött a népek ellen, maga elé tolva pajzsként Istent, akaratát, bölcsességét, melyet a többi egészen közönséges halandók nem, de és csak õk annál jobban tudnak megérteni, mert egyedül õk, a kiválasztottak vannak abban a mondhatni irigylésre méltó helyzetben, hogy meg tudják mondani a népeknek, mikor cselekszenek helyesen Isten akarata szerint. A népek ebbõl az otromba csalásból nem kémek többet és végleg felszámolják a hamis kiválasztottakat hamis isteneikkel egyetemben.
Földgömbünk a népek életjussa. Ezt bitorolták érdemtelenek, a népeket mind kizárva belõle. Az életjussot bitorlók és az életjussot követelõk összecsapása tehát elkerülhetetlenné lett. Meg is történt.
A régi földgömbrenddel történõ végleges leszámolást, elszámolást és felszámolást közvetlenül megelõzte a politikai, gazdasági és társadalmi fegyverekkel vívott harc. Ez

tartott 1919-tõl 1939. augusztus végéig, kereken húsz esztendeig. Döntés nélküli gyõzelmet hozott a német, az olasz és a japáni népeknek. E húsz év alatt azonban véglegesen eldõlt, hogy a tényleges és a végsõ döntést egyedül és kizáróan csak fegyverrel lehet kierõszakolni. A lengyelországi korridor tényleg korridor lett, melynek bemeneteléníl a régi világ õrködött, kijáratánál az új világ gyõzelme áll, benne pedig viaskodnak a csók a családdal, a maszlag az igazsággal, az arany a jóléttel és az aljasság a hõsi élettel.
E hatalmas világvajúdásnak elsõ vonaglásai az európai hadászati élettér nyugati és déli hadszínterein következtek be. A lengyelek ellen viselt hadjárat csak elõlökése volt azoknak. Mondjuk talán az az élettani érintés az újraszületni akaró világ magzatburkán, mely benne a történelem leghatalmasabb vajúdását megindította és melybõl az új világrendnek kell kipattannia, az új igazságban, az új szabadságban és az új valóságban újra születõ emberiségnek.
Ez a legbensõbb oka a jelenlegi világnézeti háborúnak. Minden más beállítás helytelen, hamis, célzatos.
Az angol világbirodalom jelenti az osztályuralmon felépült plutokrata marxista judaista régi világrendszernek lelkét és gerincét. Szívterülete az angol sziget maga. Anglia a 17. századtól kezdõdõen teljesen elfordul Európától, életalapjait Európán kívül építi meg. Ebbõl fakadó és adódó évszázados európa-idegensége és európa-idengenkedése miatt úgy érzi, hogy az egységes Európa végveszélyt jelent számára. Ezért minden erejével arra törekszik, hogy az európa-egységet meghiúsítsa. Eme évszázados törekvését egyensúlypolitikának mondja, ami magyarul olyan politikát jelent, melybõl csak Angliának van haszna. Európa elleni háborúját állandóan és minden eszközzel viseli. Békében elsõsorban gazdasági fegyverekkel. Nem volt olyan Európába hozott, vagy innen kivitt áru, melynek világpiaci árát végeredményben nem az angol tõzsde szabta meg, amely közvetve vagy közvetlenül nem angol kézen ment át, és amelyrõl nem fölözte volna le legbusásabb hasznát. Számára Európa éppen olyan gyarmat volt, mint bármelyik más a földkerekségen. Az Európában élõ zsidósággal élethalál-szövetséget kötött, rajtuk keresztül tartotta Európát a politikai, gazdasági és társadalmi zsinegelésnek abban az állapotában, melyet azután szabadságnak, egyenlõségnek és testvériségnek nevezett és ami tulajdonképpen nem volt más angol álszenteskedéssel és állovagiassággal leplezett és kendõzött judaizmusnál. Összeesküdött a nemzetiszocializmus ellen is, mert tudja, hogy ez a világnézet tényleg meg fogja valósítani az Európa népeitõl annyira kívánt és követelt Európa-közösséget.
Európa szárazföldjének peremterületében kell keresnünk elsõsorban azokat a térségeket, amelyek segítségével Anglia teljesen gúzsban tartotta Európát, amelyekben elsõsorban lépett fel Európa ellen, ha nézete szerint felborult az európai egyensúly. Ezekben Anglia saját haderejével is fellépett, hogy a döntések kierõszakolása mindig fegyveres felügyelete alatt történjen. Hadseregeivel Európában tehát mindenkor a tengermelléken harcolt, hadihajói védelme alatt, készen, hogy sikertelenség esetén gyorsan tudja elhagyni Európa szilárd földjét. Ez a peremtérség volt Anglia számára a támadás és a védelem elsõ és szárazföldi alappillére, volt Angliának évszázadok óta épített angol fala Európa ellen. Ezért tapasztaljuk, hogy ezekben a peremtérségekben lelhetõk Anglia mindenkori és mindenre elszánt szövetségesei is. Svédország, Norvégia, Dánia, Hollandia, Belgium, Franciaország, Portugália, Spanyolország, Itália, Albánia, Görögország, Törökország, Szíria, Palesztina, Egyiptom: mindmegannyian politikai, gazdasági és társadalmi kényszer-társközösségben élnek nemzedékek óta Angliával. Ha eme államok bármelyikében rendszerváltozásokat készítettek elõ, vagy hajtottak végre: Anglia mindenkor beleszólt, addig nem nyugodott, míg akarata szerint nem oldották meg a kérdéseket. Anglia élethalálharca így Európa peremterületében zajlott mindig le. Eddig sikerült is életet nyernie, mert a peremtérség minden esetben csorbítatlanul birtokában,

aranya révén tulajdonában is maradt.
Anglia a földgömb javainak oroszlánrészét magának szerezte meg, a fennmaradó részt pedig meghagyta és átjátszotta Európa peremállamainak birtokába és tulajdonába. Ezzel elérte azt, hogy azoknak gyarmatrészei is kizáróan az õ gazdasági és politikai közvetlen vagy közvetett felügyelete alá kerültek. Így magyarázhatók a leginkább Hollandia, Belgium és Franciaország hatalmas gyarmat-világbirodalmai, fennállásuk és létük.
Németország igen mostohán részesedett a földgömb javainak elosztásakor, pedig mindenkor leghatalmasabb népe volt Európának. Anglia volt az, aki Németországot mindenkor tudatosan elütötte attól, hogy erejének, tudásának, rátermettségének, minõségi és mennyiségi kiválóságának megfelelõen tudjon beállni földgömbéletünk irányításába és vezetésébe. Ezt azért tette, mert benne látta és tudta éppen minden téren megnyilvánuló kiválósága miatt leghatalmasabb ellenfelét. Németországot ezért céltudatosan és tervszerûen évszázadokon keresztül vagy háborúkkal sorvasztotta, vagy pedig állandó politikai, gazdasági és társadalmi körülkerítettség állapotában tartotta, amit azután kihangsúlyozottan egyensúlypolitikának nevezett. Felbomlott szerinte ez az egyensúly mindig akkor, amikor Németország jussát és helyét követelte. Ilyenkor mindig megszervezte Németország ellen a judaista zsinegen rángatott népek európai fegyveres összeesküvését, s a leghitványabb eszközöktõl sem riadt vissza, hogy legnagyobb ellenségét megsemmisítse, vagy legalább is annyira megbénítsa, hogy hosszú idõre elmenjen kedve a juss és hely követelésétõl.
Angliának Németország elleni tervei mindig ugyanazt a képet mutatják: kihasználva Németország európa-központi fekvését és évezredes barátnélküli állapotát, minden oldalról megtámadtatja zsoldos népekkel, ugyanakkor belsõ ellenállását bomlasztja, egyrészt támaszkodva a németeknek elõttünk teljesen érthetetlen angolimádatára, másrészt a nép becsületes hiszékenységére.
Ezzel az angol örök tervvel szemben Németországnak nem igen lehet más terve, mint az, hogy Anglia által teste köré kovácsolt erkölcsi, szellemi és anyagi gyûrût minden idõkre széttörje, újra kovácsolását mindenkorra lehetetlenné tegye, hogy elfoglalhassa földgömbünk életében azt a helyét, melyet minõségi és mennyiségi értéke folytán megérdemel. Ezt a célkitûzését kell valóra váltania nemzetiszocialista szabadságharcában. Ez a háború számára az utolsó lehetõség, de utolsó eszköz is, melyekhez Anglia Shylock-kapzsisága miatt nyúlnia kellett. És hogy célját egyedül a földgömbközösségen belül és nem kívül, tehát összehangoltan és nem imperialisztikusan tudja csak elérni: erre történelmi példa és okulás maradjon számára is az angol világbirodalom és sorsa.
Anglia évszázadokon át bevált receptje most az egyszer azonban csõdöt mondott. 1922-tõl kezdõdõen ugyanis az európai szárazföldi peremtérségében húzódó angolfal hatalmas réseket kap, elõször déli román bástyájában: Itália és Spanyolország levetik magukról az angol gyámkodást és népeik érdekeinek utjára lépnek. Utána a nyugati peremfal is omladozik és morzsolódik: Belgiumban, Hollandiában, Dániában, Norvégiában és Svédországban erõteljes népi mozgalmak fejlõdnek, melyek igen erõteljes alapot kapnak a németországi nemzetiszocializmusban. Anglia 1939-ig mindent elkövet, hogy lemorzsolódását Európa peremterületeirõl elkerülje, de hasztalan. Megindultak már az események, melyeket már nem õ irányít és hasznosít, ahogyan eddig tette, hanem négy új hatalom:
Németország, Japán, az USA és a Szovjet.
Angliának meg kell szûnnie jelenlegi rendszerében, mert Európa állandó háborús veszélye, Anglia megsemmisítése Európa életkérdése, önvédelme. Anglia eddig Európa tékozló fia volt. Vissza kell kényszeríteni az Európa-közösségbe, vagy véglegesen és úgy kell kikapcsolni belõle, hogy soha többé ne lehessen ártalmára. Angliát fegyverrel kell minden idõkre vagy beközösíteni, vagy kiközösíteni. A nyugati és a déli hadszíntérnek, az inváziónak és a megtorlásnak, a német-japáni hadvezetés összmûködésének ez a magva.

Ezt a kérdést kell megoldaniuk a nemzetiszocialista hadvezetés részérõl kialakított és végrehajtásra szánt összes hadászati terveknek.
A nyugati és déli hadszínterekben végrehajtott hadászati terveket e bevezetõben rögzített gondolatmenet alapján fogjuk tárgyalni.

2. A NYUGATI HADSZÍNTÉR
1941 júniusáig Anglia terve Németország leverésére: Németországot véreztetni és gyengíteni az európai peremterület államainak népeivel, hogy az angol hadseregnek már csak a kegyelemdöfés végrehajtása maradjon. A Németország elleni fegyveres fellépésének ürügyét Lengyelország szállította számára.
1941 júniusáig egymásutánban vetette halálharcba népeit. Lengyelország után Dánia, Norvégia, majd Hollandia, Belgium, Franciaország, utoljára Jugoszlávia és Görögország voltak azok, amelyek az angolok hadászati tervének áldozatul estek anélkül, hogy Anglia elérte volna elsõ nagy célját: Németország elvérzését és legyengítését. Csapatai, amelyeket tessék-lássék küldött szövetségesei megsegítésére a peremterületekbe, rövidlélegzetû partraszállási katasztrófa-hadmûveletek után otthagytak partot-balekot. A franciaországi komolynak szánt hadmûveletük olyan véres kudarcba fulladt, amely elõre vetette árnyékát Anglia és világbirodalma idõszerûtlenségének. Ha Spanyolország világhatalmának alkonya világhírû ármádiájának világhírû tönkremenésével kezdõdött, úgy teljes joggal állapítható meg már ma, hogy Anglia világhatalmának alkonya a dünkircheni tönkremenéssel vette kezdetét. A párkák harmadika valamit elvágott.
A német hadvezetés 1941 júniusáig páratlanul felépített tervének elháríthatatlan végrehajtásával tönkrezúzza Nyugat-Európa angol peremfalát. Miután szabad kezet biztosított számára diplomáciája az 1939 augusztusában megkötött német-szovjet szerzõdés révén, lerohanja Lengyelországot 1939 õszén, 1939-40 telén elõkészíti nagy csapását a nyugati szárazföldi angolfal ellen, s ezt 1940 tavaszán és nyarán teljesen és tökéletesen úgy politikailag, mint gazdaságilag, mint társadalmilag, mint katonailag szétzúzza, Anglia ellen fordítja és romjainak eltakarítása után 1943-ig megépíti katonailag az Atlanti falat az angolszászok világplutokráciája ellen. Az angol vezetés alatt évszázadok óta épített és beállított nyugati fal összeomlott, véglegesen és Anglia számára végzetesen. Helyébe egyelõre még csak katonailag felépült a németek vezetése alatt álló Atlanti fal véglegesen és Anglia számára ugyancsak végzetesen. Németország elsõ hadászati tervének végrehajtásával 1941 júniusáig megsemmisítette az angolok által teste köré pántolt évszázados halálgyûrûnek nyugati abroncsívét és végleges leszámolásra készen közvetlenül Anglia kapuja elõtt áll.

Lengyelország, Dánia, Norvégia, Hollandia, Belgium és Franciaország ténylegesen csak mellékszerepet vihettek ebben a harcban. Képtelenek voltak, hogy betöltsék a fõszerepet, melyet az angolok szántak nekik. Tuskók voltak csupán, melyeket a német hadsereg lábai közé dobtak, hogy átbukjon rajtuk. Miután az átbuktatás nem sikerült, elérte a hivatásukat rosszul végzõ buktató tuskók sorsa: beléjük rúgtak. Az is, akinek át kellett volna rajtuk buknia, az is, aki õket hiába dobta. A buktató tuskó szerepét vállaló népek számára mindebbõl a legnagyobb tanulság az volt, hogy Európa ellen nem lehet büntetlenül fordulni. 1940. április, május és június hónapokban teljesül e népek végzete: megszûnnek mint katonai erõtényezõk.
A nyugati hadszíntér peremterületeiben lezajlott hadjáratnak hadmûveletei négy év távlatából ilyenformán állíthatók össze:
1.) Hadmûvelet Dánia és Norvégia ellen; elsõ idõszak: felvonulás ellenük; második: Dánia megszállása, Norvégia megrohanása; harmadik:
Norvégia és Dánia katonai kikapcsolása a háború további menetébõl, az angol ígéret-mûveletek elhárítása; negyedik: Norvégia végleges katonai megszállása,

szervezés-szaki megépítése, megszilárdítása; ötödik: Norvégia és Dánia bekapcsolása az Atlanti falba, mint ennek északi sarokpillére. Hadmûveleti idõszak: 1940 áprilisától 1943 végéig; ebbõl harc hat hét.
2.) Hadmûvelet Hollandia, Belgium és az egyesült francia-angol hadsereg ellen; elsõ idõszak: felvonulás ellenük; második: Hollandia és Belgium katonai kikapcsolása a háború további menetébõl; harmadik: az egyesült francia-angol seregek kettéválasztása, az angol hadsereg megsemmisítése. Hadmûveleti idõszak: 1940 márciusától 1940 júniusáig; ebbõl harc három hét.
3.) Hadmûvelet Franciaország ellen; elsõ idõszak: felvonulás ellene;
második: a francia hadsereg megsemmisítése a Szajnától északra; harmadik: a francia hadsereg üldözése a Szajnától délre és a Maginot vonal megsemmisítése; negyedik: Franciaország elzárása Svájctól, az itáliai hadsereg támadása Délkelet-Franciaországra; ötödik: Franciaország fegyverszünet iránti kérelme, a fegyverszünet, Franciaország katonai kikapcsolása a háború további menetébõl; hatodik: Franciaország megszállása, az Atlanti fal megépítése. Hadmûveleti idõ: 1940 májustól 1943 végéig; ebbõl harc nyolc hét.
A nyugati hadszíntéren lezajlott hadjárat elsõ nagy szakasza fegyverszünettel zárult. Elsõ célját teljesen elérte. 1940 áprilisától számítandó nem egészen tizenkét hét leforgása alatt a német hadsereg a világtörténelemben egyedülálló rohammal elsöpörte a történelem színpadáról a plutokrata-marxista-judaista véres cselszövénynek egész nyugat-Európai cimboraságát, a három éven át tartó, a világtörténelemben ugyancsak páratlanul és egyedülálló munkával meg erõfeszítéssel felépítette és befejezte azt a nacionalista és szocialista perembástyát, melynek tövében a plutokrata marxista judaista rendszernek földgömbünk népei ellen megszervezett aljas összeesküvése és véres lázadása halálra fog zúzódni.
Igen nehéz az angol francia hadászati terv kihámozása. Akárhogyan is kutatjuk létét, nem található, és csak hármat tudunk megállapítani:
elõször: az egész angol haditerv azon alapult, hogy a szárazföldi szövetségesek viseljék a harc súlyát, míg az angol seregek távol és érintetlenek maradjanak; ezt a tervet természetesen élénken tagadták és titkolták, sõt szövetségeseiket támadták és gyanúsították, hogy az angol katona vérével akarnak gyõzedelmeskedni az ellenségen;
másodszor: úgy az angol, mint a francia vezetés egyedüli hadászati terve azon alapult, hogy a németek olyan gyalázatosan vannak felszerelve, vezetésük annyira gyakorlatlan, kezdetleges és szaktudás nélküli, hogy nem tudnak hadjáratot levezetni;
harmadszor: a franciák meg voltak gyõzõdve, hogy a Maginot vonal bevehetetlen, mert sok milliárd frankba került, vélvén, hogy a befektetett pénztömeg nagysága egyenes arányban áll védhetõségével.
Csak ezzel a bûnös és ostoba hányavetiséggel magyarázható az a teljes tervnélküliség és tervszerûtlenség, mellyel 1939-ben és 1940-ben végrehajtották terveiket. Ettõl az egész katasztrófa-cimboraságtól, elbizakodott szellemtelenségtõl élesen elüt és kiválik teljesítményével a belga hadsereg. Az egész francia és angol ármádia vezetésével egyetemben szégyenkezve elbújhat elõle és példát vehet róla, hogyan kell a hazát, minden talpalatnyi földet véresen-becsületesen megvédeni, még akkor is, ha rossz és hazug célokért kellett kényszerbõl fegyvert ragadnia.
Az angol francia hadvezetésnek 1939 szeptemberétõl 1940 áprilisáig zavartalan teljes hét hónap állott rendelkezésére, hogy nagyszabású terv alapján a holland belga francia határról támadásba menjen át és elsõ célként az Ems - Rajna vonalát érje el, majd a Rajnán átkelve a Rajna Elba közében a német hadsereget döntõ csatára kényszerítse 1940 nyarán. Nincs kizárva, hogy talán ezt is tervezték. Végrehajtása azonban annyira gyatra volt, hogy lerítt róla a hozzánemértés. Azonkívül: ilyen terv végrehajtásánál teljes felkészültség és elszántság kell, ilyent azonban egyedül és kizáróan és csak utóbbi elõfeltételében a belga hadsereg mutatott. A német hadvezetés számolt ezzel az egyedüli helyes, a német hadsereg

számára egyedüli veszélyes hadászati tervvel. Bizonyítéka az a villámgyors elõvágás, mellyel annak minden hadászati elõfeltételét és alapját Norvégiában, Dániában, Hollandiában és Belgiumban napok alatt a legtökéletesebben megsemmisítette, utána pedig végsõ és döntõ csapást mért arra a hadseregre, melytõl Európa plutokrata marxista judaista körei mindent vártak, csak éppen hat héten belül való megsemmisülését nem.
A nagylelkûségnek elõfeltételei vannak: elõször is érdemessel szemben kell gyakorolni, másodszor pedig, hogy egyáltalában elfogadják-e, harmadszor, és ami a legfontosabb: senkire nem lehet ráerõszakolni. Ha érdemtelenre pazarolják, olyanra, aki nem akarja tudomásul venni és ennek dacára mégis rá akarják kényszeríteni, úgy az, akin gyakorolni akarják, benne nem nagylelkûséget lát, hanem gyengeséget, tanácstalanságot, tehetetlenséget, melyeket a nagylelkûség álorcája mögé kénytelenek bújtatni. Rosszul alkalmazott nagylelkûség mindig megbosszulja magát, mert mindig visszaélnek vele. De törvény is legyen mindenkorra: aki iránta tanúsított nagylelkûség ellen a legcsekélyebben is vét, az ellen irgalmatlanul, a legteljesebb kíméletlenséggel kell eljárni.
A fegyverszünetnek, melyet a vereség elismerése és végzetes tudata kényszerít ki a legyõzöttbõl, csak az lehet a célja a gyõztes szemszögébõl, hogy a legyõzött további háborús ártalmasságát bármilyen vonatkozásban lehetetlenné tegye és hogy a háború további folytatására kedvezõ, a háború gyors befejezését elõsegítõ alapokat adjon.
A felsorolt két szempontból fogjuk egész röviden és csak lényegében elbírálni az 1940-ben kötött német francia fegyverszünetet.
A francia vezetés és a francia nép túlnyomó többsége a németeknek a fegyverszünettel kapcsolatos nagylelkû eljárásában gyengeséget láttak. Ezért csak formailag fogadták el, ami a fegyverszüneti szerzõdés pontjainak alaki elfogadásában és aláírásában jutott kifejezésre. Végrehajtani sohase akarták, csak idõt akartak és akarnak ma is nyerni. Ebbõl adódott a tény, hogy a fegyverszüneti szerzõdést csak a németek tartották be, így az egész egyoldalúvá vált, míg a francia vezetés nem a végrehajtásában, hanem a vele szemben tanúsítandó passzív ellenállásban szorgoskodott. Három év távlatából bírálva a helyzetet, már ma rikítóan kiviláglik, hogy sem a francia vezetés, sem a francia nép többsége nem érdemelte meg a németek nagylelkûségét. De nem is fogadták el, visszautasították, olyan magatartást tanúsítva, mely történelmük szégyene marad mindaddig, míg francia történéseket jegyezni fognak krónikások. Hogy a németekben ellenséget láttak és látnak, rendben van; hogy ellene küzdenek, rendben van. De hogy ez a küzdelem a becstelenség és az aljasság fegyverével folyik, ezt nem lehet menteni, még annyira hangoztatott engesztelhetetlen németgyûlölettel, vértanúságig menõ hazaszeretettel és fékezhetetlen szabadságvággyal sem. Akármilyen véres, kíméletlen és irgalmatlan is legyen a leszámolás, a végsõ harc megvívása mindenkor a becsület mezején kell történjen. Becsülete mindenkinek csak egy van: embernek is, népnek is. A becsület törvényei ellen vétení nem lehet, mert az, ami a becsületben megnyilvánul és cselekedetében kifejezésre jut: az örök erkölcs maga. Ellene pedig nem lehet vétení bûnhõdés nélkül. Gátlás nélküli vezetõk becstelenségbe rántották éppen azt a népet, mely zászlajára mint elsõ és egyedüli Európában saját becsületét írta.
Meg lehetett volna-e állapítani már a fegyverszüneti szerzõdés idején, hogy a nagylelkûséget hiába fogják rájuk pazarolni? Határozott igennel kell válaszolnunk. Az a mód, ahogyan a háborút kirobbantották, ahogyan szét és elrothasztották megelõzõen a háborúba taszított népeiket, ahogyan minden gátlás nélkül vezették diplomáciájukat és háborújukat, már nyilvánvalóan olyan erkölcsi, szellemi és anyagi vásottság, jellemtelenség és gyûlölet képét mutatta, mely már teljesen értetlenül áll minden magasabb emberi érték és érzelem elõtt. De ha ez így van, hogyan lehetséges, hogy a németek mégis ennyire nagylelkûen bántak és még mindig bánnak ezzel a mindenre képes és mindenre elszánt ellenséggel, aki Németországgal szemben soha nem tudott ellenféllé nemesedni?
Két magyarázatát találhatjuk:

elõször: a németek ezzel a végtelenül nagy türelmükkel és nagylelkûségükkel napnál is világosabban bizonyíthatják, hogy ellenségeik csak aljasok tudnak lenni; így megkapják az erkölcsi jogot minden erkölcsi alapon álló nép elõtt is, hogy az aljassággal szemben irgalmatlan keménységgel eljárhassanak;
másodszor: az erõ és az önbizalom tudata, hogy nem jöhet olyan meglepetés, melyen rövid idõn belül ne tudnának úrrá lenni.
A fegyverszünet katonai részének legérdekesebb hátterét az adja, ami hiányzik belõle, ami nem került rendelkezései közé. Ez pedig francia Észak-Afrika katonai sorsa. Úgy tartják, hogy errõl is történt rendelkezés a fegyverszüneti szerzõdésnek abban a részében, amelyben Franciaország gyarmatairól van szó. Ezeknek a rendelkezéseknek azonban nem volt gyakorlati kihatásuk, elméletiek maradtak, értékük ugyanennyi volt. Itália háborúba lépésével 1940 júniusában ugyanis Észak-Afrika hadászatilag el nem mellõzhetõ fontos szerepet és súlyt kapott. Ez a súlya még jobban növekedett 1941 júniusával és decemberével, amikor is egyrészt a Szovjet, másrészt Japán és az USA hadba lépésével Németország és Itália önvédelmi háborújából félreérthetetlenül világnézeti és világátrendezõ háború lett. Az már csak másodsorban fontos, hogy Itália, mint ettõl a kérdéstõl legsúlyosabban érintett fél, eleget tudott volna-e tenni ebbéli hadászati kötelezettségének, vagy nem. Lényeges az marad, hogy olyan hadászati elõfeltételeket kellett volna teremteni a Földközi-tenger északafrikai peremterületén, melyek a hadászati meglepetést az ellenség részérõl legalább is erõteljesen tompíthatták volna. Ezt pedig csak az biztosíthatta volna, ha Németország és Itália vagy már az 1940 júniusában megkötött fegyverszüneti szerzõdésben biztosított joguknál fogva, vagy pedig legkésõbben Japán háborúba lépésével 1941 végével közös egyetértésben háborús közigazgatásilag és karhatalmi erõkkel, valamint a kibontakozó nacionalista és szocialista francia népi erõk segítségével átmenetileg megszállták volna Francia-Marokkót, Algériát, Tuniszt, Korzikát. Az már azután egyáltalán nem fontos, hogy mindezek dacára bekövetkezett volna Észak-Afrika elözönlése az angolszászok részérõl, mert ha be is következett volna, nem sikerült volna úgy, ahogyan 1942 novemberétõl tényleg végbement és megtörtént. Sokan vannak, akik azt vélik, hogy azért maradt el ez a természetes és várt katonai lépés, mert félõs volt, hogy a francia hadiflotta és repülõerõk a fegyverszüneti szerzõdés dacára olyan magatartást tanúsítottak volna Észak-Afrikában, mely lehetetlenné tette volna az említett terv keresztülvitelét és annyi erõt kötött volna le, különösen német részrõl, melyeknek nagysága nem állott volna arányban a tényleg elérhetõ és a háború végéig tartható eredménnyel.
A fegyverszüneti szerzõdésnek ez a látszólagos hiányossága talán ezzel magyarázható:
A tengelyhatalmak hadászati tervükben már eleve elhatározhatták, hogy Afrikát felhagyják, felesleges erõt nem pazarolnak rá és addig is, amíg kiürítését a körülmények kényszere folytán végre kell hajtani, harcot folytatnak ott idõnyerésért. Ha Franciaország képes és hajlandó rá, hogy északafrikai gyarmatbirodalmát védje, és az angolszászok sem bántják, úgy ez a harc idõnyerésért talán a háború gyõzelmes befejeztéig is folytatható; ha Franciaország erre nem képes, de nem is hajlandó, és az angolszászok megtámadják õt, Franciaország veszti el mindenét, fizet rá elsõsorban, míg a támadó angolszászok csak igen súlyos anyagi veszteségeket és késedelmet szenvednek Afrika körülhajózásával, aminek kihatásai a háború folyamán feltétlenül jelentkezni fognak. Észak-Afrika kiürítése viszont a tengelyhatalmak részérõl csupán átmeneti, mert a háború biztos megnyerése Afrika sorsát is el fogja dönteni, mely sorsot nem Afrikában, hanem Európa keletén és nyugatán kovácsolják. Ez lehetne talán az egyik lehetséges és elfogadható érv, amivel a német francia fegyverszünetnek és végrehajtásának kifogásolt része magyarázható. Ilyen alapon azonban már nem beszélhetünk hiányosságról vagy katonai felületességrõl, hanem már csak katonai elõrelátásról.
1941. június 22-vel kibõvült Anglia háborús célkitûzése és az ezzel kapcsolatos hadászati

terve. Úgy gondolta, hogy a Szovjet hadba lépésével egyszerre két legyet fog agyonütni, olyképen, hogy a világzsidóság részérõl Németországra uszított Szovjet, amelynek Németország feletti gyõzelmét teljesen biztosra vették, le fogja ugyan gyûrni a nemzetiszocializmust és megsemmisíti még írmagját is, ebbe azonban saját maga is belepusztul. Úgy vélték de legalább is Churchill úgy véli, hogy ez a két óriás halálba öleli egymást, utána csak a kegyelemdöfést kell megadni mind a kettõnek.
1941.június 22-tõl mai napig feszült várakozás egész Anglia. Nap mint nap várják a két óriás összeroppanását. Vágyuk csak félig teljesül, csak az egyik roppan össze lassan, de biztosan: a Szovjet. A Szovjetnek ebbe az elhullásába mint újra és újra visszatérõ, meg-megismétlõdõ halotti éneke hangzik fel a második arcvonal felállításának éles és komoly, baljós és gyötrelmes siráma. A nyugati hadszíntérnek jellegzetességét megadja a német szovjet háború kitörésének napjától napjainkig a második arcvonal felállításának parancsoló szüksége és nagyon kevés lehetõsége.
A második arcvonal felállításának kérdése fejlõdésében igen érdekes képet nyújt:
elsõ fokozataként rögzíthetõ, hogy Anglia valószínûen felajánlhatta a Szovjetnek, a Szovjet azonban nem nagyon fogadhatta el, bízva abban, hogy ellenségét egyedül is legyõzi, így Európa felett is gyõzelmet aratva, Európa életterének bolsevizálását minden szövetségi lekötöttség, viszontszolgálati kötelezettség nélkül végrehajthatja Gibraltártól Narvikig, Párizstól Konstantinápolyig és Casablancától Ádenig; ebben az elsõ fokozatában 1941 nyarán és õszén volt;
1941 telétõl kezdõdõen a Szovjet rádöbbent, hogy számításába helyrehozhatatlan és pótolhatatlan hiba csúszott, ezért újra meglátogatta szövetségesét és az elutasított ajánlatot elfogadottnak jelentette ki; a szövetséges azonban látva a Szovjet hatalmas vereségét, nem óhajtott rendelkezésére állni, a második arcvonal felállítását megígérte ugyan, de a betartás legcsekélyebb szándéka nélkül; így volt ez 1941 telén és 1942 tavaszán;
harmadik fokozatába lépett 1942 nyarán, a németek Kaukázus és Sztálingrád elleni támadása idejében, amikor a Szovjet megfenyegette a már szövetséges angolszászokat, ha nem állítják fel záros határidõn belül a második arcvonalat, belátása szerint fog cselekedni, melynek súlyos következményei lehetnek a háború további menetére; ez tartott egészen 1942 végéig; érdekessége, hogy megszülte az elsõ kísérletet Anglia részérõl Dieppenél, továbbá, hogy a katyni lelet borzalmasságának kihasználásával Anglia elismertette a Szovjettel, hogy Németország elleni repülõtámadásait teljes értékû második arcvonalnak tekinti;
negyedik fokozatát jellemzi a durva tény, hogy a Szovjet nem tekinthette második arcvonalnak az angol repülõtámadásokat Németország ellen, mert enyhülést számára nem hoztak, tehát kíméletlenül és visszatartás nélkül követelte az angolszászok közvetlen beavatkozását a szárazföldi harcokba; ez az állapot 1943. július 10-ig, a szicíliai partraszállásig tartott;
az angolszászok a hosszú idõk óta elõkészített itáliai cselszövényükkel akarják kielégíteni a Szovjetnek a második arcvonal felállítására vonatkozó dühödt követelését; tervük, hogy Itáliát a hármas hatalmak rendszerébõl kitörik és Németországot ezzel arra tudják kényszeríteni, hogy Itália elhullásával felszakadt déleurópai védelmének nagy részét keletrõl hozott csapatokkal kénytelen újra elzárni, ha közben össze nem omlik; a teheráni értekezletig tartott ez a fokozat;
az angolszászok teljes itáliai kudarca a jelenlegi hatodik fokozatába vitte a második arcvonal egész kérdését; a Szovjet az itáliai angolszász hadmûveleteket sem fogadja el második arcvonalnak, így kényszerítve vannak, hogy a Szovjet követelésének megfelelõen állítsák fel; végzetesen sürgõs a Szovjet tehermentesítése, de már nemcsak a németektõl arról már valószínûen lekéstek, hanem elsõsorban saját tehetetlenségétõl és csõdjétõl, amelybe a hadtörténelem legnagyobb és legeredménytelenebb offenzívája sodorta; ez a hatodik fokozat az, amit inváziónak nevez az ellenség, elözönlésnek a türelmetlenkedõ

angolimádók siserehada és megtorlásnak az új világrend.
Megállapíthatjuk ebben a kérdésben azonban azt a derûs tényt is, hogy a második arcvonalat mind ez ideig a Szovjet állította fel az angolszászok javára éspedig: 194243. téli támadásával, mellyel az angolszászoknak Észak-Afrika birtokbavételét tette lehetõvé, valamint 1943. július elején megindított nyári támadásával, mellyel az angolszászoknak szicíliai, majd délitáliai partraszállását segítette elõ. A második arcvonal teljes kudarca ebbõl nyilvánvaló. Ennek oka és magyarázata: a német hadvezetés erõjátékában úgy osztotta meg erõit, hogy az angolszászok hadmûveletei nem lehetnek már befolyással a keleti hadszíntérre, az ott alkalmazott erõkre és végrehajtás alatt álló hadászati tervekre.
A második arcvonal egész kérdése a valóságban tehát az a narancshéj, amelyen az egész plutokrata marxista judaista cimboraság el fog csúszni és nyakát szegi.

3. A DÉLI HADSZÍNTÉR

A legõsibb, a fejlõdési fokok, mondjuk kultúrkörök szerint váltakozó jelentõségû és fontosságú, egymással szervesen összefüggõ három térségbõl álló déli hadszíntér Európának az a területe, mely Európa hadászati életterének a Nantes Lyon Alpok Száva Alduna vonalától délre terül el és ütközõpontját jelenti a világföldségnek, mely Európa, Ázsia és Afrika földrészeivel a világközlekedés egyik kulcsterületét, a Földközi-tengert zárja körül. Marathón és Szalamisz, görög-Európa és perzsa-Ázsia küzdelmének színhelyei; Cannae és Karthágó, a római Európa és a Sémi-pun-Afrika döntõ harcterei; a Rubikon, melyet Julius Caesar lépett át, elvetve a kockákat, és Pharsala, melynek csataterén megteremtette Caesar e térségnek az egy akarat, egy cél, egy vezér elvén alapuló rendszerét; Xeresz de la Frontera, ahol a nyugatgót-Európa csatát veszít a sémi-mór-Afrikával szemben, és idegen kultúrkör robbant Európába; Poitiers, ahol a nyugatfrank-Európa megsemmisítõ vereséget mér a sémi-mór Afrikára és megkezdi az európa-idegen befolyás és szellem kiszorítását Délnyugat-Európából; Konstantinápoly, ahol a keleti keresztény Európa és az iszlám turáni Ázsia mérkõzött meg s a keleti keresztény Európa csatát veszít és ezzel évszázadokra megpecsételõdik Délkelet-Európa erkölcsi, szellemi és anyagi élete is; Lepanto, az iszlám turáni Ázsia földközi-tengeri uralma megsemmisítésének színhelye, aminek kihatásaként megtörténhetett a Földközi-tenger térségének végleges csatolása Európa életterébe, és Európa elnyerhette vezetõ szerepét mindkét partján; Abukir és Trafalgár, ahol e térség visszakapta súlyát és fontosságát, melyet Amerika felfedezésével és feltárásának latin lázában évszázadokra indokolatlanul elvesztett: mindannyian a földrajzi ütközésbõl származó véres ütközések színhelyei, ahol csaták és sorsok dõltek el, melyeknek eredménye kihatott mind a három földrészre és hullámai elgyûrûztek keleten az Indusig, délen a Szahara sivatagába és északon a Rajna Alpok Kárpátok germán-turáni térségeibe.
A déli hadszíntér három térségbõl áll:
1.) Európa déli peremtérségébõl a megadott vonaltól délre a Földközi-tengerig; ide tartoznak: Dél-Franciaország, az Ibériai félsziget Spanyolországgal és Portugáliával; az Appennini félsziget Itáliával; a Balkán a rajta levõ Horvátországgal, Bulgáriával, Szerbiával, Montenegróval, Albániával, Görögországgal és Rész-Törökországgal. E térség érdekessége, hogy az Ibériai, az Appennini és a Balkán félszigetek Európa törzsétõl igen erõteljesen el vannak szigetelve, éspedig az Ibériai a Pireneusok, az Appennini az Alpok, a Balkán a Duna Száva által. Ez teljes hadászati lezártságukat és különállásukat jelenti mindaddig, míg a délrõl észak felé támadó el nem éri e hadszíntérnek már megadott északi határvonalát. A délrõl észak felé támadó ennélfogva külön-külön félszigetcsoportok alakítására kényszerül, melyek közül mindegyiknek külön-külön is olyan erõsnek kell lennie, hogy egyedül is megvívhassa döntõ csatáját. Az észak felé támadó még Európa legerõsebb természetes védõfala elé is kerül, melyen az áttörés majdnem lehetetlen.

Hadtápterülete nincsen, mert mögötte a tenger és Észak-Afrika erõforrásszegény partvidéke terül el, tehát mindent messzirõl kell utánpótolnia körülményes, váltakozó jellegû szállítóeszközökkel történõ utánszállítással. Visszacsapás esetén könnyen katasztrófa következhet be a visszavonulás korlátolt lehetõségei miatt. Viszont a védõnek megvan a lehetõsége, hogy a három külön csoportban támadót külön-külön megverje, az egyiket a Garonne vagy az Ebro, a másikat a Pó; a harmadikat a Duna térségében. Mögötte Európa erõforrásban gazdag térsége van, közlekedési adottságai pedig olyanok, hogy gyorsan tudja átcsoportosítani erõit Dél-Franciaországtól a Fekete-tengerig, ahogyan a helyzet éppen megköveteli. Akárhogyan is nézzük hadászati szempontból Dél-Európának ezt a területét, a helyesen értelmezett, követelt és ténylegesen akart második arcvonal felállítása, valamint az inváziónak sikeres végrehajtása szempontjából teljesen hasznavehetetlen.
2.) A második térség a Földközi-tenger a maga szigetvilágával, egész bendõszerûségével, mely kijáratában és bejáratában egyszerre táplálkozik és emészt is a Gibraltári és a Szuezi nyílásain át. A Baleárok és a Pityuzok, Szardínia, Korzika és Szicília, Málta, Kréta és Ciprus: szigetek és ugródeszkák Európa és Afrika között. E térség Szicília és Tunisz között szûkül, ami Gibraltár és Szuez után hadászatilag legfontosabb kulcsterületét jelenti, s Málta szigetével az angolok, Bizertával a franciák, a Cagliari Pantelleria erõvonallal az olaszok igyekeznek uralni.
3.) Az Északafrikai peremtérség, mely e hadszíntérnek harmadik területe, terjed a Szahara szikla és homokövezetéig; beletartoznak Francia-Marokkó, Algéria, Tunisz, Tripolisz és Egyiptom. Szárazföldi hidat alkot az Atlanti óceán és az Indiai óceán között; a híd azonban még nagyon kezdetleges, kiépítve még nincsen teljesen, így az egyes szárazföldi részek tengeri összeköttetése még életbevágóan fontos. Sokkal erõteljesebb a Szaharától délre vezetõ testvérhídja, melyrõl azonban nem lesz szó, mert egyelõre nem az európai hadászati élettérbe tartozik, hanem az angol-amerikai-francia érdekellentétek harcterületébe.

A déli hadszíntér a plutokrata-judaista világrendszer gazdasági életének kulcsterületei közé számit, ez is adja fontosságát és jelentõségét. Éppen ezért Anglia hadászati súlyterületét, míg fennáll a jelenlegi rendszerben, mindenkor Európa déli hadszínterében kell keresni. Anglia mindig is arra törekedett, hogy e hadszíntérnek népeit és államait akár szép szóval, akár erõszakkal politikai, társadalmi és gazdasági függõségében tartsa. Ebbõl adódik a tény, hogy az angol befolyás Európának ebben a térségében a leghatalmasabb és a legerõszakosabb. Szabadságot, önállóságot és függetlenséget, demokráciát, parlamentet és alkotmányt csak addig tûi; ameddig ezek világhatalmi célját Dél-Európa viszonylatában kiegészítik vagy szolgálják és úgy értelmezik, úgy élik, úgy gyakorolják, ahogyan azt õ találja jónak és elfogadhatónak.
Anglia évszázadokon át puhította Európának e térségét, és igen jó eredménnyel. Churchill elhatározása, hogy Dél-Európa felõl akarja a döntõ támadást intézni Németország ellen, helyes volt, mert attól tényleg a legnagyobb eredményt várhatta. Ki kellett tehát használnia a lehetõségeket és adottságokat, melyeket elõdei évszázadokon át teremtettek és döntõ felhasználásra elõkészítettek. Ezért merte is állítani, hogy Itálián át fogja beállítani a második arcvonalat. Dél-Európa tényleg puha alsóteste Európának. De csak azért, mert puha népek lakják. És csak volt puha. Ma már nem. 1943. szeptember 12 óta acélmagot kapott. Ez az acélmag merevítette meg a puha alsótest spanyol és török tagjait is.
Az ebben a térségben lezajlott harci cselekmények eddig négy idõszakra bonthatók:
az elsõ: 1940 júniusától 1941 decemberig, tehát Itália hadba lépésétõl Japán hadba lépéséig;
A második: 1941 decemberétõl 1943 júliusáig, Japán hadba lépésétõl az angolszászok szicíliai partraszállásáig;

a harmadik: a szicíliai partraszállástól a Badoglio-féle fegyverszünetig, tehát 1943 július 10-tõl szeptember 8-ig;
a negyedik: 1943. szeptember 8-tól napjainkig, pontosabban a német megtorlás kezdetéig, mert ettõl kezdõdõen földgömbünk minden hadszínterén egészen új arculatú hadmûveletek fognak bekövetkezni, amelyek a hadtörténelem legújabb korát fogják bevezetni, jellemezni és jelenteni.
Végigkísérjük röviden ennek a négy idõszaknak eseményeit, belõlük visszafelé következtetve, megszerkesztjük és elbíráljuk a mindkét részrõl végrehajtásra került hadászati terveket.
Az angoloknak mindvégig csak az lehetett a tervük, hogy az egész Földközi-tenger térségét birtokukba kerítsék, mert kézenfekvõ, hogy csak így tudhatják biztosítani a Földközi-tenger életbevágóan fontos hajóútjait és tudják a legjobban és leghatékonyabban kikezdeni Németország déli védelmi rendszerét.

A tengelyhatalmaknak az elsõ idõszakban csak egy feladatuk lehetett: megakadályozni, hogy a Földközi-tengert zavartalanul használhassák az angolok. A tengelyhatalmaknak ez a célkitûzése talán szûkre szabottnak tûnik, mert mindenki elõtt felötlik a kérdés: Itália miért nem rohanta le egyetlen iramban a Földközi-tenger angol erõsségeit, tehát miért nem hajtott végre olyan hadászati tervet, mely már 1940-ben vagy legkésõbben 1941 folyamán biztosíthatta volna feltétlen uralmát az északafrikai partvidéken az Atlanti-óceántól az Indiai-óceánig. Erre a jogos kérdésre igaz, nagyon késõn, de egymásután négyszer kaptuk meg az egyedül helyes és félreérthetetlen választ: 1943. július 10-én Szicíliából és július 25-én Rómából, majd szeptember 8-án Palermóból és szeptember 12-én a Gran Sassoról. Az angolok már 1940-ben lerohanással akarták kiverni az olaszokat Tripoliszból, ami valószínûleg sikerült is volna, ha a németek nem sietnek Itália megsegítésére. 1940 és 1941 folyamán mindkét fél részérõl harc folyik idõnyerésért, kereken 2000 kilométer hosszú és 200 km-nél nem szélesebb partsávon. E harcokban a Rommel vezetése alatt álló afrikai csapatok önmagukat múlják felül. Az angolok véres erõfeszítéseik dacára sem tudják céljukat elérni, a Földközi-tenger angol hajózása teljesen megbénul. Méltán fogja elnyerni a történelemtõl Rommel az Africanus díszjelzõt, mert messze felülmúlta a több, mind 2000 év elõtt az északafrikai hadak utján dicsõségesen elõtte járó Scipio Africanust. Északafrikai sikertelenségük miatt is 1940 õszén és telén, valamint 1941 tavaszán az angolok fellázították a tengelyhatalmak ellen a Balkán gazdaságilag és politikailag tõlük függõ népeit. A teljesen esztelen, indokolatlan, egyedül csak az angol érdekeket szolgáló véres vállalkozást Itália sikertelen 1940-41. téli katonai kezdeményezése után a németek 1941 tavaszán két hét leforgása alatt letörték és páratlan szellemrõl, katonai rátermettségrõl tanúskodva, legdélibb rohamékükkel elfoglalják az angolok hajóágyú-torka elõtt Kréta szigetét. Így az elsõ angol támadást Délkelet-Európa felõl Európa ellen gyökeresen és gyorsan felszámolták a balkáni német hadmûveletek. A közben kitört német-szovjet háború átmeneti eseménytelenséget, az angolok részérõl ezenkívül hiábavaló erõfeszítéseket hoz ezen a hadszíntéren.
Japán hadba lépése 1941. december elsõ harmadában, valamint az egész világot ámulatba ejtõ eredményei 1942 májusáig igen erõteljesen kihatottak a déli hadszíntér eseményeire is, akárhogyan is tagadják még egyesek. A háborúra egyesült angolszászoknak ugyanis számolniuk kellett azzal, hogy Japán legkésõbben 1943 nyarán abban a helyzetben lesz, hogy az angol világbirodalom életalapját Elõ-Indiát megtámadja és felszabadításával megsemmisítse az angol világuralmat. Mindent el kellett tehát követniük, hogy a megadott idõpontig az egyes hadszíntereken annyi erõt szabadítsanak fel, amennyit csak tudnak, hogy ezeket mind idejekorán Elõ-Indiába vihessék a Japánnal való döntõ csatára. Ennélfogva kézenfekvõ volt, hogy az egyesült angolszász hadászati terv Japán hadba lépésétõl kezdõdõen nem lehetett más, mint Észak-Afrika teljes birtokbavételének gyors és

gyökeres végrehajtása, valamint Itália és Németország olymérvû lekötése, hogy Észak-Afrika birtokbavételéig ne tudjanak Japánnal közös támadó hadmûveleti tervet kialakítani és végrehajtani. A terv végrehajtása sikerült, amit azonban nem katonai felkészültségnek és rátermettségüknek köszönhetnek mert ebben teljesen felmondták a szolgálatot, hanem elsõsorban azoknak a diplomáciai lépéseknek, amelyek a Földközi-tenger egész medence-területének erkölcsi és szellemi szétbomlasztását eredményezték.
A tengelyhatalmak ugyancsak tisztán látták, hogy Japán hadba lépése és elért sikerei, valamint az 1942 májusával lezáruló hadi helyzet Távol-Keleten alaposan felfokozták a déli hadszíntér jelentõségét. Kézenfekvõ lehetett egy hadászati tervnek kidolgozása, mely az angol világbirodalom földközi-tengeri és közelkeleti alapterületeit éppen úgy összezúzhatta volna, ahogyan a japáni roham ezt megtette Távol-Keleten. Egy ezzel kapcsolatos közös hadmûvelet a német, az itáliai és a japáni hadsereg között sem tartozhatott a lehetetlenségek közé. Észak-Afrika peremterülete tehát igen erõsen növekedett katonapolitikai súlyban, hiszen a lökést innen lehetett volna a legbiztosabban vezetni a Szuezi-csatornára, majd a Közel-Kelet iszlámtömbjén át a Perzsa öbölre, mint hadászati döntõ fõirányban. Ilyen hatalmas hadászati tervnek azonban éppen ilyen hatalmas elõfeltételei is vannak. A legfontosabbak közülük: a német hadseregnek el kell elõször érnie a Volgát, hogy a Szovjet ne zavarhasson semmilyen úton-módon; Francia-Marokkónak biztosan tengelykézben kell lennie, az Atlanti falat tehát Afrikára is ki kell terjeszteni; az Agrától Marokkóig elterülõ iszlámtömböt és Elõ-Indiát szabadságának, önállóságának és függetlenségének, valamint az angol világzsarnokság alól való biztos felszabadításának biztosítéka mellett teljesen a hármas hatalmak oldalára kell állítani; utánpótlási eszközökben hiány nem léphet fel; és végül Törökországot, Spanyolországot és Portugáliát be kell kapcsolni a nagy tervbe.
Mindkét fél átlátta a kérdés lényegét. Hatalmas diplomáciai küzdelem indult meg a hadászati terv elõszántásaképpen, megalapozására. Az angoloknál a tét nem volt kevesebb a lét vagy nemlétnél. Súlyos harc volt kilátásban az angolszász világbirodalom fõütõerén: az Azori-szigetektõl Gibraltár -Málta - Szuez - Áden vonalán át a Szokotra-szigetekig. Ha ezt a fõütõeret fölmetszik, ki is metszik az angol világbirodalmat a földgömbrõl, de a világtörténelembõl is.
Az angol diplomácia közismert gátlásnélküliségével odadobta becsületét, tekintélyét, hatalmát, mindenét, csakhogy megmenthesse világbirodalmát. Úgy véli, hogy úgyis csak átmeneti lemondásról van szó; amint a halálos veszedelem elmúlik, újra visszaszerezheti becsületét, tekintélyét és régi hatalmát is. A Szovjetnek odadobja egész Európát, hogy végsõ ellenállásra, vagy mindent elsöprõ rohamra serkentse a németek ellen. Az Egyesült Államoknak odadobja világbirodalmát, hogy elvonja õt Távol-Keletrõl és átcsalja a Földközi-tenger térségébe. Az iszlámtömböt és Elõ-Indiát legázolja. Spanyolországban, Portugáliában, Itáliában, Délkelet-Európában, Törökországban veszteget, erõszakoskodik, fortélyoskodik és ármánykodik, hitszegést és hûtlenséget vet, hogy olcsó gyõzelmet arathasson. Így véli biztosíthatni az elõfeltételeket és alapokat, melyeknek birtokában a déli hadszínteret, de elsõsorban Észak-Afrikát felszámolhatja.
A tengelyhatalmak diplomáciája nem követhette az ellenség diplomáciájának utjait és módszereit, hanem a józan meggyõzés útját járta. Egyáltalában nem rajta múlott, hogy az elsõ idõkben eredménytelen maradt hatalmas munkája. Késõbben, de egyáltalában nem elkésve, módszere már kamat-kamatostól meghozta gyümölcsét.
E diplomáciai csata elsõ menetének eredményei, mint minden diplomáciai ténykedésé, hirtelen mutatkoztak. 1942 novemberében az angolszászok partra szállnak Francia-Marokkóban, valamint Algériának több pontján, kardcsapás nélkül elfoglalják Tunisz kivételével egész Francia-Észak-Afrikát. A tengelyhatalmaknak az a szándéka, hogy Franciaországot a józan ész és értelem érveivel bekapcsolják szükséges

elõfeltételként nagy hadászati tervükbe, nem kerülhetett egyáltalában végrehajtásra a francia kormányból távozó és hitszegõ, a terveket eláruló, szakadár Darlan-cimboraság miatt. Németország kénytelen egész Franciaországot megszállni, Észak-Afrikát pedig átmenetileg kiüríteni. Megelõzõen a Tunisz, Szicília és Szardínia földháromszögre támaszkodva a tengelyhatalmak harcot folytatnak idõnyerésért, hogy a Földközi-tenger európaszegélyét az Atlanti falhoz hasonlóan védelemre kiépíthessék. Az Egyiptom és Algéria felõl a tengelycsapatokra támadó angolszász túlerõ nem tudta végrehajtani Rommel csapatainak megsemmisítését, veretlenül távoznak Európa földjére. Az itáliai hadsereg csekély kivételtõl eltekintve az egész hõsi harcban nagy szerepet már nem tölthetett be, szétesése megkezdõdött, feltartóztatható már nem volt.
Az angolszászok hadászati tervük elsõ célját elérték. Észak-Afrika kezükben volt. Tervük második és nehezebb célja elõttük állott: a Szovjetet közvetlenül megsegítõ második arcvonal felállítása Itáliában. Moszkva el is fogadhatta tervüket, de fenntartással, mert a tényleges sikertõl és eredményességétõl tehette függõvé, hogy elfogadja-e ezt az angolszász hadmûveletet második arcvonalként.
1943 elején megindult Itália szétzüllesztésének hadjárata. Puhították az olasz népet a diplomáciai és a háborús erõszak minden eszközével. Ezekben se válogatósak, se finnyásak, se érzelgõsek nem voltak. Sok függött attól, hogy az elsõ ugrás Európa ellen sikerül-e, vagy kudarcba fullad. Sok forgott kockán. De végre mégis elvetették, és Itália gyönyörûen megépített húsz esztendejének minden vívmánya megsemmisülten zuhan egyes vezetõinek feneketlen becstelenségébe.
1943. július 10-én az angolszászok átlépnek Afrikából Szicíliába. Szicília megadja magát. Lemérhetetlen kihatásában, ha az itáliai hadsereg Szicíliában helytáll, megveri a nálánál sokkal gyengébb ellenséget és visszadobja Afrika partjaira. Ezzel kapcsolatosan felmerülhetne a kérdés, a németek miért nem követtek el mindent, hogy Szicíliából kiverjék az angolszászokat odavitt német csapatokkal. Lélektanilag hatalmas eredményt tudtak volna elkönyvelni. Hiszen minden azon múlott, hogy az olasz nép lélektanilag elfogja-e bírni a szicíliai eseményeket, tehát alá kellett volna támasztani ellenállóképességüket az angolszászokra még Szicíliában mért hatalmas csapással. A gondolatmenet indokolt. Feltehetõ azonban, nagyon is jogosan, hogy még abban az esetben is, ha Szicília olasz védõserege helytáll, hogy az akkor már becstelen kezekben levõ olasz hadvezetõség az angolszászoknak más helyen történõ partraszállását tette volna lehetõvé. Ezzel indokolható a tény, hogy az angolszászok miért rohanták meg viszonylagosan kis erõkkel Szicíliát és a fõerõket miért vonták utána csak jó egy hét múlva. Várták a Szicíliát védõ kereken tíz itáliai hadosztály magatartását a partra tett legfeljebb hat angolszász hadosztállyal szemben. Az itáliai erõk megadása után tették csak partra a következõ, kereken legalább tíz hadosztályból álló zömöt, mely biztosan valahol Dél-Itáliában magukat biztosan megadó olasz kötelékek térségében szállott volna partra, ha Szicíliában történetesen nem adják meg magukat az olasz csapatok. Azonkívül a német hadvezetõség már láthatta, hogy az itáliai hadsereg legnagyobb része már teljesen hasznavehetetlen, a nép ellenálló ereje már teljesen megtört, és hogy az ellenséggel egyetértõ érdekcimboraság már ugrásra készen állott, hogy Itália feltétel nélküli megadását végrehajtsa.
Az angolszászok számára 1943. szeptember 8. a végzetesen elmulasztott alkalom napja. Ez volt ugyanis utolsó alkalmuk, hogy bebizonyíthassák a világnak, hogy Itália tényleg Európa puha alsótestéhez tartozik. Ezzel a nappal tényleg be lehetett volna állítani Itáliának az Alpokról való teljes leszakítását. 1914. szeptember 8. és 9. a Mamei csoda néven ismeretes a hadtörténelemben. 1943. szeptember 8-án és 9-én ugyancsak csoda következett be, de most a németek és a fasiszta Itália javára. Az angolszász katonai vezetés teljesen csõdöt mondott, nem tudta kiaknázni a diplomáciája által aranytálcán elébe hozott lehetõségeket, hanem érthetetlenséggel határos módszerességgel kezdte újra meghódítani a

már lába elé terített Itáliát. Salernónál nagyobbat akart harapni, de rádöbbent, hogy már nem puha testbe harap, hanem acélmagba, melyet Mussolini hûsége és a német csapatok hõsiessége teremtettek. Ebbe a harapásba azután bele is törött minden hamisfoga.
Kétezer évet meghaladó történelmi tapasztalatok bizonyítják, hogy Itália sorsa mindig Észak-Itáliában dõlt el és sohasem Dél-Itáliában. Ezért kell természetesnek vennünk, hogy mindazok, akik délrõl támadták meg Itáliát, délen is rekedtek, akik viszont északról jöttek, leözönlöttek legdélibb sarkába, sõt átömlöttek rajta Szicílián át Afrika partjaira is. Ezért járt sikerrel Hannibál, Caesar, Narzesz, a Savoyai ház, amely azonban utolsó képviselõjében megfeledkezett Itália történelmi vastörvényérõl, valamint Mussolini és ezért voltak csak átmeneti részsikertõl koronázottak Belizái;
a vandálok, a normannok, a pápák, valamint a dél-Itáliai kettõs szárd királyság délrõl jövõ kezdeményezései. Az angolszászoknak szeptember 8-án és 9-én Genovában kellett volna döntõ partraszállást végrehajtaniuk, az ottani viszonylagosan alacsony és keskeny Appennineken át a Pó síkságra törniük minden lehetõségük erre megvolt, mert a csoda ott várakozott rajuk, míg Salernonál egyedül és csak a németekre, akik az általa kapott katonaszerencsét azonnal üstökénél is fogták és nem is engedték el. Ez a csoda jelenti a fasiszta Itália sorsát, jövõjét, hivatását, elhivatottságát a Földközi-tenger annyi csodát látott térségében és történelmében.
Az angolszászok nem tudták elérni a második arcvonalnak Itáliában való felállításának nagy célját. Kudarcukat be is kellett vallaniuk a Szovjet dühös felhorkanására. Churchill kényszeredettségében elnevezte harmadik arcvonalnak és hozzátette, hogy a második jönni fog feltétlenül, csak elõbb tisztázni kell sok minden kérdést, különösen a háború utáni idõkre vonatkozókat. A Szovjet keveset törõdött ezekkel az eltérítési mûveletekkel. Követelt. Kíméletlenül, érzelgõsség és gátlás nélkül, éppen úgy, ahogyan az angolszászok tették a Savoyai 25. elõtt Itáliával szemben. Nagy szorultságukban egyelõre úgy segítettek a bajon, hogy a Szovjetet beválasztották az Algírban székelõ földközi-tengeri bizottságba, a Londonban székelõ Európa-bizottságba, azonkívül eleve már olyan kedvezményeket adtak neki Iránban, melyek a Perzsa öbölbe való kijutását kénye-kedvétõl teszik csak függõvé. Közben lepergett több, mint egy félév, és az angolszász csapatok még mindig Dél-Itáliában vannak, a hadtörténelmet jegyzõ krónikások viszont vitatkoznak, hogyan nevezzék el a hadtörténelem e hadászati furcsaságát: csigaoffenzívának vagy milliméter-offenzívának.

1944-re a plutokrata marxista judaista világszövetség valószínûen már lefektette döntõ diplomáciai és katonai hadászati tervét, végrehajtásának elõfeltételeit napjainkban igyekszik biztosítani. Ha terve nem sikerül, vagy ebben az esztendõben nem kerül végrehajtásra, többé nem lesz alkalma és lehetõsége Európa elleni fegyveres lázadásra.
Németország 1943 folyamán a déli hadszíntéren kizárólag védelmi harcot folytatott. Július 25-ig Hitler és Mussolini együttes terve az volt, hogy az itáliai hadseregnek még használható erõcsoportja lépésrõl-lépésre Észak-Itáliába vonul, itt a döntõ védelmet folytatja mindaddig, míg a német hadvezetéssel egyetértésben meg nem kezdheti Itália felszabadítását és átmenetileg feladott birodalmi területeinek visszahódítását. A július 25-én bekövetkezett és a szeptember 8ával tetõpontjukat elért itáliai események ebbõl a tervbõl egyelõre kiütötték az itáliai hadsereg döntõ jelentõségû felhasználásának alapfeltételeit és így lehetõségét is. A súlyos itáliai vajúdást gyökeresen és villámgyorsan számolta fel a német hadvezetõség: átvette a közel 200 itáliai hadmûveleti egység kiesésébõl adódó, Marseilletõl Rhódosz-szigetéig terjedõ, 3000 km-t meghaladó ûrt, ebben újra felállította a teljesen összeomlott Dél-Európa védelmet; kereken ötszázezer négyzetkilométernyi területen megszüntette az itáliai összeomlás nyomán fakadó teljes erkölcsi, szellemi és anyagi zûrzavart; lefegyverezte a teljesen széthullott itáliai hadsereget, melynek tekintélyes részei a partizánokhoz csatlakoztak; meghiúsította Itália

és a Balkán lerohanását az angolszászok részérõl; ellensúlyozta az eseményekkel kapcsolatosan a dél-európai semlegeseknél kiváltott hatást és mindezek mellett háborút eldönteni képes védelmi harcokat folytatott le a Szovjet ellen. És mindezt megcsinálta. Megcsinálta saját erejébõl, minden más segítség nélkül, bizonyos európai körök közönyétõl, megnemértésétõl, kárörvendezésétõl, gúnyától és szemtelenkedésétõl kísérve. Németország 1943. július 25-tõl szeptember 13-ig erkölcsi, szellemi és anyagi erejének, képességének, tudásának, tehetségének, felelõsségének, minõségi és mennyiségi értékének és hatalmának olyan tanújelét adta, amire ellenségei és rosszakarói egész történelmükben eddig képesek nem voltak. Vagy legalább mind ez ideig nagyon is titkolták ebbeli képességeiket. Semmiképpen sem túlozunk, ha azt állítjuk, hogy Németország a háborút a vajúdásnak ebben a hatalmas viharában nyerte meg, de az egyedülálló jogot is, hogy az Európa-közösséget vezesse. És meg kell még azt is állapítanunk, hogy mindezek dacára a németek mégis fel tudták robbantani az õket évszázadokon át fojtó angol abroncs dél-európai ívét is és magatartásukkal, valamint teljesítményükkel európa-tudatossá tudták tenni az eddig európa-idegen Dél-Európa népeit.
Felmerülhet a kérdés, hogy a Ibériai, az Appennini és a Balkán-félszigeteknek az angolszászok részérõl történõ esetleges megszállása nem fogja-e súlyos helyzetbe sodorni Németországot. Hadászatilag egyáltalában nem. Ennek magyarázata: ezek a félszigetek minden rajtuk lévõ állammal egyetemben mindenkor az angol világbirodalom politikai és gazdasági függvényei voltak. A jelenlegi háború ezeket az évszázados mesterséges szálakat mind elvágta, úgy hogy ezek az államok hirtelen Európára magára lettek utalva, különösen gazdasági vonatkozásban. A nemzetiszocialista rendbe tömörülõ Európa a nagy vajúdások miatt azonban nem tudta még átállítani gazdálkodását olyképpen, hogy belõle minden állam és nép kielégíthesse szükségleteit. Ebbõl adódott azután a tény, hogy Dél-Európa népei a háború folyamán igen súlyos és ínséges helyzetbe jutottak, melyen Németország igyekezett tõle telhetõen segíteni. Németország tehát adott, mindig csak adott, tõlük azonban csak igen csekély mértékben kapott. Ha tehát feladná ezeket a területeket, egészen biztosan megkönnyebbülne, nagy tehertételtõl szabadulna, a róluk való gondoskodást átengedve az angolszászoknak. Ennek a diplomáciai és katonai feladásnak természetesen volnának határai. Míg véleményünk szerint délnyugaton akár feladhatná az egész Ibériai félszigetet és Dél-Franciaországot, addig Közép-Dél-Európában már csak a Pó térségéig vonhatná vissza erõtényezõit, viszont a Balkánon, ha nem is az egész Balkánra lenne szüksége, de legalábbis valahol a Szkutari - Szaloniki bulgár török határ vonalában kell átmeneti hadászati védelmének északi területsávját keresnünk.
Hadászati szempontból mindezt meg lehet csinálni. Kérdés csupán az, hogy lélektani szempontból milyen hatása lenne ilyen német elhatározásnak. Nyugodt lelkiismerettel mondhatjuk, hogy a német nép oly magas fokú erkölcsi és szellemi erõnek példáját adja, hogy egyáltalában nem kell tartani attól, hogy ilyen hadászati helyzet miatt lelkileg megtörne. Európa többi népeiben pedig mind megvannak azok a nacionalista és szocialista népi erõk, amelyek felvilágosító munkájukkal és magatartásukkal és példaadásukkal határozottan irányt és medret tudnak szabni a népük életében bekövetkezõ minden eseménynek. Meggyõzõdésünk, hogy ilyen hatalmas és gyökeres területfeladásra nem fog sor kerülni, mert az események legalább is jelenleg egészen más irányú fejlõdést mutatnak.

4. AZ INVÁZIÓ A MEGTORLÁS

Már eleve kijelentjük: invázió lesz, csak komolyságában és sikerében kételkedünk nagyon is jogosan. De ugyancsak már eleve kijelentjük: megtorlás is lesz, de komolyságában és sikerében annál jogosabban hiszünk.
Invázió alatt értjük azt a hadmûveletet, melynek végrehajtására az angolszászok kötelezõ ígéretet tettek a Szovjetnek és amelynek segítségével a judaista világszövetség hadereje

nyílt csatában meg akarja verni a német hadsereget, hogy a háborút befejezhesse európai hadszínterén. Partraszállás vagy második arcvonal, vagy pedig elözönlés név alatt is találkozunk vele. Mindegy, hogyan nevezik. Lényege, hogy döntõ hadászati lépésnek szánják az ellenség részérõl. Döntõ lépésnek pedig csak úgy számíthat, ha az erkölcsi, szellemi, anyagi és fizikai erõszak minden fegyverét bevetik, mennyiségileg és minõségileg a végsõkig felfokozzák a háborút eldöntõ erõtényezõket és minden erejüket a legjobb idõben, a tényleg döntést hozó irányban, teljes egészükben tervszerûen és célszerûen, egyszerre és meglepetésszerûen vetik a döntõ csatába. Fel kell tételeznünk, hogy az ellenség vezérkara ezzel a hadászati alaptörvénnyel éppen olyan tisztában van, mint mi és kedvünkért nem hajlandó ostobaságot elkövetni. Mindezt feltételezve és tudva, az invázió alapterve, mely a leginkább meg tudna felelni a fentebb körülirt követelményeknek, a következõ lehetne:
Németországot minden oldalról régi angol szokás szerint egyszerre kell megtámadni. A fõtámadást nyugatról az egyesült angolszászok vezetnék azzal a céllal, hogy a Nyugat-Európában végrehajtott partraszállás után a döntõ csatát minden körülmények között meg akarják vívni, éspedig a Rajna -Majna - Saale- Elba folyamnégyszögben. Ezzel párhuzamosan a Szovjet keletrõl indított fõtámadásával az Alduna-Kárpátok-Visztula vonalának elérése után döntõ csatára kényszeríti a vele szemben álló német hadseregeket a kelet felé öblösödõ nagy Visztulakanyarban.
Ezt a két fõirányból vezetett döntõ támadást kísérniük kell kiegészítõ hadmûveleteknek. Ezek közül a legfontosabbak:
az északon végrehajtandó hadmûvelet a Skandináv bástya lerobbantására, melyet az angolszászoknak Beigen Trondheim és Narvik területérõl kell végrehajtaniuk Svédország bekapcsolásával, míg keletrõl a Szovjetnek kell párhuzamos hadmûveleteit végrehajtania Finnország teljes leverésével Helsinki, Tomea, Petsamo, Kirkenes irányaiban, hogy a nyugatról jövõ angolszász csapatokkal egyesülhessen;
a fõtámadástól délre végrehajtandó hadmûveletek általában Franciaország területeirõl Svájcra és a Felsõ-Duna térségébe, segítségükkel az Itáliából elõretörõ angolszász erõknek lehet megnyitni az Alpok Északra vezetõ átjáróit, egyesülésük után a Németország elleni nagy katlancsatának déli oldalát képezhetik;
a Délkelet-Európa ellen végrehajtandó hadmûveletek a Balkán és a Duna-medence nyersolaj és bauxit szempontjából életfontosságú térségeinek letörésére a német ellenállás rendszerébõl, végrehajtva a Szovjet, az angolszászok és a törökök részérõl.
Mindezeken felül pedig Európa minden népének fellázítása Németország ellen az anarchiakeltés, a destrukció és a szabotázs minden eszközével és fegyverével.
Természetesnek kell vennünk, hogy a háborút döntõ terv végrehajtására minden eszköz, különösen hajótérben, rendelkezésükre áll. A hadmûveleteknek a repülõk és a légi úton szállított hadseregek mindent elsöprõ iramának jegyében kell állniuk és lefolyniuk.
Természetesen azt is fel kell tételeznünk, hogy diplomáciailag teljes egyetértésben határozták meg a felek különösen azt a határvonalat, amelyen gyõzedelmes seregeik meg fognak állni, amint nyugatról kelet felé és keletrõl nyugat felé özönlenek, nehogy félreértésbõl vagy elnézésbõl egymásba, vagy ments Isten, egymás ellen özönöljenek, mert ebbõl katasztrófa származna és csak valami haszontalan harmadiknak telne öröme benne. Hogy ebben is segítségükre legyünk, megadjuk nekik ezt a határvonalat is természetesen Benes hozzájárulásával a Trondheim - Stockholm - Odera - Nyugati-Kárpátok- Pozsony - Fiume -Ruscsuk- Várna vonalában.
Ennek a mindent átfogó tervnek azonban igen sok elõfeltétele van. Ezeket azonban vagy még nem vagy már nem tudják teljesíteni sem az angolszászok, sem a Szovjet. Az angolszász szatócshadászat és a szovjet mészárszékhadászat ilyen feladat megoldását nem vállalhatják, mert hiányzik hozzá erkölcsi, szellemi és anyagi felkészültségük, rátermettségük. Hiszen nincsen kevesebbrõl szó, mint arról, hogy rácsapás-szerûen kellene

birtokukba venni fõtámadásuk területében a Fríz szigeteket és ezzel egy idõben és párhuzamosan a Schelde - Elba közötti tengerpartsávot legalább húsz kilométernyi mélységben, hogy döntõ hadmûveleteiket megalapozhassák Németországnak a Rajna Majna Saale Elba folyamoktól körülölelt szívterületében. Ezt a fõtámadást legalább 150200 hadosztállyal kellene végrehajtaniuk. Európa ellen összesen legalább 250300 angolszász hadosztályra, a Szovjetnek viszont megtépázatlan legalább ugyanennyi hadmûveleti egységre volna szüksége. A legteljesebb erõfeszítéssel sem tudják már harcba vetni ezeket a legszükségesebb erõket, mert egyszerûen nincsenek meg és legfeljebb tíz év után fognak csak rendelkezésre állni. Addigra pedig talán még Rooseveltet sem fogják negyedszerre megválasztani.
Ha a fõtámadást Franciaország nyugati partvidékérõl, a Schelde-Szajna közötti partsávról akarnák megindítani, a sikerült partraszállás után azonnal hatalmas reteszállás-sorozattal találnák magukat szemben, még mielõtt döntõ csatára kifejlõdhetnének. Franciaország földrajzi adottságai kiválóan alkalmasak védelem szempontjából egy nyugatról jövõ támadással szemben. Az említett reteszállás-sorozat fontosabb részeiben a következõ:
a Schelde - Somme ív;
a Maas - Sambre - Oise - Szajna ív;
a Maas - Langres-fennsík - Loire ív;
a Rajna - Mosel - Saone - Auvergne - Dordogne ív;
a Rajna - Rhone ív.
Ha a Földközi-tenger felõl indítanák meg Franciaországon át a döntõ támadást, a helyzet nem változna, mert ugyancsak reteszállás-sorozat teszi lehetetlenné a döntõ csatára való felfejlõdést. Ilyen reteszállások többek között:
a Garonne - Cevennes-hegység - Déli Alpok ív;
a Dordogne - Auvergne - svájci-határ-ív;
a Loire ív és így tovább megint csak fel egészen a Rajnáig.
A Balkánról vezetett fõtámadás elõfeltétele az Égei-szigetek birtokba vétele, utána Törökországgal egyetemben támadás a Duna vonalra, a Szovjet részérõl a Duna-medencébe. Ennek a támadásnak kivédése nem kétséges legkésõbben a Kárpátok és a Rhodope hegység térségében.
Hasonlóan járna az a fõtámadás, melyet Itáliából vagy az Ibériai félszigetrõl indítanának; az elõbbi az Alpok déli, az utóbbi a Pireneusok déli vagy északi lábánál omlana össze.
Felmerül a kérdés: megvolt-e már a lehetõsége az angolszászoknak, hogy partra szálljanak és döntõ csatára kényszerítsék a németeket? Megvolt. Az invázió lehetõsége fennállott az angolok részérõl:
1939 szeptemberében a lengyelországi hadjárat idején;
1940 tavaszán a norvég hadjárat idején;
1941 nyarán és õszén a németeknek a Szovjet elleni elsõ rárohanása idején, egészen decemberig bezáróan;
az angol-amerikaiak részérõl: 1942 áprilisától 1943 márciusáig a nemet hadseregeknek nagy nyári támadása alkalmával, valamint a sztálingrádi események és a totális háborúra éppen felkészülõ Németország legnagyobb vajúdása idején.
Ezeket az alkalmakat mind elmulasztották az angolszász vezetõk. És éppen most, amikor Németország teljes felkészültséggel várja az inváziót, most gondolják, hogy Németországot kényszeríthetik és legyûrhetik? Ez komolytalan dolog. Tehát komolytalannak várható az invázió is. Ennél fogva legkézenfekvõbb talán az, hogy kedvenc elképzelésükkel fognak tovább kacérkodni: az invázióval olyan katonai helyzetet szeretnének teremteni, melyben a német és a szovjet hadseregek halálra vernék egymást, míg õnekik csak a diadalmas bevonulás maradna hátra a halálra sújtott, de judaista örömmámorban úszó Közép és Kelet-Európába. Ha azonban az inváziót komolytalanul hajtják végre, tehát nem döntõ célzattal, úgy a Szovjet végvonaglását ugyan

meghosszabbíthatják, azonban már nem kerülheti el kimúlását, mely annál rettenetesebb lesz, minél hosszabb ideig tart a haláltusája.
Egyáltalában nem áll szándékunkban, hogy lekicsinyeljük az ellenségnek 1944-re kényszerbõl ráparancsolt tervét Európa megrohanására. Igen súlyos, roppant elkeseredéssel és kíméletlenséggel végrehajtott csatákra fog valószínûen sor kerülni. De nem tudjuk elképzelni, hogy ezeknek az a sikere legyen, amit tõle a judaista világszövetség vár és amire nagy lelkendezve elõkészíti olvasóközönségét és hallgatóságát, de egyúttal kíméletesen is, valószínûen azért, nehogy a hirtelen nagy öröm gutába üssön.
Fel kell tételeznünk, hogy az ellenség tisztában van azzal is, hogy milyen sors vár rá, ha támadása nem sikerül, de azzal is, hogy a német hadsereg támadásuk visszaverése után, vagy még alatta nem fog tétlenkedni, hanem nagyon is kellemetlen kezdeményezésbe fog. Meglehet, habár nagyon kétséges és kockázatos, hogy 1944-ben az ellenség az inváziónak csak elsõ részét akarja végrehajtani: az Európa-erõd falainak megközelítését, elõterepének megtisztogatását, és csak 1945-ben fogja a döntõ rohamot végrehajtani. Minden feltételezhetõ. A német hadsereg és hadvezetõsége természetesen mindenre felkészült, de semmi esetre nem fogja eljátszani azt a szerepet, melyet a judaista óhaj és vágy neki szánt. Úgy látjuk, félelmetes csendben várja, hogy már egyszer tényleg és mindenkorra leszámolhasson azzal az ellenséggel, amellyel eddig soha nem tudott megverekedni a nyílt csatatéren, és amelynek döntõ megverése egyedüli biztosíték, hogy az 1914-18-as világháborúból örökségként és kötelességként kapott sokszázezer német hõsi halottja hagyatékát:
"Gott strafe England!" "Isten büntesd Angliát!" végrehajtsa Németország, de egyúttal egész Európa és földgömbünk jólétére és életbiztonságára.
Anglia büntetése és bûnhõdése a megtorlás. De rajta keresztül az egész plutokrata marxista judaista régi világ büntetése és bûnhõdése is. Elmaradása esetében a nemzetiszocializmus elvesztené erkölcsi jogosultságát, hogy az új világrend alapját képezhesse. Az állatiasság, az embertelenség, az aljasság olyan megdöbbentõ bûneit, példátlan, gátlás nélküli és minõsíthetetlen túlkapásait kell példásan megbüntetni, hogy elrettentõ legyen és maradjon minden idõkre, emléke ne múljon el soha.
Megtorlásnak nevezzük azt a részét a judaista világszövetség megsemmisítésére beállított hadászati tervnek, melynek végrehajtására a német vezetõk kötelezõ ígéretet tettek népüknek, valamint földgömbünk kultúremberiségének, és amelynek segítségével a judaista világszövetség haderejének ellenállása megtörhetõ, így a háború az európai hadszíntéren gyõzedelmesen befejezhetõ.
A megtorlás végrehajtása eddig ismeretlen építésû és hatású harci eszközök meglepetésszerû bevetésével fog történni, melyek valószínûen hirtelen és teljesen megbénítják az ellenség háborús akaratát és ellenállóképességét. Feltételezhetjük, hogy az invázió és a megtorlás között okozati összefüggés lesz. Az invázió talán ki fogja váltani a megtorlást. De nem hisszük, hogy sor kerülhetne az invázióra abban az esetben, ha a megtorlás történetesen megelõzné. A megtorlás talán nem is az inváziós hadseregeket fogja érni, hanem a polgári lakosságot. Visszafizet mindent a judaista erkölcsi törvénnyel magával: szemet szemért, fogat fogért. A idegháború visszaüt elindítójára a megtorlás elkerülhetetlenségének tudatával. Vajon mit szólnának azok, akik eddig gúnyos hitetlenkedéssel szemlélték a sérthetetlenség és sebezhetetlenség biztosnak vélt révébõl a világnézeti háborúnak ezt a készülõ, vérviharos elnyugvását, ha az idegháború azzal érné el csúcsát, hogy Távol-Nyugat metropolisai: a földgömb zsidó empóriuma: NewYork, szellemi vezetésének központja: Washington és anyagelvû életének alját jelentõ metropolisa: Chicago egy világtörténelmi fordulatot jelentõ napon romokba süllyedne és ezután felszólítanák a csupán pár kilométerre élõ angolokat, hogy záros határidõn belül vessék le plutokrata marxista judaista rendszerüket, vagy pedig hasonló sorsra jutnak?!

A megtorlás meglepetését és hatását több mint valószínû ki fogja aknázni a német hadvezetõség. Így tehát felmerülhet az a lehetõség is, hogy a megtorlással kapcsolatosan most már Németország hajtana végre inváziót Anglia ellen, aminek végcélja az lehetne, hogy az angol szigetországot hosszú évszázados Európa elkülönülésébõl visszakapcsolja természetes életterébe: az európa-szolidaritáson épülõ germán élet, társ és sorsközösségbe. Hogy az invázió ellen milyen lesz a német hadvezetés hadászati terve, hogy illesztik ebbe a megtorlást: bízzuk nyugodtan a német hadvezetésre. Fejtegetéseink nélkül is tudja nagyon jól, hogy idõben és térben összefogott erõkkel milyen összjátékot kell kiterveznie és végrehajtania, hogy a világszatócs és a világsakter 1944-re tervezett kezdeményezése lehetetlenné váljon és többé alkalmuk ne legyen se a világ jószágkészletének bûnös kiárusítására és elkótyavetyélésére, se pedig a világ kultúrájának legyilkolására.
Az ellenségnek az a terve pedig, hogy Európa népeit fellázítsa Németország ellen, darabokra fog törni azon az acélfalon, amelyet az egyes európai népek nacionalista és szocialista mozgalmai emeltek hitükbõl, hûségükbõl és elszántságukból. A judaista bérencek lázadására pedig nemzetük szabadságharcával válaszolnának.

5. A NÉMET ÉS A JAPÁNI HADVEZETÉS ÖSSZMÛKÖDÉSE

Szövetséges hadvezetés összmûködésének alapfeltétele a közös háborús cél. A közös háborús cél megvalósításának alapfeltétele a politikai, gazdasági és társadalmi erõtényezõk összehangolása a szövetségesek gyakorlati életében. Az összehangolás elõfeltétele az erkölcsi, szellemi és anyagi érdekek elhatárolása, elhatárolásuk után egybefogásuk a háborús cél elérésének érdekében.
Szövetségeseknek csak azok tekinthetõk, akiknek megvalósítandó közös életcéljuk van. Ha a közös életcél nincsen meg: nem beszélhetünk szövetségrõl, hanem csupán érdekcimboraságról, melynek értéke pontosan annyi, amennyi a tiszta szándék, amellyel mint szövetség megköttetett.
Szövetségesek mindig együtt nyerik vagy együtt vesztik a háborút, együtt építik az életcélt, amelyért véráldozatukat hozták. Az érdekcimboraságból viszont bármelyik cimbora bármikor kiugorhat és cimboráját feláldozhatja, hogy saját bõrét megmenthesse.
A német japáni itáliai hármság szövetség, az angol-amerikai-szovjet hármság érdekcimboraság.
A német japáni itáliai szövetség életcélja: a nacionalista és szocialista világrend kialakítása és felépítése, ami lehetõvé teszi földgömbünk erkölcsi, szellemi és anyagi jószágkészletének igazságos elosztását és élvezését és ezáltal biztosítja földgömbünk népeinek jólétét és életbiztonságát. Megvalósítására az alábbi gyakorlati alapok megszervezését akarják megvalósítani, vagy tették már folyamatba:
minden nép életszükségleteinek megfelelõen részesedik földgömbünk jószágkészletébõl;
a népek jólétüket és életbiztonságukat természetes élet, társ és sorsközösségeikben nyerik el;
az igazságos elosztás és a tényleges részesedés, a népek jóléte és közös életbiztonsága azok a tényezõk, amelyek az új világrendben a népek szabadságát, függetlenségét és önállóságát meghatározzák;
a feladatot csak szerves földgömbvezetéssel lehet megoldani, a földgömbvezetés kötelez és mindenkor a népek jólétét és életbiztonságát kell szolgálja;
a földgömbvezetés felelõsségteljes hivatását és feladatát; kötelességét és a népek által elfogadott jogkörét a német és a japáni vezetésnek kell természetes és parancsoló szükségbõl vállalniuk.
Ez a nagy emberi életcél képezi alapját a német japáni itáliai háborús vezetés miden végrehajtásra kerülõ tervének. A tervek végrehajtása pedig csak a német japáni hadvezetésnek legszigorúbb és legszorosabb összmûködésével valósítható meg. A kérdés

csupán ez lehet: a német és a japáni nép felelõs vezetõi tisztában vannak-e azzal,
1.) hogy nekik kell az új világrendet kialakítaniuk, mégpedig parancsoló szükségbõl;
2.) hogy 40 000 km-es kerületen kell megsemmisíteniük a régi világrendet, mert csak teljesen új alapokon lehet az új világrendet megépíteni;
és
3.) hogy az ellenség tisztán látja és határozottan tudja, hogy mi a tét, éppen ezért mindent elkövet, hogy az új világrend kialakítását lehetetlenné tegye.
Ha mindez tisztán áll elõttük, úgy a velük azonos nézetet valló minden erõtényezõt be kell állítaniuk az új világrend kialakításába határaikon belül, határaikon kívül és ellenségeik területén is. Ellenben, ha nem így látják történelmi hivatásukat, úgy vizsgálják felül célkitûzéseiket, valamint az elérésükre szükséges eszközöket. Nyugodtak lehetünk afelõl, hogy a két nép vezetõi az új világrend kialakításának és céljának megfelelõen állították be hadvezetésük munkáját is.
Meg kell azonban vizsgálnunk, hogy rendelkezésére állanak-e a német és japáni népnek a szükséges eszközök az életcél megvalósítására és hogy cél és eszköz arányban állanak-e egymással. Az eszközök erkölcsi, szellemi és anyagi erõtényezõkbõl állanak. Az anyagiakkal kezdjük és a legfontosabbal, az erkölcsiekkel fejezzük be vizsgálatunkat.
Az anyagi eszközök vizsgálatánál a lényeget abban kell meglátnunk, hogy az a nyersanyagkészlet, mely közvetlenül áll rendelkezésükre, elegendõ-e a háború és a hadvezetés igényeinek és szükségleteinek maradéktalan kielégítésére. A háború hatalmas anyagcsatájában az egész fegyveres nemzet számára a fedél, az élelem, a ruházat, a termelési eszközök és a hadviselés fegyvereinek szükségleteit kell mennyiségileg és minõségileg elõteremteni, függetlenül az ellenség behatásától. Ebben a kérdésben tehát nem az a fontos, hogy a világ nyersanyagkészletének hány százaléka van német japáni kézen, hanem egyedül az, hogy ami megvan, beállítható és elegendõ-e a háború anyagi síkon való zökkenõmentes vezetésére. Megállapítható a rendelkezésre álló statisztikai adatokból, melyeket annak idején még plutokrata marxista judaista érdekeknek megfelelõen állítottak össze, hogy mind Németország, mind Japán anyagi szempontból el vannak látva és eleget tudnak tenni a háború ebbéli követelményeinek is. A belsõ hadszíntér munkaarcvonalán a háború sokrétû anyagi kívánalmainak megfelelõen megszervezték és összehangolták a nyersanyagkészlet felhasználásának, a rendelkezésre álló munkaerõ és a háborús termelési lehetõségeknek érzékenyen egymásba fonódó menetét, ütemezését. Ebben igen fontos szerepet játszott a hadvezetésnek és a háború eszközeit rendelkezésére bocsátó dolgozó népnek mintaszerûen egybekapcsolt mûködése. Ez különösen 1943-ban jutott kifejezésre, amikor a totális háborúra való felkészülés anyagi túlkövetelésének és a szükségszerû átállításoknak kielégítésébõl adódó átmeneti anyagszûkét az egyes hadszíntereken áthidalták a döntõ jelentõségû hadászati védelem beállításával és végrehajtásával. Sokmillió tonna anyagot, még több millió tonnakilométert és az ezekhez is szükséges anyagot tudtak ilyképpen jobban hasznosítani, ugyanakkor olyan hadászati helyzetet alakítottak ki, ami lehetõvé teszi, hogy a német japáni vezetés döntõ hadászati támadását saját elhatározásából, függetlenül az ellenség akaratától, újra elindíthassa a legnagyobb siker tudatában.
Ezekbõl az elvi tényekbõl megállapíthatjuk, hogy anyagi síkon a cél és eszköz arányban állnak egymással.
A háromhatalmi egy célnak és egy akaratnak 1940 szeptemberében kötött politikai és az 1943 januárjában kötött gazdasági szerzõdése képezi a német japáni hadvezetés összmûködésének szellemi alapját. A német-itáliai japáni vezetés részérõl kezdeményezett világtörténelmi lépéshez csatlakozhattak és csatlakozhatnak mindazok a népek, amelyek benne látják az emberiség természetes fejlõdésének parancsolóan szükséges következõ új fokozatát és elérendõ gyakorlati célját. A szellemi elõfeltétel és alap megteremtése a diplomácia feladata; tudatossá tételük viszont a felvilágosító munka felelõsségteljes

munkakörébe tartozik.
Az 1940 szeptemberében megkötött háromhatalmi egyezmény politikai szerzõdésének megjelenésétõl 1943. januárig, a gazdasági szerzõdés aláírásáig tehát több, mint két esztendõn át különbözõ magyarázatokkal és felvilágosításokkal kísérte barát és ellenség a szerzõdéseket. Különösen élénken tárgyaltak a belõlük kiolvasható, vagy még inkább a beléjük magyarázható célkitûzéseket. Mérvadók azonban csak a három szerzõdõ fél állásfoglalásai lehetnek, éppen ezért csak velük fogunk foglalkozni.
Német részérõl hangsúlyozták, hogy a háború célja a plutokrata judaista, majd késõbben a marxista rendszer végleges felszámolása és megszüntetése földgömbünkön, a japáni vezetõk viszont kihangsúlyozták, hogy a háború célja az angolszászok világhatalmának megsemmisítése és Nagy-Kelet-Ázsia jólétterének megépítése. Itália vezetõkörei viszont hallgattak, nem magyarázták a háromhatalmi politikai szerzõdés szellemét. Ebbõl arra következtethetett jó barát, ellenség egyaránt, hogy a célkitûzések szempontjából nézeteltérések állanak fenn. Ezt különösen 1942 nyarától kezdõdõen az ellenség oldalán hangsúlyozták ki igen erõteljesen, amikor a német hadseregek elérték a Kaukázust és Sztálingrádnál a Volgát, de a japáni hadsereg ennek dacára nem mozdult meg a Szovjet ellen. 1942-43 telén, körülbelül február végéig a japáni hadseregnek Elõ-Indiával kapcsolatos tétlenkedését is ezekre az állítólagos nézeteltérésekre vezették vissza.
Mindezek magyarázatára és alátámasztására a következõ gondolatmenet szolgált alapul:
A német vezetés kijelentette, hogy a plutokrata marxista judaista rendszert akarja csupán megsemmisíteni. Ebbõl azt következtették, hogy tulajdonképpen meg akarja tartani földgömbünk jelenlegi területi és hatalmi adottságait, nem akarja tehát felszámolni és megszüntetni az angolszászok világbirodalmát, ellenkezõen, teljes csorbítatlanságában akarja megtartani területi birtokállományát, csupán az eddig benne hatalmaskodó és uralkodó rendszert akarja megsemmisíteni és helyébe a nemzetiszocialista rendszert akarja ültetni. A japánok ezzel szemben azt hangoztatták, hogy céljuk az angolszász világbirodalom megsemmisítése, tehát a német felfogással éles ellentétbe kerültek. De más háborús célt viszont nem tûzhettek ki, mert Nagy Kelet-Ázsiát csak az angolszászok világbirodalmának ténybeli és jogi megsemmisítésével, eltakarított romjainak helyén építhetik fel. Mindebbõl tehát arra lehetett következtetni, hogy a németeknek az lehetett a céljuk, hogy a japánokat Nagy Kelet-Ázsia megépítésének tervénél területi igényeikben északnyugat, a Szovjet területei felé, a Bajkál tó irányába tereljék, hogy ezzel elvonják õket fejlõdésük maguk választotta irányából, dél és délnyugat felõl, tehát az angolszászok távol-Keleti hatalmi területeinek elhódítási szándékától. Itália hallgatott ebben a kérdésben. Hallgatását viszont azzal lehetett magyarázni, hogy nem beszélhetett, mert ha állást kellett volna foglalnia, feltétlenül a japáni felfogás mellé kellett volna állnia, mert életigényeinek megvalósítása és kielégítése utjában éppen úgy keresztbefekszik az angolszászok világbirodalma, mint a japánoknál.
Mindezeknek a magyarázkodásoknak, találgatásoknak, aggodalmaskodásoknak és félrevezetéseknek véget vetettek az 1943-ban lezajlott német itáliai japáni kölcsönös diplomáciai lépések. Ez a hármas, szervesen összefüggõ ténykedés minden kétkedést eloszlatott és a feltételezett még fennálló megoldatlan kérdéseket félreérthetetlenül tisztázta. Ezeket a diplomáciai lépéseket következõképpen foglalhatjuk össze:
1943. január 20-án megkötik a háromhatalmi egyezmény gazdasági szerzõdését, melynek legérdekesebb ténye, hogy jó tudomásunk szerint megkötésénél és aláírásánál gazdasági szakember nem vett részt, és hogy ugyanolyan tartamra kötötték, mint politikai társát; feltételezhetõ tehát, hogy gazdasági külseje elsõsorban politikai magot tartalmaz; a politikai
mag viszont az európai nagytér és Nagy Kelet-Ázsia jólétterének kérdése lehetett;
1943. január végén bejelentik hivatalosan német részrõl, hogy megteremtik minden elõfeltételét annak, hogy a háborút totálisan vezethessék és totális gyõzelmet arathassanak

az ellenségen;
ugyancsak január végén felolvassák Hitler szózatát a német néphez, melyben bejelenti és kitûzi a német nép célját is: a német nemzet germán államának megvalósítása;
1943. február végén Mussolini és Ribbentrop találkoznak Itáliában;
hivatalosan rögzítik, hogy az európai nagyteret Berlin és Róma vezetése alatt fogják megszervezni, minden e nagytérbe élõ népjólétére és életbiztonságára;
1943. márciusában Hitler és Mussolini találkoznak Németországban és hivatalosan megerõsítik, amit februárban kijelentettek, de még hozzáteszik, hogy az európai nagytérbe Európa és Afrika tartoznak, hadseregeik együttesen és egyformán úgy Európában, mint Afrikában fognak harcolni és addig nem teszik le a fegyvert, míg az angolszászok hadseregeit és zsoldosait meg nem semmisítik;
1943 nyarán az angolszászok embertelen terrortámadásainak nyomán kijelentik a németek, hogy az angolszász világbirodalmat meg kell semmisíteni, mert fennállásával állandó veszélye az emberiség békéjének, kultúrájának;
1943 õszén a japáni, utána a német vezetés elismerik Chandra Bose kormányalakítását és kezdeményezését Elõ-India felszabadítására; Japán segítségét ajánlja fel Chandra Bosenak Elõ-India felszabadításánál, amit Bose el is fogad.
Ezekkel a nagyszerû és egyedülálló diplomáciai lépésekkel egyszerre elhallgattak a német és japáni célkitûzések ellentétes voltáról szóló hírek. Mindenki elõtt tisztán állott, hogy mi a tét, és mi a cél. Nem tompította ezt a tisztánlátást sem az 1943-as Savoyai 25. Itáliában Németország, Itália és Japán kijelentették, hogy célkitûzésükben az itáliai események változást nem hoztak, sem pedig az 1944 elején Törökországban japáni diplomaták részérõl tett kijelentés, mely szerint a háború menete Európában nem befolyásolja a Távol-Keleten dúló háborút, és Japán abban az esetben is folytatná a háborút, ha történetesen magára maradna, mert e kijelentésnek csak elméleti jelentõsége van. Németország és Japán tökéletesen világosan látnak, helyesen ítélnek és gyorsan cselekszenek, éppen ezért nem harcolnak külön utakon, hanem mindenkor célközösségben és akarategységben.
Az 1943-ban tett német itáliai japáni lépésekkel kristálytisztán bebizonyult, hogy a német vezetésnek egyáltalában nem lehetett célja és szándéka, hogy földgömburaló germánárja világbirodalmat építsen, melynek egyedüli haszonélvezõje a német nép. Félreérthetetlenül megállapítható belõlük azonban az is; hogy a japáni rendezõhatalom vezetése alatt kialakuló Nagy Kelet-Ázsia jólétterébe tartozik Elõ-India és Ausztrália is, valamint az is, hogy a nacionalista és szocialista Európarend hatóterülete Európa és Afrika, valamint a velük szomszédos ázsiai térségek lesznek. Megtörtént tehát földgömbünknek nagyterekbe való felosztása a parancsoló életszükség és nem az imperialista bitorlás elvén.
Igen gyakori szóbeszéd tárgyát képezték az ezekkel a látszólagos ellentételekkel kapcsolatosan felburjánzó különbéke-tárgyalások. Célzatosságuk félreismerhetetlen: vagy a destrukciót szolgálták, vagy pedig kísérleti léggömbök voltak, hogy felmerült kényes kérdésekben határozott hivatalos állásfoglalás jöjjön létre. Beszéltek japáni kezdeményezésre történt német szovjet különbéke tárgyalásokról. Beszéltek német angol különbéke tárgyalásokról. Beszéltek japáni szovjet szövetségi szerzõdésrõl arra az esetre, ha Németország és az angolszászok között megegyezés jönne létre. Beszéltek arról, hogy el fog maradni az invázió amit elhiszünk, de el fog maradni a megtorlás is, amit viszont nem hiszünk el, és a kölcsönös elmaradás elve alapján fognak megegyezni a németek és az angolszászok olyképen, hogy Japán tartsa meg a háborúval elért, megérdemelt és életéhez szükséges területnyereségét, ezzel szemben a németek rá fogják bírni a japánokat, hogy mondjanak le Elõ-Indiáról, Ausztráliáról és Óceániáról, viszont a németek szabad kezet kapnának a Szovjet ellen, hogy véglegesen elintézhessék és felszámolhassák. És még sok mindent beszéltek és beszélnek még ma is. A németek, az olaszok és a japánok részérõl elhangzott kijelentések mind elfújják ezeket a híreszteléseket, mint a pelyvát és

megmaradt belõlük, ami lényegük volt és marad: a háború elvesztésének félelme és tudata az ellenséges táborban.
A német japáni összmûködés erkölcsi alapja és tényezõje a világnézet, a hõsi életszemlélet alapján álló példaadásuk és magatartásuk, valamint a tény, hogy olyan erkölcsi alapon akarják megépíteni a földgömbrendet, amelyben a szabadság, a függetlenség és az önállóság meg fogják kapni igaz, tiszta, nemes értelmezésüket és valóságukat. Ennek biztosítékai az a szent véráldozat, melyet a két vezetõ nép hoz, és bölcsességük, mellyel meglátták, hogy földgömbünkön a népek lázadása és szabadságharca addig nem fog elülni, míg meg nem kapták azt a szabadságukat, függetlenségüket és önállóságukat, amelyre erkölcsi, szellemi és anyagi jólétüket és életbiztonságukat építhetik.
Erkölcsi felfogásuknak és gyakorlatuknak ez az emelkedettsége teszi tulajdonképpen legyõzhetetlenné a németeket és a japánokat. Mindig az erkölcs dönt és szól az utolsó szó és az életjogán. Megerõsít, ha vele mennek, de tiltakozik és elbuktat, ha ellene emelnek fegyvert. A Völkische Bewegung, a Fasizmus és a Turanizmus; a hit, a hûség és a bölcsesség; a család, az üzem és a telephely összeforrottsága áldozatkészségben, áldozatképességben, kitartásban, ernyedetlen nemzetszolgálatban; a harcosok hõsi élete és példája; a feltétlen és megdönthetetlen igazság birtoklásának tudata, parancsainak és követelményeinek tiszta életderûvel teljesített világtörténelmi szolgálata; a természetesség, ahogyan az áldozatot hozzák és a halált nem félik; a feltétlen hit és ragaszkodás az abszolút Személyhez, Aki egyedüli kinyilatkoztatója és megerõsítõje minden Szépnek, Igaznak és Jónak: olyan erõk, melyeknek egyszerû érintésétõl szétporladnak az ostobaságnak, az aljasságnak és a neveletlenségnek évszázadok óta a népek szép, igaz és jó élete ellen emelt börtönfalai.
Ha már az anyagi és a szellemi eszközök vizsgálatánál megállapíthattuk a tényt, hogy a németek és a japánok által beállított céllal összhangban és egyensúlyban vannak, úgy az erkölcsi erõtényezõk végsõ mérlegelésénél rögzítenünk kell, hogy nemcsak, hogy egyensúlyban vannak, hanem egyet jelentenek a céllal magával. És ha a cél és legfontosabb tényezõje ennyire egymásba tudnak lényegülni, biztos a célba érés. Ez volt és marad az élet legnagyobb és legelsõ gyakorlati törvénye.
Végeredményben és végkövetkeztetésben jogosan megállapítható, hogy a német és a japáni vezetés számára a legteljesebben rendelkezésre állanak az erkölcsi, szellemi és anyagi eszközök. Segítségükkel és harcbaállításukkal az életcél meg fog valósulni. Az ellenséges propaganda mindent elkövet, hogy a német és a japáni célkitûzéseket, erõfeszítéseket és erõtényezõket elégteleneknek mutassa be. Ha másképen nem megy, célkitûzésüket ellopja, saját kalózlobogójára írja és mint sajátját tálalja az emiatt ámulni egyáltalában nem akaró népeknek, melyek már nagyon is tudják, hogy honnan fúj az igaz, és merrõl a hamis szél. Különösen kedveli a látszatok keltését, mintha Németország teljesen egyedül állna, mert hiszen Japán oly messze van, hogy Németország szempontjából a gyakorlatban nem létezõnek számíthat. Valószínûen ugyanazt a játékot ûzi távol-keleti propagandájában is, csak fordítva állítja és Japán feje fölött töri meg az egyedüllét halálpálcáját. Erõlködése meddõ maradt és kárba veszett, zavart csupán azoknál okoz, akik megfeledkeznek arról, hogy az összmûködéshez nem szükséges a fizikai érintkezés maga, hanem elegendõek az összeköttetést szolgáló bámulatos technikai vívmányok és nem utolsó sorban a cél és a hozzá vezetõ út tisztasága, ami az ellenségnél teljesen hiányzik.
Megállapításunk, de meggyõzõdésünk és tudatunk is, hogy a német és a japáni hadvezetés összmûködésének meg vannak alapjai, elõfeltételei, és az összmûködés tényleg és valóban meg is van.
A megtorlás véleményünk szerint hatalmas hadászati meglepetés lesz. Ezzel szerves összefüggésben úgy a német, mint a japáni hadvezetõség már kidolgozhatták a közös hadászati tervet, melyet a megtorlás alkalmával végre akarnak és fognak hajtani.

Elképzelhetetlennek tartjuk ugyanis, hogy földgömbünk két legkiválóbb hadvezetõsége kiaknázatlanul hagyjon olyan hadászati meglepetést, amilyent számukra a megtorlás biztosítani fog és tud. Hogy ezek a tervek milyenek, nem tudhatjuk, de hogy irányuk és hatásuk döntõ lesz, biztosra vehetjük. Ilyen döntõ irányok lehetnek Távol-Keleten japáni mérlegelésben többek között: Elõ-India, Perzsa öböl, Ádeni-szoros, az összeköttetés teljes megszakítása vagy halálos lebénítása az angolszász anyaországok és tengerentúli afrikai, ausztráliai és óceániai birtokaik között, ami egyrészt Madagaszkár; másrészt az Ausztráliát keletrõl körülzáró Salamon-szigetek, Új-Hebridák, Új-Kaledónia és Új-Zéland szigetívének közvetlen vagy közvetett lefogásával érhetõ el. Német mérlegelésben a többek között adódhatnak a következõ döntõ irányok: Anglia szigete maga, a Volga, Gibraltár, Szuez, a Perzsa-öböl.
A megadott irányokban való döntõ fellépés lehetõségét megadja a mennyiségi és minõségi tényezõk nagysága és értéke.
A német japáni életszövetség kereken 600 milliós embertömegbõl választja ki harcosait, kereken 1300 millió ember érdekelt közvetlenül harcának kimenetelében. Ha azt állítjuk, hogy kereken ezer hadmûveleti egység áll rendelkezésükre, nem becsültünk túl. Az ellenség részérõl talán ugyanannyit feltételezhetünk. Az ellenség földgömb-viszonylatban túlsúlyt is tud képezni a németek vagy a japánok ellen. Az USA Anglia Németország Szovjet Anglia ázsiai és ausztráliai birodalma Csungking-Kina Japán USA földgömb-elhelyezkedés ugyanis lehetõvé teszi az ellenségnek, hogy külön Németország és külön Japán ellen erõösszpontosítást hajtson végre. Ezt jelenleg meg is teszik Németországgal szemben, aminek csúcsát az invázió fogja képezni. Németország legyõzése után természetesen Japán ellen szándékolnák végrehajtani ugyanezt a tervet, melyben a Szovjet is egészen biztosan Japán elleni szerepet fog vállalni, mert számára Japán teljes legyõzése jelentheti csupán a Csendes-óceánra való kijutását. Már most leszögezzük, hogy az emberanyag mennyisége és minõsége lehetõvé teszi Németország és Japán számára, hogy az ellenségnek ezt a kínálkozó erõjátékát lehetetlenné és végrehajthatatlanná tegye.
A korszerû hadseregszervezésnek a mennyiségi és minõségi alapon kell szervezni tudnia, ha a totális háború követelményeinek eleget akar tenni és meg akar felelni. Tehát nem lehet csak mennyiségi, de még kevésbé csak minõségi szervezést csinálnunk, hanem a kettõt össze kell kötnünk. A korszerû hadseregszervezés mûvészete határozottan abban rejlik, hogy kiképzési céljában el tudja-e érni, hogy a minõség és a mennyiség között ne tátongjon áthidalhatatlan vagy aranytalanul nagy ûr, hanem hogy a mennyiség értéke minél jobban megközelítse a minõséget. A német és a japán hadseregek ezt mind elérték: a minõség és a mennyiség értékei igen szorosan és szervesen felzárkóznak egymásra. Az angolszász és a szovjet hadseregen viszont mar kétségtelenül megállapítható, hogy a minõség és a mennyiség között olyan roppant ûr tátong, mely lehetetlenné teszi, a háborús és a hadvezetés számára egyaránt, hogy a háború törvényeinek, követelményének és vitelének szempontjából megfelelõ terveket dolgozhassanak ki és hajtassanak végre, valamint, hogy a minõség által teremtett döntõ helyzetet a mennyiség mint döntést tényleg be is állíthassa és mint ilyent kiaknázhassa. Ezzel magyarázhatók a Szovjet embertelen veszteségei, az angolszászok túlfontoltsága, mindkettõnek csataképtelensége, ami abban nyilvánul, hogy eddig nem tudtak sem csatadöntéseket kicsikarni, még kevésbé döntõ csatákat megvívni és megnyerni. Tételünk tehát igaz, midõn azt állítjuk, hogy a német és a japáni vezetés megszervezte és kinevelte nemzetében az erkölcsi, szellemi és anyagi szempontból kifogástalan harcost, míg az ellenség még mindig csak annál a katonánál tart, akit a liberalizmus és a marxizmus sajátos felépítésénél fogva megteremtett és megtûr. Németország és Japán katonai összmûködése kézenfekvõ, parancsolóan szükséges, el nem mellõzhetõ, meg is van. Földgömbünk e két elsõrendû katonai hatalmának a döntõ csapásra vonatkozó közös terveik tehát megvannak, végrehajtásuk szabad akaratuktól függ

és már nem akadályozató meg.
És valahol Európa Ázsia Afrika világföldségében kezet fognak nyújtani egymásnak a fegyveres német, a fegyveres itáliai és a fegyveres japáni nép, hogy a vérben és vasban megszületett új világrendet hitben, hûségben, bölcsességben és bajtársiasságban megépíthessék földgömbünk minden jóakaratú népének dicsõségére, nagyságára és boldogságára.

HITELES GYORSÍRÓI JEGYZÕKÖNYV
SZÁLASI FERENC ÉS TÁRSAI ÜGYÉBEN MEGTARTOTT NÉPBÍRÓSÁGI TÁRGYALÁSRÓL. Felvétetett 1946. február 25-én 9 óra 20 perckor
"ÉN MINDIG AZ IGAZSÁGOT SZOLGÁLTAM"
Szálasi: Tisztelt Népbíróság! A száraz tényeket fogom elõadni egészen ridegen. Kérem a népbíróság urait, hogy számomra ugyanazokat a lehetõségeket nyújtsák, amelyeket a vád képviselõ urai kaptak. Hangsúlyozni akarnám és szeretném, hogy engem nem tud befolyásolni tetszés vagy nemtetszés, engem egyetlenegy dolog befolyásolt mindig életemben, és ez az igazság. (Mozgás és derültség a hallgatóság soraiban.) Én mindig az igazságot szolgáltam, ezt az igazságot mindig halálosan szeretett nemzetem szolgálatába akartam állítani és meg voltam mindenkor gyõzõdve arról, hogy ennek az igazságnak a megvalósításán keresztül tudom a legjobban, a legszebben, a legigazabban szolgálni nemzetem dicsõségét, nagyságát és boldogságát.
Mielõtt rátérnék azokra a legbensõbb indítóokokra, amelyek engem vezettek eddigi életemben, és amelyek elvezettek egészen a mai napig, röviden pár szóval általános megjegyzéseket szeretnék tenni minden célzatosság nélkül, csak rögzíteni akarom azokat a benyomásokat, amelyeket kaptam. Ha ezek a benyomások helytelenek, úgy rajtam kívül álló okokból kaptam ezeket a benyomásokat, ha helyesek, akkor viszont meg lesz a mód és alkalom arra, hogy az igazságnak megfelelõen úgy kezeltessék személyem, ahogyan azt nyugodt lelkiismerettel megkérhetem és megkövetelhetem.
A vád egyik ura azt fejtegette, hogy a védelemnek minden lehetõségét megkaptam. Ebben tévedés van. Megkaptam, de nem minden lehetõségét, és az egész fõtárgyalás alatt úgy éreztem és az volt a benyomásom, hogy nem kaptam meg azokat a lehetõségeket, amelyeknek segítségével tényleg nyugodt lelkiismerettel tudnám kifejteni minden részletükben azokat az eseményeket, amelyek leperegtek.
Azonkívül ugyancsak a vád egyik képviselõje azt mondotta, hogy õ a magyar nép, a Magyar nemzet hangján beszél hozzám és emeli a vádat. Ezzel kapcsolatban csak annyit szeretnék megjegyezni, hogy én hosszú éveken keresztül jártam az országot, országjárást vezettem és csináltam majd egy évtizeden keresztül és megismertem az ország népét, megismertem minden vonatkozásban, az élet minden megnyilvánulásában. Aludtam parasztnál viskóban, aludtam palotában, megismertem Sepsiszentgyörgytõl Szombathelyig, Kõrösmezõtõl Csáktornyáig, Kassától Újvidékig az egész országot, minden jaját-baját. Nem hiszem, hogy volna ebben az országban még egy ember, aki ennyire megismerte nemzetét az õ mindennapi életében. De éppen ezért merem állítani, hogy a legsúlyosabb vádemelésnél is magyar nemzetem és népem egyik tagja sem használt olyan hangot, mint amelyet velem szemben használtak és alkalmaztak. (Zaj a hallgatóság soraiban.)
Elnök: Csend legyen!
Szálasi: Éppen azért az az érzésem, hogy ami hang megnyilvánult velem és személyemmel kapcsolatosan, az nem magyar népem és nemzetem hangja volt. Ezzel kapcsolatosan még csak azt szeretném megállapítani, hogy a vád nem is annyira bizonyított, mint inkább személyemet becsmérelte. Így feladatom is könnyebb, mert hiszen saját személyemmel nem foglalkozom. Itt nemzetünk nagy sorsáról van szó, és ebbõl a szempontból teljesen

érzéketlen vagyok, hogy mit hánynak, mit dobnak énrám.
Mint mondottam, én kimondottan és határozottan mindenkor az igazság szolgálatában álltam, és ezen keresztül néztem minden eseményt, tehát még azt is, amikor személyemet a legsúlyosabban állították be nemzetem elõtt. Meg kell állapítanom azt is, hogy a legtöbben a ma szemével nézik a két év elõtti eseményeket. Így beállítva természetesen igen nehéz tárgyilagos képet kapni a dolgokról, mert hiszen két év elõtti eseménysorozatot kellene tulajdonképpen két év elõtti szemlélettel elõadni és megvizsgálni. Én arra képtelen vagyok, hogy a ma szemüvegén keresztül nézzem a dolgokat. Én szigorúan és egészen tárgyilagosan a két év elõtti eseményeket fogom elõadni, tekintet nélkül arra, hogy a ma milyen következtetéseket enged levonni. Feltételes módba sem óhajtom beállítani az eseményeket. Nem akarom azt vizsgálni, hogy ha ez vagy ha az bekövetkezett volna, mi történt volna. Szigorúan és határozottan az akkori tényeket fogom alapul venni, és az akkori tények alapján fogom elõadni mindazokat az elhatározásokat és döntéseket, amelyekre jönnöm kellett.
A vád és a védelem igen értékes gondolatokat vetett fel, amikor azt vizsgálta, hogy felelõsségre vonható-e valaki akkor, ha a tett elkövetésekor még az a bizonyos törvény nem volt hatályos. Az én felfogásom ebben a kérdésben talán az, hogy vannak bizonyos élettörvények, amelyek változatlanul megmaradnak, akár össze vannak foglalva írott törvényben, akár nincsenek összefoglalva benne. Vannak tehát bizonyos abszolút törvények, amelyeket módosítani még akkor sem lehet, ha ezeket az abszolút törvényeket írásban rögzítik. Lehet módosítani természetesen. Ellenben, aki módosítja ezeket a törvényeket, annak erkölcsi felelõsséget is kell vállalni az elõtt a világrend elõtt, amely ezeket az abszolút élettörvényeket ismeri csupán el.
Az az érzésem, hogy ma nem lehet az bûn vagy vétek, ami két évvel ezelõtt egy állam fundamentumát képezte. Ezt képtelenségnek tartom egyszerûen azért, mert hiszen minden államban, az állam minden civilizatórikus megnyilvánulásában bizonyos alapok adódnak, amelyeken egész élete felépül. Ha tehát két évvel ezelõtt határozott, meglevõ alapok voltak, akkor ezeket úgy kell venni, hogy ezekbõl az alapokból indultak el bizonyos események, ezekbõl az alapokból adódtak bizonyos eseménysorozatok, amelyek természetesen mindenkor és minden körülmények között mindig a Nemzet érdekeit tartották szem elõtt, mert egyszerûen nem tudom feltételezni azt, hogy legyen ebben az országban egy vezetés, legyen ebben az országban egy törvényhozás, legyen ebben az országban egy miniszterelnök, aki vagy akik nem a nemzetjólétét, életbiztonságát és megélhetését tartotta volna szemei elõtt.
Továbbá az az érzésem, hogy éppen azért, mert az egyéniség viseli saját magán a felelõsséget minden tettéért, közösségi felelõsségre vonás nem lehet, és éppen ezért én az én személyemet illetõen vállalom mindazért a felelõsséget, amit cselekedtem, abban a biztos tudatban, ahogyan már kifejtettem, hogy az igazság szolgálatában állok, és ezen keresztül csak nemzetem érdekeit szolgálom. Kifejezésre juttattam azt is, hogy itt vádlott-társaim ebben a felelõsségemben velem osztozkodni nem tudhattak, mert õk saját egyéniségüknek, saját feladatkörüknek megfelelõen kellett, hogy cselekedjenek.
Ebben a gondolatkörben, mint harmadikat és talán mint legfontosabbat, a következõket szeretném rögzíteni. Érdekelt fél nem lehet saját ügyében bíró. Nem lehet önbíráskodás tárgya egy politikai per. Az a véleményem ilyen esetben, hogy ha ez bekövetkezik, a legsúlyosabb vétek és bûn, amit egyáltalában az erkölcsi igazságszolgáltatás ellen elkövetünk. Az a nézetem, hogy érdekelt nem lehet az õ saját ügyében vádló, bíró, hóhér és talán még az a legmagasabb erkölcsi fórum sem, amely ezután az õ cselekedetei alól õt felmenti.
De ez nem csak itteni vonatkozásra tett kijelentésem. Határozottan az az érzésem, hogy ez elvileg olyan tény, olyan igazság, amelyet minden körülmények között, az életnek minden oldalán tudomásul kell venni. Az én felfogásom szerint ezeket a pereket akkor lehet csak

igazságosan és tényleg úgy elintézni, hogy ebbõl erkölcsi jó haszon származzék, legalább is az emberiség összességének, ha olyan bírák elõtt folynak, amely bírák tényleg a legtárgyilagosabban tudják megítélni a lepergett eseményeket. Ha talán konkretizálnom lehet ezt az elgondolásomat, az az érzésem, hogy a nemzetközi bíróságnak azokból a nemzetekbõl kellene összetevõdnie, amely nemzetek nem vettek részt a háborúban, hiszen vannak ilyenek.
Nagy pol. ügyész: Amelyek fasiszta nemzetek?!
Elnök: Csendet kérek!
Szálasi: Ezek elõtt a bírók elõtt, ez elõtt a bíróság elõtt kell az én felfogásom szerint ennek az egész pernek lefolynia. Az én véleményem ez, és meg vagyok arról gyõzõdve, hogy a pereknek ilyen alapon való lefolytatása sokkal tisztább képet ad mindazokról a belsõ indítékokról, amelyek vagy a háborúhoz, vagy a háború folytatásához vezettek, vagy oda vezettek, ahol a mai napon egész Európa van. Remélem, hogy a jelenlévõk mind abban a tudatban vannak, hogy abban az esetben is vallanák az itt hangsúlyozott véleményeket és meggyõzõdésüket, és vállalnák érte a felelõsséget, ha történetesen a vesztes oldalon állnának, vagy sorsfordulat következnék be. (Derültség.) Mert ha nem, nincs erkölcsi jogosultságuk, hogy felettem, magatartásomról és a Hungarizmusról bírálatot, ítéletet mondjanak. Ha pedig igen, megkérhetem, hogy becsüljék és tiszteljék meggyõzõdésemet épp úgy, ahogyan én tettem és teszem mással. (Közbekiáltás a hallgatóságból: Hülye! Zaj.)
Elnök: Csendet kérek! Csend legyen!
Szálasi: 1931-ben volt elsõ összeütközésem azzal az állami és társadalmi renddel, amely 1944. október 15-én végleg elbukott. Gömbös elé kerültem, aki akkoriban honvédelmi miniszter volt, és aki elé azért kerültem, mert feljelentettek, mint katonai forradalmárt. Ez alkalommal közvetlen elöljáróim jelenlétében Gömbös, a honvédelmi miniszter kijelentette elõttem, hogy ne foglalkozzam politikával, mert rövidesen észre fogom venni, hogy kicsavarnak engem a régi politikusok, mint egy citromot és félre dobnak, mert tudomásul kell vennem, hogy a politika piszkos dolog. Én akkor neki kijelentettem a következõket: vegye tudomásul, hogy a politika nem piszkos dolog, a politika mûvészet, éspedig a közösség vezetésének a mûvészete, és piszkossá legfeljebb piszkos emberek kezében válik. (Zaj.)
Ez a felfogásom megmaradt mindvégig. Vallom, hogy a politika a közösségvezetés mûvészete. Vallom, hogy a politika minden nemzet életében jelenti azt a lehetõséget és azt a tényt, ahogyan egy nemzetnek be kell állnia a nagy életébe, be kell állnia a céljába, végig kell haladnia azon az úton, amely a céljába vezet és meg kell fognia azokat az eszközöket, amelyeknek segítségével ezen az úton végig harcolhatja magát a céljába.
A vád képviselõi széles mederben foglalkoztak a magyar történelem egyik részével, mégpedig a magyar német élettársi és sorsközösség kérdésével és ezt a részt igen erõteljesen kidomborították. Mint mondottam, ez a magyar történelemnek egy része csupán, mert bármilyen világtáj felé is indulunk el a magyar történelemben, ugyanilyen súlyos megállapításokat lehet tenni kelet felé, észak felé és dél felé is. Ebbõl azonban nem következik az, hogy magyar nemzetünk és népünk csak súlyos csalódásokon ment keresztül. Ezek így beállított képek, ez igen szépen hangzik, de ha az ember magát a magyar nép történelmét vizsgálja, egészen más megállapításokra kell jusson.
Miután a történelmi részét világították meg a dolgoknak, én az emberi cselekedeteknek legbensõbb indítékait akarom megvilágítani, mert ezen keresztül tudom a legjobban alátámasztani mindazt a cselekedetemet, amelyet az idõk folyamán elkövettem vagy végrehajtottam. Az életrõl vallott felfogásom az, hogy vannak örök élettényezõk, erõtényezõk, amelyek minõségben, nagyságban mindig ugyanazok maradnak, csak az idõk folyamán kerülnek egymáshoz mindig más és más viszonyba és kerülnek az emberhez is mindig más és más viszonyba.
Ezekbõl a viszonyba állításokból és állásokból adódnak a világnézetek, és ahogyan egy

nép, egy nemzet ezt a világnézetet az önmaga adottságain keresztül gyakorlatilag levetíti, adódik annak a népnek, annak a nemzetnek az ideológiája. Van tehát egy eszmerendje, ahogyan a világot látja, ahogyan a világnézet õrá hatni tud, és ahogyan õ tud hatni a világnézetre. Ennek az eszmerendnek a gyakorlati politikai, gazdasági és társadalmi kivetítését értjük mi annak a nemzetnek a gyakorlati élete alatt.

Hogy ezek az örök tényezõk az emberben mibõl állnak, erre röviden ki akarok térni, mert igen fontos a hungarista ideológia megismerése szempontjából és ezen keresztül abból a szempontból, hogy a Hungarizmus mint ilyen, hogy és mint látta az eseményeket 1944. október 15-e elõtt. A nézetem az, hogy az ember énjének három fõ megnyilvánulási formája van. Az egyik az, hogy ez az én mindent maga alá akar gyûrni. Ez az õ egoizmusa, amikor mindent, amit két keze munkájával elõ tud állítani, a saját maga céljaira akar beállítani. Ez az ego.

A másik megnyilvánulási formája, amely ugyancsak vele született és vele születik és addig vele fog születni, amíg ember itt a földön egyáltalában létezik, az az, hogy természetes ösztönénél fogva szalad be a közösségbe, keresi a közösséget. Õ tehát nemcsak egyéniség, hanem önmagát a közösségnek saját önszántából alárendelõ személyiség is.

A harmadik megnyilvánulási formája pedig az, amikor keresi a viszonyt az abszolúthoz. Ez a három alap és örök tényezõ van az emberben. Ez belõle nem irtható ki semmiféle neveléssel, ezt tudomásul kell vennünk. És, mert ez így van, tudomásul kell vennünk azt, hogy ezek a belsõ alaptényezõk a közösség nagy belsõ életében integrálódnak olyan tényekké, amelyeket ugyancsak tudomásul kell vennünk. Az ego az õ egoizmusával integrálódik a közösségben nacionalizmussá. A közösségbe való vágy, hogy õ igenis tudomásul veszi azt, hogy a közösségben kell munkálkodnia és dolgoznia, hogy a nemes társadalmasítás szükséges, hogy õ tényleg, mint ember embertársával együtt élhessen, ez integrálódik a közösségben szocializmussá. Az õ óhaja és vágya pedig, hogy viszonyba állíthassa önmagát az abszolúttal, a közösségben mint az õ erkölcsi felfogása nyilvánul meg.

Ennek a három alaptényezõnek és alapténynek kell meglennie minden egyes közösségben, ha az a közösség tényleg egészségesen akar élni, ha azt akarja, hogy tényleg szép, jó és igaz életet élhessen. Ha az egyik hiányzik belõle, akkor már eltorzul a közösség élete, és éppen azért az én felfogásom szerint a nacionalizmus sohasem tud nacionalizmus maradni, ha mellette a szocializmus és az erkölcsi abszolút felfogás a világmindenségrõl hiányzik. Ebbõl a nacionalizmusból sovinizmus lesz, és ugyanígy a szocializmusból materializmus, ha a másik két élettényezõ hiányzik mellette, és az én erkölcsi felfogásomból államdogmatizmus, ha a nacionalizmus és a szocializmus tényét nem akarom figyelembe venni.

Ha tehát egészséges közösséget akarok megépíteni, akkor ezt a három élettényezõt, amely nem rabolható el a közösségtõl, mert vele születik és vele pusztul el, kell gyakorlati életösszhangba hoznom, kell gyakorlatilag megépítenem és kell ezen keresztül a közösség jólétét, életbiztonságát és megélhetését biztosítanom. Felfogásom tehát az életrõl az, hogy az emberiség eddig egyedül és kizárólag csak a világ anyagi tényeinek tudomásulvételével élt. Ezeknek a tényeknek a megszervezésén keresztül gondolta a közösségi életet lefolytathatónak, és ezen keresztül született meg az az anyagelvû világfelfogás és világnézet, amely évezredeken keresztül befolyásolta az emberiséget és évezredeken keresztül szolgált alapjául minden világnézetnek, bármelyik oldalon is volt. Akár a liberalizmust vesszük tehát, akár a marxizmust, akár a bolsevizmust vesszük vagy ezeknek uralkodási formáit, bármilyen kreációt, bármilyen uralmi rendszert, ezek mind a materializmus alapján állottak. Ennek adott azután kifejezést Marx is az õ történelmi materializmusában.

Felfogásom az, hogy évezredes tévedésben volt az emberiség, amikor erre építette életét, de ez a tévedése érthetõ is, mert hiszen agyával és érzékszerveivel sokkal inkább tudta

közel hozni magához az anyagi világot, mint a szellemi és erkölcsi világot. A jelenlegi nagy vajúdás földgömbünkön és ez meggyõzõdésem magával fogja hozni, hogy a történelmi materializmus alapján álló rendszerek mind elbuknak, és olyan új rendszerek születnek, amelyek a közösséget a nacionalizmus, a szocializmus és az erkölcsi világrend hármas ténye alapján építik fel.

A Hungarizmus erkölcsi világrendjének alapjául már a kezdeti idõktõl fogva Krisztus tanát vette. (Zaj a hallgatóság soraiban.) Meggyõzõdésbõl cselekedte, egyszerûen azért, mert elismerte és nemcsak elismerte, hanem meg is vallotta, hogy az erkölcsi világrendnek tényleges, egyedüli alapját, az abszolút erkölcsöt jelenti ez a tan, és maga Krisztus személyisége.

Azt valljuk, hogy ez az erkölcsi alap megváltozhatatlan, és erre ráhelyezzük az idõkben mindig változó szellemi és anyagi alapokat. Ennek a hármas alapnak a kialakítása volt a Hungarizmusnak a feladata úgy a párt, mint az országépítõ részében.

Szükségesnek tartottam, hogy ezeket a legbelsõbb indítékokat kifejtsem, mert ahogy rá akarok térni mindinkább a gyakorlati részre, fogják az urak is megítélni tudni, hogy ennek alapján hogyan fejlõdtek a dolgok abban a mederben, ahogy fejlõdtek, miért voltak a döntések olyanok, ahogyan elõttünk ismeretesek, és miért cselekedtünk úgy, ahogy azt megtettük.

Felfogásunk az a világ és az emberiség haladása és fejlõdése szemszögébõl, hogy közösségi rendszerek felé halad és integrálódik az emberiség. De természetesen az integrálódási folyamat mellett differenciálódások is vannak, mégpedig elsõsorban differenciálódnak népek, amelyek vezetésre hivatottak a közösségen belül. Hiszen tengely nélkül nincs mozgás. (Derültség a hallgatóság körében.) Ez az egész közösségi rendszer kialakulása és kialakítása nem más, mint az életnek egy hatalmas nagy újszerû mozgása, amely tengelyt kíván és így, a közösségi tengely szempontjából, egy nép jön tekintetbe, amely mint vezetõ nép, a nagy történelmi feladatot végre kell, hogy hajtsa. De attól eltekintve, hogy a közösségben vezetõ vagy csak közösséget jelentõ népekrõl van szó, minden népben bizonyos alap társadalmi rétegeket látunk, amelyek kifejlesztése az élet parancsoló szükségébõl jött létre. Az elsõ alapréteg az õstermelõ, aki a nyersanyagot szolgáltatja, de miután a nyersanyag ilyen kitermelésével nem mindenkor fogyasztható is, egy másik nagy réteg jött létre, amely ezt a nyersanyagot fogyasztóképessé teszi, és ez a munkás. Mindkettõnek a munkáját azonban valakinek vezetnie, összehangolnia kell, és így születik meg a harmadik nagy alapvetõ réteg, az értelmiség. Ebbõl a három alapvetõ rétegbõl adódik tulajdonképpen a közösségnek és minden közösségnek alapja. A családalap és ennek központjában a nõ, aki a munkának a jó hasznát élvezi. Az ifjú, aki a folytonosságát és halhatatlanságát biztosítja a közösségnek, és mint utolsó, a katona, aki megvédi a közösség munkáját és jó hasznát. (Derültség és zaj a hallgatóság körében.)

Ezek a nagy társadalmi rétegek. Ellene vagyok annak, hogy ezek a társadalmi rétegek, amelyek szükségesek, egymás ellen meddõ osztályharcot folytassanak. Osztályharc volt eddig felülrõl is és indult alulról is. Felülrõl a nacionalizmus jelszavával a születési elõjogok védelmére és így a nacionalizmust eltorzította sovinizmussá. Alulról viszont jogos elkeseredésben a szocializmus jelszavával, amely azonban szintén, mert egyedül maradt, materializmussá torzult. Felfogásom az, hogy az osztályharc ideje lejárt, felfogásom, hogy ezeket az alap társadalmi tényezõket ugyancsak hivatásukba kell állítani, feladatkört kell számukra megszabni, jogot és kötelességet számukra meghatározni s ezeknek az így jogba, kötelességbe beállított társadalmi alaprétegeknek összehangolva kell lenniük, hogy a nemzet egyeteme lássa egyetemes munkájuknak a jó hasznát. (Derültség és mozgás a hallgatóság körében.)

A paraszt, aki tulajdonképpen az õstermelõknek az eleje és veleje, nagy feladata körében nem lehet más, mint a földnek egyedüli hivatott sáfára, és nem lehet más, mint a földbékének a biztosítója. (Derültség a hallgatóság soraiban. Felkiáltások: Halandzsa!)

Elnök: Csend legyen!
Szálasi: A munkás, felfogásom szerint és ahogy azt rögzítettem is, nem lehet más, mint a termelõeszközöknek a felelõs sáfára és ezen keresztül természetesen a munkabékének a letéteményese. Az értelmiségi a vezetésnek a felelõs munkáját intézi, és ezen keresztül, miután a földbéke és a munkabéke egymás közötti viszonyát kell, hogy meghatározza és vezesse, a társadalmi békének a letéteményese, és így minden egyes alap társadalmi rétegnek meg kell, hogy legyen az õ felelõssége: a nõnek a családba beállított felelõssége, az ifjúnak a kultúrbéke szempontjából és a katonának a nemzetbéke fenntartása érdekében. Ezek azok a tényleges és gyakorlati alapok, amelyek a magyar nép által alkotott közösségnek az irányelvét képezik, és amelyek azt az alapot adták meg a mi harcunknak, amelyek segítségével egész nemzetünket és népünket beállítottuk. Éppen azért, mert teljesen elütött a mi felfogásunk a régi világnézetektõl, kerültünk velük a legélesebb összeütközésbe. Már a megindítás miatt, hogy nem fogadtuk el a történelmi materializmust. Ez maga is maga után vonta, hogy egymással szemben, egymástól élesen elkülönített két világ áll. De ez az éles elkülönülés és elkülönítés csak látszólagos volt, mert hiszen mi a történelmi materializmust abból a szempontból, hogy örök anyagelvûség van, hiszen anyagi világ is van, elismertük, de csak mint eszközt a mi világnézetünkben. Az ellentét tehát csak abból a szempontból állott fent, hogy míg az egyik oldal célnak látta, addig mi és az a felfogásom, hogy igazunk van eszközt látunk benne abból a szempontból, hogy egy közösséget, az embert, ebben a közösségben szolgálja.
Az új világ alapjait tehát a Hungarizmusban, a következõkben tudom rögzíteni egészen röviden, éspedig: erkölcsi alapjaiban Krisztus tana, szellemi alapjaiban az én és a közösségnek az összehangolása, anyagi részében pedig a közösség jószágkészletének közösségi tulajdona. Hogy ennek így kell lennie, és hogy efelé kell, hogy haladjon az emberiség, annak egyik hatalmas eszköze maga a technika lesz. A technika nagy vívmányaival hirtelen kicsivé tette a földgömböt. Már nem mindegy, hogy Tokióban, Budapesten, Moszkvában, Berlinben, Washingtonban, vagy bárhol a föld kerekségén mi történik, mert ezek az események kihatnak az egész földkerekségre, éppen a technika vívmányai miatt. A rádió a másodpercnek egy tört része alatt tudja a legújabb eseményeket közvetlenül hozzám juttatni, és ott a készülék mellett tudok már eseményekrõl dönteni, amelyek tõlem sok ezer kilométerre zajlottak le. A repülõgép egészen közel hozta az embereket egymáshoz, úgyhogy már nem lehet arról beszélni, hogy Amerika négyötezer kilométerre van tõlünk, s az Atlanti óceán választja el, hanem arról kell már beszélni, hogy hathét repülõórányira van, és hogy hathét repülõórányi idõ alatt a legnagyobbját vagy a legnagyobb rosszat tudja számomra beállítani.
Ezek után az általánosan tartott elvek után, amelyek törvényszerûek, és amelyeket én igazságnak érzek, s úgy érzem és tudom, és határozottan vallom is, hogy ezek irányába fejlõdik az élet, Európára magára, mint szociológiai alapépítményre akarok egy pár szóval kitérni, hogy a legszélesebb alapokról tudjak következtetni a mi kis alapunkra.
Európának szociológiai megépítése nélkül egyik nép történelmét sem lehet megérteni. Egészen röviden csak a következõ fontosabb pontokat és mozzanatokat akarom rögzíteni. A római világbirodalom kialakulása elõtt... (Élénk derültség és mozgás a hallgatóság körében.)
Elnök: Csendet kérek!
Szálasi:...két esemény alakította ki Európát és képezte alapját annak, hogy Európa jelenlegi felépítésében megmaradhatott: Marathón és Záma. Maratón Ázsiához akarta kapcsolni, a zámai csatában pedig eldõlt, hogy Afrikához kapcsolódjék. A római birodalom kialakulása után, érdekes, nemcsak katonai, hanem kultúrhatár is fejlõdött ki, az úgynevezett limes, és meg kell állapítani a történelmi tényt, hogy a limestõl délre és északra egészen különálló kultúrkörök alakultak ki, amelyeket még a magasabb európai kultúra sem tudott teljesen áthidalni. Ettõl délre a közösségek mindig az államhatalom

fennhatósága jegyében születtek meg, mindig, mint totális állam. Ettõl északra viszont a népi részt vették alapul a közösségek kialakítása szempontjából. Ez igen fontos, mert a dunai résznek különösen az a része, ahol a mi hazánk fekszik, ennek a két hatalmas nagy kultúrkörnek az ütközõ pontján feküdt és így történelmi szükségszerûségbõl már egy évezred elõtt kialakította azt, amire Európa csak most hosszú vajúdás után jön rá, mégpedig a politikai nemzet tényét.

Európa egész szociológiai felépítésében és az 1944-es idõket megelõzõ években határozottan felmutatta azt a tendenciát, hogy a hasonló, az élettárs és sorsazonosságban élõ népeket összefûzze egységbe. És elvitathatatlan, hogy ez a nagy integrálódási folyamat nem állott meg. Minden eszközzel efelé hajtják az eseményeket, a dolgok kifejlõdését, és éppen ezért felfogásom ebben a nagy és súlyos kérdésben az, hogy Európában létre kell jöjjön feltétlenül a germán politikai nemzet, északkeleten a szláv politikai nemzet, délnyugaton a román politikai nemzet és délkeleten tényleges és a lehatározottabb alakjában ki kell alakulnia annak a politikai nemzetnek, amelynek tényét már ezer évvel ezelõttrõl is megfigyelhettük. Én ezt a nemzetet, mint hungarista nemzetet állítottam be az ideológiába. (Mozgás és derültség a hallgatóság körében.)

De mert ez így van, mert a technika az õ nagy vívmányaival közel hozza az embereket egymáshoz, az emberek társadalmasítását szükségessé teszi, az egyes népek egymás közötti társadalmasítását is parancsolóvá teszi, éppen ezért a felfogásom, amelyet az ideológiában rögzítettem is, az, hogy az Európaközösség kialakítása parancsoló szükség.

Az Európaközösségben az Európát alkotó népek közös terv alapján fognak élni. Közös céljuk lesz, közös feladataik lesznek, és ezekbõl a közös feladatokból minden egyes népnek részfeladatot fog kelleni vállalnia, mégpedig adottságainak, hivatásának megfelelõen.

A lényeges azonban az, hogy a részfeladatok végrehajtásánál az a nép és az a Nemzet ezeket saját erejébõl hajtsa végre, minden gyámkodástól mentesen, tehát a saját parasztjával, a saját munkásával, a saját értelmiségével, a saját erõforrásaival, mert nincs szüksége arra egyetlen egy népnek sem Európában, hogy gyámkodást kelljen eltûrnie.

Mi lehet a gyakorlati célja ennek az Európaközösségnek? Itt csak nagy látószögbõl kell elindulnom. Nem lehet megállni most olyan látószögek mellett, amelyek legfeljebb Budapest határáig nyúlnak, vagy egy járás határáig, vagy az ország határáig, amikor mint mondottam, a technika minden eszköze rendelkezésre áll, hogy földgömb-viszonylatban tudjak ítéletet mondani. Miután közösségek fognak létrejönni, meggyõzõdésem az, hogy Európa, Ázsia, Afrika és Ausztrália földségeinek szerves összefûzése be kell következzék, mert ha nem következik be, ezek a véres vajúdások tovább fogják megrázni az egész földgömböt. Meg kell csinálni ennek a megszervezését, ennek a nagy földségnek a megszervezését, mert e nélkül nincs meg az a béke, amelyet a földgömb minden egyes népe már régen óhajt. Ebbe a nagy közösségbe kell, hogy beillesztõdjék Európa az õ közösségével, és ebbe kell természetesen Magyarországnak is beilleszkednie. És, hogy ez így van, bizonyítja legjobban, hogy már 1944 elõtt az összes vezetõ hatalmak részérõl ilyen gondolatok felmerültek, tehát egészen új értékelést kap mindaz, amit eddig a liberalizmus szabadságnak, önállóságnak, függetlenségnek nevezett. Az Európaközösségnek önállóságát, szabadságát, függetlenségét fog kelleni minden eszközzel megvédeni, és ezen belül adódik azután az egyes népek önállósága, szabadsága és függetlensége olyan határok között, amelyek a legteljesebben alátámasztják az Európaközösség megvédésének lehetõségeit.

Magyarország éppen a technika fejlõdése folytán a világhelyzet alakulása szempontjából kulcsterületté vált. A liberalizmusban ezt a nagy ütõeret csak támpontok védték, amelyek összekötötték ezt a négy földrészt és egy egységbe akarták hozni. Amióta azonban a motor megjelent és különösen a repülõgép megjelent, azóta a támpontok mint támpontok megszûntek, egyáltalában az akkumulációs folyamat megszûnt és területeket kellett és kell

biztosítani abból a szempontból, hogy e legfontosabb közlekedési fõütõér biztonsága megmaradjon és biztonságban tudjon funkcionálni. Éppen ezért a mi hazánk tényleg támterülete és feldolgozó területe ennek a fõütõérnek, mert hiszen úgy Gibraltár, mint Szuez, mint Áden szempontjából a legfontosabb helyen fekszik, s így kerültünk ténylegesen és igazán az eseményeknek a legsúlyosabb központjába, mert három világhatalom érdekelt a mi hazánk területében. Mindhárom világhatalom jogosultnak látja azt, hogy ezen a területen az õ akarata érvényesüljön, s ez az északkeleti világhatalom a nagy szláv törzs, az északnyugati világhatalom a nagy német törzs, és mint harmadik éppen a technikai nagy fejlõdés miatt kapcsolódott be: az angol néptörzs és világhatalom, amely elsõsorban van érdekelve ebben a támterületben. Igen, a mi hazánk pokol, vagy paradicsom lehet. És azt nekünk tudomásul kell vennünk, hogy a mi hazánk van a legsúlyosabb helyzetben az egész földkerekségen, mert bárhová is nézünk, ilyen nagy játéka a világot irányító erõknek egyik területen sem nyilvánul meg, mint éppen itt, a Duna szívterületén. Az itt hozandó döntések a magyar nép részérõl tehát mindenkor függvényei a világhatalmak részérõl már hozott döntéseknek. Mi ezt legfeljebb tudomásul vehetjük, vagy nem vesszük tudomásul. Ha tudomásul vesszük az egyik oldalt, akkor tudomásul kell vennünk, hogy a másik két oldal ezt nem fogja tudomásul venni. (Derültség és zaj a hallgatóság körében.)

Mi adódik ebbõl? Adódik ebbõl a Hungarizmusnak az a szükségessége, hogy a magyar népnek tényleg akkor lesz békéje, amikor e három világhatalomnak ténylegesen békéje lesz, de ameddig béke e három között nincs, akár van háborús fõbûnös, akár nincs, itt háborúk lesznek a három világhatalom között. Éppen ezért a Hungarizmus egész felépítésében apostolkodik, propagálja azt, hogy ezt a háromnégy világrészt tényleg össze kell hozni, mégpedig a három világhatalom összehangolt akaratából.

A mi hazánk, merem állítani, éppen azért, mert gondolom, hogy a történelmét ugyancsak ismerem valamiképpen, Európa legeurópaibb országa. Mindent Európának ad és mindent Európától kap. Az õ élettere, akárhogy is nevetünk ezen az új kifejezésen, a történelem folyamán igen érdekes határokat mutat, mégpedig nyugaton Rajna-Rhone, északon a Keleti-tenger, keleten a Dnyeper és délen a Konstantinápoly Róma vonala által határolt terület az, amelyre tud a mi népünk hatni, és amely a mi népünkre hat. Ez igen fontos megállapítás, mert egész történelme folyamán az õ történelmi múltja, az õ történelmi jelene mindig ezeken a területeken mozog.

Érdekes ezen a mi bensõ területünkön az, hogy Délkelet-Európa, amelynek vezetõ részét képezzük, a geopolitikai megépítésében rendkívül nagy egységet mutat, ellenben belsõ tartalma kimondottan népi törmelékhalmaz kiépítését mutatja. (Derültség és mozgás a hallgatóság soraiban.)

Európának kb. kereken 10 000 000 négyzetkilométernyi területén megközelítõen 25 népszemélyiség él, és ebbõl a 10 000 000 négyzetkilométerbõl Délkelet-Európában 1 000 000 négyzetkilométeren ebbõl a 25-bõl 10 történelmi népszemélyiség él. A Hungarizmusnak tehát elsõsorban az volt a feladata, hogy ezeket a népszemélyiségeket hozza közel egymáshoz, mert azt mondotta, ami sikerült vagy 10 népszemélyiséggel 1 000 000 négyzetkilométeren, annak sikerülnie kell, akár 10 000 000 négyzetkilométeren 25 népszemélyiséggel is, mert hiszen nem minõségi különbség van, hanem csupán mennyiségi és szervezésszaki megoldás. Meggyõzõdésem az, hogy a szükséges Európa-közösségnek megépítése azon a kérdésen áll vagy bukik, hogy sikerül-e az egyes népszemélyiségeket összehangolni, és az életüket egymás mellé beállítani és nem egymás ellen.

Ezek voltak azok az alapelvek, amelyeknek segítségével megkonstruáltam az eszmerendet, a Hungarizmust. Ezek azok az alapelvek, amelyeket hittel és meggyõzõdéssel tudatosítottam nemzetem minden egyes rétegében egy évtizeden keresztül. Ebbõl az ismertetett helyzetbõl adódott a háború folyamán a mi hazánk számára a konkrét kép. Itt

nálunk, az országban három fõirány volt, az egyik, amely a magyar nép és Nemzet sorsát Északkelet felé akarta biztosítani, a másik, amely Északnyugat felé akarta biztosítani, a harmadik, amely Nyugat felé akarta biztosítani. Mind a három meggyõzõdésbõl cselekedett. Mind a három meg volt gyõzõdve arról, hogy az õ elhatározása az igaz, hogy az fog hasznot jelenteni nemzete számára. Egyetlen egy irányzat volt, amely nem meggyõzõdésbõl cselekedett, és az egyedüli irányzat volt, amely konjunktúrából mindig vagy az egyikhez, vagy a másikhoz kapcsolódott és csatlakozott aszerint, hogy a fegyverek az egyes harcmezõkön hogy és mint döntötték el a csata sorsát. Talán azt mondhatnám, hogy ez az irányzat, ha Harkov német kézre került, akkor egészen odavolt a németek dicsõítésétõl és a zsidók szidalmazásától, és ha Harkov a Vörös Hadsereg kezébe került, akkor ez a konjunkturális irányzat a másik végletbe csapott át. Meggyõzõdésbõl három irányzat harcolt, mint mondottam, az egyik a Szovjet felé, a másik Németország felé, a harmadik pedig Anglia felé. De mind a három kivétel nélkül és ezt meg kell állapítani a nemzet javát akarta. Nem tételezhetõ fel, hogy bármelyik is csupán azt akarta volna, hogy erre ráfizessen a nemzet. Ebben az idõben a háború tudott céljait a következõkben lehet összefoglalni: a hármas-hatalmak részérõl új földgömbrendezés, aztán a német, japán és itáliai nép számára megfelelõ élettér biztosítása, és mint harmadik nagy cél, a régi világrend felszámolása. Ebben a nagy háborús célkitûzésben azonban ellentétek voltak tapasztalhatók a német és a japáni felfogás között. A német felfogás ugyanis az egész angol világbirodalmat, úgy ahogy volt, összes koronagyarmataival, gyarmataival és domíniumaival át akarta hozni a nagy germán közösségbe, minden területi veszteség nélkül, a japáni felfogás viszont oda tendált, hogy az õ életterüket csak abban az esetben tudják megépíteni, és úgy kialakítani, ahogyan az a japáni nép szempontjából szükséges, ha az angol világbirodalom megszûnik. Ez a két felfogás egymással szembeállt, ezt igyekeztek áthidalni. A háború tudott célja a Szovjet részérõl ahogy elõttem ismeretes volt 1944 elõtt, Moszkva célja, a szovjet cél az volt: elõször a nemzetiszocializmus felszámolása és másodszor a világszovjet megépítése. Az összes háborús célok között itt tûnik ki amint rögzítettem is az a tudat, hogy a technika olyan kicsivé tette földgömbünket, hogy itt egy közös megszervezés elõl nem lehet kitérni. Az Egyesült Államok részérõl a tudott háborús cél volt: ugyancsak a nemzetiszocializmus felszámolása, a világdemokrácia kialakítása és földgömbfelosztás a Szovjet és az USA között. Ebbe a célkitûzésbe akart közbeékelõdni a német propaganda, mondván azt, hogy igen, a Szovjet és az Egyesült Államok segítenek Anglián, de csak addig, ameddig a német olasz japáni hármasszövetség kezébõl ki nem ütötték a fegyvert, utána a földgömböt két érdekterületre akarják felosztani és ennek a felosztásnak természetesen helyt kell adnia az angol világfogalomnak is. Anglia részérõl a tudott háborús cél ugyancsak a nemzetiszocializmus felszámolása és mint második cél a népek szabad fejlõdésének biztosítása. Ezekbõl a célkitûzésekbõl látható már, hogy milyen érdekes differenciálódások vannak, és hogy milyen érdekesen szemlélte minden egyes háborús fél a világ fejlõdését és az emberiség haladását. A Hungarizmus szempontjából pedig a célt beállítottuk a hungarista magyar birodalomnak a tényével, mint minimális célt. Európában ezután a háború után egy következõ háborúnak már nem szabad kitörni. Mint harmadik cél volt a nacionalista és szocialista Európaközösség. Ezek voltak a tudott háborús célok.

Amikor a háború Németország és a Szovjet között kitört, a Hungarizmus egész mozgalmával ezt a tényt határozott megdöbbenéssel vette tudomásul, egyszerûen azért, mert úgy vélte, hogy 1939. augusztus végével nemcsak egy egyszerû szerzõdést írnak alá Moszkvában, hanem megnyílik a földgömbrendezésnek nagy történelmi lehetõsége is. Távol állt tõlünk az, hogy e mögött második szándékot lássunk. Annyira meg voltunk arról gyõzõdve, hogy a két rendszer, amely a közösségi elvet vallotta, ki tudja küszöbölni azokat az ellentéteket, amelyek a két fél között még fennállhatnak. Rögzítenem kell még azt is, hogy 1943. szeptember 1-vel az erkölcsi világrendnek legfelsõbb köre és

képviselõje, a római pápa is hallatta hangját, mégpedig az alkalommal, hogy a világháború kitörésének napján szózatot intézett a földkerekség népeihez. Ebben az õ szózatában ugyancsak egy célkitûzést látni, mégpedig egy rendkívül érdekeset. Az az érzésem, hogy ez egy olyan célkitûzés, amely felé az emberiség most halad fejlõdésében és amelyhez a hungarizmus az õ három nagy alaptényezõjével a legközelebb áll. Kijelentette, hogy a régi világ romokban hever, kijelentette, hogy új világ van kialakulóban, csak nem ismerjük még ennek az új világnak építõ fegyvereit. De rögzítette, hogy ennek az új világnak tudomásul fog kelleni vennie az építõkockákat, amelyek mindenkor meglesznek, bárhogy is változzon a világ sora. Ezek közül az építõkockák közül, mint legfontosabbakat, a következõket jegyeztem meg. Elõször a keresztény kultúrának építõkockája, azután a magántulajdon szentségének építõkockája, (Derültség a hallgatóság soraiban) azután a család szentségének építõkockája. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
Elnök: Csendet kérek!
Szálasi: És a szocializmusnak az építõkockája. Felfogásom szerint ez a nagy iránymutatás a leghatározottabban és a legteljesebben vetíti az emberiség minden egyes felelõs tényezõje elé azokat a feladatokat, amelyeket feltétlenül meg kell oldani, ha azt akarják, hogy tényleg népbéke legyen, és ha azt akarják, hogy tényleg béke legyen az emberben is. Felfogásom a célok ismertetése után abban jegecesedett ki, hogy világnézeti háború van, amely után egészen új társadalmi rend fog bekövetkezni, tehát a régi társadalmi rend vagy rendek vagy rendszerek, amelyeket a liberalizmus épített meg, ezek tényleg mind meg fognak semmisülni, mint ahogy a liberalizmus társadalmi rendjének gyakorlati megvalósításánál az abszolutizmus megsemmisült, mint ahogy a bolsevizmus társadalmi rendjének megépítésénél a cárizmus semmisült meg, és mint ahogy eddig és ezután is minden egyes új társadalmi rend megépítése alkalmából a régi teljesen megsemmisül. A célok rögzítése után meg kellett állapítanom azt:
az 1944 elõtti idõkben újra hangsúlyozom, hogy ebben a háborúban a legnehezebb helyzetben két ország és két nemzet van, az egyik oldalon Magyarország és a Magyar nemzet, a másik oldalon Anglia és az angol nemzet. Ez volt az a kép, amely bennem rögzítõdött, ez volt az a nagy vezérfonal, amely minden egyes beszédemet végigkísérte, annak gerincét képezte és minden cselekedetemet meghatározta.
Rögzíteni kívánom azt a felfogásomat is, hogy ezért a háborúért felelõsségre vonni személyeket nem lehet. (Derültség a hallgatóság soraiban.) Ez a háború feltétlenül és okvetlenül kitört volna akkor is, ha történetesen sem Sztálin, sem Churchill, sem Roosevelt, sem Hitler, sem Mussolini nincsenek a világon. Ez a háború szükséges volt, egyszerûen azért, mert egy régi társadalmi rendszer elavult, idõszerûtlenné vált, és mint idegen test megmaradt a népek életében, amelyet valami erõszakos úton el kellett távolítani. Ha ez a világháború nem tör ki, meggyõzõdésem szerint Európa-forradalomban volnánk, mert vagy így vagy úgy, az idejétmúlt társadalmi rendszereket el kell takarítani. Az eltakarítás vagy a háborúnak, vagy egy forradalomnak a feladata, de elmaradni nem maradhat el, nem is maradt el a múltban, és a jövõben sem fog elmaradni, mert ez így van, és mert szükséget jelent. Éppen ezért az a nézetem és meg vagyok arról gyõzõdve, hogy észokoknál fogva mást nem is lehet vallani, hogy ezért a háborúért személyeket felelõssé tenni nem lehet. Ugyancsak felfogásom az, hogy a háborúban akkor ontunk hiábavaló vért, ha az a háború a célját nem éri el. 1914-18-ban tényleg hiába ontottuk a vért, mert hiszen utána jött ez a háború, hogy az 1914-18-ban elintézetlenül hagyott kérdéseket megoldásra vigye. Ebben a háborúban nem hiába ömlött a vér: minden kérdést félreérthetetlenül tisztázott és elsõsorban tisztázta azt, hogy az emberiségnek milyen útra kell lépnie, hogy tényleg megszerkeszthesse és megépíthesse a földgömb békéjét. Ha ezt ezután a háború után sem tudják elérni, akkor tényleg megállapítható, hogy vannak erõk, amelyek nem akarják, hogy béke legyen ezen a földön. De csak most, hogy minden így tisztázódott, választóvíz volt ez a háború, kinyitotta az emberek szemét, megnyitotta a lelkét, kinyitotta

agyát, és nem kell mást csinálni, mint a látott igazságokat tényleg az emberiség szolgálatába állítani.
Ebbõl a háborúból éppen az említett és kialakított gondolatmenet alapján Magyarország semmiképpen sem maradhatott ki. Benne volt a népek összeütközésének teljében, központjában. Vagy itt, vagy ott, feltétlenül be kellett állnia. Én természetesnek vettem azt, és ma is vallom, hogy odaálltunk be, és hittel és meggyõzõdéssel azt az oldalt hirdettük, amely oldal a mi szempontunkból a haladást és a fejlõdést jelentette, és amely oldal a legközelebb állott a mi világnézetünkhöz. De megértem azt is, hogy viszont egy másik oldal az õ világnézeti felfogásából kiindulva egy bolsevista megoldást akar Magyarország számára. De éppen úgy annak az oldalnak is meg kell látnia azt, hogy mi ideológiánkon keresztül csak ezt az utat választhattuk. Tehát rögzíteni kívánnám azt, hogy mi Németországgal nem azért mentünk, mert a német néppel akartunk menni, hanem azért, mert a német népben olyan világnézetet láttunk és véltünk felismerni, amely a legközelebb feküdt a mi felfogásunkhoz. Amikor a németszovjet háború kitört, véleményünk az volt, és az volt az érzésünk is, hogy Anglia teljesen visszavonul Délkelet-Európából. Érdektelenséget mutatott, és határozott érzésünk az volt, hogy tervük szerint ebben az ütközõ területben a német és orosz erõk összecsapását várják, és várják az összecsapás utáni nagy legyengülését a két nagyhatalomnak. Ennek a segítségével akarják azután õk beállítani újra Délkelet-Európában kezdeményezõ akaratukat. Amikor a magyar nemzetet hitemmel és meggyõzõdésemmel, a Hungarizmus segítségével északnyugat felé igyekeztem beállítani, ennek indító oka még az is volt, hogy a közelmúlt történéseibõl a magyar népben olyan lélektani helyzet alakult ki, amely egy kelet felé való beállítást kizárttá tett. Ez a lélektani helyzet elõször is 1848/49-bõl adódott, másodszor pedig azokból a tényekbõl, amelyek 1918/19-ben Magyarországban lezajlottak. Ezek a tények voltak azok, amelyek a magyar nemzetnek húsába vágtak és lelkét, gondolkodási módját a legteljesebben befolyásolták. Bepillantást magába a bolsevizmusba nem tudtunk szerezni, egyszerûen azért, mert tudomásunk szerint a Szovjet maga is körülvette magát egy láthatatlan fallal, amely mögé nem volt meg a bepillantás lehetõsége. Azonkívül az ellene megnyilvánuló propaganda ezt a falat még hatványozottabban magasabbra húzta és természetesen torzított. De torzítása dacára is az emberben az az érzés támadt, hogy a bolsevizmus egészen biztosan megfelel az orosz népnek, talán legteljesebb kiterjesztésében a szláv törzseknek, de a magyar nép szempontjából és a Délkelet-Európában élõ többi népek szempontjából népidegen maradt, nem építhetõ és semmiképpen sem gyúrható ezeknek a népeknek gyakorlati életébe. Ez a belsõ lélektani helyzet mindinkább kiélezõdött és élesebb lett, amikor az 1939-es események után közös magyar-szovjet határ állott be északkeleten.
A vád ellenem, elsõ részében az, hogy idegen hatalomnak titkot adtam át. Meggyõzõdésem változatlanul ma is, hogy Németország nem volt idegen hatalom. (Derültség a hallgatóság soraiban.) Meggyõzõdésem ma is változatlanul az, hogy Németország nem volt ellenséges hatalom, és meggyõzõdésem változatlanul az, hogy szövetséges volt, amely szövetséges hosszú éveken keresztül építette be a mindenkori magyar kormányok tudtával és beleegyezésével, a nemzetközi szerzõdésekben biztosítottan politikai, gazdasági és társadalmi exponenseit. De a legszorosabb katonai együttmûködés is volt. Hogy másra ne mutassak rá, a magyar és a német vezérkar mindenkor, már az elsõ világháború utáni idõktõl kezdõdõen a legszorosabban híranyagcserében állott. Rámutatok arra is, hogy megismerték a magyar és a német vezérkarban és bíráskodásban a magyar vagy a német érdekeket sértõ titoktartás elleni bûntetteket.
Tehát, amikor érintkeztem a németek közül bárkivel, akár hivatalos, akar nem hivatalos személyiséggel, tettem ezt abban a tudatban, hogy határozottan és kimondottan szövetségesekrõl van szó, akiket mindenkor hivatalosan is tájékoztattak a hivatalos

magyar körök az eseményekrõl, és tettem ezt mindig oly formák közt, amelyek sohasem lépték túl azokat a határokat és kereteket, amelyek a szövetségesek közti viszonyt meghatározzák.
A kormányzói szándék titok egyáltalában nem volt, õ ezt a szándékát titokként egyáltalában nem is akarta kezelni, hiszen kijelentette tanácsadóinak, hogy õ nem akar a szövetségessel szemben árulást elkövetni. Magas rangú személyek kihallgatása alkalmából kijelentette a kormányzó, hogy a magyar történelem eddig nem ismert oly magyar államfõt, aki a szövetségesét elárulta volna, és õ nem akar az elsõ államfõ lenni, aki ezt a történelmi tényt magatartásával megcáfolná. Részérõl tehát, igenis elhatározásaiban megnyilvánult az a helyes felfogás, hogy közölni kell minden elhatározást, ami a szövetségközi viszonyt illeti, a megfelelõ tényezõkkel.
De fel kell hívnom a figyelmet arra is, hogy ennek a vádpontnak a lényegét kimerítõ titok megsértését nem követhettük el, mert hiszen már elõttünk is tudták az illetõ tényezõk, és azon kívül mindenki tudta 1943 eleje óta, hogy megváltozott a harctéri helyzet. És Moszkva, London, Washington részérõl állott be a katonai kezdeményezés, a német vezetés hadászatilag idõnyerésért harcolt. Ez letagadhatatlan. Ezt az idõnyerésért folytatott hadászati harcot pedig, szerintem, nem lehet emberrel, testtel folytatni, mert hiszen akkor tönkreteszik, hanem területtel kell lefolytatni. Terület pedig volt elegendõ, amit fel lehetett adni, és ahol ezeket a nagy harcokat hadászatilag az idõnyerésért le lehetett folytatni. Éppen azért engem ez nem is befolyásolt semmilyen szempontból, mert hiszen ez tudott hadászati alaptörvény, és ezt a hitemet és meggyõzõdésemet adtam tovább a nemzet legszélesebb rétegeinek is. Ezt a harcot idõnyerésért pedig azért folytatta, ahogy késõbb az 1944. decemberi látogatásom alkalmával megerõsítést nyert ez a felfogásom, hogy közben egész hadseregét átszervezhesse, átfegyverezhesse, az új fegyvereket legyárthassa, és így minõségi szempontból újra az ellenség fölé tudjon jutni.
Viszont a túloldal, az ellenség oldala ezt nagyon jól tudta és mindent elkövetett abból a szempontból, hogy ebben a nagy célkitûzésében kudarc érje a német hadvezetõséget. Tehát diplomáciai úton is mindent elkövetett, hogy szövetségeseibõl kitörje azokat, akik tényleg ezt az álló, morzsoló harcot az idõért nem bírják. És itt meg kell adni, amit már akkor is megállapítottunk, hogy az idõpont megválasztása természetesen igen szerencsés és ügyes volt, hogy éppen a hadászati visszavonulás idejében lett aktív a túloldal diplomáciája és követett el mindent, hogy gyakorlati tényeket elébe tárva a németek szövetségeseinek, õket meggyõzze a háború kilátástalanságáról.
A kérdés, a gyõzelem kérdése tehát a kés élén volt. Mindegyik fél, úgy az egyik, mint a másik oldalon mindent elkövetett, hogy nagy célját elérhesse. Most azon volt London és Washington, hogy összeroppanjon Németország, mielõtt az új fegyverkezést végre tudja hajtani, és Németország pedig azon volt, hogy meg tudja tartani hadászati elõnyeit úgy, hogy végre tudja hajtani új szervezését és a kiürítést meg tudja csinálni.
Bennem határozottan a biztos gyõzelem tudata volt. Ezt a tudatot adtam át, amint már mondtam, nemzetünk minden társadalmi rétegének, és hogy ez mire alapozódott, csak egy pár dologra szeretnék rámutatni.
Határozott tudomásunk volt az új repülõgépekrõl és az új robbanóanyagról. A semleges és akkor ellenséges katonai szakirodalom ezekrõl a kérdésekrõl hosszú és beható cikkeket írt, még pedig nem oly cikkeket, amelyekbõl következtetni lehetett volna, hogy ezek az új fegyverek nem lennének meg. A hivatalos német kijelentések, amelyek hivatalos személyek szájából történtek, még inkább alátámasztották ezt. A kiadott rendeletek Németországban, hogy az új fegyverekrõl beszélni tilos, a szigorú tilalom, amely hazaárulás bûntettével sújtotta azokat, akik csak megérintették ezt a kérdést, mind arra engedtek következtetni, hogy igenis, itt komoly, nagy átszervezésrõl volt szó.
De a leghatározottabban befolyásolt bennünket mindaz, amit angol államférfiak jelentettek ki a háború folytatását illetõleg. Az angol nép megpróbáltatásait illetõen kijelentették,

hogy a háborút idõre kell befejezni az angol népnek, mert ha nem teszi meg, úgy az angol népre oly sötét napok jönnek, amelyek eddig történelmében ismeretlenek voltak. Ezen kívül a hivatalos kijelentések, amelyek Hitler szájából magából hangzottak el, az õ kijelentése a tisztavatáson, ahol megmondta, hogy súlyos a helyzet, de viszont meg van arról gyõzõdve, hogy ezt a krízist a német nép szívóssága le fogja gyõzni, és utána pedig el fog következni a háború utolsó 14 napja, amelyikben az új fegyvereket beveti, és amelyek 14 nap után biztosan német gyõzelemmel fognak végzõdni. Még úgy fejezte be beszédét, hogy az Úristent csak arra kéri, hogy a háborúnak ezért az utolsó 14 napjáért neki megbocsásson. (Zaj és mozgás a hallgatóság körében.) Ugyancsak hivatalos német körök 1944. október 15-e elõtti idõrõl van szó, így Veesenmayer is, nekem kijelentették, hogy igen, meg van az a fegyver, amely négyzetkilométereket porrá és hamuvá tesz. Ugyancsak Mussolini kijelentései is erre vonatkoztak.

Tehát emberileg véve minden alapja, gyakorlati és ténybeli alapja meg volt annak, hogy a legteljesebb hittel és meggyõzõdéssel álljak Németország mellett, amint mondtam, nem azért, mert Németország, hanem mert véleményem szerint az új világnézetet hordta magában.

Mindent elkövettem természetesen, hogy magyar nemzetünknek ez a hite és meggyõzõdése egységes legyen, és minden lépést is megtettem azért, hogy ezt az egységet alátámasszam azzal, hogy a Nemzet és az államfõ közös akaratából történjék a nemzetnek teljesebb beállása az új világnézetbe.

Tapasztalnom kellett azonban, hogy az a csoport, amelyet, mint negyedik csoportot jelöltem meg, és amely végig konjunktúrázott minden más alapvetõ csoportot, ugyancsak konjunktúrájában oly elhatározásra jutott, hogy minden körülmények közt rendelkezésére áll annak a diplomáciai offenzívának és kezdeményezésnek, amelyik a volt ellenség diplomáciája részérõl megindult. Ankarától egészen Bécsig akarta, és ahogy sikerült is, szakította fel ez a diplomáciai kezdeményezés a déli katonai arcvonalat. Amikor ez tudomásomra jutott, és mikor tudomásomra jutott az, hogy ezt puccsszerûen akarja a kormányzó megcsinálni, mert másképp nem is csinálhatja meg a Nemzet ellenállása miatt, akkor történt bennem az az elhatározás, hogy miután legteljesebben meg voltam gyõzõdve a német gyõzelemrõl és legteljesebben meg voltam gyõzõdve arról, hogy magyar nemzetünk lélektanilag a legteljesebben mellettem áll, minden körülmények közt a magyar nemzet érdekében állónak fogom tartani, ha ezt a puccskísérletet elhárítom nemzetünk életébõl. A lényeges csak az volt számomra, hogy a belsõ megrázkódtatást minél kisebbre szorítsam. Ebben az elhatározásomban azonban egy súlyos új pozitívummal kellett szembenéznem, amely azután a végén azt a látszatot idézte elõ, mintha a hungarista mozgalom egy idegen hatalmat kényszerített volna arra, hogy a mi országunk belügyeibe beavatkozzék.

Az 1940-es hihetetlen nagy sikerek után Németországban egy imperialista szárny alakult ki, amely egész Európát az imperializmus alapján akarja megszervezni, és jelszavának talán az állítható be, hogy a Német Birodalom határa ott végzõdik, ameddig a német katona szuronya ér Ezzel a német imperialista csoporttal a legsúlyosabb összeütközései voltak a Hungarizmusnak elvi ellentétek miatt, és azonkívül, mert kimondottan és határozottan a Magyar nemzet önállóságát, szabadságát és függetlenségét tartottuk szem elõtt, hiszen a magyar népben mi Délkelet-Európa vezetõnépét láttuk, amelyik köré népi szervezés segítségével az összes többi népek csoportosulni tudnak. Tehát már ebbõl kifolyólag is a legélesebben állítottuk be a szuverenitás kérdését, ami természetesen azon az oldalon igen nagy ellenzékre talált. Ez az imperialista csoport akarta az ügyeket itt a német hadsereg eszközeivel tisztázni.

Nem akarok kitérni arra, hogy mit jelentett volna ez a tisztázása a dolgoknak. Csak egyet akarok leszögezni. Itt megkérdeztek mindenkit, hogy mennyiben befolyásolhatta volna az a német csapatokat, ha a magyar csapatok ellenállnak, és a Vörös Hadsereggel egyetemben

mennek a németek ellen, hogy meddig tarthatott volna akkor Magyarországnak további megszállása? Elhangzottak itt egy hónaptól pár hétig szóló vélemények. Az én véleményem más, legalább annyi ideig tartott volna, mint ahogy így tartott. Miért? Ahogy a fõtárgyaláson megtudtuk, 25 hadosztályt adott egymásután a német hadvezetés ebben a helyzetben, hogy a magyar nemzet a szövetségi hûség mellett döntött. Ha nem így döntött volna, akkor nem egymás után adta volna ezt a 25 hadosztályt, amely épp úgy rendelkezésre állt, akárhogy is van a helyzet Magyarországon, ha együtt megyünk vele, vagy ha kiszakadunk, hanem ezt a 25 hadosztályt egyszerre hozta volna ide. Meg vagyok gyõzõdve, hogy legkevesebb ugyanannyi ideig tartott volna, de sokkal szörnyûbb következményekkel. (Mozgás és zaj a hallgatóság körében.)
Itt a magyar nemzet és vezetõsége újból hangsúlyozni kívánom, hogy 1944. október 15-e elõtti szemmel nézem a dolgokat tényleg sorsdöntõ elhatározás elõtt állt. Választania kellett, hogy Kelet felé megye vagy Nyugat felé. Az én döntésem és elhatározásom a kifejtettek alapján nem lehetett más, mint amit most meghallottak az urak, mint az, hogy ki kell tartani, mert harc folyik idõnyerésért, a drága idõért, és aki megnyeri ezt az idõt, az megnyerte a háborút is. (Zaj és mozgás a hallgatóság körében.)
Minden körülmények között azonban arra kellett törekednem, hogy a magyar önállóságban, szabadságban és függetlenségben egy pillanatig se legyen olyan jogfolytonossági vagy tényleges hézag, amely lehetõvé teszi, hogy akár jó barát, akár ellenség ezt szétfeszítve a magyar nép hivatását és feladatát Délkelet-Európában kétségessé tegye. Minden erõvel oda hatottam, hogy teljesen passzív magatartásra kényszerítsem a németeket és csak azt kértem mindig tõlük, hogy legfelsõbb döntést hozzanak nekem az õ szempontjukból, amely lehetõvé tegye, hogy mi szabad háttal bontakoztathassuk ki a nagy kérdést. A Vasgárda sorsa lebegett mindig szemem elõtt. Nem akartam a mozgalmat kitenni annak, hogy amikor a nemzet életében legsúlyosabb lépését és feladatát hajtja végre, akkor az a sors érje, ami érte a Vasgárdát, hogy a németek voltak Romániában azok, akik lefegyverezték és vezetõ férfiait elhurcolták.
Ez volt az alapja minden ténykedésemnek. Más alapja nem volt. Nem is lenne értelme, hogy más alapot adjak döntéseimnek, mert a legteljesebb ellenkezésbe jutnék azzal az ideológiával, amelyhez hogy a vád egyik képviselõjének kifejezésével éljek konokul ragaszkodom. Igen, konokul ragaszkodom, mert annyira átérzem ennek az ideológiának igazságát, és annyira tudom, hogy csakis egyedül ennek megvalósítása jelenti a magyar nép szempontjából az õ szép, igaz és jó jövõjét. Ez az én meggyõzõdésem. Hogy én ezt meggyõzõdéssel vallom, az nem bûn. Hogy meggyõzõdéssel csak ennek tudok élni, az nem lehet bûn, mert ha valaki szépet, jót és igazat akar nemzete számára, az nem lehet bûn. Lehet ügyetlenül végrehajtani, de bûn sohasem lehet.
A németek részérõl végeredményben úgy rögzítették az álláspontot, hogy kimondottan szabad kezet engednek nekünk, de õk a német érdekek védelme szempontjából a megfelelõ lépéseket meg fogják tenni. Ezt viszont én az én szempontomból semmiképp sem kifogásolhattam, mert utóvégre nincs az az ostoba szövetséges a világon, aki ha tudja, hogy a szövetséges társ milyen lépésre szánta el magát, ennek a lépésnek végrehajtását tétlenül nézni fogja. Mert, ha tétlenül nézi, akkor megérdemli, hogy ezt csinálják vele.
Ezekben a nehéz elhatározásokban azt a képet nyertem, hogy a németek minden körülmények közt dûlõre fogják vinni a dolgot. Én is éppen nemzetünk szolgálatában és érdekében dûlõre akartam vinni a dolgot. Ezt nem is tagadom. Kimondottan, ahogy a fõtárgyaláson sem tagadtam, nemzetünk érdekében állónak tartottam, hogy a kormányzó vagy bárki más részérõl történõ puccskísérlettel szemben a leghatározottabban állást fogok foglalni.
Meg voltam azonban arról határozottan gyõzõdve, hogy a kormányzói puccs ellen magyar nemzetünk elutasító álláspontot fog elfoglalni, ami be is következett. (Ellentmondások a hallgatóság körében.) Ezt nem azért mondom, hogy egy alátámasztását konstruáljam meg

cselekedetemnek, hanem gyakorlati meggyõzõdésbõl mondom.
Országjárást végeztem 1944 nyarán is és akkor meggyõzõdtem arról, hogy a Magyar nemzet legszélesebb rétegeiben milyen nagy hittel, bizalommal és szeretettel veszi körül mindazt, ami Hungarizmus (Derültség a hallgatóság körében.) és mindazt, amit mi ennek a világnézetnek keretében cselekszünk. Ez letagadhatatlan. Akik akkoriban a Dunántúlon voltak, különösen délnyugati peremterületén, maguk szemtanúi lehettek annak az ezres és tízezres tömegnek, amely minden egyes alkalommal országjárásomat kísérte.
A tényekkel, illetve az eseményekkel magukkal nem akarok foglalkozni, csak a fontosabb mozzanatokkal, mert ezek a fõtárgyalás alkalmával pro és kontra eléggé megbeszélés anyagát képezték, azonkívül a végén úgy is rá fogok térni, hogy mi tudja eldönteni az igazságot. (Derültség.)
Az egyik érdekes mozzanata ennek az eseménysorozatnak a kormányzó érthetetlen magatartása, hogy elõször egészen ellenségesen viselkedik a németekkel szemben, azután érthetetlen módon a németektõl menedéket és védelmet kér. Ez ellentét, amelynek azonban magyarázatát lehet adni.
Elõször is magyarázatát lehet adni azzal, hogy nem éppen úgy történt, ahogy azt itt a tanúk vallották, mert ahány tanú, annyiféleképp módosította, variálta az eseményeket. Az egyik tanú háromszor is ellentmondott önmagának, és az a 45 tanú is mindig ellentétesen következtetett, úgy, hogy itt a tanácselnök úrnak kellett ezeket az ellentéteket kiegyenlíteni. Tény és való, hogy akkoriban ez a csoport maga sem tudta, hogy mit akar; és éppen ezért ellentétekben volt a tényekkel és ellentétekbe keveredett egymással.
Az én felfogásom szerint a kormányzó azért kért és kapott védelmet a németektõl, mert elõször félt a nemzettõl.
Már 1944. október 15-én a délután folyamán a miniszterelnöke jelenti neki, hogy mindenki elment tõle és elszakadt tõle, tehát látja, hogy egészen egyedül maradt a testõrszázadával, máskülönben mindenki ott hagyta. Félt a nemzetétõl azért is, mert olyan furcsa ellentétbe került önmagával az az ember, aki 1919-ben az ellenforradalom vezetõjeként a bolsevizmus ellen foglalt állást, hogy most 1944-ben az elsõ kezdeményezõ lépést teszi afelé a bolsevizmus felé, amelytõl az egész magyar nemzet retteg.
Másodszor azért helyezte magát német védelem alá, mert úgy gondolkozhatott: ha a németek elvesztik a háborút és én német védelem alatt vagyok, akkor az angolszászok kezébe kerülõk és nem a Szovjet kezébe, akinek velem elszámolni valója van. Maga ez a tény is mint kényszerkörülmény jön nála tekintetbe. Ez volt az a kényszer, ami õt arra a lépésre késztette, hogy puccsszerûen tegyen eleget az ellenséges diplomácia követelésének, mert ha ez a tény mint kényszer nem lett volna, akkor õ ezt a lépést nem teszi meg.
De azon kívül nagyon jól tudhatta azt is, hogy 1919-tõl 1923-ig olyan cselekménysorozatnak volt õ a megindítója, amely a legcsúnyább emléket hagyta vissza vagy a Nemzet egészében vagy a Nemzet egy részében, amelyért neki ugyancsak felelnie kellett volna. És végeredményben õ nagyon jól tudhatta azt, hogyha a németek meg is nyerik a háborút, õ ezen a helyén a nemzet akaratából többé nem lenne.
Mindebbõl kitûnik az, hogy egyáltalán nem szövetkeztem a németekkel Horthy ellen vagy a Magyar nemzet ellen, nem kényszeríttettem õket, mert ez a kényszerlépés bekövetkezett volna akkor is, ha én a hatalom átvétele érdekében egy lépést sem teszek.
Már azért sem volt szükség arra, hogy bármilyen idegen segítséget igénybe vegyek, mert hiszen a fõtárgyalás alatt az összes tanúk vallották az egész hadsereg, annak különösen a vezérkara és a rendõrség, csendõrség teljes egészében a mi kezünkben volt. Akkor miért kellett volna nekünk még segítség is hozzá, ha csak nem abból a szempontból, amit mondottam, hogy bennünket tényleg a Vasgárda sorsára ne juttassanak.
Mert az, amit itt a tanúk elmondottak, ugyancsak ebbõl a szempontból beépített és meggondolt szervezkedés volt, az úgynevezett puccs, amelyhez azonban az itt velem

együtt lévõ vádlott-társaknak semmi közük nem volt.
És itt újra ki akarom jelenteni a Tanácselnök Úrnak és minden egyes népbíró úrnak, vegyék tudomásul azt, hogy itt nem polgári szervezkedésrõl volt szó, ahol mindenki a zöld asztal mellett csacsog és fecseg. (Derültség a hallgatóság körében.) Itt népi mozgalomról volt szó, egy komoly, nagy mozgalomról, amely éppen úgy, mint a földkerekség bármelyik más mozgalma, minden eshetõségre beállította a szervezeteit és amely tényleg tartani tudta a száját.
Pol. ügyész: Még hazaárulásra is beállították! (Úgy van! Úgy van! A hallgatóság soraiban.)
Elnök: Csendet kérek!
Szálasi: A történelem folyamán minden ilyen nagy társadalmat átalakító mozgalomnak két nagy megnyilvánulási formája volt és lesz a jövõben is: egy nyílt, amelyet a párt jelent és egy titkos szervezete. Ez nem tagadható el. Ez így van jól, és így van rendjén. A legnagyobb társadalmi mozgalom, Krisztus mozgalma a maga évszázados mozgalmi beállítottságával vértanúkat mutat fel künn, és amellett a katakombákban szervezkedik tovább. Vagy vegyük a liberalizmust: pártokkal állítja be az õ akaratát, világnézeti nagy célkitûzéseit, de van egy titkos férfiszövetsége, a szabadkõmûvesség, amely mozgatja. Tehát igenis, minden egyes párt, minden egyes világnézet, minden egyes ideológia ezen a két síkon mozog, és éppen azért egyáltalán nem furcsa az, hogy sem Lakatos úr, sem Vörös János úr, sem a többi urak nem tudtak arról, hogy itt mi folyik. És rossz is lett volna, ha tudják. (Derültség a hallgatóság soraiban.) Õk maguk is titokban akarták tartani ezt a nagy elképzelésüket, de polgári titokban. Beszéltek róla, családi tanácsokat tartottak, és természetes, hogy a családi tanácsok mellett mindig van egy fül, amely meghallja ugyanazt, amit a családi tanácsokban beszélnek.
Ezt a nagy beállítást én soha nem tagadtam, és ez a nagy beállítás szükséges is volt, hogy a nagy elvi elgondolások szempontjából a gyakorlati életbe ültethesse át mindazt, ami szükséges volt nemzetünk szolgálatában.
Csak rá akarok mutatni azokra a hihetetlen nagy ellentétekre, amelyek az egyes tanúvallomások között fennállnak. Nem akarom részletezni, mert még friss emlékezetben vannak, de hogy fennállanak ezek az ellentétek még most is, az egészen biztos. És éppen azért, mert ezek a hatalmas ellentétek megvannak, kértem én és tartom fenn azt a kérésemet, hogy ennek az ügynek megnyugtató tisztázása szempontjából Horthy Miklós urat itt tanúként ki kell hallgatni. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
A tényt akarom rögzíteni, hogy vádlott társaimtól múlt év májusa óta el vagyok választva. Õket is kihallgatták az amerikaiak, engem is kihallgattak a politikai rendõrségen, mindenhol és amikor a fõtárgyaláson figyelmesen hallgattam a tanúvallomásokat, mégis azt a képet tudtam magamban rögzíteni, hogy lényegükben a vallomások fedik azt, amit én itt most szintén elõadtam. Viszont a tanúvallomásokban is rettenetes ellentétek látszanak, rettenetes ellentétek vannak.
Én nem akarok rámutatni arra, hogy vannak egyes emberek, akik félnek és nem akarok arra rámutatni, hogy van egy bizonyos réteg, amely állandóan a félelem ideológiájában él. õ fél a bolsevizmustól, õ fél a Hungarizmustól, az õ alkotóeleme a félelem, és õneki csak az a lényeges, hogy úgy tudja önmagát beállítani, hogy emellett a félelem mellett mégis bátornak és igazságosnak lássék. Én nem lehetek tekintettel erre, nem is vagyok tekintettel, éppen ezért csak megállapítom, hogy amit ezek az urak itt kimondottak, az még az ellentétek dacára is mindazt alátámasztotta és alátámasztja, amit akkoriban mondottam és most mondok.
Nem akarok rátérni arra sem, hogy ezek közül az urak közül egyesek kik voltak és mik voltak 1944. augusztus 28-a elõtt. Távol áll tõlem. Mindenki lelkiismerete szerint cselekszik, és utóvégre abban a meggyõzõdésben is vagyok, hogy az igazság egészen biztosan napfényre fog kerülni, és nyugodt lelkiismerettel merem én az isteni

igazságszolgáltatást is vállalni. (Zaj a hallgatóság soraiban.)
Megfigyeltem, hogy a tanúk vallomása során a kormányzó október 15-én déltõl október 16-án délután 5 óráig, tehát kereken két nap alatt tízszer változtatta meg gyökeresen ellentétesen a véleményét, négyszer pedig bizonytalankodott. Ez tény. A fõtárgyalás anyagából ezt a statisztikát bátorkodtam rögzíteni. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
Az egész kérdés, úgy ahogyan elõttünk fekszik, a kormányzó cselekedetével és kezdeményezésével szerintem 1944. március 19-e elõtt kellett volna a parlament elé kerüljön, 1944. március 19e után a kormányzó részérõl mindenféle lépés csak a Nemzet vesztét okozhatta, mert 1944. március 19-tõl kezdõdõen a szövetséges, látva az ingadozó magatartást, minden egyes eszközt megragadott ahhoz, hogy nagy célkitûzése szempontjából itt Délkelet-Európában semmi meglepetés ne érhesse.
Hogy helyes volt az az álláspont a mi részünkrõl még akkoriban, hogy nem engedjük a dolgokat úgy alakulni, ahogyan a kormányzó akarja, az kitûnik abból is, hogy a Vörös Hadsereg vezetése nagy hibát követett volna el, ha Délkelet-Európának ezen a hadászati kulcsterületén a Vörös Hadsereg megállását határozza el csak azért, mert Horthy Miklós úr ezt kéri. Az én hadászati megítélésem és felfogásom szerint, amint a Vörös Hadsereg átküzdötte magát a Kárpátokig, nincs megállás számára, csak a Duna mentén, a Duna menti hadászati területen. Minden más megállás tényleg csak ahogyan kifejezésre juttatták nobilis gesztus, amely azonban szükség szerint én sem cselekedtem volna másként csak kéthárom napra terjedhetett. Teljesen igazuk volt hadászati szempontból: õk nem állhattak meg egy sima területen, nekik tényleg a következõ hadászati területig kellett elõremenniük minden eszközzel, akár van fegyverszünet, akár nincs fegyverszünet.
Október 16-án a gyõzelem legteljesebb és legbiztosabb tudatában vettem át a hatalmat. Nem volt semmi okom arra, hogy kételkedjem benne. (Derültség és zaj a hallgatóság soraiban.) Hadászati megítélés szempontjából a helyzet még nem volt olyan, hogy abból a helyzetbõl a nemet hadvezetés a kiutat ne találta volna meg. Mindazok a ténybeli adatok, amelyek eddig rendelkezésre állottak, még inkább megerõsítést nyertek, úgy hogy a legteljesebb lelkiismereti nyugalommal adhattam át meggyõzõdésemet és ebbéli hitemet a Nemzet minden rétegének. Minden egyes cselekedetem tehát oda irányult, hogy nemzetünkben ezt a feltétlen gyõzni akarást tudatosítsam, minden igyekezetem oda irányult, hogy a végsõ gyõzelem kivívása szempontjából minden eszközzel készen álljon a nemzet, mert meg voltam arról gyõzõdve, hogy legkésõbben egy félév múlva, tehát 1945 tavaszáig a hadászati harc az idõnyerésért megszûnik a németek részérõl és a hadászati támadás be fog következni. Minden rendelkezés és minden törvény ennek a szellemében született meg, de tagadom és a leghatározottabban tiltakoznom kell az ellen, ha bárki részérõl is feltételeztetik, hogy ezekkel a törvényekkel és rendelkezésekkel az emberekben szunnyadó aljas ösztönöket akartuk szolgálni. (Zajos ellentmondások a hallgatóság soraiban.)
Minden hadsereg a föld kerekségén kivétel nélkül minden eszközzel biztosítja az õ hátországát, az õ hadmûveleti területét, kimondottan és határozottan katonai szempontok vezetik és nincs tekintettel arra, hogy ez vagy az az intézkedés a lakosság körében ilyen vagy olyan hangulatot fog teremteni.
A totális háború nem 1944. október 15e után született meg, hanem az 1914-18-as világháború után, amikor a francia vezérkar elsõnek rögzítette, hogy a világháború bebizonyította, hogy a háborúkat nem a hadseregek nyerik vagy vesztik, hanem az egész nép és az egész nemzet. Ettõl a pillanattól kezdve ismerjük mi a vezérkarban a totális háború tényét. Filozófiai megépítését már a XVIII. századból, illetve a XIX. század elejérõl ismerjük Clausewitz munkájából, amely rögzíti, hogy a háború célja az ellenség megsemmisítése, ez pedig a totális háborúnak az alapja.
Eddig minden háborút totálisan vezettek, olyan eszközökkel, amilyen eszközöket az akkori korszellem és az akkori lehetõségek rendelkezésre bocsátottak az illetõ hadvezérnek, de

ezeken az eszközökön és lehetõségeken belül totálisan vezették. Ez a háború is totális volt, ebben a háborúban is minden eszközt, amely a jelenlegi adottságok között rendelkezésre állott, rendelkezésre is kellett bocsátani a hadvezetésnek és a háború szolgálatának. Ezt meg is cselekedte mindenki a föld kerekségén, minden hadsereg, kivétel nélkül. Megcselekedtük mi is, amint mondottam: a biztos gyõzelem tudatában. (Derültség a hallgatóság soraiban.)

1944. decemberében Hitlernél látogatáson voltam. Ez alkalommal Hitler többek jelenlétében kijelentette, hogy a hadi helyzettel kapcsolatban 1939-1942-ig a német minõségi fölény jutott kifejezésre az egyes hadszíntereken, 1942-tõl 1945-ig az ellenség a németeknek ezt a minõségi fölényét utolérte, és most õk vannak fölényben a német fegyverek felett, 1945-tõl kezdõdõen pedig újra a német hadsereg minõsége fog fölébe kerülni az ellenségnek, és az ellenségnek nem lesz már ideje arra, hogy két éves fegyverkezésével utolérje a német minõséget, mert addigra a háború régen eldõlt. Kijelentette, hogy Budapestet okvetlenül tehermentesíteni fogja, és a Duna vonalát feltétlenül elérendõ elsõ célnak tekinti még a tél folyamán. 1945 tavaszán elõször Magyarország felszabadítására kerül a sor.

Beállította már ahogyan részükrõl lehetett az új fegyverek ismertetését is. Beszélt az új repülõgépekrõl, a tengeralattjárókról, új robbanóanyagról, amely borzalmas erejû, egy új lövedékrõl, amely idõtõl és tértõl független. Várja az ellenségnek keleten és nyugaton való döntõ támadását, mindkettõre azonban felkészül. Azonkívül megmondta nekem azt is, hogy a Németországban védelmet kapott Horthy Miklós felajánlotta neki közvetítését az angolok felé, amit azonban õ elutasított. (Derültség a hallgatóság soraiban.)

Ribbentrop kijelentette, amikor a pályaudvaron fogadott, hogy biztosít engem arról, hogy a háborút, dacára annak, hogy még egy kis ideig tartani fog, feltétlenül és okvetlenül meg fogjuk nyerni. (Derültség a hallgatóság soraiban.) Kijelentette, hogy diplomáciai lépéseket már egyáltalán nem tesz, mert mindent a hadseregnek kell elintéznie, és az a meggyõzõdése, hogy akár kelet, akár nyugat felé fog történni a nagy döntõ kezdeményezés a német hadvezetés részérõl, ez meg fogja indítani Moszkva, London és Washington szövetségének a széthullását. (Derültség a hallgatóság soraiban.) Amíg azonban egy ilyen döntõ lépés és kezdeményezés nem történik a hadsereg részérõl, a belsõ ellentétekre Moszkva, London és Washington között nem lehet számítani.

Ugyancsak beszélgetést folytattam Osunával, a japán nagykövettel (Derültség a hallgatóság soraiban.), aki ugyancsak kijelentette, hogy a legteljesebb mértékben egyetértenek a német vezetés szándékaival, és õ utánajárt, hogy mi igaz abból, hogy a németek állítólag Stockholmban béketapogatózásokat végeztek volna, és azt a hírt kapta, hogy ez nem felel meg a tényeknek.

Ez után a beszélgetésem és látogatásom után még erõteljesebb hittel jöttem vissza és még inkább beállítottam a nemzetet abba a tudatba, hogy a háborút semmi körülmények között nem veszíthetjük el, ki kell tartani, mert a kitartás meg fogja hozni a gyõzelem gyümölcsét. (Derültség a hallgatóság soraiban.)

Ahhoz, hogy tiszta képet kapjunk arról, hogy tényleg mi történt, hogy tényleg helyes volt-e az én véleményem a dolgokról, helyesen informáltak-e, és az információk alapján a döntésem helyes volt, szükségesnek tartom hangsúlyozni, hogy ezeknek a kérdéseknek a tisztázása szempontjából a következõket kell tanúként kihallgatni. (Derültség a hallgatóság soraiban.)

A hatalom átvétele szempontjából és az átállítás szempontjából feltétlenül és okvetlenül Horthy Miklós urat. A helyzet ecsetelése szempontjából ahogyan 1944 decemberében ismert volt a döntõ német tényezõk elõtt feltétlenül szükségesnek tartom Ribbentrop és Guderian kihallgatását és abból a szempontból, hogy tényleg voltak-e új fegyverek a németek birtokában, vagy nem voltak, és hogy tényleg megfelelte a valónak az, hogy 1944. október 15-e elõtt már ilyen átfegyverkezések folytak, feltétlenül szükségesnek

tartom Speer hadfelszerelési miniszter kihallgatását, mert ezek tudják csak tényleg eldönteni, hogy az én döntésem helyes alapon nyugodott-e, vagy õk rosszul informáltak engem. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
Ezenkívül az én legteljesebb véleményem az, tekintet nélkül az ügy további folyására vagy folyományaira, hogy ez a per semmiképpen sem választható el a nürnbergi pertõl. Ez okozata volt és nem oka a fejleményeknek, tehát a legszorosabb okozati összefüggésben van vele. Éppen azért, ha ezeknek a személyeknek a kihallgatása nem lehetséges, akkor a nemzetközi bíróság szakvéleményét kell bekérni, hogy ebben a kérdésben megnyugtató kép legyen minden bíró elõtt. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
Vádpont az is, hogy magatartásommal alátámasztottam... Elnök (félbeszakítja): Szálasi Ferenc, meg akarom kérdezni, hogy az egész felszólalását illetõleg meddig jutott most el? Szálasi: A zsidókérdésrõl akarok most beszélni. Elnök: Akkor közben szünetet tartunk, azután folytatjuk.
(Szünet után.)
Elnök: A fõtárgyalást újból megnyitom.
Szálasi Ferenc folytathatja beszédét.
Szálasi: Tisztelt Népbíróság! A zsidókérdéssel akarok röviden, de lényegbevágóan foglalkozni. Meggyõzõdésem, hogy a zsidókérdés nem Magyarország kérdése, hanem világkérdés. Ez a világkérdés fennállt Jeruzsálem elpusztulásáig Ázsiában, azóta Európában és 1918 óta az egész földkerekségen. Ezt a kérdést meg kell oldani, éspedig mindkét fél becsületes akaratából kell megoldani. Történelmi tény ugyanis, amikor az egyik fél akarta megoldani, ez a gyakorlati életben mindig eltorzításokhoz vezetett. Amikor a népek önállóan akarták megoldani, a zsidók fizettek rá, amikor pedig a zsidók akarták önállóan megoldani, a népek fizettek rá.
Ebbõl az igen rideg, de fennálló igazságból és ténybõl adódik Hungarizmusunknak az az alaptétele, hogy a kérdés megoldását mindkét félnek becsületesen kell akarnia. A Hungarizmusban ebbõl a szempontból a következõ alapelv adódott. A zsidó nép számára feltétlenül és okvetlenül meg kell adni egy olyan területet, ahol erkölcsi, szellemi és anyagi adottságainak megfelelõen be tudja állítani saját állami, nemzeti és népi országát és önmaga ebben az önállóságában, függetlenségében és szabadságában be tudja szervezni önmagát az emberiség közösségébe. Addig is azonban, amíg ez a kérdés elintézhetõ lesz, itt Európában az ebben a kérdésben érdekelt összes államok vezetõi az államaik felségiségében élõ zsidók közül megválasztott férfit küldjenek ki egy úgynevezett zsidó Európatanácsba, amely az egyes európai államokkal bilaterálisan intézi el az abban az államban függõben lévõ zsidókérdéseket.
De még ez is túlságosan messzemenõ cél, úgyhogy a hungarista ideológiának a Magyarországnak megfelelõ megoldást is országépítõ tervében rögzítenie kellett, amit meg is tett, (Mozgás.) Ez úgy jelentkezett, hogy amint a mi tervezetünk szerint az egyes népszemélyiségek felelõs vezetõt kaptak, éppen úgy a zsidó nép magyarországi részének is egy zsidó nép-személyiségvezetõt kell választania, aki a magyar politikai, gazdasági és társadalmi vezetésben felelõsen részt vesz, és felelõs azért, hogy a politikai, gazdasági és társadalmi vezetés részérõl hozott törvények és rendelkezések az õ népi igazgatásán keresztül tényleg végre is hajtassanak a magyar nép testében. Ez volt és ma is ez a Hungarizmusnak erre vonatkozó országépítõ terve.
Az 1944. március 19 után bekövetkezett ismert helyzettel kapcsolatosan a zsidó nép tagjai részérõl felkeresték a Hungarista Mozgalmat és annak vezetõ embereit, hogy a párt a március 19 után bekövetkezett helyzeten valamiképpen segítsen. Ekkor több tájékoztató értekezleten, amelyeket mindig az országos nagytanács elõtt tartottam, minden hónapban egy pénteki napon, a tisztségviselõk elõtt kifejtettem ebben a kérdésben a párt állásfoglalását, és ez az állásfoglalás mindenki részérõl hivatalosan betartandó volt. Eszerint a Nyilaskeresztes Párt egyetlen egy tagja sem vehet részt abban a zsidótlanítási

módszerben, ahogyan az Magyarországon folyik. (Morajlás a teremben.) Másodszor kijelentettem, a Magyar nemzet nem olyan gazdag, hogy naponta négy millió munkaórát tudjon csak úgy odaajándékozni a Német Birodalomnak, mert hiszen, ha a munkaszolgálattal kapcsolatban Németországba kivitt zsidókat csak négyszázezer munkaképes zsidónak számítom, akkor is napi 10 órás munkaidõvel ez a munkamennyiség egy hónapban már oly hatalmas munkaóra-milliót jelent, amit nem tudunk nélkülözni, hiszen a háború teljében állunk, amikor a várható légitámadások folytán a fontos üzemeket mind bombabiztossá kell tenni és erre más munkást kapni már nem tudunk. A harmadik pedig az volt, hogy a leghatározottabban beállítottuk és követeltük a zsidó vagyonnak nemzeti vagyonná való nyilvánítását (Mozgás.) és azt, hogy ebbõl a zsidóvagyonból történjék a zsidóság szükséges ellátása (Mozgás és derültség.) mindaddig, amíg a kérdés európai és világvonatkozásban el nem intézõdik.
Ezzel kapcsolatosan, ahogyan az események leperegtek, kérném annak megállapítását, s amennyire lehetséges, egyszer már konkrét közlését, hogy hány zsidó ember lett áldozata az atrocitásoknak. (Zaj. Felkiáltások: Nyolcszázezer!) Utóvégre rendelkezésre állanak azok a hatalmi és igazgatási eszközök, amelyeknek a segítségével egy év után már egészen pontosan meg lehet állapítani, hogy kit mikor vittek el, ki mikor és hol halt meg, hogy konkréten meg lehessen fogni ezt a kérdést, mert teljes mértékben helyes és mindenki részérõl elfogadandó az az álláspont, hogy mindazok az atrocitások, amelyek ebben a kérdésben történtek, a legteljesebb mértékben elutasítandók és megbüntetendõk. (Mozgás és gúnyos derültség a teremben.) Elnök: Csend legyen!
Szálasi: De le kell szögeznem azt is, hogy ebben a kérdésben általánosítani nem lehet és nem szabad. Nem szabad és nem lehet százezrekrõl beszélni, amikor egy tanú, aki januártól áprilisig egy ilyen gyûjtõtáborban volt, olyan számokat emlegetett, amelyek legfeljebb egy kis hányadát jelentik annak, ami itt tényleg bemondásra került és a vád tárgyát képezi. Nem hiszem, hogy a vád tárgyában éppen kerek számban lennének az áldozatok, hanem meg vagyok gyõzõdve arról, hogy minden egyes eset a legteljesebb mértékben kimutatható, és csak akkor, amikor ez a ténybeli alapokon nyugvó számszerû adat megvan és ennek feldolgozása is elkészült, akkor tud minden bíróság nyugodt lelkiismerettel ítéletet mondani. (Morajlás a teremben.)
Megállapítottam azt is, hogy Budapest körülzárásának ideje alatt voltak a legsúlyosabb kilengések. Ellenben nem volt megállapítható az, hogy ezeket a kilengéseket mi indította el. Én aláírom, hogy igen, voltak csirkefogók, akik visszaéltek a helyzettel (Nagy zaj a teremben.), igen, voltak, akikben tényleg az aljas ösztönök robbantak ki, de viszont azt is meg kell gondolni, hogy egy körülzárt városban vagy ha nincs is körülzárva az a város, már azt megelõzõleg is annyira feszült, annyira izgatott a belsõ élet, annyira egymásra csapnak az ellentétes vélemények, hogy ebben az idegállapotban a legkisebb gesztus is már ellenséges cselekedetnek minõsülhet. Kérdezem Domonkos Miksa urat, aki itt tanúvallomást tett, vajon mit szóltak volna az õ hozzátartozói, ha egy õrjárat elcsípte volna õt, amint illegitim századosi egyenruhában jár az utcán és agyonlõtték volna õt? Maga elismerte, hogy illegitim járt itt századosi egyenruhában. (Mozgás.) Hát, ha ilyesmiket õ maga elismer, akkor ne csodálkozzék azon, hogy ilyen hangulat mellett mint mondottam, ilyen idegállapot mellett mindenki minden egyes legkisebb lépésben is a legnagyobb ellenségeskedést véli felfedezhetni. (Zaj.)
Elnök: Csend legyen!
Szálasi: 2500 év óta Rómától Dachauig merem állítani megy a zsidó nép az egyik gyûjtõtáborból a másik gyûjtõtáborba. (Mozgás.) Évszázadokon keresztül a zsidó nép tragikus történelmébõl mert én az õ történelmét ennek tartom meggyõzõdésbõl, mert nagyon jól ismerem ezt lehet kiolvasni. De felteszem a kérdést, és nyugodtan tehetem fel: hogyan lehetséges az, hogy 2500 éven keresztül, amelynek ismerjük ezeket a tragikus állomásait, mindig csak más népek voltak a hibásak? Nincs itt valami, ami

kiegyensúlyozatlanságában a zsidó népet ebbe a tragikus sorozatba kergeti bele? Nekem az az érzésem, hogy a megoldás akkor lesz jó és szerencsés, ha ezt a kérdést a világ, a földgömbrendezés ezen pontjából oldják meg és a zsidóságot tényleg hozzásegítik vágyva vágyott országuk megépítéséhez.
A vád egyik képviselõje igen érdekesen szembeállította, hogyan lehetséges az, hogy amikor Magyarország lakosságának csak egy százaléka volt párttag a Hungarista Mozgalomban, 99 %-ot mert maga alá gyûrni, és nem vette tudomásul a túlnyomó többség akaratát. Én ezzel párhuzamba akarom állítani azt a meglehet, kellemetlen, de való tényt, és fel kell vetnem a kérdést, mert ez valamiképpen ajkára tolul az embernek, hogy hogyan lehetséges az, hogy a Magyar nemzet 6 %át kitevõ zsidó népnek egy kis százaléka évtizedeken keresztül a magyar nemzet politikai, gazdasági és társadalmi életének teljét uralta. Természetesnek kell vennünk, hogy ilyen beállítás alapján és különösen a liberalizmusban a népek egymás mellett élése rettenetesen megnehezedett, mert hiszen az alapelv az volt, hogy az erõsebb gyõz, az erõsebb állítja be akaratát. Az összehangoltság ellen volt beállítva a liberalizmus, általában a történelmi materializmus és éppen ezért ne is csodálkozzunk azon, hogy minden egyes kérdést az erõszak útján, az erõsebbnek a segítségével igyekezett megoldani. Így tehát a zsidókérdés is mindig ezen az úton oldódott meg.
Az új világnézet ilyen erõszakmegoldásokat nem tud elfogadni, mert hiszen alapja a közösségi rendszer, amelyben minden egyes tényezõ összehangoltan dolgozik a közösség jóléte, életbiztonsága és megélhetése szolgálatában.
Szemére vetik a Hungarizmusnak, hogy a faji kérdést így elõtérbe hozta. A hungarizmus ebbõl a szempontból körülbelül 3000 évet késett, mert a zsidó nép 3000 évvel ezelõtt állította be erkölcsi, szellemi és anyagi életének központjába a faji kérdést, a maga kiválasztottságának a kérdését és én ebben a zsidó népnek a legteljesebben igazat adok, amint ezt hungarista mozgalmi körútjaimon a testvérek között ki is fejtettem. (Derültség.) Igazuk van azért, mert az élet tényleg a fajnemesítés felé viszi az egyes fajtákat, tehát, ha tudatos életet élek, akkor fajomat, fajtámat nemesen kell megtartanom, aminek meg vannak a megfelelõ törvényei. De ha jó ez az igazság az egyik oldalon, akkor kötelezõ ez az igazság a másik oldalon is. Mi azonban a Hungarizmusban nem a zsidó vagy a német rosenbergi faji türelmetlenség alapján álltunk, hanem kimondottan a fajnemesítés alapján. (Derültség.) Kijelentettük, hogy míg a liberalizmus az anyagot, az állatot, a növényt, mindet nemesítette, de elfelejtette, hogy nemesítse erkölcsi, szellemi és anyagi megépítésében magát az embert, addig az új világnézetnek végre kell hajtania az embernek ezt a nemesítését anyagi, testi vonatkozásban is, hogy az így nemessé vált ember a nemesített anyagot nemes célok szolgálatába állíthassa. (Mozgás és derültség a teremben.)
Helyre kell igazítanom azt a tévedést is, amely a magyarországi zsidó néprész körébõl abban nyilvánul meg, hogy mi harcunkat a zsidó nép ellen, mint zsidó nép ellen állítottuk be. Ez tévedés egyszerûen azért, mert mi a harcunkat a nacionalizmus és a szocializmus érdekében állítottuk be és mert szocialisták vagyunk, a legélesebben állítottuk be harcunkat a profitkapitalizmus ellen. A profitkapitalizmus pedig teljes egészében zsidókézben volt. (Mozgás.) Mi tehát a profitkapitalizmus elleni harcunkban ellenségen azt értjük, akinek a kezében ez a kapitalizmus volt. Ezt kérem tudomásul venni, mert ez a tény.
Népügyész: Blöff!
Szálasi: Az elõzõ kormányok idején megjelent törvények és rendelkezések úgy ahogy igyekeztek megoldani ezt a kérdést, és gondolom, hogy ebbõl a szempontból a Magyar nemzet minden egyes tagja több-kevesebb egyetértésben, de elfogadta ezeket. Ellenben meg vagyok gyõzõdve arról is, hogy velem együtt a magyar nemzetnek minden egyes tagja elutasítja magától a végrehajtásnak azt a módját, ahogyan az Németországban

történt. (Morajlás a teremben.)
Rögzítenem kell, hogy az általános erkölcsi felfogás szempontjából az már mindegy, hogy egy emberrel szemben, vagy tíz, vagy akár húszmillió emberrel szemben alkalmaznak-e ilyen bánásmódot. A Hungarizmus nézete tehát változatlan, mégpedig az, hogy a zsidóság kérdését igenis meg kell oldani, ez a kérdés nem maradhat nyitott, a megoldás szempontjából pedig a legjobb az, ahogyan azt országépítõ tervünkben rögzítettük. Amíg ezt a kérdést nem oldják meg, addig úgy az egyes népek, mint a zsidók mindig rá fognak fizetni.
A társadalmi átállások és átalakulások mindig felmutatnak véres oldalakat is. Ezeket nem lehet elkerülni, ez velejárója az ilyen társadalmi átalakulásnak. De meg kell jegyezni, hogy amiért egy átállásnak ilyen véres oldala is mutatkozik, azért még magát a világnézetet, amely mint szükségszerû parancs a gyakorlati élet szempontjából végrehajtásra kerül, nem kell levenni a napirendrõl. A véres vajúdásokhoz és ehhez a véres oldalhoz nemcsak ezek a történések tartoznak, amelyeknek itt az urak voltak szemtanúi, hanem idetartoznak azok a véres tények is, amelyeknek kint Németországban voltunk szemtanúi. Amikor még a háború befejezése elõtt egyetlen éjszakán Drezdában hivatalos kimutatás szerint annyi ember halt meg, ahány lakosa Szegednek van, ez is a társadalmi átalakulásnak, a totális háborúnak a véres oldalára tartozik. Ha úgy akarjuk, ez is egy szükséges valami volt ahhoz, hogy a háború befejezését siettessék. De viszont nem lehet elválasztani egyiket a másiktól. A háború fékét vesztette, a háborúban már mindenki minden eszközzel élt. Ezt tudomásul kell venni, akármilyen szomorú is, mert ez tény Az indulatok kirobbantak és ezek okozták azokat a kilengéseket és atrocitásokat, amelyeket tényleg mélyen kell sajnálni, de amelyeket egy késõbbi történelemírás éppen úgy meg fog érteni, mint ahogyan mi megértjük a szovjet forradalomnak 1917 és 1924 közti szakaszát vagy a nagy francia forradalomnak a XVIII. század végén lezajlott nagy szakaszát.
Úgy érzem, az események még nem záródtak le. Még itt vannak mindazok a kérdések, amelyekért ez a nagy társadalmi vajúdás tulajdonképpen már a XX. század elején megkezdõdött, és amelyeket nem tudott lezárni és megoldani az 1914-18-as világháború. Amíg ezeket a kérdéseket meg nem oldják, addig mindenkor számolnunk kell a földgömbnek és a rajta élõ összes népeknek nagy vajúdásával. A kérdések még teljesen nyitottak, és ez vezetett nálam annak a kijelentéséhez, hogy azt érzem, béke még nincs. Meglehet, hogy az elõkészületek már folynak rá, de inkább azt lehet mondani, hogy az egész földgömb egyetlen nagy katonai tábor, amelyben átmenetileg fegyvernyugvás van. Még nem vívták meg a XX. század nagy catalaunumi csatáját. Az még elõttünk áll. Ez fogja eldönteni az én érzésem szerint, mint ahogyan másfélezer év elõtti elõdje, a nagy kérdést, hogy Európa milyen kultúrkörbe fog bekapcsolódni, hogy Európa a maga nagy sorsát saját kezében tudja-e tartani vagy pedig függvénye lesz egy más akaratnak.
És ugyancsak a háborúval kapcsolatosan azt a véleményemet is akarom rögzíteni, hogy maga a háborúvesztés még egyáltalán nem jelent szégyent és gyalázatot. Az csak azt jelenti, hogy az ellenfelem erõsebb volt. A szégyen és a gyalázat ott kezdõdik, amikor a földön maradok és nem akarok saját erõmbõl két lábra állni, nem akarom újra megkezdeni harcos életemet. De addig, amíg erre képes egy Nemzet és meg vagyok arról gyõzõdve, hogy magyar nemzetem erre képes, nem vesztette el a háborút, addig mindenkor az élet útján jár és tényleg úgy tudja megépíteni az õ politikai, gazdasági és társadalmi életet, ahogyan az õ nagy érdekei megkívánják és megkövetelik.
Nemzetünk újra döntõ sorskérdése elõtt áll: újra választania kell Kelet és Nyugat között. Az az érzésem, hogy nemzetünk akkor fog helyesen választani...
Elnök (félbeszakítja): Szálasi Ferenc, itt félbeszakítom. Ez nem az ön védekezésére tartozik. Önnek a jövõbelátás és a jövõbejóslás terén semmi tennivalója és dolga nincs. Figyelmeztetem, hogy ezen a vonalon, a jövõbejóslásokat illetõen a nemzet nem kíváncsi az ön szavaira. Ön foglalkozzék a saját védelmével. (Taps a hallgatóság soraiban.)

Szálasi: Az az érzésem, hogy az emberiség fejlõdését és haladását célzó nagy mozgalmakat kell választania, akkor választott helyesen és jól.
Ebben a perben a nemzet fog utolsó döntõ fórumként ítélni. Az õ ítélete azonban minden körülmények közt ténybeli alapokra fog támaszkodni és a ténybeli alapokat, a tényleges alapokat csak a történések fogják tudni számára megmutatni. Éppen ezért az a meggyõzõdésem, hogy csak évek múltán fog magyar nemzetünk abba a helyzetbe kerülni, hogy tényleg a végsõ ítéletet felettem kimondja. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
A hungaristák nem fognak megtántorodni, ezzel válaszolni akarok a vád egyik képviselõjének megjegyzésére.
Elnök: ez sem tartozik az ön védekezésére.
Szálasi: A vád részérõl felmerült, és miután a vád részérõl felmerült, én erre védekezésül...
Elnök: (félbeszakítja): Vegye tudomásul, hogy ön vádlott, ön védekezik.
Szálasi: Igen.
Elnök: Az ön védekezésének sorára nem tartozik az, hogy ön hogyan látja az ön Hungarista Mozgalmának jövendõ sorsát, azt majd elintézi a nemzet. Ez nem Önre tartozik. (Taps a hallgatóság soraiban.) Ismételten figyelmeztetem önt: a múlttal foglalkozzék, mert ez az ön védekezésének az útja, a jövõ a nemzet kezében van, abból Szálasi Ferenc hála Istennek egyszer s mindenkorra ki van zárva. (Nagy taps a hallgatóság soraiban.) Csendet kérek!
Szálasi: Bejelentem, tanácselnök úr, hogy a védekezésben korlátozást érzek ebbõl a szempontból. (Derültség a hallgatóság soraiban.) Én a felelõsségre vonás alól nem vonom ki magam és nem menekülök elõle. (Derültség a hallgatóság soraiban.) Mindenki tudja rólam, hogy mindaz, amit rólam mondtak, valótlanság és az én személyes becsületemet a legsúlyosabban érinti. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
Azok helyett, akik megfeledkeztek magukról az elmúltakban, én követem meg azokat, akik ellen vétettek. Miattuk, az elenyészõ kis csoport miatt azonban nem bûnhõdhetnek a többiek. Nem gúnyolhatók, nem ócsárolhatók és nem állíthatók úgy pellengérre, ahogyan teszik, azt õk semmiképpen sem érdemlik meg. (Zaj a hallgatóság soraiban.)
Én köszönöm mindenkinek, kivétel nélkül, hogy engem ezen a súlyos úton követett. Köszönöm mindenkinek a hitét, köszönöm azt az áldozatkész beállást és kiállást (Élénk derültség.), amellyel hitét alátámasztotta és amely cselekedetében vezette. Köszönöm az öregeknek, az árváknak, a hõsi halottaknak, a rokkantaknak,...
Népügyész: Azok is köszönik!
Szálasi:...hogy ezért a hitért szent áldozatokat hoztak.
Pol. ügyész: Hallaná azok átkait! Hallaná azt!
Szálasi: Lelkem legteljesebb meggyõzõdésével tisztelgek a volt ellenség hõs harcosainak és hõslelkû lakosságának. Köszönöm nekik az ugyancsak becsülettel és meggyõzõdéssel megvívott férfias harcot. Kérem az Úristent, hogy gyõzelmes fegyvereikhez adja hozzá az igazság zászlaját, vezetõiknek pedig adjon bölcsességet, hogy a földgömb békéjét minél elõbb megépíthessék a szabad, önálló és független dolgozó népek és nemzetek kultúrközösségének jegyében.
Nemzetem és volt ellenségei vegyék tudomásul, hogy én mindig bíztam és hittem a németek gyõzelmében, ebben nem kételkedtem. Ha egyetlen pillanatra a legcsekélyebb mértékben is kételkedtem volna benne, úgy halálosan szeretett magyar nemzetem és népem minden felém áramló hitét, bizalmát és szeretetét minden erõmmel és tehetségemmel félreérhetetlenül, egyértelmûen és ingadozás nélkül az azonnali béke megkötésének becsületes szolgálatába állítottam volna.
Tudom, hogy magyar nemzetem az élet nagy kérdései elõl kitérni soha nem fog és döntéseit mindig úgy fogja hozni, ahogyan becsülete és érdekei megkívánják. Ehhez a lelkébe akarom égetni minden parasztjának, munkásának, értelmiségének, nõjének, gyermekének, ifjának és katonájának, hogy nemzetünk szolgálatában meg lehet halni, de

elfáradni soha. Isten legyen nemzetemmel. Végeztem. (Derültség a hallgatóság soraiban.)
Frank népügyész és Nagy pol. ügyész válaszbeszédei után:
Elnök: Csendet kérek! Szálasi Ferenc, megilleti a viszonválasz joga. Kíván szólni?
Szálasi: Igen, csak egy mondatot.
Elnök: Tessék.
Szálasi: Az utolsó szó jogán kifejtettem nézeteimet a dolgokról, amelyeket fenntartok, csak azt akarom megjegyezni, hogy igen nagy az az igazság, amit én hirdetek, ha itt ilyen nagy és fékezhetetlen gyûlölet nyilvánul meg velem szemben. (Derültség a hallgatóság soraiban.)

--- 1. rész ----